

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN SHE FALLS

A DARK MAFIA ROMANCE

GABRIELLE SANDS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜŞTÜĞÜ ZAMAN

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

GABRIELLE SANDS

GS

*"Çok iyi iş çıkarıyorsun bebeğim" dediğinde dizlerinin bağı çözülen
tüm kızlara.*

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın olgun bir kitleye yönelik grafik sahneler içerdiğini unutmayın.

Tetikleyici Uyarılar: şiddet, aile içi şiddet, müstehcen sahneler, duygusal istismardan bahsedilmesi, düzensiz beslenmeden bahsedilmesi, hamilelikten bahsedilmesi.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37 Sonsöz

Düşmüşler Serisi

Okuyucu Grubuna Katıl

Teşekkür

BÖLÜM 1

GEMMA

Kız kardeşimin evine giden sahil yolundaki bir virajı dönerken parmak uçlarımı limuzinin kol dayama yerine dokunduruyorum. Yol boyunca uzanan yeşilliklerin arasından Akdeniz'in ısıltıları görünüyor ve ağaçlar aniden çekilince aşağıdaki denizin açık manzarasıyla karşılaşıyorum. Masmavi uçsuz bucaksız bir alan ufka doğru uzanıyor ve öğleden sonra güneşiyle parıltıyor.

Nefesim kesiliyor.

Cleo daha yakından bakmak için üzerime eğiliyor, neredeyse burnunu pencereye dayıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyor, sesi ailelerimizin konuşmalarımızı duymasını istemediğimizde kullandığımız o iyi çalışılmış fısıltıya dönüşüyor. Tam karşımızda oturuyorlar ama yıllar içinde iletişimimizi gizli tutmayı mükemmelleştirdik. "Gem, burası gerçek mi? Şu suya bak. Sadece bak."

"Bakıyorum."

"Hiç bu tonda mavi su görmemiştim. Yani, resimlerde tabii, ama ben sadece filtreden kaynaklandığını sanıyordum."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Cleo ilk kez Amerika dışına çıkıyor ve heyecanı her halinden belli.

Bir nefes çekiyor ve camda buğulanma oluşuyor. "İçinde boğulabilirim. Hatta bir hafta içinde New York'a dönmektense bunu yapmayı tercih ederim."

Ve işte böyle, yüzümdeki gülümseme eriyip gitti.

Küçük kız kardeşim her zaman dramatik olmuştur. Buna alışkınım ama öyle olmayan insanların arasında bir hafta geçirmek üzereyiz ve yanlış kişiye yanlış bir şey söylemesinin sonuçlarını şimdiden hayal edebiliyorum.

Ama Cleo bunu umursamıyor.

"Sonuçlar lanetlensin" onun hayat mantrası olabilir.

Yine de Ocak ayında kendini gerçekten aştı. Ailemizin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Brooklyn'li bebek yzlı bir pizzacı çocukla yatakta yakalandı.

Bu hata muhtemelen onun hayatına mal oldu, ancak Papà bunu ne doğruladı ne de reddetti.

Gerçek bir skandaldı. Bir New York donunun 18 yaşındaki kızı rezil oldu. Kızlığı gerçek bir hiç kimse tarafından alınmıştı. Papa'nın ağzı kpürmüştü, öfkesi o kadar aşikârdı ki askerleri bile dışarıda uzun bir sigara molası vermek için ayrıldılar. Papa ona bağırmayı bitirdikten sonra annem Cleo'yu alıp götürdü. Ben Papà'nın ofisinde kaldım ve ağır bakışlarını üzerime diktiğinde kaderimin mühürlendiğini anladım.

Ailemizi kurtarma sorumluluğu artık tamamen bana aitti.

Onun son uygun kızı.

Avuçlarımı keten pantolonumun üzerinde yumuşattım. "Böyle konularda şaka yapmamamı daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Cleo başını iki yana sallıyor. "Şaka yaptığımı kim söyledi? Ama işte daha az ürkütücü bir düşünce. Vale gibi kaçalım. Bir çift serseri gibi sahilde yaşayabiliriz."

Hâlâ habersiz olduklarından emin olmak için ailemize bakıyorum. Bu yolculukta yanımızda sadece iki muhafız var ama babam kaçmakla ilgili bir konuşma duyar duymaz bir düzine daha getirecektir. Ablam Vale tam olarak bunu yaptıktan sonra bu hassas bir konu. Pencerenin diğer tarafındaki masmavi deniz beni çağırıyor. Burada kalma fikri hiç de fena görünmüyor ama Cleo'yu cesaretlendirmemem gerektiğini biliyorum.

"Nasıl yemek yiyeceğiz?" diye soruyorum.

Kıvrıcık, bakır rengi bir saç teli Cleo'nun kulağının arkasından kayarak yanağına düşüyor. "öplük dalışı. Hiç duymuş muydun?"

"Evdeki çöprü bile hiç dışarı çıkarmadın, şimdi de başkasının çöpünü mü karıştırmak istiyorsun?"

Cleo parmak uçlarını cama bastırıyor, bakışları hâlâ suya sabitlenmiş durumda. "Tam bir oyunbozansın. Eve gitmeyi benden daha çok istiyormuşsun gibi davranma. Yerlerimiz değişseydi ve Rafaele Messero ile nişanlı olan ben olsaydım, şu anda bu kapıyı açmış ve arabadan iniyor olurdum."

Nişanlımdan bahsedince boğazım düğümlendi.

Rafaele, babası geçen yıl kanserden öldüğünde New York'taki en yeni don olmuştu. Babam çok sevinmişti. Messero patriği hastalanmadan önce bile beni Rafaele'ye ayarlamaya çalışıyordu ve şimdi bir donla evleneceğim için bu evlilik daha da avantajlı olacaktı.

Yaşadığımız birkaç yüz yüze etkileşime dayanarak Rafaele'nin benimle ilgilendiğini düşünmüyordum, ama bir şekilde Papà bunu gerçekleştirdi.

Ve bana bir şeyi açıkça belirtti.

Bu, Garzolos'un umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir ittifak.

"Başka bir klanla savaşa girdiğimizde neler olduğunu gördün. Riccis'e karşı kazanmış olabiliriz ama bu zafer için büyük bir bedel ödedik."

Üç kuzen, iki amca ve yarım düzine asker ölmüştü.

Her cenazeye katıldım. Ağlayan anneleri ve eşleri kollarımda tuttum. Bazıları babalarına ve kardeşlerine ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük olan şaşkın çocuklara hediyeler verdim.

"Düşmanlarımız zayıfladığımızı biliyor. Şehre yeniden ayak basmak için son umudumuz sensin."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. Ailemin başı dertte. Ve babama göre, onların geleceği benim ellerimde.

"Rafaele'yi pek tanıımıyorsun," diyorum Cleo'ya. Doğrusu ben de tanımiyorum. Nişanlımla kaç kez konuştuğumu bir elin parmakları kadar sayabilirim.

Cleo burnunu kırıstırıyor. "Sağ ol ama almayayım. Asfaltta kafamı kırmak, o taş suratlı herifle evlenmekten daha iyi olurdu."

Sırtımdan aşağı soğuk bir korku damlıyor. Cleo hiçbir zaman bir şey saklamaz ama bazen keşke saklasa diyorum.

Cleo ne dediğini anlayana kadar bir saniye geçiyor ve bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Bu bir yalan.

Uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmiyor. Ama bu hafta, müzikle yüzleşmeden ve bana yabancı olan bir adamla düğünümü planlamadan önce bir erteleme olması gerekiyordu.

On üç yaşında katil olan bir yabancı.

Kazara kendimi kanattığımda tırnak etlerimi karıştırmayı bırakıyorum.

Yeter artık.

İbiza'dayken bunları düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ne de olsa kutlama için buradayız. Bir hafta, iki düğün.

Haftanın son düğünü Casalesi'nin yeni sahibi Vale ve Damiano De Rossi arasında. Onlardan iki gün önce de Damiano'nun kız kardeşi Martina De Rossi ile Damiano'nun danışmanı Giorgio "Napoletano" Girardi evleniyor.

De Rossi'leri iyi tanımıyorum ama kız kardeşim Damiano'nun mükemmel bir eş olduğunu söylüyor.

Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum.

Gerçekten evlenmek istiyorlar.

İstedikini yapmak güzel olmalı.

Cleo pencereyi açar, sıcak ve nemli havanın içeriye istila etmesine izin verir.

ve derin bir nefes alır. "Kokuyu alıyor musun? Bu özgürlüğün kokusu."

"Pencereyi kapat," diye çıkışıyor annem, ince ellerini saçlarının üzerinde gezdirerek kabarmasını önlemeye çalışıyor. Uçakta bir saatini Vale ve Damiano'nun evine varışımız için hazırlanarak geçirdi ve gergin olduğunu asla kabul etmese de, içinden öfkeli bir endişe yayılıyor.

Vale New York'tan kaçtığından beri tüm ailemiz ilk kez bir arada olacak. Yaptığı şey için kız kardeşimi suçlamıyorum.

-Eski kocası ona insanlara işkence ettiren bir canavardı. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı. Ama o dünyanın bu tarafında yeni bir hayata başlarken, ben arkadaşlarımızın ve ailemizin daha önce hiç mücadele etmedikleri kadar mücadele etmelerini izlemek zorunda kaldım.

Artık aramızda bir kopukluk var. Telefon konuşmalarımızda kendini belli eden bir kopukluk. Ne zaman ölen aile üyelerinin isimlerinden bahsetsem Vale susuyor ve konuyu değiştiriyor.

Acı çektiğini ve bu şekilde başa çıktığını biliyorum. Ama kafamın içinde isimler tekrar tekrar çalışıyor.

Carlo. Enzo. Renato. Bruno. Tito.

Cleo nefesini üflüyor ve camı açmak için düğmeye basıyor.

"Varmadan önce konuşmamız gerek," diyor Mamma, elleri hâlâ saçlarını okşarken. "Bazı kurallar var."

"Ne zaman olmaz ki?" Cleo mırıldanıyor.

Papa omuzlarını geriye atıp Cleo ve bana ciddi bir bakış attı. "Damiano De Rossi kız kardeşinizle evlenmek üzere ve böylece ailemize katılacak, ancak bu anlaşmanın koşulları göz önüne alındığında, bu ona veya adamlarına hemen güveneceğimiz anlamına gelmiyor."

Koşullar, Vale'nin bu sefer kocasını seçmiş olmasıydı.

Cleo, "Teknik olarak zaten evliler," diye araya giriyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Babam ve annem davet edilmediği için kaçış hassas bir konu. Davet edilen tek kişi bendim.

gelmemeye izin verildi. Eve döndüğümde bana bu konuda tek bir soru bile sorulmadı. Ailemiz hiç olmamış gibi davranmaya kararlı.

"Ben evlendiler dediğimde evlenmiş oluyorlar," diye bağıyor babam. "Aklınızı başınıza alın. Çok gerekli olmadıkça adamlarla konuşmayın. Mülkün dışına çıkmayın. Hiçbir koşul altında ailemizin işleri hakkında soru sormayın."

"Sanki biz çok şey biliyoruz da," diye homurdanıyor Cleo.

"Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyorsunuz," diye tersliyor Papa. "Boşboğazlık etme, Cleo. New York'tayken maskaralıkların yeterince can sıkıcı ama burada hiç hoş karşılanmayacak."

Kız kardeşim gözlerini kısarak babamıza hançer gibi bakıyor. Artık birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlar. Konuştukları zaman da genellikle patlayıcı bir tartışmayla son buluyor.

Babam buruşuk eliyle kravatını düzeltiyor. "En önemlisi, bizim Garzolos olduğumuzu unutmayın. New York'tan uzakta olsak bile ismimizin bir anlamı var. Kimseye bize hak ettiğimizden daha az saygı göstermesi için bahane vermeyin."

Saygı.

Son bir yıldır bu kelimeden nefret etmeye başladım, çünkü Papà'nın hala ona sahip olduğundan emin olmak için ne kadar ileri gideceğini gördüm. Kaptanlarından, müttefiklerinden, düşmanlarından.

Bir gün bir odaya girdiğinde insanların ona hürmeten başlarını eğmeyeceğinden korkuyor. Ama hiçbir zaman bizden, yani ailesinden saygı görmek için bir girişimde bulunmadı. Onun için bizim saygımız verili bir şey. Bunu doğal karşılıyor, onun bastığı yere taptığımızı varsayıyor. Uzun bir süre saygı duydum ama Vale ile olan durumu ele alış şekline sonra duymadım. Vale'yi akıl hastanesine yatırılması gereken bir adama vermenin bir hata olduğunu kabul etmek yerine, kendisi dışında herkesi suçladı. Asıl endişesi itibarıydı.

"Sence benim hakkımda ne söylüyorlar? Kızlarımı kontrol edemediğimi söylüyorlar. Eğer üç aptal küçük kızı kontrol edemiyorsam,

Klanı nasıl kontrol edebilirim?"

Elimden bir şey gelmiyor. Saygıdan bahsedince gözlerimi deviriyorum.

Papa'nın bakışları öfkeyle parlıyor. Cleo'dan gelen bu tür küstahlıklara alışkın ama benden, yani itaatkâr kızından gelmesi kabul edilemez. Bundan hoşlanmıyor. Bundan hiç hoşlanmıyor.

Ağzımdan bir özür dökülüyor ama artık çok geç olduğunu biliyorum. Avuçlarım nemli. Limuzin tanıdık bir İspanyol villasına giden araba yoluna dönene kadar alev alev yanan gözleri üzerimde kalıyor.

Cleo heyecanla, "Vale orada," diyor ve biz daha durmadan kapının kolunu çekiştiriyor. Durur durmaz dışarı fırlıyor ve kız kardeşimizin yanına koşuyor. Annem de hemen onu takip ediyor ve babamla beni arabada bırakıyor.

"Kapıyı kapat," diye homurdanıyor.

Gömleğim sırtıma yapışıyor. Başıma ne geleceğini biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor.

Babam kolunu kaldırıyor ve yüzüme bir tokat atıyor.

Bağırıyorum ve dişlerim birbirine çarpıyor. Yanağımda acı çiçekleri açıyor. Bir an için zaman yavaşlıyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda tanıdık bir çınlama oluyor.

"Sakin bana gözlerini devireyim deme," diye tıslıyor, tükürüğü yüzüme geliyor.

Titreyen parmak uçlarımı acıyan tenime götürüyorum ve kendimi Papa'ya bakmaya zorluyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesi sert bir çizgi halinde. "Burada nasıl davranman gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

Başımı yavaşça öne eğiyorum.

"Rafaele'nin seçenekleri var. Onları düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapma." Bir baş sallama daha.

"Aileden başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Ernesto en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Ve Tito..." Babam burnunu çekiyor ve kucağına bakıyor.

Kararlarımın ağırlığını hissetmem için söylenecek doğru şeyleri biliyor.

Daha fazla Garzolos'u ölümden kurtarabileceksem, bunu yapmamak için ne tür bir pislik olmalıyım?

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum. Boğazım kemik gibi kurudu. "Güzel." Papa kravatını düzeltiyor.

"Hadi gidelim."

O arabadan iniyor, ama ben oturmaya devam ediyorum, endişe beni sarıyor.

Alev.

Annemden başka kimse babamın bana vurduğunu bilmiyor. Kimse bilemez.

Neden Papa'nın günah keçisi oldum bilmiyorum ama bu çok uzun zaman önce başladı.

uzun zaman önce. İlk başta, onu üzdüğümde ellerimin arkasına vurulan bir cetveldi. Sonra kemer. Son birkaç yılda yüzüme tokat atmaya başladı. Asla çok sık ya da çok sert değildi ama itaat etmem için beni şok etmeye yetiyordu.

Bir gece Papa'nın kaptanlarından birine tıpkı annesine benzediğimi söylediğini duydum.

Papa annesinden nefret ederdi.

Bazen bana vurmadan hemen önce gözleri tuhaflaşıyor ve benim yerime onu gördüğünü düşünüyorum. Genellikle ertesi gün özür diliyor. Durmayacağını bildiğim için hiçbir şey ifade etmese de her seferinde özürlerini kabul ediyorum.

Cleo yerine bana vurması daha iyi. Eğer ona el kaldırırsa, Cleo da karşılık verir. Kim bilir o zaman onu ne kadar kötü incitirdi? En azından Papa'yı nasıl idare edeceğimi öğrendim. En iyisi çeneni kapatıp, kızgınken söylediklerine uymak. Onu sakinleştirmenin en hızlı yolu bu.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum. Aynam yok, bu yüzden kimse beni görmeden önce yüzümde belirgin bir iz olmadığından emin olmak için kameradaki yansımamı kontrol etmem gerekiyor.

Görüntü açılıyor.

İçimde bir rahatlama oluyor. Her şey yolunda görünüyor.

Sonra kapı açılıyor ve Vale'nin yüzü görüldüğü anda telefonumu çantama geri atıyorum. "Gem!"

Gülümsememi yapııştırıyorum ve arabadan fırlayıp onun kollarına atılıyorum. Gülüyor, beni belimden kavırıyor ve yanağıma öpücükler konduruyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye haykırıyor.

Tanıdık kokusu beni neredeyse çözüyor. "Biliyorum. Tanrım, seni ne kadar özlemişim, Vale."

Onu sıkıca kavırıyorum, bir yanım hâlâ yüzümü çok yakından incelerse ne bulabileceği konusunda endişeli. Çenemi onun omzuna koyarak adamların durduğu yere bir göz atıyorum.

Papa, Damiano'yu selamlıyor. Dudaklarını büzerek gülümsüyorlar ve o el sıkışmanın birkaç kemiği kırmak için yapıldığından eminim.

Kız kardeşimin kocası, Camorra'da güçlü bir klan olan Casalesi'nin Don'u. Uzun boylu ve sadece bir elbise gömleği ve bir çift koyu renk pantolon giydiğinde bile göz korkutucu.

Papa'nın ağzından kuru bir kıkırdama çıkıyor. "Damiano De Rossi. Yakışıklı bir adamsın, ha? Kızımın sana neden bu kadar düşkün olduğunu şimdi anlıyorum. Kadınları bilirsin, güzel şeyler onları çeker."

Damiano'nun gülümsemesi keskin, çarpık bir çizgiydi. "Karını sana çeken neydi acaba Garzolo?"

Papa bir kahkaha atıyor ama zoraki. New York'ta erkekler birbirleriyle böyle konuşur; hep şakalar ve bel altı iğnelemeler. Yanlış düğmeye basana ve silahlar çekilene kadar her şey eğlence ve oyun.

Vale beni dürterek, "Sana bir bakayım," diyor. "Saçların uzadı mı?"

Bir adım geri çekiliyorum ve sanki ona saç kesimimi gösteriyormuşum gibi omuz hizasındaki saçlarımın yüzüme düşmesine izin veriyorum. "Birazcık. Mesanem patlamak üzere. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii. Tuvaletin nerede olduğunu biliyorsun."

Onu geçip koşarak eve giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

İçerisi serin, klima sonuna kadar açık. Yanan yanağıma ve aşırı ısınmış vücuduma iyi geliyor.

Havadar, ışık dolu odalardan geçip son ziyaretimden hatırladığım tuvalet odasına doğru koşuyorum.

Makyaj masasının üzerinde asılı duran yuvarlak aynaya bakar bakmaz rahatlamış bir iç çekiş ciğerlerimi terk ediyor. Sağ elmacık kemiğimin üzerinde hafif pembe bir iz var. Biri sorarsa diye şimdiden yarım düzine bahanem hazır. Yine de moraracaktır. Çok kolay morarırım, şeftali gibi.

En azından en iyi kapatıcıımı getirmişim. Çıkarıp izlerin üzerine biraz sürüyorum. Cleo bu iklim için çok ağır olacağını söylemişti ama yine de yanıma aldım. Aslında her ihtimale karşı en son ne zaman yanıma almadığımı hatırlamıyorum.

Gözlerimin arkası karıncalanmaya başladı... ve lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Ağlayamıyorum.

Ağlayamam çünkü gözlerim kıpkırmızı olur ve herkes anlar. Herkes iyi olmadığımı anlayacak.

Babam bunu neden şimdi yapmak zorundaydı? Neden en azından misafirhaneye vardıktan sonra?

Cleo ve ben burada aynı odayı paylaşıyoruz. Yatağa girdiğimizde uyku maskemi takmam gerekecek, böylece çürüğü görmeyecek.

Hayal kırıklığı içimde yükseliyor. Cleo ve Vale gibi ben de Papa'dan nefret etmeliyim ama vurduğu tek kişi ben olmama rağmen onu hâlâ seviyorum.

Birçok kusuruna rağmen, o benim babam. Bana okumayı öğreten ve kilisede vaazdan korkup ağladığımda her zaman dizine oturmama izin veren adam. Şiddet ve öfkeden ibaret olsaydı onu hor görmek kolay olurdu ama öyle değil. Bazen bana bakar ve bakışlarında yumuşaklık belirir. *"Sen her zaman çok zekiydin, Gem. Benim küçük kızım. Sen güvenebileceğim tek kıızımsın."*

Bana böyle şeyler söylediğinde eriyorum. Elimde değil. Onun onayı sıcak bir sarılma gibi hissettiriyor. Güvende, sevilen ve istenen biri olduğumu hissettiriyor. Bozuk olan her şeyin düzeltilebileceğini hissettiriyor.

Makyajımı bitiriyorum ve lavaboda ellerimi yıkıyorum. Boğazımda hafiflemeyen bir yumak var.

Bu işe yaramaz.

Ne olursa olsun bu hafta kendimi toparlamalıyım.

Avuçlarımı lavaboya dayayıp nefeslerimi saymaya başlıyorum ve düşüncelerimi Papa'dan uzaklaştırıyorum.

Bir Mississippi. İki

Mississippi. Üç

Banyonun kapısı hızla açılıyor.

İlk düşüncem, annemin beni bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu görmeye geldiğidir.

Ama
gelmedi.

Bu daha da
kötü.

Gözlerim davetsiz misafire ve başardığı kaslı cüsseye takılıyor.
bir çift pantolon ve gri düğmeli gömleğin içine dökmek için. Sakalı

Saçları yeni kesilmiş, arkaya doğru toplanmış ve enseden bağlanmış, küçük gümüş küpesi ışıkta parlıyor.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. O küpeye baktığımı ve ölmek üzere olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum.

Doğruluyorum ve yüzündeki sırıtışa rağmen onun tehlikeli bir adam olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Kötü bir adam.

Ve burada bunu bilen tek kişi ben olabilirim.

"Kapıyı hiç çaldın mı, Ras?"

BÖLÜM 2

RAS

Annem beni bir centilmen olarak yetiştirdi, ama ben her zaman doğanın yetiştirmeye galip gelmesinin mükemmel bir örneği olduğumu düşünmüşümdür. Vahşi yönümü bastırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu asla **b a ş a r a m a d ı** .

Ben çocukken, onun saçlarını yolmak istemesine neden olurdum. O sola git derdi, ben sağa giderdim. Okulda başım hep belaya girerdi. Beni cezalandırırdı ama müdürden gelen telefonlar hiç bitmezdi. Ve her özel gün için bana zorla giydirdiği o küçük takım elbiseleri giymekten kesinlikle nefret ederdim. Onları hep kirletirdim. Annem beni kulağımdan tutup sürükler ve neden çamurda yuvarlanmış gibi göründüğümü sorardı.

O zamandan beri takım elbiseleri tolere etme konusunda daha iyi oldum, ancak düzenli bir şeye biraz kaos katma dürtüsü hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmadı. Büyüdüğümde, üretilmiş kaosun güçlü bir araç olduğunu öğrendim, özellikle de Casalesi'nin patron yardımcısı olarak şu anki pozisyonumda. Benim ve Dem'in kışını birkaç kez kurtardı.

İnsanlar kaosun içine atıldıklarında normal şartlar altında asla yapmayacakları şeyleri yaparlar. Hayvani beyin devreye girer. Filtreler çıkar. İnsanlar gerçek arzularını ortaya koyarlar ve bazen bu arzuların Dem'i ya da beni ölü görmekle çok ilgisi vardır.

Gemma Garzolo'nun şu anda bana bakma şekli... Onu tam olarak bu kategoriye koyabilirim.

Daralmış gri gözler.

Büzülmüş dudaklar.

Yanaklarında kızgın pembe bir allık.

En sevdiğim renk.

"Kapıyı hiç çalmaz mısın, Ras?" Yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor ve sinirli bakışlarını üzerime dikeyor. Bu bakışa daha önceki iki karşılaşmamızdan aşınayım.

İlki, kız kardeşiyle konuşabilmesi için ona kullan at bir telefon verebilmek amacıyla New York'ta onu bulmakla görevlendirildiğim zamandı. Basit olması gereken bu görev, Gemma'nın onu öldürmek için pilates stüdyosunun soyunma odasında beklediğimi sanması nedeniyle tam bir Thing'e dönüşmüştü.

Beni gördü ve çığlık atmak için ağzını açtı. Ona doğru hamle yaptım, onu bir dolabın içine tıktım ve Valentina'nın emriyle burada olduğumu açıklayacak kadar uzun bir süre avucumu ağzına dayadım. Kıpırdamadan durduğunda yanlış anlaşılmayı aştığımızı düşünmüştüm ama fena halde yanılmışım.

Elimi çeker çekmez, şaşırtıcı derecede keskin dişlerini ön koluma geçirdi. Kan çekerken o fırtınalı gri gözlerine baktığımı ve *"Kahretsin, bu kadın çok güzel"* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bunu bir itiş kakış izledi. Ona karşı amaçladığımdan daha sert davranmış olabilirim çünkü gerçekten böyle bir direniş beklemiyordum ve jet-lag olmuştum. Hiçbir şey beni yarım düzine zaman dilimini atlamaktan daha fazla zombi gibi hissettiremez.

Uzun lafın kisası, kendimi iyi hissetmiyordum.

Her şeyi yoluna koyduktan ve Gemma kendisine getirdiğim telefonda Vale ile konuşacak kadar sakinleştikten sonra bile benim hakkımdaki düşünceleri değişmiş gibi görünmüyordu.

Bu kadın benden hiç
hoşlanmıyor. Dürüst olmak
gerekirse, bu biraz haksızlık gibi
geliyor. Ama en iyisi bu.

Ne de olsa Gemma, aynı zamanda yeni iş ortağımız olan Amerikalı bir *stronzo* ile evlenmek üzere nişanlandı ve ilişkimiz son derece sert şakalaşmaların ötesine geçip daha medeni bir hal alsaydı, onun alınmış olmasına gerçekten üzülebilirdim.

Hayır, daha önce de yandım. Üçüncü derece. Ve neredeyse on yılımı kadınları elde tutma konusunda çok iyi olmak için harcadım.

ne kadar çekici, kol mesafesinde.

Avucumu çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Aslında biliyorum. Mükemmel bir kilit varken buna ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Bu evde bir düzine banyo var. İçeri dalmak için bunu mu seçtin?"

Tamam, ben mutfakta mesajlarımı gözden geçirirken onun bu tuvalete girdiğini görmüş olabilirim. Onu hazırlıksız yakalamaya dayanamadım.

Onu kızdıracağını bildiğim bir sırtıış yapıştırdım. "Büyük beyinler hakkında ne derler bilirsin."

Uzun bir iç geçirdi. "Çekil yolumdan, seni embesil."

Bunu yapmak yerine, avuçlarımı kapının pervazının iki yanına dayıyorum ve onun boşluğuna doğru eğiliyorum. Gözleri açılıyor ve yüz ifadesinde bir telaş belirtisi belirerek geri geri gidiyor.

"Söylemeliyim ki, bunu atlayacağını düşünmüştüm."

"Neyi atlayacağım? Bu geziyi mi? Kız kardeşim evleniyor. Senin sinir bozucu varlığın bile beni uzak tutmaya yetmiyor."

Sırtıış genişler. "Ben de seni özledim, Gem."

"Bana Gem deme. Ben de seni kullanılmış bir prezervatifi özleyen biri kadar özledim."

Homurdanıyorum. Öfkesi ona çok yakışıyor. Zaten ne yakışmaz ki?

Çikolata rengi saçlar, erik pembesi dudaklar ve bakmadığı zamanlarda o kadar iyi incelediğim yuvarlak, sıkı bir popo ki şekli neredeyse hafızama kazındı.

Onu ikinci kez kaçış töreninde gördüm ve o burada olduğu süre boyunca varlığımı görmezden gelmek için elinden geleni yaparken, ben tam tersini yaptım.

Bir centilmen olmaktan ne kadar uzak olduğumu bir kez daha hatırlattı.

Beyefendiler nişanlı kadınlara benim Gemma Garzolo'ya baktığım gibi bakmazlar.

Bu ayıltıcı düşünce bir sonraki soruyu ağzımdan almaya zorluyor. "Peki nişanlının ne zaman geliyor?"

Gözlerinin üzerinden bir gölge geçiyor. "Vale'nin düğününden bir gün önce. Bunu benim kadar iyi bilmiyormuş gibi davranma." Bir tutam saçını kulağının arkasına atıyor ve dikkatim parmağındaki o devasa yüzüğe takılıyor. Parlak yeşil bir zümrüt, bir sürü ışıltılı elmasla çevrili.

Uzanıp bileğini kavıyorum ve daha yakından bakabilmek için elini kendime doğru çekiyorum.

Sert bir nefes çekiyor. "Sen ne-"

"Messerò aile yadigârı mı?" Bir tahminde bulunuyorum, aptal nişanlısının soyadı dilimde acı bir tat bırakıyor.

Elini geri çekti. "Evet." "Biraz şatafatlı."

"Kimse senin fikrini sormadı."

"Nasıl biri, Gem?"

"Sanırım yakında öğreneceksin."

Bu adam hakkında ne düşündüğüne dair bir ipucu bulmak için yüzünü inceliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Rafaele Messerò'nun New York'taki beş aile arasında en genç bağışçı olduğu düşünülüyor, ki diğer dördünün çok eski olduğu düşünülürse bu pek bir şey ifade etmiyor. Düğün onu buraya getirip iş konuşmak için harika bir bahane oldu ve normal hazırlık sürecinin bir parçası olarak Napoletano ve ben adam hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırdık.

Amerikan standartlarına göre, hesaba katılması gereken bir güç gibi görünüyor.

Ama biz Casalesi'liler için o hâlâ alıştırma tekerlekleriyle bisiklete binen bir çocuk. Onun burada olmasını ve Damiano'nun vuruşlarını izlemeyi dört gözle bekliyorum.

onu bir çentik aşağı.

"Burada ne yapıyordun ki?" Kapıyı ilk açtığımda lavaboyu can simidiymiş gibi tuttuğunu hatırlayarak soruyorum.

"İşliyordum, başka ne yapıyor olabilirdim ki?"

"Tsk." Omzumun üzerinden ön kapıya doğru bakıyorum. "Babanın yanında böyle mi konuşuyorsun?"

"Sen benim babam değilsin."

"Hayır, ama ara sıra bana baba dedikleri oluyor."

Daha önce bana öldürmek istermiş gibi baktığını düşünmüştüm ama şu anda bana bakışının yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

Öğürür gibi bir ses çıkardı. "Cidden, test ettiğiniz bir tür işkence yöntemi mi bu? Sen seks hayatınla ilgili detayları paylaşırken masum kadınları tuvalette rehin mi tutuyorsun?"

Kollarımı yanlarıma indirip geçmesine izin vermek için kenara çekildiğimde kahkahalar atıyorum.

Tarçın kokusunu havada bırakarak yanımdan geçip gidiyor.

Gözlerim gözden kaybolana kadar onu takip ediyor. Alınan kadınları hep sevmişimdir. Bir zayıflık diyebiliriz. Ve bizim dünyamızda yaşayan böyle bir kadın bulmak? Nadir bulunur.

Avucumu dudaklarımın üzerinde gezdirip kendi kendime kıkırdıyorum. Evet, Gemma sınırların dışında olabilir ama yine de önümüzdeki birkaç gün boyunca onun damarına basmaktan zevk alacağım.

Garzolos'larla ilk öğle yemeğimiz birkaç saat sonra denize bakan arka terasta gerçekleşiyor. Yemeklerin getirilmesini beklerken kız kardeşler Vale ile birlikte manzaraya bakıp ahh ediyorlar. Yemek

Garzolo'nun anası Pietra, Martina'nın yanında durmuş çiçekleri inceliyor.

Adamlar yerlerini aldılar. Dem masanın başında, Napoletano iki koltuk solunda ve ben de sağındayım. Stefano Garzolo tam karşımdaki sandalyeyi teklif etti.

Dem politikacı rolünü iyi oynuyor ama Garzolo ile aralarında bir sevgi bağı yok. En hafif tabirle geçmişleri karmaşık. Ama Garzolo, Dem'in Casalesi'nin Don'u olma teklifini yaptığı ilk günlerde bize yardım ettiği için artık müttefikiz. Ve Garzolo bunu sonuna kadar kullanmaya kararlı.

New York gibi statü takıntılı bir pazarda oldukça iyi para getiren İtalyan yapımı lüks taklitleri ona tedarik etmeye başladık bile.

Bana sorarsanız Garzolo, Vale'nin bastığı yere tapmalı. Kızı, onu evlendirdiği hasta heriften çok daha güçlü ve paralı bir adama terfi etti. Onu hayattan daha çok seven bir adama. Garzolo yine de minnettar değil. Aslında, birkaç dakika önce Damiano'nun ofisinde ona sert bir dille özür dilediğini duydum. O da aynı sertlikte kabul etti. Onu kim suçlayabilir ki? Babası pisliğin teki.

"Şu anki anlaşmamız hakkında birkaç şey konuşmak istiyorum," diyor bok çuvalı, sandalyesine yaslanarak. "Ama bence bunların çoğu Rafaele gelene kadar beklemeli. Tüm bu olaylardaki rolü düşünüldüğünde, o olmadan iş konuşmak saygısızlık olur."

Homurdanma isteğime karşı koyuyorum. Saygılı mı? Tanrım, Garzolo gerçekten adamın sikini yalıyor.

"Babası öldükten sonra hızlı bir yükseliş yaşadı," diyor Dem.

"Yaşlı adam ölmeden önce bile Rafaele organizasyonun büyük bir kısmını yürütüyordu. Babasının sağlığı bir süredir kötüye gidiyordu," diyor Garzolo.

"Ve belli ki ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

"Rafaele ve Gemma'nın evlenmesiyle birlikte, ileriye dönük olarak iş ilişkilerimizi daha da geliştirmeyi planlıyoruz. Üçümüz arasındaki sahte ürün anlaşması bir deneme sahası oldu ve en iyimser beklentilerimizi bile aştı. İkimiz de bu ortaklığa yatırım yaptık."

"Biz de öyle," diyor Dem. "İşimizi her zaman coğrafi olarak çeşitlendirmek istiyoruz. New York'ta güvenebileceğimiz ortaklarımızın olması hoşumuza gidiyor."

Garzolo'nun dudakları ince bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aynı şekilde. *Paisans* ile iş yapıyor olmak güzel. Onuru ve *omertà*'nın önemini anlayan adamlarla. Klanın kontrolünü ele geçirdiğimden beri New York çok değişti ve üzülerek söylüyorum ki bu değişikliklerin hepsi iyi yönde olmadı."

"Endişelenecek bir şey var mı?" Dem sorar.

Stefano umursamaz bir el sallıyor. "Hayır, basit sıkıntılar, daha fazlası değil."

Dem başını sallar. "Peki Ricci'lere ne oldu? O tehdit etkisiz hale getirildi mi?"

Garzolo'nun ifadesi, işlerini çalma planının ortaya çıkmasının ardından savaşa girdiği New York klanından bahsedilince kararıyor. "İşleri bitti. Rafaele ve ben onları neredeyse sıfıra indirdik. Sahtecilik işini ellerinden almamızla birlikte, çırpınmaya başladılar. Son duyduğuma göre Bronx'ta kırıntılar için savaşıyorlarmış."

"Önemli kayıplar verdiğinizi duydum," diyor Napoletano. "Onlar da öyle."

"Kayıplarınız için üzgünüz," diyor Damiano.

Stefano elini reddedici bir şekilde sallıyor. "Daha hoş şeylerden bahsedelim, olur mu? Kutlanacak iki düğün var ve bir diğeri de yolda."

Napoletano ve ben birbirimize bakıyoruz. Garzolo'nun Ricci'lerle olanlar hakkında konuşmak istemediği kesin. Merak ediyorum acaba

ne kadar kötü vurulduğunu küçümsemeye çalışıyor.

Bildiğim kadarıyla Garzolo bunu kendi istedi. Tüm kavga Riccis'lerin Garzolo'nun sahte ürün işlerini onlardan çalmayı planladığını ihbar etmesiyle başladı.

Garzolo başardı. Ama ailesi bir bedel ödemiş gibi görünüyor.

Omzumun üzerinden Gemma'nın durduğu yere bakıyorum. Ne zaman etrafımda olsa, tam olarak ne yaptığını bilmek için açıklanamaz bir ihtiyaç hissediyorum.

Yaklaşan evliliği hakkında ne hissettiğini merak ediyorum. Vale bana Gemma buradayken her şeyi hissetmek istediğini, kız kardeşinin ilgilenmediği bir şeye zorlanmadığından emin olmak istediğini söyledi. Gerçek şu ki, Gemma bir şeye zorlansa bile, Garzolo'larla ilişkimizi bozmadan yapabileceğimiz pek bir şey yok. En önemli müttefiklerimiz değiller ama Dem'in Casalesi nüfuzunu dünya çapında genişletme planının kilit bir parçası haline geldiler.

Sunucular ellerinde meze ve ekmek tepsileriyle beliriyor ve kadınlar bunu masada bize katılmaları için bir işaret olarak kabul ediyor.

Erkekler sayıca az. Üç Garzolo kız kardeş ve anneleri, ayrıca Damiano'nun küçük kız kardeşi Mari var. Napoletano'nun solunda oturuyor ve nişanlısının yanağına bir öpücük konduruyor. Dürüst olmak gerekirse, bu ikilinin bir çift olduğuna hâlâ inanamıyorum. Aralarındaki yaş farkına rağmen Napoletano her zaman çok çekingendi, Mari ise olabildiğince rahat biri. Sanırım güneş ışığıyla onun buzlarını eritmiş.

Mari onu izlediğimi fark edince sırtıyor ve dilini bana doğru uzatıyor. Kıkırdıyorum. Bu kız benim için her zaman bir kardeş gibiydi ve kesinlikle öyle davranıyor.

Bir garson bize ekmek servisi yapmak için geliyor ve ben iki büyük parça istiyorum. Ekmeğe bayılıyorum. Hayatın en büyük zevklerinden biri.

Gemma'nın yanına vardığında, Gemma sepete bakar. Seyahat kıyafetlerini çıkarmış, gözlerini ortaya çıkaran açık mavi bir elbise giymiştir.

her zamankinden daha fazla.

Kahretsin, çok güzel. Sikim ağzındayken daha da güzel görünüyor.

Bakışları yüzüme kayıyor, ben de göz kırpıyorum.

Pembeleşiyor, başka tarafa bakıyor ve ekmeklerden birini işaret ediyor.

"Onu yememelisin Gemma," diyor annesi. "Düğünün için seçtiğimiz elbiseye sığmak istiyorsan yememelisin."

Az önce duyduklarımı sindirmem bir anımı alıyor. Ne oluyor lan?

Bu çok kaba bir söz. Gözleri olan herkes Gemma'nın zaten oldukça zayıf olduğunu görebilir. Annesi ya yansıtıyor ya da kaltağın teki.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, Gemma'nın karşılık vermesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama ısırıyor. Onun yerine, hafifçe sönmesini ve elini tekrar kucağına bırakmasını izliyorum. "Haklısın."

Öfke sel gibi içime akıyor.

"Domates salatasını uzat," diyor Damiano ve ben de hafif bir trans halinde uzatıyorum. Bir şeyler cidden yolunda gitmiyor, çünkü bu kadar kaba bir şey söyleseydim Gemma kafamı koparırdı. Ama annesiyle birlikte, öylece yuvarlanıp kabul mü ediyor?

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" Mari, birkaç saniye önce tanık olduğum etkileşimden habersiz Gemma'ya soruyor. Benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum, çünkü başka hiç kimse Gemma'yı benim gibi inceleme alışkanlığı geliştirmedir.

Belki de bu durman gerektiğine dair bir işarettir.

Gemma Mari'ye inandırıcı olmayan bir gülümseme verdi. "Gidiyorlar. New York'a döndüğümüzde yapacak çok işim var."

"Büyük bir düğün olacak mı?"

"Yaklaşık beş yüz kişi."

Mari'nin gözleri kocaman açılır. "Aman Tanrım. Eminim o kadar çok insan tanımıyorumdur bile."

"İkimizin de çok geniş aileleri var. Görünüşe göre Rafaele kendi tarafındaki herkesi davet etmeye kararlı."

Garzolo konuşmaya kulak kabartarak, "Messerero gelenekçi biri," diyor. "Bu yönünü seviyorum. Pek çok İtalyan Amerika'ya gelmeden önce değer verdiğimiz gelenekleri bıraktı ama onlar öyle değil."

"Ne tür gelenekler bunlar?" Bunun nereye gittiğinden şimdiden hoşlanmadığım için soruyorum. Casalesi klanında, hatta daha geniş anlamda Camorra'da, kadınlar her zaman Cosa Nostra'dakinden çok daha fazla fırsata sahip olmuştur. Eğer bir kişi bir bölgeyi yönetebileceğini ve iyi para kazanabileceğini kanıtlayabilirse, bacaklarının arasında ne olduğu çok az kişinin umurunda olur.

Garzolo sonunda beni görmeye değer buldu. Onun kadar büyük bir egosu olan bir adamın bu işte bu kadar uzun süre kalabilmesi şaşırtıcı. Genelde bu erken ölüme bir bilettir.

"Kadınların refakatsiz hiçbir yere gitmelerine izin verilmiyor. Elbette güvenlikleri için. Gemma'nın yanında her zaman en az iki koruma olacak."

Tamam, bu o kadar da mantıksız değil. Bir Don'un eşi olarak her zaman korunması gerekir.

"Kadınlarının araba kullanmasını sevmiyorlar, bu yüzden yanında bir de şoför olacak."

Diğer konuşmalar sustu ve şimdi herkes Garzolo'yu dinliyor.

"Ve düğün gecesi çarşafı düğünden sonraki gün sergilenecek." Kıkırdıyor. "Bana sorarsanız bu biraz aptalca, ama adanmışlıklarını takdir etmek gerek."

Gemma yeşilin hafif bir tonuna bürünüyor ama içindeki ateş, sönmez olduğundan o kadar emindim ki, hiçbir yerde görünmüyor.

Valentina'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu iğrenç bir şey." "Bu onların aile geleneği."

"Bu değil ortalama Bu değil Aşâğılık. Ne? Başka? Var mı? bir doktordan Gemma'nın bakire olduğunu doğrulamasını mı istediler?"

"Vale," diye yalvarıyor Gemma ama babası onu umursamıyor.

En büyük kızına dişlerini göstererek dudak büküyor. "Bunun gerekli olmayacağına dair onu temin ettim. Cleo'nun aksine Gemma'nın itibarı söz konusu değil."

Vale'in bakışları daralır. "Ama sordu?"

"Kız kardeşinin evliliği seni hiç ilgilendirmez."

Dem'in sinirlenmeye başladığını söyleyebilirim. "Karımın yanında ses tonuna dikkat et," diye uyarıyor Garzolo'yu.

"Gemma'nın şartları ne olacak?" Vale talep ediyor. "Bu konuda söz hakkı var mı?"

Garzolo Vale'ye boş boş bakar ve sonra güler. "Bu işlerin nasıl yapıldığını gerçekten unuttun mu? Kız kardeşlerinin aksine Gemma hala görevlerini hatırlıyor-"

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Gemma babasının sözünü keserek haykırır. "Benimkinden önce gerçekleşen iki düğün var. Elbette konuşulacak bir sürü başka konu var."

"Katılıyorum," diyor Damiano, gözleri Garzolo ile öfkeli karısı arasında gidip geliyor. Birkaç saniye boyunca masayı garip bir sessizlik kaplıyor, ama sonra Mari Pietra'ya bir şey söylüyor ve gerginlik azalıyor.

Yemeğin geri kalanı olaysız geçer. Gemma zar zor yemek yiyor.

Zar zor konuşuyor.

Ve onu cidden yanlış anlayıp anlamadığımı merak etmeye başladım.

BÖLÜM 3

GEMMA

ÖĞLE YEMEĞİNDEN sonra Cleo doğruca havuza giderken, annem, babam ve ben konukevine dönüyoruz. Ön kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Papà elimden tutup beni merdivenlerden yukarı, kendisinin ve annemin yatak odasına sürüklüyor.

Annem yüz ifadesi gergin bir şekilde bizi izliyor. O hep böyledir. Sessiz. Kontrollü. Papà'ya korkudan mı yoksa yöntemlerini onayladığı için mi boyun eğdiğini asla anlayamıyorum.

Bu noktada gerçekten önemli olduğundan emin değilim. Sonuç aynı.

Bu sefer Papa bana ters vururken çok daha fazla güç kullanıyor.

"Bir daha asla sözümü kesme."

Vuruş beni yere düşürüyor ve sağ kalçam sert karo zemine çarpıyor. Yutkundum ve bacağımdan yayılan acı azalmaya başlayana kadar kafamdan saydım. Papà beni kabaca ayağa kaldırıana kadar bakışlarım fayansların arasındaki harç boyunca koşan küçük bir karıncayı takip ediyor.

Öğle yemeğinde sözünü kesmemin sonuçları olacağını biliyordum ama Vale ile eve erken dönmemize neden olacak bir kavgaya tutuşmalarına izin veremezdim. Kız kardeşimin düğününde kara bir leke bırakmanın sorumlusu olmak istemiyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutarken ağızma belirgin bir metalik tat doluyor.

Babam bana ters ters bakıyor, burun delikleri sert nefeslerle açılıyor. "Anlıyor musun?"

"Evet." Arkasındaki kapıya bakarak nefes veriyorum.

"Bunu yapmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Bakışlarım yere düşüyor. "Hayır."

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum Gemma. Sence Rafaele çenesini yeterince uzun süre kapalı tutamayan bir eş ister mi?"

bir cümleyi bitirmesi için mi?"

Başımı sallıyorum.

"Mükemmel olmalısın. Başının belaya girmesini istemiyorum. duydun mu?" Parmaklarıyla çenemi kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Haklı bir öfkeyle doluydu. "Senin evliliğin Vale'ninki gibi bir karmaşa olmayacak. O deneyimden ders aldım. Kız kardeşinle ilgili hatalar yaptım. İşler yolunda gitmemeye başladığında daha erken müdahale etmeliydim. Seninle her şey farklı olacak çünkü Rafaele gibi bir adamın senden ne beklediğini tam olarak anlamayı sağlayacağım."

"Peki o nasıl bir adam?" Cevabı duymaya hazır olduğumdan emin olmasam da soruyorum.

Papa elini bırakıyor ve sırtını dikleştiriyor. "İşimizde talepkâr ama adildir. Evliliğinizde de aynı şekilde olacağını tahmin ediyorum. Aile hayatına dair felsefesi hakkında konuşma fırsatımız oldu ve benimkiyle yakından örtüşüyor. Onun hizmetinde olmalısınız. Her zaman. Hayattaki amacınız onun hayatını olabildiğince kolaylaştırmak ve memnun etmek olacak. Bunun ne anlama geldiğini öğrenin, o da size hak ettiğiniz saygıyı gösterecektir."

Babamın daha genç bir versiyonuyla evleniyorum.

İfademin bozulmasına izin vermemek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. "Tamam."

Her iki omzumu da sıvazladı. "Bu hafta onunla daha fazla konuşma fırsatın olacak. Zamanla onu takdir edeceğinden ve seveceğinden hiç şüphem yok."

Bu çok iddialı. Hayatta kalmayı başarırsam mutlu olacağım.

Odanın çıkıyorum ve üstümü başımı toparlamak için doğrudan banyoya gidiyorum.

Mesele şu ki, ben bunun için yetiştirildim. Ailemizdeki tüm kızlar öyleydi. Görücü usulü evlilikler ailemizde nesiller boyunca norm olmuştur ve genellikle işe yaramıştır. Boşanmalar neredeyse hiç duyulmamıştır. Aklıma gelen sadece iki tanesi

aslında aşk evlilikleriydi. Anne tarafından iki uzak teyze, aşık oldukları adamlarla evlenmek için aileyi terk etmiş, ancak birkaç yıl sonra geri dönerek tekrar aileye alınmak için yalvarmışlardı. Onların hikayeleri hep ibretlik hikayeler olarak anlatıldı. Vale'ye kadar bir aşk evliliğinin yürümesi ihtimalini düşünmemiştim.

Sanırım onun durumunda bunu söylemek için çok erken.

Vale ve Damiano belli ki birbirlerine aşık olmuşlar, ama aşkları sürecektir mi? Onu destekleyen bir ailesi olmayan bir donla evlenmenin getirdiği zorluklara dayanabilecekler mi? Annem bile Nona'ya, teyzelerimize ve amcalarımıza güvenmek zorunda kaldı ve Papà ile bazı zor dönemleri atlattı.

Vale artık buna sahip değil. Burada yapayalnız.

İçimden bir rahatsızlık ürpertisi geçiyor. Vale'nin neden kaçtığını anlıyorum ama bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum.

O her zaman mükemmel bir kardeşti. Büyürken, annem Vale'i ölçmem gereken bir ideal haline getirdi. Ben asla onun kadar iyi olamadım. Asla onun kadar güzel olmadım. Onunla rekabet halindeydim ama bu tek taraflıydı ve belki de bu yüzden aramızda hiçbir zaman bir çatlak yaratmayı başaramadı.

Sadece alabileceğim her onay kırıntısına aç olmamı sağladı.

Yansımam bana bakıyor. Bu kapatıcı bir ödülü hak ediyor. Neredeyse hiç bulaşmamış. Bu gece yıkadığımda ne bulacağım diye endişelenmenin anlamı yok.

"Gemma?"

Başımı kapıya doğru çeviriyorum. Vale'ydi. Papa'nın müstakbel kocam hakkındaki yorumlarını sorgulamadan geçiştirmeyeceğini bilmeliydim.

Dışarı çıktığımda yatağın kenarında oturuyordu ve ateşlendiğini söyleyebilirim. Ne olacağını biliyordum, bu yüzden önden gitmeye karar verdim.

"Bak, garip olduğunu biliyorum."

"Tuhaf mı? Gem, kulağa korkunç geliyor. arşıafları mı sergileyecekler? Yani, Tanrım. Bu çok aşığılayıcı."

"İyi olacağım." Bana sorarsanız, az önce yediğimiz yemek çok daha aşığılayıcıydı. Babamın yaklaşan evliliğimin tüm mahrem ayrıntılarını herkesin önünde açıklamasına gerek yoktu.

Özellikle de Ras'ın.

Dudaklarımı büzdüm. O kendini beğenmiş pislik herhalde kıvrandığımı görünce çok sevinmiştir. Beni rahatsız etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Hayır-"

"Vale, bu gelenek neden beni aşığılıyor?" Yanına otururken soruyorum. "Aksine, bu lanet şeyi görmekte ısrar eden insanlar için daha aşığılayıcı, sence de öyle değil mi?"

Sözlerim bir an duraksamasına neden oldu. "Tabii ki öyle. Ama eminim senin için de hoş bir şey olmayacaktır."

"Endişe listemde oldukça alt sıralarda."

"Endişeleriniz neler? Bunlardan herhangi birini babamıza dile getirdiniz mi? Dinledi mi? İşler değişt i Gem. Bunu biliyorsun, değil mi? Benimle olanlardan sonra, kiminle evleneceğin konusunda söz sahibi olmalısın."

"Ailemizde işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten unutmuşsun."

Gözleri parlıyor. "Artık elimde bir koz olduğunu anlamıyor musun? Damiano-"

"Damiano hiçbir şey yapamaz. O dünyanın öbür ucunda bir don."

"O ve babamın bir anlaşması var-"

Bu kez, alaycı bir ses çıkar. "Gerçekten yeni kocanın benim için önemli bir anlaşmayı riske atacağını mı düşünüyorsun?" Eğer bunu yapacağına inanıyorsa

Bu. Damiano, Vale de dahil olmak üzere herhangi birinin duygusal kapislerine göre karar verseydi bir don olamazdı.

"Sözümü kesmeyi bırakıp beni dinler misin? Bırak Damiano'yu ben halledeyim. Bana ne istediğini söylersen sana yardım edebilirim."

Vale anlamıyor. Neyin tehlikede olduğunu bilmiyor.

Nişanı iptal etmek herkesi otobüsün altına atmak olur. Papa ve Rafaele arasındaki ittifak bozulursa, Garzololar hedef haline gelecektir.

Tek bildiğim, Rafaele'nin bizi bizzat yok etmeye karar verebileceği. Hayır, bundan kaçış yok.

"Benim istediğim onunla evlenmek. Ailemiz için iyi olur."

Vale'nin yüz ifadesinden bir gölge geçer. "Benim evliliğim de aile için iyiydi. En azından babam öyle söyledi. Bak nasıl sonuçlandı."

"Bu farklıydı," diyorum. "Aileden bahsetmişken, seni özlediklerini biliyorsun. Nona burada olmak istiyordu ama uçuş onun için çok zor olacaktı. Teyzelerimiz de onları her gördüğümde seni soruyor. Onları aramalısın."

Önerim masumane ama şaşırdığını görebiliyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup pencereye doğru bakıyor. "Ne diyeceğimi bilemem."

"Önemli değil. Sadece senin sesini duymak istiyorlar."

Başını sallıyor, bakışları dışarıdaki ışıltılı denize sabitlenmiş. "Onlara kızgın mısın?" Cüret ediyorum.

"Başlangıçta öyleydim." Ayağa kalkıyor, pencereye doğru yürüyor ve tül perdeyi kenara itiyor. "Ama artık değilim. Şimdi ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Lazaro'nun sana ne yaptırdığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Hiçbirimizin yoktu."

Vale avuçlarını arkasında birleştiriyor. "Ne yazık ki duygular nadiren mantıklıdır. Ama dediğim gibi, onlara kızgın değilim. Aksine, utanıyorum."

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. "Neden?"

"Ricci'lere olanlardan sonra taziyelerimi sunmak için uzun zaman önce aramalıydım ama yapamadım. Ben ve Lazaro hakkında soracakları sorular... Bu konuşmaları yapmak istemedim. Hâlâ da istemiyorum. New York'taki hayatıma temiz bir ara vermek istemem bencillik ama istediğim bu."

Göğsümde bir şeyler çatırdıyor.

Anlıyorum. Anlıyorum.

Ama ben de o eski hayatın bir parçasıyım.

O da benden temiz bir kopuş mu istiyor?

Parmak uçlarım omzuna değiyor. Bana bakıyor. "Keşke babam nişanı atsa ve Cleo'yla benim yanıma taşınmanıza izin verse."

Karanlık bir odada yanan tek bir kibrit gibi bir umut ışığı belirliyor.

Ve sonra kayboldu.

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

Vale'in gülümsemesi hüznölüdür. "Biliyorum. Sadece benim başıma gelenlerin sizin de başınıza gelmesini istemiyorum. Eğer olursa kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Olmayacak." Ellerini kavradım. "Bak, yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum ama benim için endişelenmene gerek yok. Babamın seçtiği biriyle evleneceğimi hep biliyordum. Ben buna hazırım. Endişelerim eve döndüğümde halledemeyeceğim şeyler değil. Düğününüze tüm zamanımı kendi düğünüm hakkında konuşarak geçirmek için gelmedim. Bu hafta hakkında konuşalım lütfen."

Omuzlarının çizgisi yumuşuyor, ama gözlerinde bunun bu konuda yaptığımız son konuşma olmayacağını söyleyen bir bakış var. "Pekâlâ, bu hafta hakkında konuşalım."

Bana programı gösteriyor. Çok dolu. Yarın akşam sadece ailelerin katılacağı bir kokteyl, ertesi gün Martina ve Giorgio'nun düğünü. İki gün sonra sıra Vale ve Dem'de. Vale konuştukça daha da heyecanlanıyor. Onda yeni bir parıltı var. New York'ta bizimle yaşarken böyle parıldamıyordu.

Tüm olayları anlatmayı bitirdiğinde ona "Mutlu görünüyorsun," diyorum.

Kocaman bir nişan yüzüğü ve kaçışından kalma alyansın takılı olduğu eline bakıyor. "Evliyim. Zaten evli olduğumuzu biliyorum ama yine de tüm bu insanların şahitliğinde bunu yapmak özel hissettiriyor. Vince bile geliyor. Onu yıllardır görmemiştim."

Ağabeyimiz Vince yaklaşık beş yıldır İsviçre'de yaşıyor. New York'a nadiren geliyor, geldiğinde de uzun süre kalmıyor.

Gülümsüyorum. "Onu görmek güzel olacak. Kaç misafir gelecek?"

"Mari ve Giorgio için yaklaşık yüz kişi katılacak. Bizimkiler için birkaç kişi daha olacak."

Nişanlım ve onun danışmanı da dahil. Vale'nin düğününden bir gün önce geliyorlar.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Pek sayılmaz. Planlamacı her şeyle ilgileniyor. Ama yakıştığından emin olmak için gelinliğini denemelisin. Ana evdeki odamda." Ayağı kalktı ve bana elini uzattı. "Unutmadan önce bunu şimdi yapalım. Terzinin ayarlamaları yapmak için zamana ihtiyacı var."

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerken onu takip ediyorum. Mutfağın önünden geçerken, cezbedici bir koku adımlarımı yavaşlatıyor.

"Tanrım, bu cennet gibi. Biri ekmek mi yapmış?" Vale

kokluyor. "Öyle kokuyor."

Elini bıraktım ve kemerli kapıdan bakmak için birkaç adım attım.

Girişte.

Tezgâhın üzerinde annemin yememe izin vermediği o lezzetli çöreklerle dolu bir sepet var.

"Geliyor musun?" Vale seslendi.

"Evet." Bir an tereddüt ettikten sonra bir tane kapıyorum, bir parça koparıyorum ve ağzıma atıyorum.

Hâlâ sıcak. O kadar güzel ki düşün öncesi diyetimi bozduğum için suçluluk hissetmiyorum bile. Hangi personel bunları bırakmaya karar verdiyse resmen en sevdiğim kişi o oldu.

Konuk evinden ayrılıp ana villaya doğru ilerliyoruz. Hava ılık ve nemli; hafif esinti, arazinin kenarındaki büyük kayalara çarpan dalgaların kokusunu taşıyor. Sıcaklık tenime nüfuz ediyor. Düştüğümde beri kalçam hâlâ ağrıyor ama belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Evlerin arasındaki taş patika boyunca yürürken, yakındaki bir ağacın dallarında vızıldayan birkaç kırmızı sinek kuşu görüyorum. İçlerinden biri bir çiçek görüyor ve uzun gagasını içine daldırıyor.

Burası çok güzel. Keşke bir haftadan daha uzun süre kalabilseydik.

Doğrudan oturma odasına açılan yan kapıdan geçerken bu düşüncemi dile getirmek üzereyim ama kanepeye yayılmış adamı görünce kelimelerim kuruyor.

Ras. Yatar vaziyette, bronzlaşmış bir kolunu başının altında kavuşturmuş, diğer koluyla da telefonunu tutuyor. Bir şeyler yazıyor, kaşlarının arasında hafif bir çizgi var.

Bakışlarım esnetilmiş pazularının üzerinde geziniyor. Öğle yemeğinde elbise tişörtü giymişti, ama köşesinde küçük bir logo dikili, vücuda oturan siyah bir tişört giymiş.

"Revolvr'a gideceğini sanıyordum?" Vale soruyor. Revolvr, Damiano'nun adadaki kulüplerinden biri.

Ras başını kaldırıyor, bakışları hemen bana kilitleniyor. "Evet, gitmek üzereyim. Bazı işleri halletmem gerekiyordu. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Gemma'nın elbisesini denemesi gerekiyor, uyup uymadığını görmek için."

Ayağa kalktı, hâlâ bana bakıyordu. "Fikrimi soracak olursan, ben müsaitim." Dudaklarında bir gülümseme var ama arkasında her zamankinden daha karanlık bir şey var. Bir meydan okuma. Sanki bir şeyleri çözmemi bekliyormuş gibi.

Başka tarafa bakıyorum.

Her ne ise, umurumda değil.

Ve fikirlerini kışına sokabilir. Zaten onlarla uğraşacak yeterince şeyim var. "Sanırım hayatta kalacağız," diye karşılık veriyorum, merdivenlere doğru ilerlerken bakışlarımı ondan uzak tutuyorum.

"Ras bütün hafta buralarda olacak mı?" Vale ve Dem'in yatak odasına girdiğimizde soruyorum.

"Muhtemelen," diyor ve gömme dolabın içinde kayboluyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Birkaç dakika sonra elinde beyaz bir giysi torbasıyla çıktı ve bana uzattı. "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? Onunla pek de ideal olmayan koşullarda tanıştığını anlıyorum ama şimdiye kadar bunu geride bırakmışsındır diye düşünmüştüm."

İdeal olmayan koşullar mı? Ras boş bir soyunma odasında bana saldırdı ve kullanması gerekenden çok daha fazla güç kullanarak beni tartakladı. Ödümü kopardı. Gerçekten ölmek üzere olduğumu sandım. Ve bunun için özür bile dilemedi.

Komik bir şaka gibi davranıyor.

Vale'in kalçamda oluşması muhtemel çürüğü görmesini riske atmak istemediğim için elbiseyi banyoya götürüyorum. "Ona güvenmiyorum."

"Damiano'ya sadık olmaktan başka bir şey yapmadı," diye sesleniyor Vale.

Çantayı bir kancaya asarak fermuarını çekiştiriyorum. Damiano'ya sadık olabilir ama bunun benimle ne ilgisi var?

Buraya son gelişimde tanık olduğum sahne zihnimde canlanıyor, anısı dün yaşanmış gibi taze. Damiano ve Ras'ın ofisteki konuşmalarına kulak misafiri oldum. Daha doğrusu Damiano, Ras'ın benim ve ailem hakkında konuşmasını dinliyordu. Birkaç vidanın gevşek olduğu konusunda şaka yaptı, bu beni incitmedi, ama sonra söylediği şey o zamandan beri aklımdan çıkmadı.

"Sahte para anlaşmasında sözünü tutmana gerek yok, Dem. Garzolo pisliğin teki. Ondan istediğimizi aldıktan sonra, onunla ilişkimizi kesmeliyiz. Onun çırpınışını izlemek eğlenceli olacak."

Bu bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Ras bir yılan. Sözünün hiçbir anlamı yok. Kayınbiraderimin farklı olması iyi bir şey. Patronunu azarladığını ve söz verdiğini söylediğini duydum.

Ras da alay etti.

Şimdi bile, hatırası beni kızdırıyor. Sırf gülmek için ailemi otobüsün altına atmaya hazırdı.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Çabucak elbisemi giyip dışarı çıkıyorum. "Çok kaba biri."

Vale kaşlarını çattı. "Kaba mı? Sana ne zaman kaba davrandı ki?"

"Sürekli. Benimle konuşurken yüzünde hep alaycı bir gülümseme oluyor."

Vale arkamdan geliyor ve arkadaki bir düzine kadar düğmeyi iliklemeye başlıyor. "Bence çok fazla anlam yüklüyorsun. Ras kaba saba biri olabilir ama iyi niyetlidir."

Elbiseyi düzeltip aynada inceliyorum. Tam oturdu.

Ras'ın söylediklerini Vale'ye anlatmalı mıyım?

Hayır, bir anlamı yok. Muhtemelen umursamayacaktır bile. Ailemize değil, buradaki yeni hayatına odaklandığı **Ç O K** açık.

New York'tan temiz bir kopuş istediğini söyledi. Ama ben? Asla dışarı çıkmayacağım.

BÖLÜM 4

GEMMA

Ertesi gün, kokteyl saati dördte başlıyor. Evin arkasında, suya bakan özenle düzenlenmiş çimlerin üzerindeyiz. Esinti deniz ve tuz kokusunu taşıyor. Bir garson elinde bir tepsi kanepeyle yanımdan geçiyor ve ben üzerinde jambon olan küçük bir parça ekmek çalışıyorum.

Açlıktan ölüyorum.

Bu sabah kahvaltıda annem sadece bir kase meyve yememe izin verdi. Bir beden küçük olduğunu bile bile gelinliğimi seçti, şimdi de kilomu kontrol ediyor. Bu tür şeyleri daha önce de yapmıştı -aklıma lise balom geliyor- ve hiç yorucu olmuyor.

"O jet ski'de çıplak bir adam mı var?"

Çiğnemelerim yavaş. "Ne?"

Cleo şampanyasından bir yudum alıyor ve suyu işaret ediyor. "Tam orada. Sanırım şu Ras denen adam."

Dönme kuvvetim neredeyse kırmızı şarabımın bardaktan dışarı akmasına neden oluyordu. O yapmazdı.

Güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum, aniden keşke bu kadar parlak olmasaydı da daha iyi görebilseydim diyorum. Sonra jet ski dönüyor ve gerçekten de döndüğünü görüyorum.

"Aman Tanrım."

Ras dalgalanan suyu yararak ilerliyor, uzun saçlarının telleri her zamanki erkek topuzundan kaçıyor. Bir şey seçilemeyecek kadar uzakta ama üzerinde kıyafet olmadığı belli.

İlk şoku tenimi kaplayan garip bir sıcaklık takip ediyor.

"Eğlenceli görünüyor." Cleo yüksek sesle çıtırdayan bir şeyi ısırıyor. "Hazır buradayken denemeliyiz."

Herkesin önünde çırılçıplak soyunursam ailemiz çılgına döner. Bu, itibarımı sorgulatacak ve Rafaele'ye bekaretimle ilgili verdiğim tüm o sözleri anlamsız kılacak türden bir ahlaksızlık.

Biraz safra yükseliyor.

Çıplak bir jet ski sürüşünün heyecanı, yaşlı bir bunağın iddia ettiğim kadar saf olup olmadığını doğrulamak için vajinamı kurcalamasına kesinlikle değmez.

Vale önümüzde beliriyor. Üzerinde hoş yeşil bir elbise, hafif bir makyaj ve Damiano'nun abartılı bir hediyesi olduğuna şüphe olmayan ışıltılı bir elmas kolye var.

"İşte buradasın. Vince'i gördün mü? Korumalar ben hazırlanırken geldiğini söylediler."

"Babam onu götürmeden önce bir anlığına gördük." Cleo uzanıp bir parmağını kolyenin üzerinde gezdirdi. Işıltılı şeylere karşı bir zaafı var. "Güzelmış."

"Teşekkürler. Ne zaman bitecek merak ediyorum."

Sadece yarı yarıya dinliyorum, bakışlarım açıklanamaz bir şekilde birinin doğum günü kıyafetiyle oynadığı denize doğru çekiliyor.

Vale fark eder ve dönüp bakar. Alay eder. "Tipik." "Bu

İbızalılara özgü bir şey mi yoksa sadece Ras'a mı ait?"

"İkisinden de biraz. İbiza hakkında erken öğrendiğim bir şey varsa o da buradaki insanların kıyafetlerini çıkarmaktan çekinmedikleridir. Sana Damiano'nun beni Dalt Vila'ya götürdüğü zamanı anlatayım..."

Jet ski yaklaşıp dönüyor ve ben hemen pişman olduğum bir şey yapıyorum. Kıçını kontrol ettim. Tam orada.

Ve... oldukça güzel.

Görsel değerlendirmeme güvenilebilirse, tonlanmış ve sıkı.

Alt dudakımı ısırdım.

İşte kendi düşüncelerimin mahremiyetinde kendime bile itiraf etmekten gerçekten nefret ettiğim şey. Ras, yeterli zaman verildiğinde her kadını baştan çıkarabilecek türden bir adam izlenimi veriyor. Onda son derece çekici bir şeyler var. Kaşlarının biçimi, ağzının sol tarafındaki kalıcı kıvrım, iri vücudunu kendinden emin bir şekilde taşıması. Fiziksel olarak güçlü olduğu aşikâr ama erkeklerin arzuladığı ve elde etmek için spor salonunda uzun saatler harcadığı ideal ölçülere sahip değil. O vücuda zorunluluktan sahip olmuş biri gibi görünüyor. Yapılması gereken şeyleri yaparak.

Ondan nefret ediyorum. Ağızını hiç açmamış ya da kötü karakterini sergilememiş olsaydı, onu sokakta yürürken görüp güzel olduğunu düşünebileceğim gerçeğinden nefret ediyorum.

Bunu ona itiraf etmektense boğulup denize atılmayı tercih ederim.

Bir kez daha döndüğünde gözlerimi kaçırıyorum. Kokteylimi yudumluyor ve kız kardeşimin hikâyesine başımı sallayarak eşlik ediyorum.

Denize dönüp bakana kadar biraz zaman geçiyor ve baktığımda jet ski gitmiş oluyor.

Arkamda bir varlık belirliyor. O olduğunu nasıl anladığımı sorma. Biliyorum işte. Tabii ki burada değilmiş gibi davranıyorum ve sohbe katıldığında ona sadece hızlıca bir bakış atıyorum. Aceleyle giyinmiş; gömleğinin düğmeleri yarım, kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor ve saçları sırtından aşağıya su damlatıyor. Az önce tüm partiyi ayartmış olması onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

Onun bu umursamazlığı beni rahatsız ediyor. Vale'in Cleo'ya bir şey göstermek için telefonunu çıkardığı sırada konuşmaya ara verip, "Tam bir şov yaptın," diyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye cevap veriyor hiç vakit

kaybetmeden. "İştahımı kaybettim."

Kıs kıs gülüyor. "Açlıktan ölüyorum. Suda olmak beni her zaman acıktırır."

Acıktığını söyleme şekli yanaklarımı ısıtıyor.

Ne demek istediğini vurgulamak istercesine, önünden geçen bir tepside keçi peynirli bir crostini kapıyor. "Bunu denemelisin. Hâlâ vaktimiz var."

"Beni soymak istediğin konusunda daha incelikli olmayı deneyebilirsin."

Gözleri parlıyor. "Kıyafetlerini çıkarman gerektiğini hiç söylemedim. Ama kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki, kafamın arkasına takılıp kalmalarından korkuyorum. "Benim üzerimdeki tek etkiniz hazımsızlık."

Derin kahkahası hiç de nahoş değil ve karnımın alt kısmında bir şeylerin uğuldamasına neden oluyor.

Başımı hafifçe sallıyorum. Sıcak, alkol ve neredeyse boş olan midem belli ki bazı beyin sinyallerini karıştırıyor, çünkü Ras ile ilgili hiçbir şeyi hoş bulmamın imkânı yok. Bir çıkış yapmanın zamanı geldiğine karar vererek yanından geçmek için hamle yapıyorum ama kolumdan tutarak beni durduruyor.

"Söylesene, neden benim yanımda dilin bu kadar keskinleşiyor da ailenin yanında yutkunuyor gibisin?"

Omurgamda bir heyecan oluşuyor. Neden bana dokunuyor? Bana dokunmamalıydı. Vale ve Cleo'ya gergin bir bakış fırlatıyorum ama sonunda gelen Vince'e merhaba demek için uzaklaşmışlar. Annem ve babam daha uzakta Damiano ile sohbet ediyorlar.

Bakışlarım Ras'inkileri buluyor. Koyu ela gözlerinde bronz benekler olduğunu fark ediyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Beni sıkıca kavırıyor ve daha da yaklaştırıyor. Gözümü korkutmak için mi yoksa konuştuklarımızı kimsenin duymadığından emin olmak için mi bilmiyorum ama ilkinden şüpheleniyorum.

Dokunuşu kolumu yakıyor. "İnsanların seni itip kakmasına izin verirsen, bunu yapmaya devam ederler Gem."

Öfke karnımın içinde alevleniyor. Dirseğimi çekiştiriyorum ama beni tutuşu bırakmıyor. "Kimse sana istemeden tavsiye vermenin kabalık olduğunu öğretmedi mi?"

"O dersi kaçırmış olmalıyım." Kalın bir kaşını kaldırıyor. "Ne olmuş yani? Annen seni bir çeşit diyete mi sokuyor ki, evlilik zamanı geldiğinde zayıf ve güzel olasın? Kaçacak gücün olmadığından emin olmak için mi?"

"Neden kaçayım ki?" Ona hırlıyorum. "Tek bildiğin, Rafaele'yle evlenmek için sabırsızlandığım."

Bana gülüyor. "Ah evet. Gerçek bir av gibi görünüyor. Onun için uysal ve itaatkâr mı olacaksın? Dün öğle yemeğinde ikna edici bir performans sergiledin."

"Babam görmeden elini üzerimden çek," diye bağıriyorum, içimde yavaş yavaş kaynayan paniği maskeleyemeye çalışarak. Tokat yemeye devam edemem. Ekstra kapaticımın bile bir sınırı var.

Ras beni bırakıyor ve ifadesi araştırmaya dönüşüyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Anlamaya çalıştığım şey şu," diyor alçak bir sesle. "Senin hangi versiyonun gerçek Gemma?"

Vücudum hareketsizleşiyor ve içi boşalıyor, sorusu göğsümün boşluğunda bir yılan gibi çınılıyor. Dudaklarımı büzerek bu rahatsız edici hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Ne demek istediğini bilmiyorum ama bu konuşmanın son kullanma tarihi çoktan geçti."

Tepkisi beklediğim gibi olmadı. Gözlerinde bir şey canlanıyor ve kalın bir parmağını bana doğrultuyor. "Şuradaki. O ateş gerçek mi? Yoksa olmadığın biri gibi mi davranıyorsun?"

Dişlerim sıkılıyor. "Güle güle." Arkamı dönüp çimlerin üzerinde yürüyorum, ondan ve lanet olası sorularından uzaklaşmak için çaresizce.

Çünkü gerçek şu ki, bir şeyi tam kafama çiviledi. Ateşin gerçek olup olmadığını bilmiyorum.

Tek bildiğim onunla tanıştıktan sonra ortaya çıkmaya başladığı.

Partide dolaşıyor, kanepeleri aşırıyor ve Ras'ın yanında neden hiçbir şey saklamadığımı düşünüyorum.

Sanırım bunun nedeni, etrafımda benim hakkımdaki düşüncelerinin hiçbir önemi olmayan ilk kişi olması.

Benden nefret edebilir. Benim bir sürtük olduğumu düşünebilir. Ya da "birkaç vidamın gevşek" olduğunu.

Umurumda değil. Benim onun hakkındaki fikrim çok daha kötü.

New York'ta insanlara ne söylediğim konusunda her zaman dikkatli olmak zorunda kaldım. Aileden birine söylediğim herhangi bir şeyin aileme geri dönme olasılığının yüksek olduğunu uzun zaman önce fark ettim.

Ama Ras? Gidip babama onunla nasıl konuştuğumu anlatmayacaktır, orası kesin.

Yani evet. Aklımdan geçen her şeyi söyleyebilmek özgürleştirici.

Özgürleştirici olmayan şey, onun bana bunu söylemesi.

Suya bakan taş bir banka oturdum ve bir karides patlattım. Şişisi ağzıma soktu. "Gem."

Tanıdık bir erkek sesi duyunca arkamı döndüm. Bu

Vince'ti.

Elinde bir bardak viskiyle yanıma otururken kardeşim hafif sinirli görünüyor. Pahalı bir kolonyanın kokusunu alıyorum. Her zaman güzel kokar.

"Merhaba? Bir sarılma bile almayacak mıyım?" Onu aylardır görmemiştim. "Merhaba demeye gelmedin," diyor soğukkanlılıkla.

İçimi çektim. "Özür dilerim majesteleri." Kardeşim bazılarının zor bir kişilik olarak adlandırabileceği bir yapıya sahip.

Evde yaşarken çalışanlarımıza korku salardı. Ağabeyim mükemmeliyetçi ve biraz da... Şöyle diyelim, tatlı hizmetçimiz Lydia'nın bile ona pislik dediğini duydum.

Bir kolumu beline doladım ve yanağını öptüm. Bir süre sonra o da bana sarıldı.

"Güzel görünüyorsun," diyor isteksizce.

Sırıttıyorum. Sevgi Vince'e hiçbir zaman doğal gelmemiştir ama kız kardeşlerine karşı bunu deniyor. "Teşekkürler. Sen de çok şık görünüyorsun."

Batan güneş kravatındaki şık tokadan parıldıyor. Kusursuz profilini inceliyorum - yontulmuş, ölünecek bir kemik yapısı var. Kaşları çekik. Çocukluğundan beri o sert ifadeyi takınıyor ama artık yetişkin bir adam olduğu için bu sertlik daha ölümcül bir şeyle vurgulanıyor.

Acaba İsviçre'de ellerini kirletmek zorunda kaldı mı, yoksa yasadışı faaliyetlerini para sızdırmakla sınırlandırarak üstünlük kompleksini mi besliyor?

Vince de ailemizdeki her erkek gibi şiddete meyillidir ama bunun beraberinde getirdiği karmaşadan hiç hoşlanmaz.

New York'tan ayrılmasının nedenlerinden biri de bu.

Papà, Vince'in hemen kendisinden daha aşağı bir pozisyon olarak gördüğü infazcı olarak başlayarak organizasyonda yükselmesini istedi.

Bu yüzden kardeşim farklı bir kariyer planı yaptı. Babamın banka hesaplarından birine girdi ve babamız gibi davranarak Garzolo'nun servetine yatırım yapmaya başladı. Yakalanmadan önce beş milyon doların üzerinde işlem yaptı.

Planları kâr getirdiği için şanslıydı. Babam çok öfkeliydi ama yeni bakiyeleri görünce sakinleşti.

Vince bu sayede yurtdışına gidip yatırımlarımızı büyütme izni aldı.

Başparmağını saatinin kadranında gezdiriyor. "Herkesi bir arada görmek güzel. Vale mutlu görünüyor."

"Tabii ki mutlu. O aşık."

"Aşık olmak için iyi bir adam seçmiş. Papa'nın onu eve sürüklemesini engelleyecek kadar güçlü birini."

"Sanki onun tarafından hesaplanmış bir hareketmiş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyor. "Öyle olmadığını kim söyledi?"

"Ciddi olamazsın."

"Dinle, kendine daha iyi bir hayat kurmak için yapması gerekeni yaptığın için akıllı biri."

"Ah. Elbette. Sen de öyle yaptın." Vince gittiğinde yirmi yaşındaydı ve bu beş yıl önceydi. Okyanus ötesinde kendi krallığını kurdu. New York'taki aile işini devralma zamanı geldiğinde kime devredeceğini merak ediyorum.

Babam artık gençleşmiyor ve Vince onun halefi. Sonunda, finans becerileri bile onu uzak tutmak için yeterli bir bahane olmayacak.

Vince'in dönüp ailenin başına geçtiği gün güzel bir gün olacak. Kardeşim yönetimde olsaydı, Riccis'lerle olan savaşın çok farklı sonuçlanabileceğine inanıyorum. Babam sert bir adam. İncelikten ve itidalden yoksundur.

Vince ise tam tersi. O bir entrikacı ve ezber bozan bir düşünür. Şiddet onun için her zaman son çaredir.

Yine omuz silkiyor. "Bir saniye bile pişman olmadım. Papa'nın nefesi ensemdeyken asla yaşayamazdım."

"Bazılarımız birkaç yıllığına ortadan kaybolma lüksüne sahip değil."

Şimdi dikkati benim üzerimde. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, Gem. Çok şanslı. Üç bencil çocuk ve bir özverili kız yetiştirdi."

"Vale bencil değil. Başta ona söyleneni yaptı."

"Ve şimdi sen de aynısını yapıyorsun," diyor, bakışları yüzüğüme düşüyor.

"Bunu sana açıklamama gerek yok. İşlerin ne kadar kötüye gidebileceğini biliyorsun."

Vince cenazeler için geri geldi. Yüzünde o acımasız ifadeyle babamın yanında duruyordu. Tito, ölen kuzenimiz, onun yakın arkadaşıydı. Birlikte büyümüşlerdi.

"Her zaman bir şeyleri düzeltmeyi kendine görev edinmişsindir." "Öyle mi yaptım?"

"Ben gittikten sonra yıllarca her Cumartesi sabahı beni arayıp ne zaman döneceğimi sorduğunu unuttun mu?"

"Sadece kontrol ediyordum," diye homurdandım.

"Babamın yapmaktan gurur duyduğu şeyi yapıyordun. Bunu yapmanı o mu istedi? Hep merak etmişimdir."

"Hayır."

Vince'in dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bunu sadece onun övgüsünü kazanma şansı için yaptın. Beni eve dönmeye ikna etmeyi başarsaydın, sana övgüler yağdırırdı."

Yanaklarım kızarıyor. Utanç verici çünkü doğru. O zamanlar babamın onayını kazanmak için her şeyi yapardım.

Ama büyüdüm. En azından büyüdüğümü düşünmek hoşuma gidiyor.

Rafaele ile babam bana ne kadar iyi bir kız olduğumu söylesin diye evlenmiyorum. Bu ondan çok daha büyük bir şey.

Bunu ailem için yapıyorum.

Saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Her neyse."

Kıs kıs gülüyor. "Her neyse, bana müstakbel kocandan bahset. Vale şimdiden ondan nefret ediyor gibi görünüyor."

"Sakin bana onunla evlenmek zorunda olmadığımı beni ikna etmeye çalışacağını da söyleme."

"Seni hiçbir şeye ikna etmeyeceğim. Vale ile aynı fikirde değilim. Rafaele ile evlenmelisin."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Papa ile çalışmaya başladıktan sonra birkaç kez görüştük. Şöhretine rağmen, karısına kötü davranacak biri olduğunu sanmıyorum. Etrafa sordum. Etrafında kadınlar vardı ve hiç şikayet gelmedi."

"Benim hatırım için mi onu araştırdın?"

"Kız kardeşimi tek başına bırakacağımı mı sanıyorsun? Evet, onu araştırdım."

Göğsümde sıcak bir şeyler patladı. Bana göz kulak olması çok hoş.

Vince avuçlarının üzerine yaslandı. "Vale'e bu işin peşini bırakmasını söyledim. Ona ulaşabildiğimden emin değilim. O artık aşk evliliklerinden hoşlanıyor."

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben olsam buna bel bağlamazdım. Aşk kaybolur. Öngörülemez. Papa, Vale'nin eski kocasıyla işi batırdı ama tek bir kötü olaya bakarak tüm görücü usulü evlilik sistemini reddedemezsin."

"Peki ya sen? Bir eş aramaya başladın mı?" Küçümseyici bir el sallıyor. "Acelemiz yok."

"Onu bilemem. Sahip olacağınızı varsaydığım uzun bir ihtiyaç listesi göz önüne alındığında, erken başlamak isteyebilirsiniz."

"Ukala. Listem o kadar uzun değil. Sadece birkaç bariz şey var."

"Ne gibi?"

"Etrafta çok dolaşacağı için, güzel görünmesini istediğim biri olmalı," diyor. "Beni terapistine dönüştürmeye çalışmayacak, yükü olmayan biri."

"Büyüleyici."

"İlişkiyi ilk sıraya koyması gerekirdi. Tam sadakat. Tam güven. Bu olmadan yürümez. Beni sırtımdan bıçaklamak isteyen yeterince insan var. Karım onlardan biri olamaz."

Aslında kulağa çok mantıksız gelmiyordu. "Yani ona sadık kalacak mısın?"

Bana boş bir bakış attı. "Ne?"

"Onun sana sadık olmasını ve sana güvenmesini istiyorsun. Sen ona sadık olur muydun? Babamın yaptığı gibi etrafta yatıp kalkar mıydın?"

"Yatıp kalkmanın gerçek sadakatle hiçbir ilgisi yok. Tabii ki karım yanımda kadınlar olduğunu bilirdi. Bunu kabul eder ve yoluna devam eder."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu tür şeyler kadınların kocalarını bıçaklamak istemesine neden olur."

"Bir çift elmas küpe ve Maldivler gezisinin düzeltmeyeceği bir şey değil." Vince son viskisini de içip ayağa kalkıyor. "Akşam yemeği başlamak üzere." Boş şarap kadehime bakıyor. "Bunlardan kaç tane içtin?"

"Yeterince değil."

Ayağa kalktığımda önümdeki ufuk sallanıyor. Tamam, belki de bir bardak önce durmalıydım.

"Hadi gel." Vince bana kolunu uzatıyor. "Yani Rafaele'nin sadık olmasını mı bekliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bunu hiç düşünmedim. Bu fikir prensip olarak tatsız ama müstakbel kocamın başka bir kadınla birlikte olması düşüncesi...

Bazı duyguların yüzeye çıkmasını bekliyorum.

Hiçbir şey yok.

"O kadarını düşünmedim," diyorum Vince'e. "Sadece iyi geçineceğimizi umuyorum."

"Ailemizle bu kadar uzun süre iyi geçinebildiysen, herkesle iyi geçinebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. Bu doğru değil. En iyi örnek Ras.

Onunla anlaşabileceğim hiçbir durum, hiçbir olası senaryo yok.

BÖLÜM 5

RAS

"NASIL GIDIYORUZ?" Dem'in mülkünün kapısında duran iki muhafıza soruyorum. Mari'nin düğün törenine yaklaşık bir saat var ve herkesin gözünü dört açtığından emin olmak için son bir tur atıyorum.

Bugünlerde hâlâ dikkatli davranıyoruz. Dem'in yeni liderimiz olduğu herkes tarafından kabul edildi ama bir Don'un düşmanı olmadığı tek zaman öldüğü zamandır. Bu iki düğünü hiçbir şeyin mahvetmemesini sağlamak benim görevim ve bunu ciddiye alıyorum. Birkaç gün önce çevreyi genişlettik, daha fazla kamera ekledik ve güvenlik ekibine daha fazla adam koyduk.

"Her şey yolunda," diyor yaşlı koruma çakısıyla bir elmayı soyarken. "Partinin tadını çıkar patron."

"Bir şey çıkarsa mesaj at." Kafamı güvenlik kulübesine sokuyorum ve her ihtimale karşı kameraları hızlıca tarıyorum.

Mari bunun tadını çıkarmayı hak ediyor. Zavallı çocuk son zamanlarda çok şey yaşadı.

Hepimiz gibi.

Klanın tepesine çıkmak çok zaman aldı, ama şimdi buradayız, manzara çok güzel, hala alışmaya çalışıyor olsam bile.

Dem ve ben on yıldan fazla bir süre İbiza'da sürgündeydik, eski Don'un, o orospu çocuğu Sal'in yönetiminde. Cenazesine gitmiş olsaydım mezarına tükürürdüm. Bizimle uzun süre uğraştı ama hak ettiğini buldu.

Şimdi Dem hak ettiği yerde.

Dem ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Onun ve Mari'nin ebeveynleri öldüğünde benim ailemin yanına geldiler. O hep buralardaydı ama liseden mezun olduktan birkaç yıl sonra yakın arkadaş olduk.

Hayatımı birine tek kelimeyle anlatmam gerekseydi, bu "beklenmedik" olurdu. Yüksek rütbeli bir Casalesi ailesinde doğdum, babam sık sık Don'un kulağına giden bir bölge şefiydi. Herkes bana bir gün babamın pozisyonunu alacağımı söylerdi. Onların beklentileri, büyürken odanın tüm havasını emen, yaşayan, nefes alan bir şey gibiydi.

Lisede o pislik Nunzio'yla tanışmamın beni etkilemesine şaşmamalı. Her hafta senden iki kat büyük ve kan davası güden bir çocuktan dayak yiyorsan, kaderinde liderlik olduğuna inanmaya çalış.

Bakışlarım kolumdaki yara izine düşüyor. Bunca yıl sonra bile, bu yaranın nasıl oluştuğunu ve bana kimin verdiğini hatırlayınca göğsümde rahatsız edici bir sızı hissediyorum.

Gömleğimin kolunu üzerine çekiştiriyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum. Şu an sahip olduğum her şeyi Dem'e borçluyum.

Olanlardan sonra beni karanlık bir yerden çıkardı. Nunzio ve Sara ile. Sevdiğin kadının, yıllarca hayatını cehenneme çeviren adam için seni terk etmesi gibisi yok.

Dem ona yardım etmem için peşime düşmeseydi, sonum ne olurdu bilmiyorum. Ama o benden vazgeçmeyi reddetti. Bana uğruna yaşayabileceğim bir şey verdi.

Şimdi onun için her şeyi yaparım.

Düğün töreni tatlı ve basitti. Mari mutluluktan parlıyor ve Napoletano gerçekten gülümsüyor. Onda garip duruyor.

Öpüştüklerinde herkes alkışlıyor ve gündüz vakti bir tür havai fişek patlayarak gökyüzünde renkli desenler oluşturuyor. Onların batan güneşin fonunda kayboluşunu izliyoruz ve her şey doğru geliyor.

Herkes yerinden kalktığında nihayet Gemma'yı fark ediyorum.

Nefesim kesildi.

Mavi ipek elbisesi içinde bir hayal gibi. Kumaşın vücuduna düşüşü bana o kusursuz Roma heykellerini hatırlatıyor. Her açıdan saatlerce bakmak istediklerinizi.

Cleo'yla birlikte bara doğru yürüyor, o mükemmel kıcı her adımda sallanıyor.

Büyüleyici.

Kendime gelmek için başımı sallıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ondan ne istediğimi bile bilmiyorum.

Hiçbir şey. O nişanlı.

Hayır, bu doğru değil. Ben *bir şey* istiyorum.

O çözmeme gereken bir bulmaca.

Sonra onu yalnız bırakacağım.

Ayaklarım beni çimenlikte onların durduğu yere götürüyor. Gemma yaklaştığımı fark ediyor ve gözleri bir an için açılıyor. Cleo'nun dirseğini mi çekiştiriyor? İçimdeki avcı sırtlıyor. O kadar kolay kaçamayacak.

"Neden beni çekiştiriyorsun?" Gölgeyi üzerlerine düşürmeden hemen önce Cleo'nun sorduğunu duyuyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Gemma'nın bakışları vücudumda gezindikten sonra yüzüme yöneliyor.

"Evet, biz de tam gölge bir yer bulmak için çıkıyorduk. Bize müsaade edin."

Yolunu kesip kravatımı çekiştiriyorum. "Sıcak, değil

mi?" Yanakları pembeleşiyor. "Sen-"

"İşte orada!" diye sesleniyor tanıdık bir ses arkamdan.

Cazzo.

Annemin beni kollarının arasına alması için tam zamanında arkamı dönüyorum. Her iki yanağıma da öpücükler konduruyor. "Bu olaydan önce neredeydin?"

törenin başlangıcında?"

"Çalışıyorum."

Gözlerini kırptırıyor. "Çok fazla çalışıyorsun. Peki bu kim?"

"Gemma ve Cleo Garzolo," diyorum. "Valentina'nın kız kardeşleri." "Ben Avena Sorrentino," diyor annem.

"Cassio'nun annesi."

Merda. Annem ona gönderdiğim bakışları görmezden geliyor. Onu her gördüğümde

Artık kimsenin bana böyle seslenmediğini

hatırlatmak için. On yıl sonra buna alışacağını

düşünebilirsin.

Gemma'nın kaşları birbirine çatıldı. "Özür dilerim, onunla tanıştığımı sanmıyorum."

Annem gülüyor. "Bence tanıştın." Beni işaret ediyor.

Gemma'nın gözleri bağlantıyı kurarken bir an için açılıyor. "Sen Ras'ın annesi misin?"

Sanki benim bir annem olduğu fikrini anlamak imkânsızmış gibi söylüyor bunu. Muhtemelen benim cehennemin derinliklerinde yaratıldığımı düşünüyor.

Ma, "Çocuklarınız olduğunda, aptal takma adlara bağlanmadıklarından emin olun," diye tavsiyede bulunuyor. "Cassio çok güzel bir isim ama o bu ismi tamamen terk etti. Ve Ras gerçek bir isim bile değil, sadece biz ona öyle diyoruz."

"Anne."

Bana bir bakış fırlattı. Daha önce sayısız kez gördüğüm bir bakış bu ve benim için istediği her şeyi bir kenara attığımı haykırıyor. Eskiden bunu bana yüksek sesle söylerdi, ama artık söylemiyor. Don'umuzun patron yardımcısı olduğumdan beri. Birçok erkeğin uğruna cinayet işleyeceği bir pozisyon. Saygı gerektiren bir pozisyon. Ama yine de ailemin benim için istediği bu değildi. Babamla birlikte çalışmamı, ailemizin işlerinin yönetimini devralmamı ve bunu harika bir şeye dönüştürmemi istediler.

Bunun yerine, umursadığım tek iş Dem'inki oldu.

Başkalarının hedeflerine ulaşmasına yardım etmek, kendi başıma çok fazla meditasyon yapmaktan daha kolay.

Vale ortaya çıkıp Gemma ve Cleo'yu uzaklaştırırken, annem de ben uzaklaşmak için bir bahane bulana kadar kuzenlerimizle ilgili bir dramadan bahsediyor.

Ana yemek masasına herkesten önce varıyorum ve yer kartlarındaki isimleri tarıyorum.

Gemma ve ben zıt uçlardaydık.

Sikerim böyle işi. O kadar uzakta olursa onu nasıl tanıyabilirim ki?

Onun kartını kaydırıp tam **k a r ş ı m d a k i y l e** değiştiriyorum.

Birkaç dakika sonra diğer konuklarla birlikte geliyor ve oturacağı yeri arıyor. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğinde bakışları bana kayıyor ve yüz ifadesinden bıkkın bir ifade geçiyor.

Sırıtiyorum. Bu eğlenceli bir akşam yemeği olacak.

Servis görevlisi gelip şarap ikram ediyor ve Gemma beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Benim için sorun değil. Ona bakmak bile heyecan verici, özellikle de *böyle* görüldüğünde.

Pırıltılı bir kolye ucu teninde parıltıyor, sanki dikkatimi göğüslerinin arasına yerleştirildiği yere çekmek için orada duruyor. Elbisesinin boynu, kışkırtıcı bir göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya iniyor. Yürüyen bir dikkat dağıtıcı. Bu elbise bir uyarıyla birlikte gelmeliydi.

Şarabımı çekiyorum. O da aynısını yapıyor. Bakışlarım parmaklarının kadehin sapına dolanışına takılıyor ve o parmakların başka bir şeye dolanmış görüntüsü yakamın altından boynumu sıcak hissettiriyor.

"Bakmayı keser misin?" diye tıslıyor.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi gözlerimi kırptıştırıyorum. "Sadece dalmışım," diyorum.

"Başka birine odaklan."

"Tam karşımda oturuyorsun. Bunu kişisel algılama. Bu sadece uygun bir durum." Yanaklarını kızartacak kadar onu kızdırmayı umarak sırtıyorum.

İşe yarıyor, çünkü ne zaman yaramıyor ki? Gemma'yı kızdırmak için çok çalışmama gerek yok. Sadece varlığım bile bunu yapmaya yetiyor.

Başını sallıyor. "Bu isim de neyin nesi?" "Hmm?"

"Ras. Adın Cassio iken neden insanlar sana böyle sesleniyor?"

Beklemediğim bir soru.

Kanım donuyor. Anılar, onları sakladığım karanlık köşelerden içeri giriyor.

Sen bir aptalsın, Cassio. Nunzio yaptığın şey için seni öldürecek.

Avucumu kravatımın üzerinde gezdiriyorum. "Boş

ver." Elinden düşürmüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Annem neden bundan bahsetmek zorundaydı ki?

Ras, Camorra sisteminde daha yüksek bir patrona hesap veren biri için kullanılan bir terimdir.

Sen artık Cassio değilsin. Sen Ras'sın. Benim Ras'ım. Ve şu andan itibaren sana ne dersem onu yapacaksın.

Bu sözleri söylerken Nunzio'nun yüzünü hâlâ görebiliyorum. Çok kızgındı, bana bunu ödetmeye çok kararlıydı.

Onun ailesi benim ailem gibi değildi. Aynı mahallede oturuyorlardı ve babası babamın fabrikalarından birinde alt düzey yönetici olarak çalışıyordu.

Dürüst insanlar, dürüst işler yapıyorlardı.

Birikimlerini kullanarak Nunzio'ya on altıncı yaş günü hediyesi olarak bir motosiklet almışlardı ve bir gün okula motosikletle geldiğinde herkes hayretler içinde kalmıştı.

Peki ya ben?

İlk aklıma gelen onu çalmak oldu. Sadece bir şaka olarak. Yapabileceğimi kanıtlamak için. Fark etmediğim şey, bunun Nunzio için komik olmayacağıydı.

Benim iki katım büyüklüğündeydi ve on altı yaşındaki birine göre acayip güçlüydü.

Motosikleti alıp kaza yapanın ben olduğumu öğrendiğinde, arkadaşlarıma yaptığının bedelini üç kat fazlasıyla ödeyeceğimi söyledi.

Pff.

Ömür boyu bir düşman edindim.

Bana ne kadar zayıf ve değersiz olduğumu göstermeyi kendine görev edinmişti. Yardım için aileme koşamayacak kadar gururlu olduğumu biliyordu. Mezun olduğumuzda biteceğini düşünmüştüm ama beni kırmaya gelince asla doymamış gibi görünüyordu.

En azından sevdiğim kadını çalmayı başarana kadar.

"Bu eski bir lakap," diyorum ayağa kalkarak. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Gemma'nın bakışları vücudumda geziniyor, gözlerinde şaşkınlık var.

Kadehime uzanıyorum ve şarabımı bitiriyorum. Hoşuma gitmiyor. Çok tatlı. Damiano'nun mahzeninden en sevdiğim kırmızı şaraptan bir şişe alacağım.

Gitmek için aptalca bir bahane ama siktir et.

Eve doğru ilerliyorum, Gemma'nın bakışlarının sırtımda olduğunun farkındayım.

BÖLÜM 6

RAS

Evin yan kapısını arkamdan kapatır kapatmaz UZUN BİR NEFES alıyorum.

Hayatımın hiç düşünmemeyi tercih ettiğim bir bölümü varsa, o da lise yıllarımdır. Otuz yaşındayım. Şimdiye kadar hepsini atlatmış olmalıydım ama anılar beni hâlâ rahatsız ediyor.

Şarap mahzenine vardığımda ceketimi çıkardım. Bu lanet şeyleri hiç sevmedim. Ne zaman böyle giyinsem kendimi daralmış hissediyorum ama ne yapabilirsin ki? Durum bunu gerektiriyor.

Etiketleri okumak için en az on dakika harcıyorum, tek bir kelime bile kaydetmiyorum. Burası serin, sıcaklık şarabı korumak için optimize edilmiş. Sonunda rastgele bir şişede karar kılıyorum ve mutfağa geri dönüyorum.

Kapıdan adımımı atar atmaz sesler bana ulaşıyor.

"Bak, sana söylemeye çalıştığım tek şey bir seçeneğin olduğu."

"Vale, yeter." Gemma'nın sesi gergin.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek şişeyi tezgâhın üzerine koyuyorum ve nerede olduklarını bulmaya çalışıyorum. Muhtemelen koridorun sonundadır.

"Sürekli bu konuyu açarak durumu daha da kötüleştiriyorsun. Rafaele ile evleniyorum. Karar verildi ve benim için sorun yok."

"Ama onu tanıımıyorsun bile."

"Ne olmuş yani? Hayatım boyunca beklediğim şey buydu." "Bu onu doğru ya da normal yapmaz."

"Biz normal değiliz. Güçlü olmak için normali feda ettik." "Biz bir şey yapmadık. Babamız yaptı."

"Sanki bir şey anlatıyormuşsun gibi k o n u ş u y o r s u n . Biz bir aileyiz. Berbat, dağılmış bir aile ama yine de bir aileyiz."

Babam evliliğimin ailemizin hayatta kalması için önemli olduğunu açıkça belirtti."

Bu çok ilginç.

Ben bu evliliğin Garzolo'nun Rafaele ile olan aşk ilişkisinin üzerine konan bir kiraz olduğunu sanıyordum, o kadar. Zaten birlikte iş yapıyorlar.

Garzolo yalan söylemiyorsa tabii. New York'ta işler görüldüğü kadar istikrarlı değilse, bu ittifak büyümekten çok hayatta kalmakla ilgili olabilir.

Valentina huffs. "Anlamıyorum. Beni Lazaro'yla evlendirerek bana ne yaptıklarını öğrendikten sonra bu kadar körü körüne sadık olmayı bırakacağını sanıyordum."

"Sana yaptıkları korkunç bir hataydı. Şimdi ikisi de bunu kabul ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Babam kabul ediyor çünkü Damiano onu buna zorladı. Benden dilediği özrü dışlarını sıkarak söyledi."

"Gurur duyuyor ama içten içe yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Ve annem geceleri yatak odasında ağlıyor. Bir keresinde ona gittim ve bana seni o duruma soktuğu için kendini asla affetmeyeceğini söyledi."

"Ona inanmıyorum. Olanlardan şüpheleniyordu, en azından genel hatlarıyla. Lazaro'nun akli dengesinin yerinde olmadığını biliyordu. Ona ayrıntıları anlatmaya çalıştığım da beni dinlemedi."

"Papa'ya hiç karşı gelmediğini biliyorsun. Hiçbir şeyi nasıl değiştireceğini bilmiyordu."

"Tanrım, Gem! Onları asla affetmeyeceğim, tamam mı? Annem için üzülüyorum, gerçekten, ama bu olaydaki rolü için onu affetmeme yetecek kadar değil."

"Peki. Fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Şimdi aynı nezaketi yaklaşan evliliğim konusunda da göster."

Valentina iç geçirir. "Bir zamanlar bir Messero ile evlenmeyi kabul etmezdin."

"Belki o zamandan beri büyüdüm. Tito öldüğünde ben oradaydım. Sen değildin. Kuzenimizi kan kaybından ölmek üzereyken evimize getirdiler ve son birkaç nefesini verirken elini tuttum. Algılanan zayıflığın ailemize neler yapabileceğini, düşmanlarımızın ağzını nasıl köpürttüğünü gördüm. Rafaele'yle evliliğim böyle şeylerin bir daha yaşanmamasını sağlayacak. O yüzden kes şunu, tamam mı? Ben kararımdan memnunum. Beni bu konuda kötü hissettirmeye çalışmana ihtiyacım yok."

Kaşlarımı çattım. Demek Gemma aileyi kurtardığını düşünüyor. Neyden kurtarıyor? Garzolo onu bu evliliğe zorlamak için hayali bir tehdit mi uydurdu? Yoksa başı gerçekten belada mı?

Her iki durumda da Garzolo birimize yalan söylüyor.

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil," diyor Vale.

"Öyle hissettiriyor. Şimdi lütfen yemeğe dönebilir miyiz? Kocan senin için endişelenecek."

"Seninki mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra ayak sesleri duyuldu. Sırtımı buzdolabına yaslayıp geçmelerini bekliyorum ama bir dakika sonra Gemma karanlık mutfağa giriyor.

Adanın yanında duruyor ve kendini sabitlemek istercesine avuçlarını tezgâha bastırıyor. Omuzları ve başı çöküyor.

Uzakta bir yerde bir kapı açılıyor. Vale dışarı çıkıyor olmalı.

Artık sadece ikimiz varız.

Garzolo ile çalıştığımızı düşünürsek, bunu görmezden gelemem. New York'ta her şeyin yolunda gittiği konusunda yalan söylüyorsa ve Gemma bir şeyler biliyorsa, bunu ondan öğrenmeliyim.

Gölgelerden çıkıyorum.

Kıyafetlerimin hıştısını duyuyor ve dönüyor. Karşısındakinin ben olduğumu görünce, yüz ifadesi teslimiyetten öfkeye dönüşüyor. "Gizlice dinliyor muydun?"

Mutfak adasına doğru yürüyorum ve sepetten bir şeftali alıyorum. "Senin böyle bir kahraman olduğunu düşünmemiştim, Gem."

Bir ısırık almamı izliyor. "Neden b a h s e t t i ğ i n i bilmiyorum."

Çenemdeki bir damla meyve suyunu elimin tersiyle siliyorum. "Babanın tüm düşmanlarından kurtulduğunu sanıyordum. Şimdi kimden korkuyor?"

"Ah evet, ailemin tüm işlerini sana anlatmama izin ver."

Onu inceliyorum. Vücut dili kibirli ses tonuyla uyuşmuyor. Gözleri ileri geri gidip geliyor, sanki bana doğrudan bakamıyormuş gibi.

Bir bok bildiği yok.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Adanın etrafında dolanıyorum. "Gerçek bir tehdit olup olmadığını ya da babanın sadece paranoyakça davranıp davranmadığını bile bilmiyor musun?"

Algılanan zayıflık. Riccis'i gönderdikten sonra New York'taki biri neden Garzolo'nun zayıf olduğunu düşünsün ki? Kayıp sayısı düşündüğümüzden daha fazla olabilir... Konuyu açtığımızda Garzolo'nun ne kadar tuhaflaştığını düşünürsek bu mümkün.

Ama gerçekten o kadar zayıfsa, Messero neden onunla yatağa giriyor?

Bir sürü soru ve cevap yok.

Gemma, ona yaklaşmamı engellemek için hareketlerimi yansıtıyor. onu. "Gerçekten babamın işiyle ilgili her ayrıntıyı benimle paylaştığını mı düşünüyorsun? Hem neden umursuyorsun ki?"

"Sorma zahmetine bile girdin mi?"

Yüz ifadesi belirsizlikle parlıyor.

Cazzo.

Tahriş, tenimin derinliklerinde geziniyor. Onu böyle itaatkâr küçük bir prenses olarak görmek beni çok kızdırıyor. Babasına körü körüne inanarak Rafaele'yle evlenmeye razı mı?

Hala adanın etrafında bir saatin iki ibresi gibi hareket ediyoruz. Şeftalimden son ısırtığı alıyorum ve çekirdeği granit yüzeye bırakıyorum.

Gemma ona bakıyor.

O daha ne olduğunu anlamadan ellerimi tezgâha sabitleyip kendimi adanın üzerine atıyorum.

Tam önüne iniyorum. "Ne-"

"Sanırım şimdi anladım."

Kenara çekilmeye çalışıyor ama ben kollarımla ona destek oluyorum.

Kaçmasına izin vermeyeceğimi anladığında öfkeli bakışları yüzüme yöneliyor. "Neyi?"

Ona bu kadar yakın olmak bile sikime kan hücum etmesine neden oluyor.

Kızgınlığım kaynayan bir hayal kırıklığına dönüşüyor. "Kızgın ve mutsuzsun. Geleceğini feda ediyorsun ve ne için feda ettiğini bile bilmiyorsun."

Gözlerinin üzerinden bir gölge geçiyor ama meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Gerçekte nasıl hissettiğini kimseye gösteremiyorsun, değil mi? Babanın hatırı için mükemmelmış gibi davranmakla çok meşgulsün. Bu yüzden tüm öfkeni bastırıyorsun ve sonra da hıncını benden çıkarıyorsun."

Her iki bileğimi de kavırıyor ve ellerimi tezgahın üzerinden itmeye çalışıyor. "Senden gerçekten hoşlanmıyor olmamın mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sesindeki zehir ikna edici ama bunu hak etmek için yeterince şey yapmadım.

Haklı olduğumu biliyor.

Bileklerimi bükerek onu zahmetsizce silkeliyorum. Elleri tekrar yanlarına düştü.

Titriyorlardı.

"Ellerine bak," diye emrediyorum.

Öyle yapıyor. Gördüğüm şeyi görünce nefesini içine çekiyor ve iki yumruk yapıyor.

"Bu işe yaramaz." O kadar yakınım ki parfümünün çiçeksi kokusunu alabiliyorum. Avuçlarımı narin bileklerine doluyorum ve yumruklarını karnıma bastırıyorum.

"Bırak beni."

"Senin kum torban olacağım. Vur bana."

Benden uzaklaşıyor, muhtemelen tezgâhın içinden geçebilmeyi diliyor. Dolgun dudakları ayrılıyor. Dalgalanıyor. "Bunu yapmayacağım."

"Neden yapmayacaksın? Tanıştığımızdan beri senin için hep öyle oldum."

Bakışlarımın vücudundan aşağıya inmesine izin verdim. Sert nefes alıyor, göğüslerinin kabarıklığı inip kalkıyor. İpeksi elbisesinin içinden meme uçlarının dış hatları görünüyor ve aletim pantolonumun fermuarına doğru kabarıyor.

O kadar güzel ki acıtıyor.

Ona biraz yer açmak için küçük bir adım geri atıyorum ama yumruklarını karnıma bastırmaya devam ediyorum. "Hadi, Gem. Benden hoşlanmadığını söylemiştin. Yoksa yalan mı söyledin?"

Görünüşe göre bunu düşünmemi gerçekten istemiyor çünkü sağ bileğini tuttuğum yerden çekip bana yumruk atıyor.

Omurgamda bir heyecan oluşuyor. Onun o sahte, mükemmel halini sevmiyorum. Ben bunu seviyorum. Beni diken üstünde tutanı.

Kıkırdıyorum. "Hepsi bu mu?"

Bana dik dik bakıyor, dişleri sıkılı, çenesi gergin.

"Tekniğin biraz- Oof."

Bir yumruk daha atarak sözümü kesti, bu sefer fark edilir derecede daha sertti. "Hala pek değil-"

İki tane daha atıyor, ben de darbeleri emmek için karın kaslarımı geriyorum. Farkı hissettiğinde gözleri bir an için kocaman oluyor. Sinirli bir ses çıkarıyor ve sonra bana gerçekten vuruyor.

"İşte böyle." Elini tutup yerinde tutuyorum. Sonra aramızda kaldırıyorum.

Sabit duruyor.

"Gördün mü? Bazen içini dökmelisin. İsteddiğini yapmak iyi hissettirir. Bunu daha sık denemelisin."

"Siktir git," diye tıslıyor.

Öfke. Benim için çok fazla öfke.

Ama bahse girerim Messero için uysal ve tatlı olacak.

İçimde bir tiksinti düğümü oluşuyor ve işte o zaman yapmamam gereken bir şey yapıyorum.

Sadece istediğimi yapmak konusunda kendi tavsiyeme uyuyorum.

Aramızdaki boşluk kayboluyor. Kalçalarımı onunkilere bastırıyorum ve onu tezgâha yaslamaya zorluyorum.

Gözleri açılıyor. "Ras-"

Avucumla çenesini kavriyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Ailenin isteklerine boyun eğmekte bu kadar iyi görüldüğüne göre, bakalım sen benimkine ne kadar iyi boyun eğeceksin?"

Nefes nefese kalıyor, pembe ağzı açık

kalıyor. Eğildim ve onu öptüm.

Benim yanımda her zaman çok sertti, bu yüzden bir an için dudaklarının yumuşaklığı beni şaşırttı. Benimkine mükemmel uyum sağlıyorlar. Kıvrılıyorum

Diğer elimle ensesine sarılıp onu kendime doğru çekiyorum ve ben doyana kadar öpüşmeyi kesmemesi için onu yerinde tutuyorum.

Dilim dışarı fırlıyor, dudaklarını zorlayarak ağzının sıcaklığına giriyor. Bir ses çıkardı. Boğuk bir inilti. Belki de boğuk bir protesto.

Kahretsin, bunu gerçekten yapmamalıyım. Ama onca birikimden, onca gerilimden sonra bu baş döndürücü bir rahatlama. Ağzının içini yalıyorum, tadını doyasıya alıyorum. O tatlı şarabın kalıntılarıyla dolu ama şimdi tadı mükemmel. Enfes.

Birbirimize uyuyoruz. Onun küçük bedeni benimkine yaslanıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor, meme uçları yeterince sert-

"Siktir!"

Geriye doğru sendeledim, görüşümde siyah noktalar patladı ve kasıklarımda acı hissettim.

Taşaklarıma diz çöktü.

Acıya rağmen sııttım. Evet, bunu hak etmiştim.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Sorusu yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Aslında, ses tonu.

Paniklemiş. Korkmuş.

Eğildiğim yerden ona bakıyorum. Şu anda mutfağın diğer tarafında.

Loş ışıktaki gözlerinin parladığını, çenesinin titrediğini görebiliyorum.

Cazzo.

Zonklayan acıya rağmen kendimi doğrulmaya zorluyorum. Kamımda hoş olmayan bir düşme hissi var, belki de çok ileri gittiğimin gecikmiş bir farkındalığı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Gemma dudaklarını yavaşça siliyor, tiksindiğini belli ediyor.

Midem dibe vuruyor. Kızgın.

Burun delikleri alevlendi. "Babam az önce yaptığın şeyi görseydi bana ne olurdu biliyor musun?" Başını öfkeyle sallıyor. "Bilmem gerekirdi. Sen ortaya çıkar çıkmaz bu mutfağı terk etmeliydim."

Bu aramızda bir oyun, değil mi? Onu öptüm. O da bana diz çöktü. Ödeştik. Ama o öyle düşünmüyor gibi. "Gemm-"

Yumruğunu tezgâha vuruyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu hayatımın en zor dönemi. Bu halimle zar zor idare ediyorum. Ve sen gelip beni eğlencen haline getirmeye karar verdin. Bu halimle başa çıkmam gereken yeterince sorunun olduğunu düşünmüyor musun? Yoksa bunun benim için eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanların evlendiğim ailenin ne kadar çılgın olduğunu konuşmalarını duymak? Bu onlar için bir şaka, ama bunun komik bir tarafı yok. Bu benim lanet hayatım. Benim hayatıma gülüyorlar. Bana."

Kanımın yüzümden dışarı sızdığını

hissediyorum. Hay sikeyim. Onu incittim.

Şimdi panikleyen benim. "Kimse sana gülmüyor."

Hırlıyor. "Sen gülüyorsun. Bunu gizlemeye çalışma zahmetine bile girmiyorsun. Ya benimle alay ediyorsun ya da beni bir laboratuvar hayvanıymışım gibi incelemeye çalışıyorsun. Beni rahat bırak. Bunu kendim için yapmıyorum. Bunu ailem için yapıyorum. Sadakatten dolayı. Sadakatin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum-"

"Damiano'ya sadıksın. Sana bir şeyin önemli olduğunu, bunu yapmanın senin için kritik olduğunu söylese yapar mıydın?"

Yapardım. Onun emirlerini uygulamak benim işim. Ama sorular sorardım. Bir açıklama isterdim.

Ya vermeyi reddederse?

Damarlarım buz tuttu. Gemma'yı benimle aynı şeyi yaptığı için eleştirdim mi?

Cevabımı bekliyor, yumruğu hâlâ granit tezgâha sıkılı.

Kuru boğazımdan zorla geçiriyorum. "Evet."

"Bu doğru," diye tersliyor. "Onun için her şeyi yaparsın. Ben de bunu ailem için yapıyorum." Elini yana bıraktı ve gözlerini kırpmadan bana baktı. "Tanrı'ya şükretmelisin ki sadakatin asla bedenini bir başkasına satmanı gerektirmeyecek. Damiano senden asla bir yabancıнын seni evine götürüp yıllarca çocuklarını pompalamasına izin vermeni istemeyecek."

Ağzımdan asit akıyor. Bu hayata doğan kadınlar için bu böyledir, ama nedense Gemma'nın bunu söylediğini duymak beni şok ediyor.

İğrenç bir şey. İstemediği biriyle aile kurmaya zorlandığı düşüncesi. Sevmediği biriyle. Vücudu ona ait değil, tam olarak değil.

Terazinin kefeleri hiçbir zaman dengeli olmadı ama tüm bunların adaletsizliği hiç bu kadar keskin olmamıştı.

"Sonuçta bunun için buradayız, biliyor musunuz? Üremek için. Bizim dünyamızda, benim en büyük başarıım yeni nesil erkekleri doğurmak olacak. Beni bekleyen şey bu. Bu yüzden özgürlüğümün son birkaç haftasında ihtiyacım olan son şey, ne kadar zavallı olduğumu düşündüğünüzü yüzüme vurmanız." Sesi kırıldı. "Bırak da burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarayım, lanet olsun. Son birkaç mutluluk kırıntısını benden çalmana gerek yok."

Yumruklarım sıkılıyor. Gözünden süzülen tek bir damla yaşı izliyorum ve bu beni kahrediyor.

Ben bir pisliğim. Gerçek bir pislik.

Aramızdaki mesafeyi aşip ona sarılma dürtüsüne karşı savaşıyorum. Benim rahatımı istemiyor. En azından yapabileceğim şey

Buna saygı duy.

Beni nasıl dümdüz ettiğini görmeli. Beni ayakkabısının altındaki çamura nasıl dönüştürdüğünü.

Daha önce benden korktuysa bile artık korkmuyor. Adanın etrafında yürüyor ve parmağıyla göğsümü işaret ediyor.

"Kız kardeşimi kandırmış olabilirsin Ras, ama beni asla kandıramadın. Seni olduğun gibi görüyorum."

"Kimmiş o?"

Parmağının ucu gömleğime, tam göğüs kaslarımın arasına bastırıyor. "Onuru olmayan bir vahşi. Damiano'ya sadık olabilirsin ama diğer herkes adil bir oyun. Sırf biraz eğlenmek için birinin hayatını mahvedecek türden bir pisliksin."

Nunzio'nun sesi kafamın içinde uçuşuyor. *"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Ailemin bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyor musun?"*

Hafızamı silkeliyorum.

Geri çekiliyor. "Bana bir daha dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Ve sonra, ben daha nasıl cevap vereceğimi düşünemedim, arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

BÖLÜM 7

GEMMA

Ertesi sabah uyandığımdaya, Ras'ın dudaklarının sert baskısını, dilinin itişini ve beni o tezgâha çarparken kalçalarının ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum.

Bunu yapmadan hemen önce çok kızgındım. Sorduğu ve cevaplayamadığım sorulardan dolayı çok sinirlenmişim.

Ama beni öptüğünde garip bir şey oldu.

Tüm korkum ve öfkem başka bir şeye dönüştü. Sıcak ve çökertici bir hal aldı, tenimin üzerinde kayarak bacaklarımın arasına yerleşti ve kısa bir süre sonra aklım başıma geldi ve onu acıyan yerimden dizledim.

Yatak örtüsünü başıma çektim ve yastığa doğru inledim.

Bunun mantıklı bir açıklaması var.

Bu pislik beni öpen ve ne yaptığını gerçekten bilen ilk erkek.

Daha önce sadece iki kişiyi öptüm. Onlar erkek değil, çocuktı. Benim yaşımdaydılar. Bilgisiz ve tatlıydılar. Kısa öpüşme seanslarımız DMV'de sıra beklemek kadar heyecan vericiydi.

Ras'a olanların daha sarsıcı olmasına şaşmamalı. *Aç gözlerini, seni aptal. Gerçeğe dönme zamanı.* Yatak örtüsünü aşağı çekiyorum ve hemen pişman oluyorum.

Çok, çok parlak.

Mutfaktaki fiyaskodan sonra yemeğe koştum ve tüm sorunlarımı şarapta boğmaya karar verdim.

Lezzetli, meyveli İspanyol şarabı. Garson işini hemen anladı ve kadehimin hiç boş kalmamasını sağladı. Annem ve babam başka bir masada oturdukları için kimse beni durduracak kadar dikkat etmedi.

Şarap ne kadar iyi olursa olsun, ertesi sabah ağzınızda asit tadı kalması çok kötü.

Doğrudum ve çarpan başımı avuçlarımın arasına aldım.

Ras benden bir süre sonra masaya döndü, ama o sırada dans pisti açılmıştı ve ben onun poposu koltuğuna değmeden oradan ayrılmıştım.

Dürüst olmak gerekirse, burada kalmadığıma sevinmeliydi. İçimde o kadar alkol varken ona söyleyebileceğim daha çok şey vardı.

Ondan nefret ediyorum.

Adam iyi öpüşüyor olabilir ama onda ciddi bir sorun var.

Biri bizi basmış olsaydı neler olacağını hayal bile etmek istemiyorum.

Ya ailem başka bir adamla öpüştüğümü duysaydı? Ras'ı öptüğümü?

Ürperiyorum. Beni zorlamış olması bile önemli olmazdı. Babam beni cezalandırmadan önce bir açıklama beklemezdi. Muhtemelen hepimizi eve geri götürür, Rafaele'ye buraya gelmemesini söyler, bunu Damiano'nun başına kakardı-

Avuç içlerimin topuklarını göz çukurlarıma gömüyorum. Şu anda dönmek çok kolay olurdu ama dönmeyeceğim. Ras'ın bu haftayı benim için zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Cleo hâlâ odanın öbür ucunda horluyor ama ben ağzımdaki ekşi tadı çıkarmak için kendimi zorla yataktan kaldırıyorum.

Akşamdan kalma halim düşüncelerimi sinir bozucu küçük sapmalara sürüklüyor.

Ağzımı çalkalayıp dişlerimi fırçalarken Ras'ın vücudunun nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Her yerde sert kaslar. Bir fırın gibi ısı yayıyordu. Karın kasları tuğla yığını gibiydi. Sanırım ona yumruk attığımda elimi ondan daha çok incitmiştim. Karşılık olarak of bile demedi.

Duşa girdim.

Acaba Ras ona vurmak yerine elimi gömleğinin içine sokup tırnaklarımı o karın kaslarının üzerinde gezdirseydim ve parmaklarımı kemerinin arkasına daldırsaydım ne yapardı?

Tanrım, sadece aptal yüzündeki ifadeyi görmek bile buna değerdi. Beni  z d ğ n  sanması ne kadar sinir bozucu değil mi? Beni zar zor tanıyor.

Ve görünüşe göre, ben de onu sandığımdan daha az tanıyorum.

Cassio. Neden gerçek adı yerine Ras'ı tercih ediyor? Onun hakkında bir şeyler araştırmam gerektiğini hissediyorum. Bilgi güçtür. Bana bu kadar çok soru sormayı seven biri için, benimkilerden birine bile cevap vermeye pek hevesli görünmüyor.

Soğuk su tenime çarpıyor. Titriyorum ama ısıyı y kseltmiyorum. Akşamdan kalmalığımdan kurtulmam gerekiyor, bu yüzden soğuğun beni ıslatmasına izin veriyorum, salarımaya sızmasına izin veriyorum ve kafamı temizlemesini umuyorum.

Öyle de oldu.

Isıtılmış zemine çıktığımda aklımda tek bir düşünce kalıyor.  nemli olan tek düşünce.

Ras bir bela ve burada geçirdiğim süre boyunca ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. İstediğini yapmaktan bahsetmek onun için yeterince kolay. O benim hayatımı yaşamadı. Uzun zamandır bu cennette, patron yerine koyduğu bir arkadaşıyla ve sonsuz berrak sularda jet ski üzerinde çıplak gezmesine izin veren bir kültürle yaşıyor.

Benimle oynayacak bir şey buldu. Ama bu bir oyun değil. Sözlü atışmalarımız bir paramın hoşuna gitti mi? Elbette. Ama bana ne kadar serseri mayın olduğunu gösterdikten sonra bunu yapamam.

Çürük yansımam, Ras'ın benimle uğraşmasına neden izin veremeyeceğimin bir başka hatırlatıcısı. Papa'ya bana vurması için daha fazla sebep vermeyeceğim. irkin kahverengi-yeşil lekeyi kapatmak için on dakika harcadım.

Yanağımdaki lekeyi temizlemek için süngerini cildime o kadar sert bastırıyorum ki irkiliyorum.

Banyodan çıktığımda Cleo'nun yatağı boştu.

Çarşafın dağınıklığına kaşlarımı çatıyorum. Cleo'nun yatağı her zaman bir rakun kavgası sonrası gibi görünür.

Dün gece benden daha az içmişti ama dans pistinde biraz kabadayılık yapacak kadar içmişti. Babam ve annem Vince'e bize göz kulak olmasını söyleyerek yemekten erken ayrıldılar. O böyle bir şey yapmadı ve akşamını yaşlı erkek konuklarla puro içerek geçirdi.

Komodinden bir şişe su içip telefonumu kontrol ediyorum. Cleo'dan bir şey yok ama Nona'dan bir mesaj var.

Bana söz verdiğin gibi fotoğraf göndermedin, cara mia.

Ona birkaç fotoğraf gönderiyorum, beyaz keten düğmeli bir gömlek ve bir kot pantolon giyip dışarı çıkıyorum. Cleo'nun ortadan kaybolması asla iyiye işaret değildir.

Ön kapıdan içeri adımımı atar atmaz güneş tenimi ısıtıyor. İki gardiyan beni İspanyolca selamlıyor ve Cleo'yu sorduğumda, içlerinden biri kırık bir İngilizceyle onu arazide dolaşırken gördüklerini söylüyor.

Onu, şu anda gelgitin gizlediği küçük özel plajın üzerinde çıkıntı yapan uçurumun kenarında dururken buluyorum. Üzerinde IBIZA yazan büyük boy bir tişört - bunu nereden bulmuş? - ve bir çift ganimet şortu var. Chanel çantalarından biri omzuna asılmış, kıyafetinin geri kalanıyla çok çelişkili görünüyor. Saçlarını taramaya zahmet etmemiş, bu yüzden siyah bir hale gibi başının etrafında dalgalanıyor.

Tipik Cleo.

Yanında duruyorum. "Burası güzel bir yer." Kokluyor. "Evet, öyle. Harika bir uçurum."

Bir martı başımızın üzerinde süzülüyor.

"Kendimi aşığı atmayı düşünüyorum."

Bakışlarım onun profiline kaydı. "Ne oluyor Cleo?"

Çenesi geriliyor, elleri yumruk haline geliyor. "Beni yalnız bırakmıyor."

"Anne mi? Onun ve babamın hâlâ uyuduğunu sanıyordum?"

"Bütün bu yolculuk boyunca beni deli ediyor. O fikir beyan etmeden hiçbir şey yapamıyormuşum gibi geliyor. Sürekli tepemde. Ne zaman telefonumu çıkarsam, ne yaptığımı görmek istiyor. Dün gece bana giydirdiğı elbiseyi gördün mü?" Kolunu uzatarak ön kolundaki açık kırmızı lekeleri gösteriyor. "Her yerim kaşınıyordu."

Elbisenin kaşındırıcı görünen bir sürü danteli vardı. "Özür dilerim Cleo."

İç çekti. "Artık Vale ve sen eşleştiğimize göre, tüm dikkatini bana odaklıyor. Gem, bununla başa çıkamıyorum. Benden ne istediğini bile bilmiyorum. Sanki gözünün önünde olmamamla başa çıkamıyor ama etrafımda olmaya da dayanamıyor."

Dudaklarımı ısııyorum. Annemin endişesi gittikçe kötüleşiyor. Vale'yle yaşadığı çile, en azından onun gözünde, annemin en büyük başarısızlığı. Bu onu dengesizleştirdi. Özellikle Cleo söz konusu olduğunda onu aşırı tetikte hale getirdi.

"Bu onun için zor bir zaman."

"Yapma." Cleo'nun sesi sertleşir. "Onun için bahaneler üretme."

"Sempatik olmaya çalışıyorum. Hepimiz için zor bir yıl oldu." Cleo umursamaz bir ses çıkarıyor ve uçurumun üzerinden bakıyor.

Kalp atışlarım hızlandı.

İçgüdüsel olarak uzanıp dirseğini tutuyorum. Küçük bir geri adım attığında bile bırakmıyorum.

"Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum Gem. Bazen neredeyse sapkın bir kıskançlık hissediyorum." Dönüyor

Başını yana eğmiş, bana bakıyordu. "Yakında hapishane gibi evimizden çıkıp kocanın yanına taşınacaksın. Peki ya ben? Kaçışım yok. Görünürde bir son yok. Rafaele'nin berbat biri olduğunu biliyorum ama annem gibi etrafta dolanmayacağına eminim. Yapacak daha iyi işleri olacaktır."

"Umut edebiliriz," diyorum temkinli bir şekilde. "Ne yani, şimdi de evlenmek mi istiyorsun? Uzun zamandır senin için seçtikleri kimseyle evlenmeyeceğini söylüyordun."

Yüz ifadesi buruşuyor. "Ne istediğimi bilmiyorum. Uçurum fikri de bu yüzden ortaya çıktı."

Yavaşça onu uçurumun kenarından uzaklaştırıyorum. Pazılarını tuttuğum yere bakıyor ve esprisiz bir kahkaha atıyor. "Sakin ol. Şaka yapıyorum. Bir nevi. Ama ondan uzak durmazsam ciddileşebilirim." Gökyüzüne bakıyor. "Gerçekten bir molaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyor kuşlara. "Beni idare edebilir misin?"

İçimi bir tereddüt kaplıyor. Yemin ederim, kız kardeşimden bu beş kelimeyi her duyduğumda bir kuruşum olsaydı, Papà'dan daha zengin olurum. "Nasıl koruyabilirim?"

"Ben yürüyüşe çıkıyorum. Geldiğimizden beri bu arazinin etrafında onlarca kez döndüm. Manzara değişikliğine ihtiyacım var." Dönüp bana beklenti dolu bir bakış attı.

"Cleo, yabancı bir ülkedeyiz. Burası güvenli değil."

"Burası bir ada. Çok uzağa gidebileceğimi sanmıyorum," diyor ve kolunu tuttuğum yerden çekiyor.

O uzaklaşmadan önce tartışmaya bile fırsatım olmadı.

"Cleo!" İçimde panik yükseliyor. Ona yetişmek için koşuyorum. "Dur bakalım. Asla kabul etmedim."

"Yine de kabul edeceksin, değil mi?" diye yalvarıyor, gözleri kocaman ve yalvarırcasına. "Gem, ben ciddiyim."

O uçurumun kenarında dururkenki görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.

İç çekiyorum ve daracık kıyafetini tarıyorum. "Telefonun yanında mı?

Bana çantasını gösteriyor. "Burada. Bir şey olursa ararım."

"Korumalarımız nerede?" Bu tür şeylerin olmasını engellemek için buradalar.

"Ben evden çıkarken mutfakta uyukluyorlardı." Babam öğrenirse çok kızacak.

"Damiano'nun muhafızları da var," diyorum.

O da snorts. "Lütfen, şunlar Çocuklar vardır Hiçbir şey.
Onlar gelen insanları izliyorum, gidenleri değil. Bir saat içinde döneceğim."

Onun geri çekilen sırtını ve zıplayan buklelerini izliyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Lanet olsun. İyi olacak mı?

New York'ta Cleo'nun kendi başının çaresine bakabileceğinden asla endişe duymuyorum. Gerektiğinde şaşırtıcı derecede sokak zekasına sahip. Ama New York'ta değiliz, o yüzden belki de onunla gitmeliyim. Gerçi biri gelip ikimizi de bulamazsa alarmı çalarlar.

Kalsam iyi olur.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve etrafıma bakıyorum. Cleo'nun nereye gittiğini sorarsa anneme ne diyeceğim? Eve döndüğümde, bir bahane listem var. Saunaya gitti. Spor salonuna gitti. Alışveriş merkezinde bir şey unuttu.

Burada, elimde hiçbir şey yok.

Gitmesine izin verdiğimi öğrenirlerse çok kızarlar. Babamın ne yapacağını merak etmeme gerek yok. Bugünlerde bana el kaldırmak için fazla bahaneye ihtiyacı yok.

O dönene kadar kimsenin yoluna çıkmamalıyım.

Evin etrafında bir patika açıp sık çalılıklardan oluşan bir koruya doğru ilerliyorum. Orada suya bakan bir bank var. Orası benim

Cleo dönene kadar saklanabilirim.

Otururken terli avuçlarımı kot pantolonlu kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum. Yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyor.

Dün gece çok fazla içtim. Ras alkolü boğazımdan aşağı dökmedi ama yine de onu suçluyorum. Sanki derimin altına girmek için bir el kitabı keşfetmiş gibi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

"Geleceğini feda ediyorsun ve ne için feda ettiğini bile bilmiyorsun."

Anlamıyor. Ras'ın ailemin memlekette ne tür bir sıkıntı içinde olduğundan haberi yok.

Senin var mı?

Dudağımı kemiriyorum. Diğer aileler her an bize karşı harekete geçebilir. Harekete geçmemelerinin tek sebebi Messeros'la güçlerimizi birleştirdiğimizi bilmeleri.

Riccis'lere yaptıklarınızdan sonra, diğer aileler sizinle uğraşmak konusunda iki kez düşünmezler mi? Kafamın içindeki küçük bir ses soruyor.

Bu bir noktada doğru olabilirdi ama şimdi değil. O savaş için çok para harcadık ve hiç rezervimiz kalmadı. Papa bu yüzden korkuyor. Rafaele ile bu ittifaka ihtiyacı var.

Tanrım, başım çatlıyor. Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyorum.

Kendimi banka yatırıp kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Boş ver, kestiriyorum.

Telefonum kotumun arka cebinde çaldığında kendime geliyorum. Sanki sadece beş dakikadır uyuyormuşum gibi geliyor. Ekranı bakıyorum ve annemden gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Rafaele gelmek üzere, neredesin?

Gözlerimi ovuşturuyorum. Telefonumdaki saat neredeyse bir saattir uyuduğumu söylüyor.

Kahretsın!

Cleo'nun numarasını bulduğumda kalp atışlarım hızlanıyor.

Cleo, neredesin?

Mesaj okunmadan duruyor.

Bir dakika geçti. İki dakika.

İnliyorum. Cevap vermesini bekleyecek zamanım yok.

Cleo dönene kadar ailemden uzak durma planım buraya kadarmış.

Anneme hemen mesaj atıp onlarla ana evin ön kapısında buluşacağımı bildirdim. Babam nişanlıma sıcak bir karşılama yapmamı çok önemsedti.

Aynı anda oraya vardık. Annem gömleğimdeki hayali kırıxıklıkları düzeltmek için yanıma geliyor.

Babam kravatını düzeltiyor. "Nerelerdeydin?"

"Mülkün etrafında dolaşıyordum."

"Kız kardeşin nerede?"

"Bilmiyorum. Sanırım havuzda olabilir," diye yalan

söylüyorum. Annemin gözleri kısıldı. Benim peşimde mi?

Garaj yolunun sonundaki kapı kayarak açılmaya başlıyor ve bir an sonra siyah bir araba kapıdan içeri giriyor.

Annemin dikkati benden ona kayıyor ve araba tam önümüzde durduğunda rahat bir nefes alıyorum. Şoför kapıyı açmak için yanımıza geldi. Dışarı çıkan ilk adam Nero, Rafaele'nin danışmanı. Rafaele'nin ünü Nero'nunkiyle yakından ilişkilidir. İkisi de aynı zamanda bu işe girmiş ve Nero

Rafaele'nin etrafında dönen efsanelerin çoğunda yardımcı bir rol oynuyor.

Bu ilk karşılaşmamız değil ama her karşılaşmamızda gözlerimi ovuşturma isteğime direnmek zorunda kalıyorum. Nero sadece... iri yarı, bir defans oyuncusu gibi yapılı, Rafaele'den bile daha uzun - o da altı iki yaşında ve her zaman siyah giyiniyor. Nero'nun lakabı daha uygun olamazdı.

-Ölüm Meleği. Ustalıkla dikilmiş takım elbisesi bile vücudundaki kas gücünü gizleyemiyor. Zarif bir şekilde tam boyuna ulaşıyor, hepimizin üzerinde yükseliyor ve bize silahsız bir sırtış atıyor.

"Güneşin tadını çıkarıyor musunuz Bay Garzolo?" diyor o hınzır gülümsemesiyle. "Buradayken bronzlaşmayı umuyorum."

El sıkışıyorlar ve Nero birkaç şaka yapıyor ve herkesi rahatlatmak için bir şeyler söylüyor. Cazibesi bile korkutucu. Ne zaman şaka yaptığını, ne zaman ciddi olduğunu asla anlayamıyorsunuz. Boynunuzu bükerken sizi güldürmeye çalışacak bir tipe benziyor.

Sonra dikkatini bana yöneltiyor, elimi tutuyor ve bir öpücük konduruyor. "Gemma. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Sırada Rafaele var.

Yutkunuyorum. Nişanım fiziksel olarak Nero kadar korkutucu değil, ama üzerinde belirgin bir tehlike havası taşıyor. Belki de bir panter gibi yavaş ve kasıtlı hareket etmesindendir. Ya da şartlar ne olursa olsun bakışlarını buz gibi soğuk tutabilmesidir. O bakışlar üzerime düştüğünde ürperiyorum.

Rafaele kimseyi selamlamıyor. Onun yerine arkasını dönüp arabanın içine uzanıyor, belli ki bir şey unutmuş.

Garip, boğuk bir ses duyuyorum.

Cleo'nun ağzı gümüş maskeleye bandıyla kapatılmış yüzünü gördüğümde çenem düşüyor.

Toplu bir nefes alış veriş oldu.

"Bunu yolun kenarında t ke lerken bulduk," diyor Rafaele onu dirse inden tutup dışarı çekerken soğuk bir sesle. Elleri arkadan ba lanmı tı.

Cleo'nun ayakları yere de di i anda kolunu adamın elinden kurtarıyor ve banda karşı bir ölüm perisi gibi  ı lık atıyor.

Rafaele onu omzundan tutarak sabitliyor, büyük avucunu omzuna doluyor ve bandı bir hamlede s k p atıyor.

Acısa bile Cleo belli etmiyor. Gözleri alev alev yanıyor. "Y r y  e  ı k ı y o r d u m , seni pislik. Senin haydudun-" ba ını Nero'ya doğru salladı, "- beni mağara adamı gibi yoldan çeken oydu."

Bir rüzgâr g mle inin eteklerini kaldırıp g be inin bir kısmını ortaya çıkartıyor ve bir anlığına Rafaele'nin bakı larının g be ine d  t  ne yemin edebilirim. Sonra gözümü kırpıyorum ve bakışları tekrar kızın yüzünde. Soğuk. Çok soğuk.

Nero kıkırdıyor. "Seni kibarca içeri davet ettik. Sen reddedince Rafe seni getirmemi istedi."

Rafaele bakışlarını Cleo'dan ayırıp Papa'ya çeviriyor. "Onu neredeyse eziyorduk."

Doğrudan hitap Pap 'yı çok olmuş sersemli inden  ıkarmı a benziyor. Burun delikleri bir nefesle alevlendi. "Arazinin dışına  ıkmamalıydı."

Cleo, Rafaele'ye dişlerini gösteriyor. "   lanet fermuarı bileklerimden  ek. Hemen. Hemen  imdi."

 rkildim. Ne hoş. Müstakbel kocam bir sürü fermuar ve maskeleme bandıyla seyahat ediyor gibi görünüyor. Her ihtimale karşı.

Rafaele bir  akı çıkartıyor ve Cleo'ya yaklaşıyor.

Nefesim ci erlerimde sıkı ıyor. Ni anlım son derece tehlikeli bir adam ve kız karde imin yakınında elinde bıçakla bulunmasının kötü bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ama fermuarı hızla çekip çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor.

Cleo kurtulur kurtulmaz üzerine atılıyor ve hırlıyor. "Bunu bir daha yaparsan pişman olursun."

"Cleo!" Haykırıyorum, onun hayatı için biraz endişeliyim, özellikle de Rafaele'nin bakışları karardığında.

Hemen yanına gidip onu yanıma yatırıyorum. Kokusunu aldığım da gözlerim açılıyor.

Likör gibi kokuyor.

Aptal herif.

Çantasının içine bir şişe bir şey saklamış olmalı. Daha öğlen bile olmadı ve yol kenarında yürürken sarhoş olmaya mı karar verdi?

Dehşete kapıldım. Gitmesine asla izin vermemeliydim.

Korkulu bakışlarım Rafaele'ye doğru kayıyor. Cleo'yu ailemize mi söyleyecek? Arabada birlikteyken kokuyu almamış olmasına imkân yok.

Nişanlım babamı karşılamaya gidiyor. El sıkışmalarını izlerken zar zor nefes alıyorum.

Rafaele anneme merhaba demeye gitmeden önce sadece birkaç kelime konuştuklarında dualarım kabul oluyor. Cleo'nun davranışı için bir dizi özür mırıldanıyor. Sadece başını sallıyor ve sonra yanıma geliyor. Cleo'yu arkamdan iterek onun görüş alanından çıkarmaya çalışıyorum. Kız kardeşim şu anda bile onu kışkırtacak kadar deli.

Rafaele her zamanki soğukkanlı tavrıyla beni inceliyor. Bana baktığında, beni gerçekten gördüğünden asla emin olamıyorum. Rafaele için ben bir kontratta yazılı bir isimden başka bir şey değilim.

Nero'nun yaptığı gibi elimi tutmuyor. Bana dokunmuyor.

Sadece başıyla onaylıyor ve "Merhaba Gemma" diyor.

BÖLÜM 8

RAS

GEÇEN GECE BOKTAN BİR GÖSTERİYDİ ve bu Ibiza'da neredeyse on yıl yaşamış biri için çok şey ifade ediyor.

Bütün gece Gemma'nın gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün görüntüsünü aklımdan çıkaramadım. Ben yemeğe döner dönmez sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi yerinden kalktı. Bir süre peşinden gidip üzgün olduğumu söylemekle onu rahat bırakmak arasında gidip geldim. Sonunda ikincisini seçtim.

Gecenin geri kalanını mahvetme riskini almak istemedim.

Burada geçirdiği zamanın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Buraya umutlu ve heyecanlı bir şekilde geldikten sonra herkesin nişanını yüzüne vurması düşüncesi göğsümü ağrıttı.

Partiden erken ayrıldım, Dem'in misafir odalarından birinde kıyafetlerim hâlâ üzerimdeyken bir yatakta sızdım ve korkunç şeyler hayal ettim.

Şimdi, sabahın geç saatleri ve Messero daha yeni geldi.

Kafasına bir kurşun sıkmaktan hoşlanacağımı düşünmem toplantımız için iyiye işaret değil ama duygularımı bir kenara bırakmalıyım çünkü Dem bana güveniyor.

Garzolo ile olan bu anlaşma önemli. İlk kez Amerikalılarla çalışıyoruz. Camorra'nın etkisi tüm Avrupa'ya yayılmış durumda ama son yıllarda hiçbir klan ABD'ye girmeyi başaramadı. Damiano ve ben bu ortaklığı yürütebilirsek, bu onun liderimiz olarak konumunu sağlamlaştırmak için uzun bir yol kat edecektir.

Her ne kadar bundan nefret etsem de Garzolo ve Messero'nun bizim üzerimizde kozları var. Bu işi yürütmek istiyoruz ama çok hevesli görünmemeye dikkat etmeliyiz.

Bizim onlara ihtiyacımız olduğundan daha çok onların bize ihtiyacı olduğunu düşünmelerine izin vermeliyiz. Muhtemelen doğrudur zaten.

Dolaptan yedek bir takım elbise ceketi çıkarıp üzerime geçiriyorum ve aşağı iniyorum.

Neyse ki Messero ve ekibi bizimle kalmıyor. On beş dakika ötede beş yıldızlı bir otelde kalıyorlar ve sadece iki günlüğüne buradalar.

Onun yanında iki gün idare edebilirim.

Oturma odasında Dem ve Garzolo iki adamla daha konuşuyorlar.

Biri boz ayı boyunda. Diğer adam uzun boylu ve zayıf, keskin yüz hatları ve göz göze geldiğimizde içi mi delip geçen soğuk bakışları var.

"Ras, bu Rafaele Messero," diyor Damiano. "Bu da onun danışmanı, Nero De Luca."

El sıkışıyoruz. Messero benden biraz daha kısa boylu, ama kendini yetkili olduğunu bilen bir adamın özgüveniyle taşıyor. Kimse onu bir piyade askeriyle karıştırmaz.

Silahım kılıfında ağırlaşıyor.

Gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce çenemi sıkıyor ve uzaklaşıyorum.

Dem bizi dışarıda gezdiriyor. Güzel bir gün, yüzmek için mükemmel. Gemma'yı havuz kenarında ya da bahçede bir yerlerde görmeyi umarak etrafıma bakıyorum ama onu bulamıyorum.

Nero benimle aynı hizaya geliyor, dudaklarında rahat bir gülümseme beliriyor. "Sonunda İbiza'ya vardık ve patronunun kulüplerini görmeye hiç vaktimiz olmayacak. Bu çok utanç verici."

Odadaki en büyük adam olmaya alışmış biri olarak, burnunun ucuyla bana bakması biraz rahatsız edici.

Ama bu boyutta olmanın dezavantajları da var.

Vurulacak çok fazla yüzey alanı var.

"İstediğin zaman gelebilirsin," diyorum ona.

Çenesini aşağı eğdi. "Bu çok cömertçe. Sen ve De Rossi bu ada imparatorluğunu birlikte mi kurdunuz? Burada izole edilmişsiniz. Bunu nasıl başardınız?"

Dem, Garzolo ve Messero önümüzde, konuşmalarını tam olarak duyamayacağımız kadar uzaktalar, ama Messero'nun ağzını çoğunlukla kapalı tuttuğunu görebiliyorum.

Belki de söyleyecek akıllıca bir şeyi olmadığı içindir.

Nero'nun zaten iki kişiye yetecek kadar konuştuğunu hissediyorum.

"Yavaş yavaş. Biz geldiğimizde klanımızın zaten iki kulübü vardı ama çok kötü yönetiliyorlardı. Damiano devraldı, kazanmalarını sağladı ve sonra kârı tekrar işe yatırım yapmak için kullandı."

"Buraya çiçeği burnunda bir kaptan olarak gelmesi ve bölgeyi bu kadar geliştirmesi etkileyici. Geldiğinizde de böyle miydiniz?"

"Değildim. Napoli'deyken, tam olarak bu yolda değildim." Günlerimi ve gecelerimi karanlık dairemde içerek, Sara'yı düşünerek ve Nunzio'nun ölmüş olmasını dileyerek geçirmekle meşguldüm. "Bunu hak etmem birkaç yılımı aldı. Casalesi'de kan bağıınız sizi sadece yarışa sokar, ama seçilmek için klana gerçek bir varlık olabileceğinizi göstermeniz ve kazanmanız gerekir. Damiano toplantıya çağırdığında yirmi üç yaşındaydım."

"Hmm." Nero küçük metal bir sigara kutusu çıkarıp bana bir tane uzatıyor. "Biz bunu farklı yapıyoruz. Bizim için bu hale gelmek, kendini tek bir çıkış yolu olan bir durumda bulduğunda, zor olanı yapmak için gerekenlere sahip olduğunu göstermek anlamına geliyor."

Aileniz için öldürme isteği ve yeteneği. Işık yakmak

için bir an duruyoruz.

Çakmağımın aleviyle ona "Geleneklerinizi ciddiye alıyorsunuz," diyorum. "On yıllar önce bizim için de böyle yapılırdı."

"Gelenekler Messeros için önemlidir."

Sigarayı içime çekiyorum. "Bizim için bu belirli kriterler yeterli olmadı. Sahip olduğumuz tek şey savaşçılar olsaydı klanımız bugün olduğu gibi olmazdı. Bizde onlardan yeterince var. Seçilebilmek için aynı zamanda iş için bir aklınız olduğunu da göstermeniz gerekir ki bu kaba kuvvetten çok daha nadir bulunan bir şeydir."

Hakaret çok derinlere gömülmedi ama Nero gülüp geçti ve bir duman üfledi. "O zaman ünlü Casalesi ile çalışacağım için daha da heyecanlıyım. Eminim Garzolo size ortaklığımızı genişletme konusunu konuşmak için burada olduğumuzu söylemiştir. De Rossi'nin düğününe katılmaktan mutluluk duyuyoruz.

"Damiano'nun kulüplerinden birinde olmayabilir ama iyi bir parti olacağının garantisini verebilirim."

"İyi bir partiye bayılırım. Bir dahaki sefere New York'a geldiğinde, mutlaka temasa geç. İyiliğinin karşılığını veririm."

Lafı dolandırıyor ama dost canlısı dev rolüne kanmıyorum. Bu adam zeki olmasaydı danışman olamazdı.

Tetikte olmalıyım.

"Olacağım. Gerçi yakın zamanda orada olacağımı sanmıyorum. Burada ve İtalya'da işler yoğun."

"Elbette. Rafe babasının ölümünden sonra ailenin başına geçtiğinde nasıl olduğunu hatırlıyorum. Takip eden aylarda yapılacak çok iş vardı."

"Bir adamdan bir don'a dönüşmek büyük bir ayarlama olmalı. Damiano on yıldır kaptanlık yapıyor, yani klanımızın saygısını kazanmak için zamanı oldu. Bu yardımcı olur."

Manzarayı seyretmek için uçurumun kenarında duruyoruz. Messero'nun elleri cebinde, yüzünde nötr bir maske var. Onu ölçüp biçmek için bu fırsatı değerlendiriyorum. Yüz hatları keskin. Cilalı. Kendini taşıyışında akbaba gibi bir şey var.

Nero sigarasından bir nefes çeker. "Pek sayılmaz. Rafaele hayatı boyunca bu iş için hazırlandı. Herkesin saygısını uzun zaman önce kazandı. Ne de olsa on üç yaşında bu işe girdi."

Kahretsin, çok gençmiş.

Napoletano'nun bir süre önce bizimle paylaştığı dosyayı düşünüyorum. İçinde Messero'nun bilinen tüm suçları, iş anlaşmaları, ittifakları ve düşmanları vardı.

Son bölüm seyrekli. Messero

çoğunu öldürmüştü.

Bir saat sonra altımız deri koltuklara yayıldık.

ve Dem'in ofisindeki kanepede. Herkese viski ikram ediyorum ve Napoletano hariç hepsi kabul ediyor. Turdan sonra bize katıldı ve bu toplantı için Mari'den uzak durması istendiği için gözlerinde belirgin bir kızgınlık parıltısı var. Bütün gün yatak odalarından çıkmadılar ve Napoletano'nun gömleğinin yakası kalın boynundaki morlukları tam olarak kapatmıyor. İçeri ilk girdiğimizde Dem onları fark etti ve Napoletano'ya pis bir bakış attı. Yine de bir şey söylememesi gerektiğini biliyor. Mari onun kız kardeşi olabilir ama artık Napoletano'nun karısı.

"O zaman başlayalım mı?" İçkiler doldurulduktan sonra Nero ortaya atılır. Bakışları Dem'in üzerine düşer. "İkinci teslimatın anlaştığımızın çok altındaydı."

Dem ayak bileğini kalçasına dayıyor ve sandalyesine yerleşiyor, son derece rahat görünüyor. "Dört aydan kısa bir süre önce kontrolü ele aldım. Sahte mallar için oluşturduğumuz yeni tedarik rotasındaki pürüzleri hâlâ çözmeye çalışıyoruz."

"Çözüldü mü?" Nero soruyor.

Sinirden ensem karıncalanıyor. Şu lanet ses tonu. "Sana rapor vermiyoruz, o yüzden bizimle senin ekibinmişiz gibi konuşmayı kes."

Nero avuçlarını yukarı kaldırır. "Bunu hayal bile edemezdim. Saygısızlık etmek istemem, beyler. Burada iyi bir şeye rastladık ve bu ikimizin de

nakit akışını sağlamak için çıkarlar."

"Gerçekten de öyle," diyor Damiano, bakışları Garzolo'ya kayıyor. "Önümüzdeki altı ay içinde ne kadar ürün taşıyabilirsin?"

Garzolo içkisinden bir yudum alıyor ve Messero'ya bakıyor. "Bu Rafaele'ye sorulacak bir soru."

Bunu bir kenara not ediyorum. İlginç. Yani dağıtımın çoğunu Messero'nun ekibi mi yapıyor? O zaman Garzolo'nun bu işteki rolü ne? New York'ta Messero'yla işleri yarı yarıya paylaştıklarını varsayarak hareket ediyorduk.

Messero cevap vermekte yavaş davranıyor. Belli ki hiç acelesi yok. "Doğu Yakası'nda hevesli bir müşteri kitlesine sahip bir perakendeci ağıımız var. İlk ay bize bir milyon değerinde mal gönderdiniz. Bunun beş katını satabiliriz."

Kafamda hesap yaparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şartlarımıza göre, bu operasyon ayda iki buçuk milyon getirebilir. Tanrım. Masraflardan sonra bize her ay iki milyon kâr kalır.

Bu beklediğimizden daha büyük bir fırsat.

Dem de bana aynı şekilde düşündüğünü belli eden bir bakış attı.

"Üretimi önümüzdeki ay artırabiliriz," diyor. Messero

viskisini yudumluyor. "Ne kadarlık?"

"Ayakkabı, çanta ve aksesuarları da içeren üç milyon değerinde birinci sınıf deri ürün."

"Kalite?"

"Gerçeğinden ayırt edilemez. Orijinallik sertifikalarını da biz taklit ediyoruz," diyorum. "Arada sırada butiklere birilerini gönderip orijinallik kontrolü istiyoruz. Nadiren başarısız oluyorlar. Daha iyi bir kopya bulamazsınız. En üst düzey Çin fabrikaları bile buna yaklaşmıyor. Fabrika müdürlerimizden bazıları

Geçmişte gerçek markalar için çalıştılar, bu yüzden tam olarak neye bakacaklarını biliyorlar."

Nero'nun kaşları kalkıyor. "Etkileyici."

Damiano, "Üç milyon sorun olmaz ama beş milyona ulaşmak için yeni bir fabrika inşa etmemiz gerekecek," diyor. "Bu bizim açımızdan büyük bir yatırım. Bu adımı atmadan önce şartlar konusunda daha rahat olmak ve garantileri tartışmak isteyeceğiz."

"Aile olmak üzereyiz," diyor Nero sırtarak. "Başka hangi garantilere ihtiyacınız var?"

Damiano bardağının kenarından ona bakıyor. "Henüz aile değiliz. Belki de Rafaele ve Gemma resmen evlenene kadar beklemeliyiz."

Duruşum sertleşiyor.

Gemma'yı aklımdan çıkarma konusunda oldukça iyiydim, ama şimdi her şey su gibi geri geliyor.

Dudaklarının benimkilere dokunuşunu asla unutamayacağımı düşünüyorum.

Hay sikeyim. Hâlâ özür dilemem

gerekiyor. Onu öpmek bir hataydı.

Daha büyük hata, ona saplanıp kalmama izin vermemdi.

Evet, o çok güzel. Ondan çılgınca etkilendim. Koşullar farklı olsaydı bu çekimle ilgili bir şeyler yapmayı çok isterdim ama bana dağıtılan el bu değil.

O nişanlı. Konuşuldu. Belli ki

benden nefret ediyor.

Götlük yapmayı bırakıp onu rahat bırakmalıyım.

Sanki benim çözmem gereken bir sorunmuş gibi onun için endişelenmeyi de bırakmalıyım. Bu pislikle evlenmek zorunda olması berbat bir şey ama o bir yetişkin.

Yardıma ihtiyacı varsa, başvurabileceği bir Vale var. Aksi takdirde, kendi hayat seçimlerinden kendisi sorumludur.

Rafaele bakışlarıyla beni iğneliyor, sanki bir yanı nişanlısını düşündüğümü sezmiş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Düğün ne zaman?" "Yakında," diye hızlıca cevap veriyor Garzolo. "Tarih belirlendi mi?" Damiano soruyor.

Rafaele bardağını yumuşak bir ç ı n l a m a y l a sehpanın üzerine bırakıyor. "Mart'ın altısı."

Bundan yaklaşık beş hafta sonra. İçimde bir ağırlık hissediyorum ama aldırmiyorum.

Damiano, "O zaman şimdilik üç milyonda anlaşıalım ve düğünden sonra beş milyonla nasıl rahat edebileceğimizi tartışalım," diyor.

Nero içkisini bitiriyor. "Orada görüşürüz, değil mi? Karınızın kız kardeşinin düğününü kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bunu hayal bile edemeyiz," diyor Dem.

Elim bardağımın etrafında sıkılaşıyor. Harika. Sadece harika. Bu ben de gidiyorum demek. Gemma'nın bu piçle koridorda yürüdüğünü görmek kesinlikle onsuz yaşayabileceğim bir şey.

"Görünüşe göre her şeyi hallettik," diyor Nero. "Konuşmamız gereken başka bir şey var mı? Bizi cennete getirdin De Rossi. Hiçbir şey beni tadını çıkaracağım birkaç saatten daha mutlu edemez."

"Peki ya diğer aile?" Napoletano soruyor.

Herkes dönüp ona bakıyor. Tüm bunlara rağmen Messero'dan bile daha sessizdi, köşede durmuş hepimizi izliyordu.

"Daha önce New York'ta sahtecilik yapan aile," diyor. "Onların bölgesini ele geçirmenden memnun olduklarını sanmıyorum."

"Birkaç gün önce hepinize Riccis'lerin işinin bittiğini söylememiş miydim?" Garzolo tersledi.

Şüphe omurgamı yalayıp geçiyor. Bu konu Garzolo'yu gerçekten kızdırıyor. İçkisini bitiriyor ve bardağı masaya çarpıyor. "O lanet aile kuduz köpekler. Uyutulmaları gerekiyor. Ama artık Rafaele'yle güçlerimizi birleştirdiğimiz söylentisi yayıldığına göre, aptalca bir şey yapmaya kalkışmayacaklardır."

"Sadece yardımcı olmak istiyoruz," diye teklif ediyorum. "Bizden herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa bize söylersin, değil mi Garzolo?"

Gözlerini bana dikti. "Yardım mı? Yardıma ihtiyacı olan bir adama mı benziyorum? New York'a gelip orada işleri nasıl yürüttüğümü görmek ister misin? İstedğin zaman gelebilirsin."

Ona ters ters baktım. "Bu teklifini kabul edeceğimden emin olabilirsin."

Toplantıyı bu kısa notla bitirmemek için el sıkışarak bitiriyoruz.

Misafirlerimiz gittikten sonra Dem'e döndüm. "Pekâlâ, burada neler oluyor? Garzolo'nun bu anlaşmadaki tek değeri Messero ile aramızda aracılık yapmaksa, neden onu aramızdan çıkarmadığımızı anlamıyorum."

"Çünkü o artık aileden biri." Damiano avucunu çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Belki de Messero ile Gemma arasındaki evliliği başlatmasının nedeni budur."

"Messero aptal değil," diyor Napoletano. "Garzolo'nun sahip olduğu tek şey Sal ve şimdi de seninle olan bağlantısı olsaydı, Messero bu evliliği kabul etmezdi. Hayır, Garzolo'nun elinde başka bir şey olmalı. Rafaele Messero'nun istediği bir şey." Kanepenin etrafından dolanır ve ucuna oturur. "Dün gece Gemma'nın Vale ile konuşmasına kulak misafiri oldum. Garzolo'nun bu ittifaka gerçekten ihtiyacı varmış gibi konuştu. Sanki o olmadan zayıfmış gibi."

O konuşmaya ben de kulak misafiri olduğum için yüz ifademi nötr tutmak için çaba sarf ediyorum.

Napoletano daha sonra Gemma ve beni mutfakta gördü mü?

Göz göze geliyoruz ama gördüğünü belli edecek bir tepki vermiyor.

"Bu mümkün," diye mırıldandı Damiano. "Bildiklerimizi gözden geçirelim. Garzolo ve Messero başlangıçta bir araya geldiler çünkü Ricci'ler New York'ta çok güçlenmişlerdi. Riccis'ler sahte mal tedarikini selefim Sal'den almak istediler ama Garzolo devreye girdi ve Sal'i kendisiyle anlaşma yapmaya ikna etmeye çalıştı. Ricci'ler bunu öğrenince Garzolo'ya karşı saldırıya geçtiler."

"Muhtemelen Messero'ya karşı da," diye ekliyorum.

"Doğru. Yani bu ittifak Messero ve Garzolo'nun ortak bir düşmana sahip olmasından doğdu."

"Garzolo'ya inanılacak olursa, artık etkisiz hale getirilmiş gibi görünüyor."

Napoletano, "Rafaele ile Gemma arasındaki evlilik gerçekleşmezse, Ricci'ler yeniden saldırmaya karar verebilir," diyor.

"Garzolo yok edildiklerini söylemişti. Verdikleri zarar konusunda yalan mı söylüyor?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu mümkün. Bu Garzolo'nun neden şu anda Messero'ya yalakalık yaptığını da açıklar. Ama Messero'nun amaçları belirsiz. Adam aracından başka bir şey değilse neden Garzolo'yu korumak için imza atsın ki? Hiçbir ürünü itmiyor. Messero'nun yerinde olsaydım, evliliği iptal eder, Dem ile anlaşmayı sadece ikisi arasında yapmak için pazarlık eder ve Ricci ile Garzolo'nun kendi aralarında kavga etmelerine izin verirdim. Birbirlerini yok etme ihtimalleri yüksek ve Messero bu işten kazançlı çıkar."

"New York'ta neler olduğunu bilmiyoruz. Belki Messero işinin diğer kısımlarında sorunlar yaşıyordur."

Napoletano, "Bu hoşuma gitmiyor," diyor. "Bir şeyleri kaçırmıştık gibi hissediyorum. Büyük bir şey."

Damiano nefesini dışarı üflüyor. "Bu konuda endişelenmemize gerek var mı? Bize zamanında ödeme yaptıkları sürece, onların bölgesinde ne olduğu umurumda değil."

Napoletano başını sallar. "New York'ta sorunlar çıkarsa, bu anlaşma toza dönüşebilir. Ortaklarımızla işlerin yolunda gittiğinden emin olmak bizim yararımıza. Ayda beş milyona ulaşırsak, payımız kâr hanemize yüzde on ekleyecektir. Bu hiç de önemsiz değil."

Damiano parmak uçlarını kolçakta gezdiriyor. "Seni duyuyorum. Onların tarafında neler olduğu hakkında daha fazla bilgi alabilir misin?"

"Bazı bağlantılarım var ama bu zaman alacak. Ve o zaman bile, ihtiyacımız olan detayları almak için ailelere yeterince yakın olup olmadıklarından emin değilim."

Dem ayağa kalkıyor ve pencereye doğru yürüyor. "Nasıl ilerleyeceğimi düşünmem gerekiyor," diyor sonunda.

Arkadaşımı gözlemliyorum. Yüksek sesle söylemedik ama hepimiz bu işin başka bir boyutu olduğunu biliyoruz. Vale'in kız kardeşlerinin kaderi babalarınıninkiyle içten içe bağlantılı.

Ve Vale, Stefano'ya sırtını dönmeye fazlasıyla istekli olsa da, kardeşleri bu süreçte ikincil hasar haline gelirse Dem'i asla affetmeyecektir.

BÖLÜM 9

GEMMA

Ertesi gün Vale'nin düğünü için uğultulu katedrale girerken RAFAELE'nin kolu elimin altında sabit duruyor.

Teknik olarak baş nedimeyim ama Vale törenden önce bana herhangi bir görev vermedi, bu yüzden babam Rafaele'nin beni evden almasını ayarladı.

Buraya rahatsız edici bir sessizlik içinde geldik.

En azından benim için rahatsız ediciydi. Rafaele hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Nişanlımın korkutucu varlığı yerine zarif dekora odaklanarak sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Dokuma sepetler tavana asılmış, kenarlarından narin beyaz ve mor çiçekler dökülüyor. Lavanta kokusu mekânı sarıyor. Lila renkli bir halı katedralin girişinden sunağa kadar uzanıyor; rahip siyah bir cüppe giymiş, elinde İncil'le duruyor.

Rafaele beni ailemin ve Cleo'nun çoktan oturmuş olduğu ön sıraya götürüyor. Cleo nişanımı küçümsediğini gizlemiyor, yüz ifadesi çatık kaşlara dönüşüyor.

Dün kız kardeşim ona akla gelebilecek her türlü ismi taktı. Eğer onu aldığı anda ne kadar sarhoş olduğunu herkese söyleseydi başının çok daha fazla derde girebileceğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Çok kızmıştım. Odamıza gider gitmez onu duşa sürükledim ve annem ona bağışlamak için geldiğinde Cleo Jack Daniels'ın kokusundan arınmış ve ayılmayı başarmıştı. Çağrılana kadar odamızda kalmamız söylendi.

Gözüm kapıda, babamın içeri dalmasını bekliyordum. Meğer o, Damiano ve Rafaele'nin bir toplantısı varmış ve nihayet döndüğünde şaşırtıcı derecede iyi bir ruh hali içindeydi.

Çok kolay paçayı kurtardık.

Şikayet etmiyorum. Buraya geldiğimden beri aldığım tek şans bu.

Oturduk. Rafaele Cleo'ya üstünkörü bir bakış atıyor, biliyorum ki bu onu sinirlendiriyor olmalı. Yüzleşmek için can atıyor. Ona uyarıcı bir bakış attım. Burnunu kıvrıyor ve sunağa doğru dönüyor.

Hafifçe gevşiyorum ve koltuğumda rahat etmeye çalışıyorum.

Rafaele'nin platin kol düğmesi vitray pencerelerden süzülen ışığa karşı göz kırpmıyor. Üzerinde RM harfleri kazılı.

Bu iki harf bana yakında kendi baş harflerimin de değişeceğini hatırlatıyor.

Midemin çukurunda hoş olmayan bir şey kıpırdıyor. Sabahtan beri bunu yapıyor. Umarım öğle yemeğinde yediğim balık değildir. Tadı biraz kötüydü.

Koltuğumda dönüyorum ve diğer konukları inceliyorum. Çoğunu tanımadığım en az yüz kişi var. Vale bana Damiano'nun tüm kapoları ve onların yakın ailelerini, ayrıca rahmetli ailesine yakın olan adamları da davet ettiğini söyledi. Görünüşe göre bazıları düğünün Vale ve Damiano'nun yılın büyük bir bölümünde yaşadıkları İtalya yerine İspanya'da yapılmasını sorun etmiş, ancak Vale düğünün yerinin çok daha güvenli olduğunu açıkladı. Adada özel ordusu olan tek kişi Damiano.

Boynumda bir karıncalanma hissi yayılıyor. Biri beni izliyor.

Ras'ın koridorda yürüdüğünü görmek için tam zamanında dönüyorum, annesi de yanında. Gözlerimiz buluşuyor ve nefesim kesiliyor.

Çok iyi görünüyor.

Takım elbisesi bir şaheser, vücudunun geniş ve güçlü hatlarını vurgulamak için biçilmiş kaftan. Gıcır gıcır beyaz gömlek yakası teniyle kontrast oluşturarak bronz tenini öne çıkarıyor.

Ancak kıyafetleri üzerine ne kadar mükemmel oturursa otursun, bu kadar derli toplu görünmesinde rahatsız edici bir şey var. İnsanlara onun medeni olduğunu düşündürmek için yapılmış bir kılık değiştirme gibi geliyor, oysa kesinlikle öyle olmadığını biliyorum.

Diğer kadın konuklardan birkaçı onu izlemek için dönüyor. Biri onun adını fısıldıyor.

O ve annesi koridorun karşısındaki sıraya dönüyorlar ve adam kendi yerine oturmadan önce kadının oturmasına yardım ediyor. Kadın ona bir şey söylüyor ama adam ona bakmadan cevap veriyor.

Bakışları utanmadan benim üzerimde

kalıyor. Yanaklarım ısınıyor.

Öpüştüğümüzden beri hiç konuşmadık, ki bu tam da istediğim şeydi. Onunla yalnız kalmak tekrar riske atabileceğim bir şey değil, özellikle de Rafaele buradayken. Ras'ın sağı solu belli olmaz, başımı belaya sokma ihtimali çok yüksek.

Bana, beni gerçekte tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyormuş gibi bakıyor. Sanki bakışları yüzümdeki kalın makyaj tabakasını delip geçebilir ve solmakta olan morluğu görebilirmiş gibi.

"Sanırım şimdi anlıyorum. Kızgın ve mutsuzsun. Gerçekten nasıl hissettiğini kimseye gösteremiyorsun, değil mi?"

"Burası çok sıcak, değil mi?" Nero arkamızdaki sıraya doğru kayıyor, ani gelişi beni zıplatıyor. Sırıttıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor. Sıra ona kıyasla komik derecede küçük. Bir çocuğun oyun evinde oturan bir yetişkin gibi görünüyor. Dizleri arkalıklarımıza çarpıyor. "Bizim otelde de klima bozuk. Eriyorum. Bana resepsiyonun serin bir yerde olduğunu söyle."

Ona sert bir gülümseme verdim. Müstakbel kocamın danışmanı bana karşı her zaman dostça davrandı ama ona güvenmiyorum. Sürekli olarak insanları cazibesiyle etkisiz hale getirmeye çalıştığını hissediyorum. Belki de tüm sırlarını ona vermeleri için onları bu şekilde kandırıyordur.

"Damiano'nun sahildeki restoranlarından birinde," diyorum. "Şansımız varsa biraz esinti olabilir. Ama zaten yediden sonra hava soğuyacak."

Saatini kontrol ediyor ve ısıklık çalıyor. "Üç saat daha. Hay sikeyim." Bakışlarını tekrar yukarı kaldırdığında, gözleri eğlenceyle parlıyor ve sırtışı genişliyor. "Ne oldu Cleo?"

"Kesinlikle hiçbir şey," diye tükürüyor kız kardeşim, medeni olmak için hiçbir çaba sarf etmeden. "Bugün başka gezintiler planlıyor musun?"

Oflayıp pufluyor. "Öyle bir planım olsaydı, sen ve patronun bunu söyleyeceğim son insanlar olurdunuz."

Rafaele'den garip bir ses çıkar. Neredeyse bastırılmış bir kıkırdamaya benziyor.

Nişanlıma bakıyorum. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Sanki dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi kilisenin önünü inceliyor.

Ama o sesi hayal etmediğimi biliyorum. Nero değildi ve ailem Cleo'nun söylediği herhangi bir şeyle eğlenme noktasını çoktan geçti.

Rafaele'den gelmiş olmalı.

Tuhaf. Espri anlayışı olduğunu sanmazdım.

"Git, Gemma. Başlamak üzereler," diyor annem dirseğiyle beni dürterek.

Damiano sunağa adımını attığında ayağa kalkıyorum. Onun diğer tarafında Ras beliriyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve göğsümün içinde bir sıcaklık yayılıyor. Ona hâlâ kızgın olmalıyım.

Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başlar. Herkes arka tarafa dönüyor. gelini görmek için sabırsızlanıyor.

Vale koridorun sonunda ipek şifon bir gelinlik giymiş olarak beliriyor, belinden girip bacaklarından çıkıyor. Eteğinin kenarları inciler ve beyaz çiçeklerle süslüdür. Mükemmel görünüyor.

Damiano'ya doğru tek başına yürüyor, başı dik ve gözleri ıslıl ıslıl, bakışlarını sevdiği adamdan ayırmıyor. Kendinden emin bir rahatlıkla yürüyor. Acaba diğer konuklar Papa'nın yanında olmadığını fark ettiler mi?

Bizim için mesaj açık. Papa'ya ihtiyacı yok. İhtiyacı olan her şeye zaten sahip.

Tören bittikten sonra parti elbiselerimizi giyiyoruz ve resepsiyonun yapılacağı Damiano'nun restoranına gidiyoruz. Herkes yerini aldı. Ras'ın benim masamda olmadığını görünce rahatlardım. Nero ve Rafaele var ama onlar masanın diğer tarafında, benim sohbet etmeye çalışmama gerek kalmayacak kadar uzakta oturuyorlar.

Bir kadının melodik şarkısı havayı dolduruyor. Masalardaki özenli süslemelerde mumlar titreşiyor. Garsonlar tek bir bardağın bile boş olmadığından emin olarak etrafımızda kasıtlı kavisler çiziyor.

Cleo daha yakına eğiliyor. "İşte merak ettiğim şey. Sence Nero'nun aleti ne kadar büyüktür?"

Şampanyam yanlışı boruya gitti. Ben öksürük krizimi atlarmaya çalışırken Cleo yardımsever bir şekilde sırtımı sıvazlıyor. Geçene kadar gözlerim sulanıyor.

"Tekrar gelir misin?"

Şarap bardağını dudaklarına götürüyor. "Yani, altı-altı yaşında falan olmalı? Altı-yedi mi? Vücudu orantılıysa, penisi de öyle olmalı-"

"Cleo! Tam orada!" Tıslayarak fısıldıyorum.

Öfkem karşısında dudaklarını büzüyor ve Nero'nun karşımızda oturduğu yere umursamaz bir bakış fırlatıyor.

"Bizi duyamaz," diyor Cleo. "Seninle işi bittikten sonra muhtemelen yürüyemezsin."

Yanaklarım kızarıyor. "Sana ne oldu böyle? Bir gün önce bileklerini fermuarla bağlayan ve ağzını bantlayan adamın bu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Gözlerini deviriyor. "Öncelikle, hafızam gayet iyi, teşekkürler. İkincisi, bunu Nero yapmadı. Sadece beni arabaya taşıdı. Gerisini nişanlın yaptı. Bu arada, kim bakıyor?"

Rafaele'ye kaçamak bir bakış attım. "Evet, sana," diye tıslıyorum. "Muhtemelen seni duymuştur."

Kız kardeşimin dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Tanrı korusun, onun yerine danışmanının paketinden bahsederek egosunu zedeledim. Rafaele'ye baksana. Çok odun gibi. O yakışıklı yüzüne rağmen, içimden bir ses kimsenin onun yatağına atlamak için acele etmediğini söylüyor. Bir kadını orgazma ulaştıracak şekilde gözlerini dikip bakamaz."

Kolunu çekiştiriyorum. "Bahsettiğin kişinin müstakbel kocam olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Sesim kesik kesik çıkıyor.

Yüz ifadesi ekşidi. "Doğru. Özür dilerim." Bakışları elime düşüyor ve hayranlıkla bakıyor. "En azından sana verdiği yüzük çok güzel."

"Evet."

Sesimdeki coşku eksikliğini fark ediyor ve homurdanıyor. "Nefret ediyorsun, değil mi?"

Yüzük benim tarzım değil. Kat kat takabileceğim, annemin her zaman ucuz görüldüğünü söylediği türden zarif mücevherleri severim. Devasa zümrüdü gördüğünde çok heyecanlandı.

"Sanırım biraz farklı zevklerimiz var," diye teklif ediyorum.

Kız kardeşim beni dikkatle inceliyor. "Onu istemiyorsun."

İçimden bir hayal kırıklığı dalgası geçiyor. "Yapma Cleo. Vale'den bunları yeterince duymadığımı mı sanıyorsun?"

"Duymaya devam ediyorsun çünkü doğru. Rafaele'yle evlenmek istemiyorsun. Bu çok açık."

"Hepiniz asıl noktayı kaçıırıyorsunuz. Ne istediğimin bir önemi yok."

Cleo'nun dudakları acımayla inceldi. "Bunu ne zaman içselleřtirdin Gem? Bu řekilde dűřűnmen gerćekten űzűcű."

Ellerim kucađımda yumruk oldu. Tanrım, bu konuřmalardan ćok sıkıldım. "Hayır, űzűcű olan ne biliyor musun? Bűyűk resmi gűremiyor gibi gűrűnmen. Evliliđim ailemizi gűćlendirecek. Vale'le alay ettiđiniz o aptalca řey. Az űnce yařadıklarımızı unuttun mu? Tito gitti. Amcalarımız... gitti. Bunun tekrar yařanmaması ićin bir fedakűrlık yapmam gerekiyorsa yaparım."

"Tanrım, Gemma. Tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Her zaman babamın pisliğini temizlemeye yardım ediyorsun."

űfkem kaynama noktasına geldi. "Bunun babamla hićbir ilgisi yok."

Cleo, "Rafaele ile yatađa girmeyi bu kadar ćok istiyorsa, belki de onunla evlenmeli," diye tersliyor. "Onun yerine, kefaletini űdemen ićin seni tutuyor."

"Bu. Onunla ilgili deđil. Onunla ilgili deđil," diye homurdanıyorum. "Bunu onun ićin yapmıyorum. Bunu, torunlarının sokakta kanlar ićinde kalmasından endiře eden Nona ićin yapıyorum. Bunu, aralarında dűrt ođlu olan Lia ve Daniela teyzeler ićin yapıyorum. Kendinden bařka kimseyi umursamıyor musun?"

Cleo'nun yűzű kıpkırmızı oldu. "Ne kadar asilsin Gemma. Tűm bu adamların yaratılmayı *sećtikleri* hić aklına geldi mi? Kendilerini neyin ićine soktuklarını biliyorlardı."

Gűlűyorum. "Dűrűst olmak gerekirse Cleo, hayal dűnyasında yařamayı bırakmanın zamanı geldi. Hepimiz bu hayatın ićine dođduk. Bu konuda hićbir řey yapamayız, o yűzden neden bunu kabullenmeyi denemiyorsun?"

"Vale kabul etmedi."

"Bak nereye geldi." Restoranı iřaret ediyorum. "Lanet olası bir Don'la evli. New York'u terk etmiř olabilir ama bizim dűnyamızı asla terk etmedi. ćok az kiři terk eder. Bu kadar yeter, tamam mı?"

İřim bittiđinde Cleo'nun gűzleri parlıyordu. Oturduđu yerden fırladı, pećetesini masaya fırlattı ve hiřımla uzaklařtı.

banyoya doğru.

Akdeniz'in sakin sularına bakıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. Midem inliyor. Sanırım bu balık kesinlikle benimle iyi oturmuyor.

Cleo döndüğünde konuşmuyoruz. Sonraki iki saat boyunca Damiano'nun kapolarından düzinelerce yemek ve bir o kadar da kadeh kaldırma geliyor. Akıcı bir dil bilmediğim için hızlı tempolu İtalyancaları hızla arka plan gürültüsüne dönüşüyor. Yemeğimi didikliyorum ama hiçbirinde fazla ilerleyemiyorum. Karnımda sürekli bir ağrı var. Havanın şimdiye kadar soğumuş olması gerekirdi ama ben hala çok sıcak hissediyorum.

Zaman zaman kilisede hissettiğim duyguya kapılıyorum. Sanki biri beni izliyormuş gibi. O olduğunu anlamak için Ras'a doğru bakmama gerek yok. Neden sürekli bana baktığını bilmiyorum. Kendimi savunmasız hissettiriyor.

Karnım taş gibi sert. Çantamdan bir hap çıkarıp cesur bir yüz ifadesi takınıyorum, çünkü elimdeki tek seçenek bu. Buraya bu düşün için gelmiştik. Annem yemeği erken terk etmeme asla izin vermezdi.

Sırtımda bir varlık hissettiğimde biraz su yudumluyordum. "Dans etmek için bana katılır mısın?"

Rafaele'nin sesini duyunca sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Gülümsemeye zorluyorum ve uzattığı eli tutuyorum. "Elbette."

Birkaç çiftin çoktan dans etmeye başladığı dans pistine vardığımızda başım ağrıyor.

Rafaele sağ ellerimizi bağlı tutuyor ve bir klinik avucunu belime yerleştiriyor. Dokunuşu bile soğuk. İlgisiz.

O zaman benimle neden evlendiğini hiç sormadığımı fark ediyorum.

Rafaele'de babamın istediği bir şey var, ama anlaşmaları her ikisine de bir fayda sağlamalı, değil mi? Rafaele'nin bundan çıkarı ne?

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Nişanlımın ağır bakışları tenimde geziniyor. "Elbette." "Neden benimle evleniyorsun?"

Şarkının ritmi hızlanıyor ama Rafaele'nin hareketleri yavaş ve sabit kalıyor. Bu adamın her şeyi kendi hızında yaptığını fark ediyorum. Her şeyin ve herkesin canı cehenneme.

"Bir eşe ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ama neden ben? Eminim seçebileceğiniz bir sürü başka aday vardır."

Kaşlarının arasında tek bir çizgi beliriyor. Müstakbel kocamı okuyamadığım için ilk içgüdümlerim bunun öfke olduğunu varsaymak, ama sonra gözleri sadece kafa karışıklığı olabilecek bir şeyle titriyor.

"Baban sana söylemedi mi?" diye soruyor, sesi alçalarak. Şimdi şaşkınlık sırası bende. "Bana neyi söylemedi?"

Nedendir bilinmez, Rafaele'nin bakışları birkaç adım ötedeki masada oturan Vince'e kayıyor. Yüz ifadesinden karanlık bir şey sızıyor. Kalbime endişe dolu bir sızı gönderen bir şey.

"Babana sormalısın. Bunu söylemek bana düşmez."

Göz kırpıyorum. Düşüncelerim kafamın içinde çeşitli yollarda dörtnala koşmaya başlıyor. Babam ona ne söz verdi? Büyük bir şeye benziyor. "Tamam."

Dönüyoruz ve oda çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca dönüyor. Rafaele'nin elini sıkıca kavıyorum, baş dönmeme karşı bir dayanak olarak kullanıyorum ama o bu hareketi başka bir şey sanmış olmalı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor.

"Babanla konuşacağım. Bu evlilik bir iş anlaşması ve sen de bunun bir parçası olduğuna göre şartları bilmen gerekir."

Beni rahatlatmaya çalıştığını anlayabiliyorum ama sözleri tam tersi bir etki yaratıyor. İçimde panik yükseliyor. Papa beni ne için kaydettirdi?

"Alabilir miyim?" Sert bir ses düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Rafaele'nin dikkati arkamdaki birine kayıyor. Bir an sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni bırakıyor.

Sallanıyorum, ancak yeni bir çift elin üzerime yerleştiğini hissediyorum. Sıcak ve büyükler ve belimin çukurunu sarışlarında klinik bir şey yok.

Gözlerimi kaldırıyorum.

Ras, karanlık bakışlarını bana çevirmeden önce Rafaele'ye sıkı bir gülümseme atıyor.

Ras'a ters ters bakmadan önce Rafaele'nin gitmesini bekliyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

Kravatını çıkarmış ve gömleğinin üst iki düğmesini açmış. Beyaz kumaş üçgeninin içinden koyu renk saçları görünüyor. "Konuşmak istedim."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Peki ya özür dilemek istediğimi söylersem?"

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum, ne kadar sert ve kaslı olduklarına dikkat etmemeye çalışıyorum. Bu sadece kendimi sabitlemek için. Bacaklarım yarı yarıya jöle gibi.

"Herhangi bir vicdan belirtisi göstermediğin için yalan söylediğini varsayardım," diye karşılık veriyorum.

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Biliyor musun, seninle konuşmak son derece zor."

"Bu da neden denemekte ısrar ettiğin sorusunu akla getiriyor."

"Evet," diyor kabaca. "Ben de aynı şeyi merak edip duruyorum."

İ emmek içinde a akciğer dolusu. Hava,
savaşmakkarşı ve Mide bulantısı.Tanrım, bende bir sorun var.
"Herhangi bir hipotez var mı?"

Ras sesini alçalttı. "Seni öptüğüm için özür dilerim."

İ BİLDİRİM o o değil Cevap benim
Soru. "Özür kabul edilmedi."

Omuzları avuçlarımin altında sertleşiyor.

"New York'ta olanlar için de üzgünüm." "Öyle mi?

Neredeyse altı ay oldu."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Eğer iki yarım yamalak özrünün aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye yeteceğini sanıyorsan, korkarım çok yanılıyorsun."

Ras'ın teninden bir miktar renk sızıyor. Elleri belimde sıkılaşıyor. "Cidden, benimle sorunun ne?"

"Seninle sorun mu? Daha önce başkalarına duyduğum öfkeyi sana yönelttiğim sonucuna varmadın mı?"

Yüzümü inceliyor. "Bu sonucu tekrar gözden geçiriyorum."

Karnımın içinde beni olduğum yerde donduran keskin bir acı var. "Kahretsin." Boğazım daralıyor ve bir asit dalgası yükseliyor.

Ras'ın bakışları endişeyle parlıyor. "Hey, iyi misin?"

Parmaklarım destek için omuzlarına gömülüyor. Neredeyse ona asılı kaldım. Bu aptal şarkı ne zaman bitecek? Ondan uzaklaşıp oturmam gerekiyor ama bırakır bırakmaz yere yığılacığımdan korkuyorum.

Avucunu boynumun yanına getiriyor ve tıslıyor. "Cazzo. Yanıyorsun."

"Ben iyiyim."

Gözleri kısılır. "Cehennem gibi, iyisin. Gel hadi."

İtiraz edemeyecek kadar güçsüzüm. Beni en yakın sandalyeye götürüyor, bana bir bardak su uzatıyor ve gözleri garip bir şekilde endişeli, kamburunun üzerine çöküyor. "Ne oldu?"

Bir yudum alıyorum, irkiliyorum ve bardağı geri koyuyorum. "Midem bulanıyor. Başım dönüyor."

Ayağa kalkıyor ve etrafına bakınıyor. "Cleo nerede?"

"İ Yapma. biliyorum." Bu Dans zemin o Tam
Şimdi. O Muhtemelen oralarda bir yerde. "Şu anda konuşacak
durumda değiliz."

Bir kolunu kolumun altından geçirip sırtıma doladı. "Seni eve götürüyorum."

Onu itmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sakın buna cüret etme." "Uzanman gerek."

"Kız kardeşimin düğününü öylece atlayamam. Annem beni öldürür."

"Sanırım annen yüz kişinin önünde kusmamanı tercih ederdi." Kalkmama yardım ediyor, tüm ağırlığımı tek koluyla zahmetsizce kaldırıyor.

Birinin bizi durdurmasını bekliyorum. Nereye gittiğimizi öğrenmek için. Ama herkes saatlerdir içiyor ve biz restorandan çıkıp Ras'ın arabasına doğru ilerlerken kimse bize dikkat etmiyor.

Yolcu tarafına binmeme yardım etti. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve nefesime odaklanıyorum. Avuçlarım koltuğun esnek derisine bastırıyor. Bu güzel bir araba. Ras'ın olsa bile içine kusmak istemezdim.

Diğer kapı açılıyor ve Ras biniyor. Bana doğru uzanıyor, emniyet kemerimi takarken kokusu uzunca bir süre üzerimi örtüyor.

"Vanilya. Çikolata. Yanmış odun," diye mırıldanıyorum, kendimi kusma isteğinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Bana derin bir endişeyle bakıyor. Aptalca uzun kirpiklerini sayabileceğim kadar yakınımda. "Halüsinasyon mu görüyorsun?"

"Belki," diye mırıldanıyorum. Ona sadece kokusunu katalogladığımı itiraf edecek değilim.

Tık.

Uzaklaşıyor, eli hafifçe belimi okşuyor. "Sadece on dakika uzaklıktayız. Dayan, tamam mı?"

"Uh-huh." Parmaklarım emniyet kemerini kavriyor, dar tarafı avucuma batıyor.

Araba hareket etmeye başlıyor. "Müzik ister misin?" Başımı sallıyorum.

"Konuşmak ister misin?" "Sadece sür."

"Tamam." Sesi sabırlı. Benimle **b ö y l e** konuşması çok garip, sesinde alaycı bir ton yok.

Bu yol engebeli. Öyle olduğunu biliyorum çünkü katedraldeki törenden sonra restorana gitmeden önce üstümüzü değiştirmek için eve döndük. Ras dikkatli sürüyor ama yine de birkaç dakikada bir araba zıplıyor ve avucumu ağızma bastırmak zorunda kalıyorum.

"Aman Tanrım,"
diye inliyorum.

"Kenara
çekeceğim."

"Hayır, sadece beni eve götür."

Eve vardığımızda ter içindeyim ve sırtım deri koltuğa yapışıyor. Ras arabayı misafirhanenin önüne çekiyor ve arabadan atlayıp yanımda beliriyor.

"Tamam, seni yakaladım," diyor ve kolunu bir kez daha bana doluyor. Acınası bir şekilde inliyorum ve beni evin içine, Cleo ile paylaştığım yatak odasına kadar taşımasına izin veriyorum.

Banyoya açılan kapıya doğru ilerliyorum. "Neye ihtiyacın var?" diye sesleniyor arkamdan.

Avucumu kapının pervazına vuruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Hiçbir şey. Yeterince şey yaptın."

Kaşları çatıldı. "Bir doktora ihtiyacın var."

"Hayır. Gitmeni istiyorum." Şu anda ihtiyacım olan son şey Ras'ın beni kusarken izlemesi.

Bana hafif yaralı bir bakış atıyor. "Güle güle, Ras."

Banyoya giriyorum ve kapıyı kilitliyorum.

BÖLÜM 10

RAS

GEMMA'NIN YATAĞI, kenarına oturduğumda yumuşak bir protesto iniltisi çıkarıyor, sanki bana burada olmamam gerektiğini söylemeye çalışıyor.

Çok yazık. Ben gitmiyorum. Banyodan yatağına giderken bayılma ihtimali çok yüksek. Gemma benden istediği kadar nefret edebilir ama bizim bölgemizde olduğu sürece onun iyiliği benim sorumluluğumda.

Ateşinin yükseldiğini daha önce fark etmeliydim. Belki de bu yüzden ben özür dilemeye çalışırken bana hiç fırsat vermedi.

Hüsnükuruntu.

Şöyle bir şey var. Mutfaktaki öpücük çizgiyi aştı. Her gün bir pislik olduğumu kabul etmiyorum ama bundan kaçış yok. Bunu yapmamalıydim.

O haklı. Eğer biri bizi görseydi, ciddi sonuçları olurdu. Dem çok rahatsız edici bir duruma düşerdi ve Garzolo ile olan ılık ilişkimiz riske girerdi.

Daha iyi bilmeliydim.

Ama mutfaktaki o dakikalarda kendimi unutmuştum.

Vale ile evliliğini haklı çıkarmasını dinlemek içimdeki karanlık bir şeyi tetiklemişti.

Sadece anısı bile tenimde bir ürperti hissi uyandırıyor. Ailesi hakkında konuşmasında çok yanlış bir şeyler vardı.

Vale'ye yaptıklarından sonra bile hâlâ onların saçmalıklarına inanıyor mu?

Bu beni hasta ediyor.

Gemma'nın zeki olduğunu sanırdım. Fikir sahibi. Cesur.

Ama o konuşmayı dinlediğimde hiçbir mantıklı gelmedi. Dik kafalıydı ve Garzolo'nun tiyatrosunda kendi rolünü oynamakta o kadar ısrarcıydı ki onu yanlış anladığım hissinden kurtulamadım.

Sanki tüm bu maskeleri takıyor ve etrafındakilere göre değiştiriyor.

Hepsinin altında onun kim olduğunu öğrenmek

istiyorum. Ama onu öpmeye zorlamak yanlıştı.

Ne kadar iğrenmiş görüldüğünü hatırlayınca göğsüm daralıyor.

Sonrasında. Benim neyim var böyle? Bunu daha önce bir kadına hiç yapmamıştım. Gemma'yla tanışana kadar bunu yapmak aklıma bile gelmemişti, ki Gemma'nın beni etkilemek konusunda eşsiz bir yeteneği olduğunu fark etmeye başladım.

Şiddetli öğürme sesi kapıda yankılanıyor.

Cazzo. Kulağa korkunç geliyor.

Kalkıp mutfaktan ilk yardım çantasını almak için aşağıya iniyorum. Eğer haplar işe yaramazsa, ona bir doktor çağıracağım. Bu işi şansa bırakmayacağım. Onunla şimdi ilgilenmenin beni onun gözünde kurtarmayacağını biliyorum ama gereksiz yere acı çekmesine de izin vermeyeceğim.

Elimde haplar, yatak odasına geri dönüyorum. Dem ve Napoletano'ya hızlı bir mesaj göndererek Gemma'yı eve götürmek için partiden ayrıldığımı çünkü kendisini iyi hissetmediğini bildirirken banyodaki musluk akıyor. Bir süre düşündükten sonra ne kadar hasta olduğundan bahsetmemeye karar veriyorum. Dem ve Vale gecelerinin tadını çıkarmayı hak ediyorlar. Ayrıca, durumla ben ilgileniyorum.

Tam gönder tuşuna bastığımda kapı açılıyor.

Gemma mavi pijamalarıyla dışarı çıkıyor ve hâlâ burada olduğumu fark ettiğinde yorgun gözleri kısılıyor. "Ras, ne yapıyorsun? Sana gitmeni söylemiştim."

Cildinde gri bir ton var ve avucunu sıkıca karnına bastırıyor. Göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Perişan görünüyor.

"Bu durumdayken seni bırakmayacağım," diyorum. "İşte, al bunu." Ayağa kalkıp ona hap şişesini veriyorum.

Elimden kaptığı gibi yatağa uzanıyor ve benim yerime oturuyor. "Bunları alırsam gidecek misin?"

"Muhtemelen. İşte biraz su."

İki pembe hapi patlatmasını ve ardından su şişesinden küçük bir yudum almasını izliyorum. Yüzünü buruşturuyor, burnu sevimli bir şekilde kırışıyor. "Şu anda suyun tadı bile iğrenç."

"Bir yerlerden böcek kapmış olmalısın."

Şişeyi bana geri veriyor ve inleyerek ayağa kalkıyor. "Sanırım. Sanırım daha önce yediğim balıklardan olabilir."

"Otur yerine. Resmen sallanıyorsun."

Tabii ki beni dinlemiyor. Bunun yerine, yatağı aramızda bir bariyer olarak kullanmak istercesine yatağın etrafında dolaşıyor.

Midesi gürültülü bir şekilde gurulduyor. Yüzünü buruşturuyor ve yatak direklerinden birini tutuyor. "Cidden, neden hâlâ buradasın? Acı çekmemi izlemekten zevk mi alıyorsun?"

Sözleri beni kesip geçiyor. "Gerçekten değilim." "Bırak da dinleneyim, lütfen."

"Uzan, ben de seni bırakayım."

Bana şüpheli bir bakış fırlattı. Bakışlarını tuttuğumda, yüz ifadesinde korkuya benzer bir şey parlıyor.

Midem bulanıyor. Bana güvenmiyor. Yaptığım şeyden sonra bu şaşırtıcı mı?

"Gemma, öpücük bir hataydı," diyorum alçak bir sesle. "Özür dilerim."

"Zaten özür diledin."

"Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum." "Sana inanmıyorum."

"Gerçekten o kadar yalancı olduğumu mu düşünüyorsun?" Gözleri kısıldı. "Evet."

"Neden?" Kızgınlıkla soruyorum. Ona hiç yalan söylemedim.

"Ras, senden gitmeni istedim zaten. Ailem döndüğünde bu odada olamazsın, yoksa başım büyük belaya girer. Seninle konuşmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. Şimdi, Tanrı aşkına, git."

Tabii ki. Biri beni burada onunla görürse nasıl görüneceğinden endişeleniyor. Ben kan bağı olmayan bir adamım. Partiden yalnız ayrılmamız yeterince kötü zaten. Eğer onun odasında fark edilirim, sık kafalı nişanlısı hiç mutlu olmayacaktır.

Her şeye rağmen o kurşunu kafasına sıkmak için ani ve mantıksız bir dürtü hissediyorum. Neyse ki o ve Nero sabahın köründe gidiyorlar.

"Cleo'yu aramamı ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Bırak keyfine baksın. Ben iyi olacağım."

Kapıya doğru bir adım atıyorum. "Pekâlâ. Ben ana evde olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa sabit hattın ara."

"Güle güle."

Kapıyı kapatır kapatmaz derin bir nefes alıyorum ve alnımı ahşap yüzeye bastırıyorum.

İşte bu kadar.

Ertesi sabah herkesten önce kalktım. Kalkmaktan kastım, Dem'in oturma odasındaki kanepeden doğrulup, yüzümü buruşturarak

omurgamın ortasındaki ağrıyı.

Yerimi büyük bir hassasiyetle seçtim. Buradan pencereden konuk evini izleyebiliyordum. Garzololar, Gemma'yı misafirhanede bıraktıktan yaklaşık bir saat sonra geldiler ve ancak ön kapıdan girdiklerini gördükten sonra nihayet biraz uyumak için kendime izin verdim.

Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın için çok çaba harcadım ama bir şey onu unutmamı engelledi. Şimdi, aynı şey beni misafirhanedeki durumu kontrol etmek için kapıdan dışarı gönderiyor.

Stefano Garzolo tarafından durdurulmadan önce giriş kapısına kadar geldim. Güzel, ondan Gemma'nın durumuyla ilgili bilgi isteyebilirim.

"Nasıl-"

"Dün gece kızımı eve götürmen için sana kim izin verdi?" diye araya giriyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"O oldu hakkında için olmakhasta hepsiüzerinde ve Dans zemin. Bariz olanı yapmak için izin almak bir öncelik gibi görünmüyordu."

Sanki Gemma'yı nişanlısının önünde becerdiğimi itiraf etmişim gibi bana bakıyor.

Onun sorunu ne? Ne kadar hasta olduğunu görmek için onu hiç kontrol etti mi?

"O nasıl?" Onu mutfağa kadar takip ederken sordum.

"Berbat." Cebinden bir sigara çıkarıyor ve tezgahtan bir çakmak alıyor.

"Otuz dakika önce bir doktor çağırdık."

Nabzım hızlanıyor. "Ne oldu?"

"Bütün gece kusup durdu. Cleo kusmuğunda kan gördüğünü söyledi."

Adımlarım donuyor.

Garzolo sigarasından nefes çekiyor. "Yarın yola çıkıyoruz ve uçuşumuzu ertelememizin imkanı yok."

Deli mi bu? Kızı bir köpek kadar hastayken neden uçuşundan bahsediyor?

"Kan kusmak ciddidir."

Garzolo espresso makinesine doğru yürüdü ve kendine bir tane yapmaya başladı. "Sadece Cleo gördü ve onun da abartmaya eğilimi var. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Şehirde toplantılarım var, o yüzden bu doktor biz inene kadar ona bu boktan şovu kontrol altına alacak bir şey verse iyi olur."

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. "Şu anda yanında biri var mı?"

"Cleo'dan böyle bir felaket beklerdim ama Gemma'dan beklemezdim. Bu lanet olası kızlar. Her şey birbiri ardına geliyor."

Bu düşündüm . Gemma olmak tek başına doğru
Şimdi o dayanılmaz. "Garzolo, yanında biri mi var, yoksa Valentina'yı mı çağırayım?"

Sert ses tonumu fark ederek bana bakıyor ve kaşları çatılıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Sikerim böyle işi. Topuklarımın üzerinde dönüp oradan çıkıyorum ve Dem'in yatak odasının kapısını çalana kadar durmuyorum.

Vale birkaç dakika sonra giyinmiş bir şekilde kapıyı açıyor ve beni rahatlatıyor. Yüz ifademi görünce yüzü düştü. "Neler oluyor?"

"Gemma hasta. Gidip onu kontrol etmelisin." "Ne?"

Ne oldu?"

"Dün gece kendini iyi hissetmemeye başladı. Onu eve götürdüm. Bir sürü kustu ve şimdi de kan kusuyor olabileceğini söylüyorlar. Az önce babanla konuştum ve onunla ilgilenen biri var mı bilmiyorum."

Vale başını sallıyor, dudakları kararlı bir çizgi halinde inceliyor. Beni geçip gidiyor. "Ben gidiyorum. Duştan çıktığında Dem'e söyle."

Yatak odalarında bir sürü bavul var. Kahretsin, bugün balayına gidiyorlar. Onları beş saat içinde havaalanına götürmem gerekiyordu. Saatime baktım.

Dem dışarı çıktığında odalarında volta atıyordum.

Kaşları çatıldı. "Alınma ama burada görmeyi umduğum kişi sen değildin. Karım nerede?"

"Gemma'yı kontrol ediyor." Çabucak onu bilgilendirdim. "Babası bu konuda tam bir pislik gibi davranıyor," diyorum. "Gemma'nın durumundan çok toplantılarıyla ilgileniyor."

Dem'in ifadesi sertleşiyor. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Stefano her zaman bir pislik olmuştur."

"Özür dilerim. Bunun güne ideal bir başlangıç olmadığını biliyorum."

"Gemma'yla ilgilenmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Vale kız kardeşi için endişelenirse gezimizden keyif almaz."

"Bırakayım da giyin. Aşağıda görüşürüz."

Mutfağa gidip kendime bir espresso yapıyorum ve Gemma için doğru olanı yapmazsa Garzolo'nun suratını nasıl dağıtacağımı hayal ederken yudumluyorum. Onu da toplantılarını da sikeyim. Kızı iyileşene kadar beklemeye zahmet edemiyorsa, eve kendi başına uçabilir.

Bir süre sonra Vale mutfağa daldı. Solgun görünüyordu. Bir an sonra Dem arkasında belirir ve kolunu tutar.

"Neler oluyor?" diye sorar.

Vale ona döner. "Gemma'nın durumu iyi değil. Ateşi var, su bile içemiyor." Kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarıyor, endişesi gözlerinden okunuyor.

Boş espresso fincanımı keskin bir çatırtıyla tabağa çarpıyorum. "Sorunun ne olduğunu anladılar mı?"

"Doktor bunun kötü bir gıda zehirlenmesi olduğunu düşünüyor. Şimdilik susuz kalmaması için serum takıyor ve midesi için de bazı haplar verdi. Çok dinlenmeye ihtiyacı var."

Doktor ateři dūřene kadar seyahat etmemesini řiddetle tavsiye etti. Babam bu durumdan hiç memnun deęil."

"ok kötü," diye homurdandım.

"Ben de aynen öyle dedim." Vale lavaboya doğru yürüyor ve kendine bir bardak su dolduruyor. "Eğer doktor uçmaması gerektiğini söylüyorsa, uçağa binmesine izin vermem. Ve başka bir şey daha var."

Dem yanıma geliyor, ellerini mermer tezgâha dayıyor, alını atık. "Neymiş o?"

Yüzünü bize dönmeden önce içkisinden bir yudum alıyor. En son ne zaman bu kadar endişeli göründüğünü hatırlamıyorum.

Hay sikeyim. Bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum.

"Gemma tam doktor çıkarken uyuyakaldı. Yüzündeki dünkü makyajı sildiğimde yanağında bir morluk fark ettim."

Kulaklarımda yavaş bir çarpıntı var. "Morluk mu? Neyin morluğu?"

"Bilmiyorum. Cleo'ya sordum ama bir şey bilmediğini söyledi. Gemma'nın pilates makinesinde kendini sakatlamış olabileceğini söyledi." Vale bakışlarını bizden kaçırıyor, bakışları yere yerleşiyor. "Cleo şimdiye kadar fark etmediğini söyledi."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Aynı yatak odasını paylaşıyorlardı."

"Belki Gemma bunu makyajla kapatmıştır."

"Yani saklıyor..." Bir adım daha yaklaştım, aniden ortaya çıkan içimdeki öfke kontrol altında. Kırmızı, görüş alanıma sızıyor. "Valentina. Baban-"

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Babamın pek çok hatası var ama bize karşı asla şiddet kullanmadı. Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Yapmaz mıydı? Grdklerime bakılırsa Garzolo'nun kızları söz konusu olduğunda pek de işleyen bir ahlaki pusulası yok.

"Bir şey olmayabilir," diye mırıldanıyor Valentina ama buna inanmadığını biliyorum. "Eğer yle olsaydı Gemma bana bir şey sylerti."

ciddi."

Yapar mıydı? Bundan gerçekten şüpheliyim.

Görünüşe göre Dem de benimle aynı fikirde. Tezgâhın etrafından dolanıyor, yüzü taş gibi sertleşmiş. "Onun hakkında endişelenmeni istemediğini söylemiştin. Böyle bir konuda gerçekten dürüst olur mu?"

Vale yüzünü buruşturur. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu işin aslını öğrenmek için bir plana ihtiyacımız var," diyorum.

"Bir fikrim var," diyor Vale, bakışları Dem'den bana kayıyor. "Ama muhtemelen hoşuna gitmeyecek."

"Dinleyelim bakalım," diyor Dem.

"Babama, doktor seyahat izni verene kadar Gemma'nın gitmesine izin vermeyeceğimizi söyledim. Bir tartışmaya girdik. Toplantılarını kaçırmamasının mümkün olmadığını ve annemle Cleo'nun New York'a dönmeleri gerektiğini, çünkü babamın Cleo'ya ayarlamak istediği biriyle buluşacaklarını söyledi. Bu durumda hepsinin gidebileceğini ve Gemma'yla bizim ilgileneneceğimizi söyledim. Ras'ın ona göz kulak olmasını ve doktor iyileştiğini söylediğinde Ras'ın onu New York'a geri götürmesini teklif ettim."

Damarlarımdaki kan yavaşlıyor. "Ne?"

"Mükemmel değil. Ama..." Sözünü yarıda kesiyor, umut dolu gözlerle Dem ve bana bakıyor.

"Kontrolü bize veriyor," diye mırıldanıyor Dem, başını çoktan sallayarak.

"Bu iyi bir şey."

Avuçlarımı yukarı kaldırıyorum. "Bir dakika, Gemma'nın bu fikirden haberi var mı?"

"Hayır, henüz değil. Geride kalıp ona göz kulak olacağımı söyledim ama strese girdi. Onun hatırı için balayına gitmezsem beni asla affetmeyeceğini söyledi. Onunla ilgili herhangi bir soru varsa

İyileşse kalması için ısrar ederdim ama doktor birkaç gün içinde iyi olacağından emin. Ona iyi bakacağını biliyorum Ras."

Dudaklarımdan kuru bir kahkaha dökülüyor. "İnan bana, balayını kaçırmayı hiç istemem ama bu fikrin imkânsız. Garzolo bunu asla kabul etmeyecektir." Gemma'dan bahsetmiyorum bile. Onun sorumluluğunun bana bırakıldığını duysa küplere binerdi. "Onu restorandan eve getirdiğimde haddimi aştığımı düşündü, Tanrı aşkına. Başka seçenekler de yok değil. Onunla birlikte bırakabileceği korumaları var."

Vale başını sallıyor. "O korumalar işe yaramaz olduklarını kanıtladılar. Cleo'nun onlardan ne kadar kolay kaçabildiğine bakın. Gemma'yı beceriksiz birinin gözetimine bırakamam. Ya da ona vurabilecek birinin."

Suçlu korumalarından biri olabilir mi? Yumruklarım sıkıldı.

"Garzolo'ya başka seçeneği olmadığını açıkça söyleyeceğim," diyor Dem. "Sen benim alt patronumsun ve bu iş için seni görevlendirmem, konuyu ne kadar ciddiye aldığımı gösteriyor. Onu hasta eden bizim yemeklerimiz olmalı, değil mi? Bu bizim sorumluluğumuz. Garzolo buna saygı duymalı, özellikle de anlaşılmamızı genişletmenin eşiğindeyken bizi gücendirmek istemiyorsa. Balayımızda karımın endişelenmesine izin vermeyeceğim."

Bir adım geri çekilip patronumun ölçüsünü alıyorum. Koşullar göz önüne alındığında bile bu aşırı. Tabii...

Damiano avucunu omzuma sarıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Gemma kendini daha iyi hissettiğinde, onu New York'a geri götürürsün ve birkaç hafta orada kalırsın."

Lanet olsun. Bunun olmasından korkuyordum. "Peki oradayken ne yapmamı istiyorsun?"

"Biliyor musun? Garzolo'nun ne sakladığını ve Rafaele'nin neden onunla çalıştığını öğrenmeliyiz. Eğer anlaşmamız bozulursa, aptal gibi görüneceğiz. Bu biraz araştırma yapmak ve Gemma'ya göz kulak olmak için mükemmel bir fırsat."

"Ona nasıl göz kulak olacaktım?"

Dem sırtıyor. "Çünkü Garzolo'dan seni ağırlamasını isteyeceğim. Hayır diyemez. Biz kuzeniz, yani artık onun ailesisiniz. Uzaktan ama yine de sayılır. Kızını ona geri getirdikten sonra sizi bir otele göndermesi son derece kaba bir davranış olur. Ona Amerikalı ortaklarımızı daha iyi tanımak istediğimizi söyleyeceğim, böylece ilişkimizi genişletme konusunda rahat olabiliriz."

Vale bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Yüzü rahatlayarak yumuşuyor. "New York'ta ona göz kulak olacak biri olursa kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Belki o morluk gerçekten pilatestendir ama onunla New York'a gidersen neler olup bittiğini öğrenebilirsin." Telefonuna bakar. "Cleo az önce bana mesaj attı. Oraya geri dönmem gerekiyor. Neye karar verdiğinizi bana bildirin."

Ayrılıyor ve ben mutfağı adımlamak için Dem'den uzaklaşıyorum.

Bunu kabullenmek çok zor. New York'a gittiğimde Dem'in istediklerini nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Orada tek başıma olacağım. Dem'le birlikte pek çok çılgın plan yaptık ama gösteriyi yöneten hep o oldu.

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Belirsizlik benimde geziniyor. Ama ne söylemem gerekiyor? Başarısız olacağımdan nasıl endişelendiğim hakkında sızlanayım mı? Artık lanet olası bir alt patronum. Reddetmek bir seçenek değil. Dem'in gözlerinde yapılması gerekeni yapacağım konusunda bana tamamen güvendiğini gösteren o kararlı bakış varken olmaz.

Onu hiç hayal kırıklığına uğratmadım ve şimdi de uğratmayacağım.

Dem yüzümdeki ifadeden kararımı anlamış olmalı, çünkü sırtıyor. "Garzolo toplantılarımızdan birinde işleri nasıl yürüttüğünü görmek için seni davet etmedi mi?"

Kuru bir kahkaha atıyorum. "Evet, davet etti." Teklifini kabul etmekte bu kadar acele edeceğimizi düşünmediğinden eminim.

"Artık davetini geri alamaz."

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Sanırım haklısın."

"O zaman anlaştık," diyor Dem.

"Siktir. Pekâlâ. Sanırım New York'a gidiyorum."

Dem yanıma geldi ve sırtımı tokatladı. "Güzel. Sadece bir şeyi unutma, Ras."

"Neyi?"

"Gemma'nın yanında dikkatli ol."

Birdenbire kendimi çok savunmacı hissederek kıllandım. O kadar belli mi ediyorum? "Bu da ne demek oluyor?"

Dem'in bakışları beni delip geçiyor. "Ona nasıl baktığını gördüm. Unutma ki o aynı zamanda iş ortağımız olan bir Don'la nişanlı. Yalnız kalırsan diye New York'ta bir sürü başka güzel kadın var. Sana güveniyorum ve dikkatini kaybetmeni istemiyorum."

İçimde ağır bir yük oluşuyor. Dem'in bunu söyleme ihtiyacı hissetmesi bile bir sorun. Tabii ki konsantrasyonumu kaybetmeyeceğim.

"Ne yaptığımı biliyorum," diyorum Dem'e.

Ama onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalıştığımdan emin değilim.

BÖLÜM 11

GEMMA

Beyaz seramik kasenin içine şiddetle kusarken tuvaletin kenarlarına tutunuyorum.

Derim ürperiyor ve her yerim ağrıyor. Bir şekilde cayır cayır yanıyorum ve buz gibi üşüyorum.

Vücudumun tüm çabalarına rağmen, neredeyse hiçbir şey çıkmıyor. Biri saçımı tutuyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç dakika önce uyandım, karnım sıkıştı ve yataktan kalkıp banyoya doğru uçtum. Bırakın etrafımdakileri, günün saatini bile fark edecek zamanım yoktu.

Muhtemelen Cleo'dur. Annem olsaydı bu kadar sessiz olmazdı. Ne zaman hasta olsam, bunun benim hatam olduğunu söylemeyi ihmal etmezdi.

Tüm vücudum titrerken dizlerim soğuk fayans zemine acıyla bastırıyor. Daha önce de bu pozisyonda olduğuma dair belli belirsiz bir farkındalık var. Kas hafızası gibi hissettiriyor.

Bugün günlerden ne?

Zaman algım allak bullak oldu. Vale'nin düğünü bir hafta önce de olabilirdi, dün de.

Tekrar öğürüyorum.

Hayır, dündü. Etrafımın tam olarak farkında olmayabilirim ama banyoyu tanıyorum. Hâlâ konukevindeyim, yani henüz ayrılma vakti gelmedi.

Etrafımda ıslak bir havlu beliriyor. Onu alıp ağzımı silmek için kullanıyorum ve salatalık gibi koktuğunu fark ediyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum Cleo'ya, popomun üzerine oturup başımı dizlerimin arasına sarkıtıyorum. "Bana Ritz'deki spa'yı hatırlattı."

"New York'a gittiğimde beni oraya götürmen gerekecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu bir erkek sesi. Ve herhangi bir erkek değil. Ras.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Ölüyor muyum? Ben çoktan öldüm mü? Ölmüş olmalıyım. cehenneme gitti.

Bu temelde adaletsiz görünüyor. Ailemi düşününce paçayı sıyracağımı düşünmemiştim ama bu kadar sert yargılanacağımı da düşünmemiştim.

Bir hıçkırık kaçtı içimden. Bu benim cezam mı? Sonsuza kadar kusarken- "Pekâlâ, pekâlâ. Anladım. Oraya kendim giderim, sorun değil." Sıcak bir avuç sırtımın ortasına iniyor ve rahatlatıcı daireler çizmeye başlıyor.

Gözlerimi yere kırpiyorum ve kirpiklerimden bir damla yaş dökülüyor. "Bu gerçek hayat mı?" Çekinerek soruyorum.

"Başka ne olabilir ki?"

Dişlerim alt dudağıma batıyor. "Cehennem." Durum böyle olmak için yeterince sıcak.

Uzun bir duraklama ve ardından kısık bir kıkırdama. "Benim hakkımda gerçekten çok şey düşünüyorsun."

Çaba sarf ederek alnımı dizlerimden kaldırıyorum ve omzumun üzerinden bakmak için boynumu büküyorum.

Ras bana bakıyor. Alçak bir çömelme pozisyonunda, bir kolu sol dizinin üzerinde dengede dururken diğeri sırtımı ovuyor.

Şaşkın bir inilti çıkarıyorum. "Anlamıyorum."

Elini bırakıyor. "Gel hadi. Seni temizleyip yatağına geri götürelim."

Onu itmek için bir fırsat yakaladıysam da bunu kaçırdım. Göz kırpmalarım bile yavaşlıyor.

Kollarını koltuk altlarımdan geçiriyor ve beni bir bez bebek gibi sert göğsüne doğru çekiyor.

"Tanrım, hâlâ yanıyorsun," diye mırıldanıyor beni odaya geri götürürken. Ayaklarımı onunkilerin üzerine koyma dürtüsüne direniyorum, böylece o da benim için yürüyebilir.

Şu anda gerçekten acınacak haldeyim.

Bakışlarım yatak odasını tarıyor. "Cleo nerede?" Yatağı yapılmamış, ama içinde uyuduğu Britney'nin yüzünün olduğu kocaman tişört de orada değil. Bavulu nerede?

"Burada değil."

"Bana Vale'yi bağla."

"O da burada değil."

Beni döndürüyor ve yatağın kenarına oturtuyor. Bana dokunuşu sert ama nazik.

Bakışlarıyla karşılaştığımda, sırtımda bir panik ürpertisine neden olan bir ciddiyet var. "Ne oldu? Onlar iyi mi?"

"Vale ve Dem balayına gittiler."

New York'a dönmemiz gereken gün gidiyorlardı.

"Ne zaman?"

"Dün."

İçimde tuhaf bir şüphe oluşmaya başladı. "Peki ya ailem?"

"Onlar da dün gittiler."

"Beni burada bıraktılar."

İmkânı yok.

Bırakmazlar.

Ras iç geçiriyor ve önümde kamburunu çıkarıyor. Avuçlarını dizlerimin üzerinde güven verici bir şekilde sarıyor. "Sen

bana, Gem."

Çenem titremeye başladı. Duygularımı içimde tutmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama bedenim o kadar gergin ki bunu yapamıyorum. "Beni terk mi ettiler?"

Ras'ın bakışları beni incelerken yumuşak. "Babanın... kaçıramayacağı önemli toplantıları vardı."

"Peki ya Cleo?"

Babam gitse bile beni burada bırakmazdı. "Cleo'nun bir adamla buluşması gerekti."

"Hangi adamla?"

"Anladığım kadarıyla bir evlilik adayı."

Bununla ilgili bir anım var mı diye beynimi yokluyorum. Oh. Ludovico, Papa'nın yakın zamanda terfi ettirdiği ağırbaşlı kaptan. Yıllardır Cleo'nun etrafında dolanıyordu. Onu bir keresinde karnını deşmekle tehdit etmişti.

Evet, annemin buraya gelirken onunla buluşmaktan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Ama bu buluşma gerçekten o kadar önemli miydi ki bensiz gitmeyi tercih ettiler?

Bir hıçkırık yükseliyor.

"Hey, iyi olacaksın." Ras'ın avuçları dizlerimde sıkılaşıyor. "Söz veriyorum, seni iyileştireceğim, tamam mı?" Ayağa kalkıyor ve bir süre sonra elinde bir mendille geri geliyor. "Gidip ilaçlarını getireyim. Onları hemen almalısın."

Kendimi yatağa atıp yastığa ağlamadan önce onun odadan çıkmasını bekliyorum.

Çok güçsüzüm.

Çok acı çekiyorum.

Ve ailem beni terk etti, beni Ras'la baş başa bıraktı. Ras babam için çalışmıyor bile. Babam buna nasıl izin verdi?

Birkaç dakika sonra gözyaşlarım durdu ve korkuyla yatak örtüsünü tutarak doğruldum. Bunun babamın fikri olmasına imkân yok. Sayıklıyor olsam bile beni o uçağa sürüklerdi, demek ki biri bunu yapmasına engel olmuş.

Vale ve Dem.

"Aman

Tanrım."

Ras odaya tekrar girmek için o anı seçti. Bana küçük beyaz bir hap ve bir bardak soğuk su uzatıyor.

Hapa şöyle bir baktım. "Nedir bu?"

"Ateşini düşürmek için bir şey."

Ben şüpheyle bakınca Ras dilini şaklatıyor. "T a n r ı aşkına, Gemma. Sana ne vereceğimi sanıyorsun?"

"Siyanür."

"Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim," diye mırıldandı. "Seni öldürmek isteseydim, bilincin yerine gelmeden önce bunu yapmak için birçok fırsatım vardı."

Haklı olduğu bir nokta var. Hapı yutuyorum ve ardından biraz daha su içiyorum. "Babamın beni burada bırakması için ne yaptın?"

"Doktorun emri."

"Bana yalan söyleme." Babam bir doktorun gitmemi engellemesine izin vermezdi.

Ras'ın çenesi sertleşti. "Babana seyahat edemeyecek kadar hasta olduğunu ve bir tıp uzmanı tarafından aklanana kadar mülkten çıkmaya izin vermeyeceğimizi söyledik."

"Peki babam kabul etti mi?"

"Bu bir pazarlık değildi."

Ellerimle başımı tutuyorum. "Hayır, hayır, hayır. Boku yedim. Babam çok kızacak. New York'a döndüğümde ödeyecek çok şeyim olacak."

Tanrım, annemden duyacağım konuşmayı hayal bile edemiyorum. Kendimi herkes için böyle bir rahatsızlık haline getirmek, hayattaki en büyük hatalarım listesinde üst sıralarda yer alacak. Ve babam da Vale ve Dem'in ona ne yapması gerektiğini söylemesine neden olduğum için mutlu olmayacak.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Ras bir şey söylemeyince bakışlarımı yerden ayırıp ona bakıyorum. Avucunu çenesinin üzerinde gezdiriyor ve bana öyle anlamlı bir bakış atıyor ki midem bulanıyor.

"New York'a döndüğümüzde demek istiyorsun," diyor sonunda alçak bir sesle.

"Ne?"

"Seni geri götüreceğim. Ve sanırım bir süre daha kalacağım."

Gecenin bir yarısı uyanıyorum, karanlık o kadar yoğun ki ben uyurken dünyadaki tüm ışığın kalıcı olarak söndürölüp söndürölmediğini sorguluyorum. Ellerim yatağın üzerinde geziniyor. Terden yapış yapış olmuşlar. Ne aradığımı bile bilmiyorum ama bulamayınca ağlamaya başlıyorum.

Yatak eğiliyor ve birden kollar beni sarıyor. "Şşş, iyisin." Biri sırtımı okşuyor. "Kusman mı gerekiyor?"

"Hayır. Korkuyorum. Çok karanlık-"

Bir ışık yanıyor. Bir an için, görünüşü o kadar şok edici ki nefesimi kesiyor.

Biz iyiyiz. Her şey yolunda.

"Nefes al, Gemma." Sıcak avuçlar omuzlarımı sıkıyor. "Sadece bir ateş rüyasıydı." Alnıma kasıtlı bir fırça atılıyor. "Hâlâ biraz ateşin var. Ama en azından eskisi gibi yanmıyorsun."

O derin, hoş ses. Bu sesi tanıyorum. Sanırım bu sesi sevdim.

Kafamın içindeki garip, karmakarışık düşünceler arka planda kalıyor. Bana kimin yardım ettiğini bulmaya çalışıyorum.

Sıcak ela gözlerini üzerimde bulduğumda bir déjà vu hissi yaşıyorum.

"Ras," diye nefes alıyorum.

Araya alaycı bir eğlence giriyor. "Ah, demek sonunda beni tanıdı üçüncü seferde."

"Üçüncü kez mi? Ne?"

"Üçüncü kez bu kadar heyecanlı uyanıyorsun." Pijama üstümü düzeltiyor ve saçlarımı ensemden uzaklaştırıyor. Her şey çok tanıdık. Aynı şeyi daha önce de yapmıştı.

Panikle nefesimi içime çekiyorum.

"Sakin ol." Elinde bir bardak su beliriyor. "İç şunu."

Talimatlarını yerine getirmemi izliyor, ben de onu izliyorum. Onu ilk kez saçları çözülmüş halde görüyorum ve bu çok güzel. Koyu çikolata rengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarının hemen üzerinden sarkıyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ben de görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için aynı şeyi yapma isteği duyuyorum.

Aniden boşalan bardağa bakıyorum. "Ben mi yaptım?"

Dudakları nazik bir gülümsemeye dönüşüyor. Sevimli hayvanlara ve küçük çocuklara verilen türden. "İyi iş çıkardın."

Kafam karıştı. Kafam çok karıştı. Hep böyle mi gülümserdi, yoksa bu yeni mi? Hayır, yeni. Daha önce bana gülümsediğinde hiç böyle olmamıştı.

Hıçkırdım. "Olamaz."

Yüzümdeki saçları biraz daha tarıyor. "Ne?" diye soruyor usulca.

"Hıçkırıktan nefret ederim."

"Ah." Dudaklarında farklı bir gülümseme beliriyor, kendini tutmaya çalışıyor. "Can sıkıcıdırlar."

"Onlarla doğru düzgün konuşamamaktan nefret ediyorum."

"Konuşmak zorunda değiliz. Tabii bana gerçekten söylemek i s t e d i ğ i n bir şey yoksa."

Bir da h a k i sefere saçlarımı geriye taramak için elini kaldırdığında, elini kavriyorum ve açık avucunu yüzümün yan tarafına bastırıyorum.

Yüz hatlarında eğlence ifadesi beliriyor ama elini hareket ettirmiyor.

Ben de ona ayna tutup kendi elimle yanağını kavradığımda hiç hareket etmiyor.

Elimi saçlarının arasına sokup parmaklarımı saçlarında gezdirirken onun tek bir nefes aldığını bile görmüyorum.

Aldığım zevkten gözlerim kapanıyor. "Yani. S-oft." Titriyor.

O başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde ileri geri gezdirirken ben parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyorum. Muhtemelen ona bir sürü düğüm atıyorum ama o beni durdurmuyor. Güzel yelesine ne istersem yapmama izin veriyor.

"Gem?"

"Hmm?"

Yanağımda yavaşça bir gezdirme.

"Bunu sana kim yaptı?"

Neden bahsediyor bu? Bilmeliyim... Bu benim Bilinç.

Hıçkırıyorum ve elimi geri çekiyorum. İçime bir zayıflık yayılıyor, göz kapaklarımı çekiyor, beni aşağı çekiyor...

"Seni tekrar yatıralım. Uykuya dalıyorsun."

Eller omuzlarımda beliriyor, bir yastık kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyor ve sonra beni yatırıyorlar.

"Buraya nasıl geldim ben?" Mırıldanıyorum.

"Beni yener." Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

BÖLÜM 12

GEMMA

Nefesimi içime çekiyorum, göz kapaklarım açılıyor. Rüyamın kalıntıları kafamın içinde ping-pong oynuyor, fantastik, saçma sapan şeylerin birbirinden kopuk görüntüleri. Pencereden yeni bir günün başlangıcını ve denizin parıltısını görüyorum. Sanırım şafak söküyor.

Yumuşak bir horlama sesi odanın içinde dolaşıyor.

Gözlerimi Cleo'nun yatağına çeviriyorum ve orada yatan, gölgeler içinde gizlenmiş iri bir adam görüyorum.

Derim geriliyor.

Bir saniye bekle.

Oh, o rüyalar... Değildiler... Değildiler... Aman Tanrım.

Yatak başlığına doğru kaydım.

Ras'ın ayak bileği yataktan kayıyor. İnce çizgili siyah bir pantolon ve beyaz bir atlet giymişti. Ceket ve gömleği yatağın yanındaki sandalyenin üzerine dikkatsizce atılmış.

Bekle, o pantolonu hatırlıyorum.

Vale'in düğününde giymişti.

Korku, endişe ve utancın tarif edilemez bir karışımı midemin tam çukurunda katılaşıyor.

Sanırım yine kusacağım, çünkü Ras'ın düğün gecesinden beri benimle ilgileniyor olmasına *imkân* yok.

Vücudum ter içinde kalıyor. Yorganı üzerimden çekip alıyorum, kırımın üzerinde dönüyorum ve dengesiz bir ayağımı yere koyuyorum ama diğeriyle yarı yolda duruyorum.

Ne giyiyorum ben böyle?

Kesinlikle daha önce giydiğim şey değil. Ras'ın benim için düzelttiği mavi pijamaları hatırlıyorum. Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum ama bu noktada, tüm "rüyalarımın" muhtemelen kabus gibi bir gerçekliğin parçası olduğunu kabul etmeye hazırım.

Biri kıyafetlerimi değiştirdi ve odadaki diğer tek kişi en olası şüpheli.

Sıcaklık göğsümde yavaş bir dalga halinde ilerliyor.

İçimdeki karmaşaya bir de kırılganlığı ekleyelim, olur mu?

New York'tan yanımda getirdiğim rastgele pembe tişörtün yakasını geri çekiyorum ve sütyenimin hâlâ üzerimde olduğunu fark edince rahat bir nefes alıyorum. Ras'ın o kocaman elleriyle vücudumu okşadığı, nasırlı başparmağını braletin dantelli kenarının üzerinde gezdirdiği bir görüntü hoyratça kafamın içine giriyor ve ağzımın kurummasına neden oluyor.

Bakışlarım hemşireme geri dönüyor. Bekçime mi? Bakıcıma mı?

Çıplak ayak parmaklarım pelüş halıyı kazıyor.

Ras bunca zamandır benimle ilgileniyor. Tek başına.

Ailem birkaç gün d a h a geride kalma zahmetine bile katlanamazken.

Kalbim daralıyor.

Beni sevmiyor bile.

Sadece işini yapıyor. Bu da şu anda eve tek parça halinde dönmemi sağlamak gibi görünüyor.

Her şey yavaş yavaş aklıma geliyor. Beni New York'a geri götüreceğini ve bir süre orada kalmayı planladığını söylediğinde, sanırım bir an için bayıldım.

Bu aslında kafamdaki karmaşanın geri kalanını tetiklemiş olabilir.

Gözlerimi ovuşturdum. Tüm bunların nasıl olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.

Ras New York'ta ne yapacak?

Tek başına mı gidiyor? Orada bizden başka tanıdığı var mı? Ve açıkçası, burada ya da İtalya'da yapacak daha iyi şeyleri yok mu?

Parmaklarımı saçlarımda gezdirmeye çalışıyorum ama bir düğüme takılıyorlar.

Düğümler. Saç düğümleri.

Yumuşak bir şeye, Ras'ın saçı **o l a b i l e c e k** bir şeye dokunduğuma dair bulanık bir anı nihayet beni ayağa kaldırıyor.

Bir duşa ihtiyacım var.

Çaresizce. Sadece vücudumda kurumuş olan kat kat ter yüzünden değil.

Duşa ihtiyacım var ki düşmanımın yanında en savunmasız, en dengesiz halimde olduğuma dair o kalın, aşağılayıcı bilgidен arınmaya çalışabileyim.

Bakışlarım odanın diğer tarafındaki adama kayıyor.

Gözlerinin altında torbalar var ve yorgun bir karmaşa gibi görünüyor ama yine de inkar edilemez, reddedilemez bir şekilde muhteşem.

Eğer düşmanınız buysa, belki de arkadaşlarınıza bir kez daha bakmalısınız.

Avuçlarımı karnımın üzerinde gezdiriyorum ve bu düşünce karşısında inanılmaz bir şaşkınlık hissediyorum.

Sesi beni durdurduğunda banyoya sadece bir adım kalmıştı. "Hey."

Dudaklarımı dişlerimin üzerinde birleştirdim. İşte başlıyoruz. Ama ben korkak değilim, bu yüzden onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Merhaba."

Ras esniyor ve Cleo'nun yatağına oturuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kafam karıştı.

Saçlarını bağlamak için başının arkasına uzanırken bakışlarım pazularının düzgün hatlarını takip ediyor.

"Üzerimden kamyon geçmiş ve ölümden dönmüş gibiyim."

Başını yan masaya doğru eğmeden önce gözleri vücudumda geziniyor.
"Ateşini kontrol et."

Yanına gidip kulak termometresini alıyorum ve ekrana bakmadan önce iki bip sesi çıkarmasını bekliyorum. "Doksan sekiz."

Ras kaşlarını çatıyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Celsius'u oku." "Otuz altı nokta sekiz."

Başını sallıyor, profili pencerenin diğer tarafından yükselen güneş tarafından aydınlatılıyor. "Güzel." Avucunu çenesine sürüyor ve yine esniyor, telaşsız görünüyor.

Sanki benimle aynı odada uyanması son derece normalmiş gibi.

Dişlerimi sıkıyorum, bu durumun saçmalığına ilk hangimizin dikkat çekeceğini görmek için bekliyorum.

Onun yerine Ras, "Aç mısın?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Sıra dışı bir şey olmamış gibi mi davranıyoruz?

Tamam, bunu kabul edebilirim.

"Hayır. Ben duş alacağım. Belki sen de aynısını yapmalısın."

"İhtiyacım varmış gibi göründüğümü mü söylüyorsun?" Aptalca yakışıklı yüzünde yumuşak bir sırıtişla kaşlarını çatıyor.

Şu anda kelimeler bulmakta zorlandığım için cevap vermediğimde, sessiz bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen öyle. Sen öbür tarafa geçene kadar seni bırakmak istemedim."

Oh Tanrım.

Dişlerimle alt dudağımı çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum.
Gerçekten de bunca zamandır buradaydı.

Sonra bir şey hatırlıyorum. "Kıyafetlerimi... çıkardın mı?" "Ah, demek fark ettin." Ayağa kalkıp ceketini ve gömleğini aldı. Yanaklarım diken diken oldu. "Ras-"

"Terden sıırıslıklam olmuşsun," diyor, saç bağını düzeltirken kaşlarının altından bana bakıyor. "Bu şekilde uyumana izin veremezdim. Bu kabusları daha da kötüleştirirdi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ağzımdan çıkan tek şey gergin bir "Oh" oluyor.

Beni inceliyor, ela gözleri ihtiyatlı bir şeyle parıldıyor. Sesi alçalıyor. "Mecburdum. Çabuk davrandım."

Sert elleri çıplak tenimi okşuyor, tişörtümü göğüslerimin üzerinden itiyor. Dantelli sütyenimi gördüğünde gözleri kararıyor.

"Beğendin mi?" Nefes alıyorum, sayıklıyorum.

Başparmağını omzumun üstündeki askının altından geçiriyor ve sonra iç çekip elini geri çekiyor. "Bunu giy."

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum,
yüzüm sıcacık. Bu da bir rüya değildi.

İçimde umutsuz bir şey yükseliyor ve tek amacı bizi daha güvenli bir yere geri götürmek.

O y e r her neresiyse, burası değil. Bu odada değil. Bu anılarda değil.

"Şimdi de bir beyefendi olabileceğine inanmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Sanki duvarlar toplu bir nefes çekiyor. Hava durdu.

Ras'ın gözleri acıyla parlıyor, sonra bana alaycı bir bakış atıyor. göğsümü parlak, sıcak bir utançla dolduruyor.

Bu daha iyi, değil mi? Kafamın içindeki ses zayıf.

"Hasta ve bayginken senden faydalanacağımı mı sanıyorsun?" Çenesi sertleşiyor. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?"

Senin için yaptıklarına böyle mi teşekkür ediyorsun?

Bir yatak direğine yaslandım. Hayır, bu doğru değil. Özür dilemeliyim.

"Doktor ateşin düştüğünde temiz olacağını söyledi. Uçuşumuzu ayarlayacağım." Odayı sarsak adımlarla geçiyor, siniri bir bulut gibi üzerine yayılıyor. "Kendini hazırla. Bugün yola çıkacağız."

"Ras-"

Kapı arkasından çarpıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Tamam, bunu hak ettim.

Adamın gömleğinin bir yerinde muhtemelen benim kusmuğum var ve daha üstünü değiştirmeye fırsat bulamadan ben burada bir pislik gibi davranıyorum.

Bunu düzeltmem gerekecek.

Hiç bitmeyen listeye ekle.

Ama duştan sonraya kadar beklemek zorunda. Banyoya doğru ilerliyorum. Yukarıdaki tavan penceresinden gelen bir ışık şeridi alanı ikiye bölüyor. İçeri girip aynaya dönüyorum.

Nefesim kesildi.

Makyajım gitmiş.

Ve sol yanağımda solmakta olan bir morluk var.

Beş saat sonra duş almış, temiz bir jean şort ve düğmeli bir bluz giymiştim ve eşyalarım Ras'ın arabasının bagajındaydı.

Evin garaj yolundan çıkarken huysuzca, "Havaalanından önce daireme kısa bir uğramamız gerekiyor," diyor. Arkamızda iki koruma kapıyı kapatıyor ve el sallıyor.

Güneşliği indiriyorum ve küçük aynada yansımamı kontrol ediyorum. Ras görmüş olması gereken çürükten bahsetmedi ve bu beni endişelendiriyor. Demek istediğim, birkaç saat önce makyajla özenle kapatana kadar çok açıktı. Neden nasıl olduğunu sormadı?

Yoksa sordu mu?

Böyle bir şeyi görmezden gelmeyecek bir tipe benziyor. İpin ucunu kaçırmadan önce bir başka bulanık anı kısa süreliğine su yüzüne çıkıyor.

Dudaklarım birbirine yapışıyor. Son birkaç gün içinde neler olduğuna dair sadece anlık fikirlere sahip olmak çok sinir bozucu.

Ras, Vale'e çürükten bahsedecekti. Daha önce nasıl olduğumu kontrol etmek için bana mesaj attı ve bundan hiç bahsetmedi.

Bu çok garip.

Koltuğumda kayıyorum. Olanlar hakkında kararlarını çoktan verdiler mi? Bu kötü olurdu. Hem de çok kötü. Her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım ama bu konuyu açarsam daha büyük bir mesele gibi görünmesine neden olabilirim.

Vale, babamın bana vurduğunu öğrenirse bunun geri dönüşü olmaz. Ailemiz biter. Hayal bile edemeyeceğim yansımaları olan bir iç savaş çıkar.

Her şey ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? Bu kadar dağınık?

Güneşliği büyük bir gürültüyle kapatıyorum ve yanımdaki adama bakıyorum.

"Ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil. On dakika."

Bana çok kızgın. Beni yatak odasından almaya geldiğinden beri hep ters cevaplar veriyor ve hiç göz teması kurmuyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Hem de

çok.

"Ras?"

Sessizlik

. "Ras?"

Çenesi sertleşiyor ama hiçbir şey

söylemiyor. "Ra-"

"Ne?"

"Bak, özür dilerim."

"Ne için?"

Ağzımı açıp kapatıyorum, nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Karar verdim,

"Söylediklerim için. En kötüsünü düşündüğüm için."

"Sorun değil Gemma. Mari'nin dün gecesi benim hakkımda ne düşündüğünü zaten açıkça belirtmiştin."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, o zamandan beri işler değişti." "Öyle mi?"

"Yapmak zorunda olmadığın-" "Oh, ama yaptım.

Ben sadece işimi yapıyordum."

"Neden başka birinden bana göz kulak olmasını istemedin? Biri personel?"

"Yaptım. Ve ben gittikten beş dakika sonra ağlayarak uyandın. Teselli edilemez durumdaydın. Personel beni geri çağırdı. Seni sakinleştirmem yarım saatimi aldı."

Bu beni nutkum tutuldu.

Az önce bana söylediklerini anlamaya çalışırken alt dudağım utanç verici bir şekilde titriyor. Ben ağlarken yarım saat boyunca beni teselli etmek zorunda mıydı? Zihinsel olarak beş yaşındaki bir çocuğa mı döndüm?

Benim neyim var böyle?

"Yalnız kalmak istemediğini söyleyip duruyordun."

Ağzımı acı bir tat kaplıyor.

Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Bu beni korkutuyor.

Nedeninden bile emin değilim. Muhtemelen çocukluğumdan hatırlayamadığım bir olay. Çocukluğuma dair çok fazla net anım yok.

Ras beni en ön sıradan izlerken korkularımdan birini yaşamıştım.

Ama sadece izlemekle kalmadı.

Bana yardım etti, iki gün boyunca yanımdan ayrılmadı ve her şeyi hatırlayamasam da yeterince hatırlıyorum.

Tenime nazik dokunuşunu. Korktuğumda söylediği yatıştırıcı sözler.

Tanıdık kokusu.

İçimden bir farkındalık geçerken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Artık bu adamdan nefret etmiyorum.

BÖLÜM 13

GEMMA

"GEMMA?"

Gözlerimi kırıştıtararak transımdan çıkıyorum. Ras arabanın kapısını açık tutuyor, elini uzatmış ve yüzünde sorgulayıcı bir ifade var. Muhtemelen aklımdan neler geçtiğini merak ediyor. Keşke bilseydi.

"Buradayız."

Bu alır Ben a an için süreç ve gerçek o Biz içinde bir yeraltı otoparkı.

"Oh."

Ona elimi uzatıyorum ve sıcak tutuşu arabadan atlamam için geçen saniye boyunca elimi yutuyor. Derimin altında hafifçe bir şey zonkluyor ve ürperiyorum.

"Haydi. Bu sadece bir dakika sürecek."

Elimi uzatıyorum ve arkasından gidiyorum.

Otoparkta yürürken, kır saçlı ve yaka kartlı bir adamın yanından geçiyoruz. Ras'ı görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor ve el sallıyor. İspanyolca dostça birkaç kelime konuşuyorlar ve Ras adamın söylediği bir şeye gülüyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve tüm yüzü aydınlanıyor.

Bu... yıkıcı.

Kalbim göğsümün içinde dönüyor.

Yüce Tanrım. Neyim var benim böyle? Ras'ın yakışıklı olduğu gerçeği hiçbir zaman gözümünden kaçmadı ama bunu hep görmezden gelmeyi başardım. Genellikle onun bu yanını farkındalığımın dışında tutardım.

Son birkaç gün bu filtreyi kırmış olmalı. "Geliyor musun?"

Ras'ın kaşlarını kaldırıp bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Evet."

Asansörlere vardık ve Ras önce benim binmemi işaret etti. Bir fob kullanıyor, üzerinde A yazan düğmeye basıyor ve yanıma geliyor.

"A ne anlama geliyor?" "Ático."

"O da ne? Çatı katı mı?" "Evet."

"Süslü. Çok misafirin var mı?"

"Eskiden."

Asansör buz gibi bir hızla ilerliyor ve bana aramızdaki garipliğin tadını çıkarmak için bolca zaman veriyor. Artık ondan nefret etmiyor olabilirim ama Ras aramıza net bir çizgi çekmeye niyetli görünüyor.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama şakalaşmayı özledim. Bu soğuk kayıtsızlıktan çok daha iyi hissettiriyordu.

Ras'ın pazuları koluma değiyor. Kokusu küçük alanı dolduruyor.

Vanilya. Çikolata. Yanmış odun.

Karnımın içinde bir şeyler sıkışıyor. Neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

Gömleğimin eteklerini parmaklarımın uçları arasında yuvarlıyorum ve ona yan gözle bakıyorum.

Bana bakmıyor. Asansör kapısına odaklanmış durumda ve boynunda kalın bir damar atıyor.

Gömleğimi bırakıp yanlışlıkla kolumu tekrar onunkine sürttüğümde çenesi geriliyor.

Ding.

Kapı açılıyor ve ikimiz de aynı anda hareket ediyoruz.

Vücutlarımız çarpıştı.

"Kahretsin-"

"Özür dilerim-"

O büyük avuçlar omuzlarımı sarıyor, beni sabitliyor. Gözlerimiz buluşuyor. Gözleri yabancı bir duyguyla parlıyor ve hızla gözlerini kaçırıyor.

"Devam et." Sırtımın küçük kısmına dokunarak beni ileri doğru itiyor.

Doğrudan onun yerine geçerken başımın döndüğünü hissediyorum.

Ağzım açık kaldı. Daire tüm katı kaplıyor ama beni etkileyen genişliği değil. Manzarası. Tavandan tabana cam pencerelerin diğer tarafında Akdeniz uzanıyor ve adanın yarımadası yumuşak bir kucak gibi etrafını sarıyor.

Açık planlı oturma odasında yürüyorum ve bir pencerenin önünde duruyorum. Hemen aşağıda bisikletlilerin ve yayaların dükkânlar arasında dolaştığı uzun bir gezinti yolu var. Açık hava restoranları bölgeyi dolduruyor ve bira içen ve güneşin tadını çıkaran birkaç genç grubun bulunduğu dar bir plaj var. Bir adam kız arkadaşının fotoğraflarını çekerken kız da orta sayfa mankeni gibi poz veriyor.

Arkamı döndüğümde Ras'ın mutfak lavabosunda ellerini yıkadığını görüyorum. "Uçuşumuzdan önce bir şeyler yemelisin," diyor bana bakarak.

"Aç değilim."

Ellerini kareli bir mutfak havlusunda kuruladıktan sonra buzdolabını açıyor ve içi yiyecek dolu gibi görünen bir poşet çıkarıyor.

İçinde hızla tezgâhın üzerine dizdiği bir sürü şey var.

Meyve, granola, yoğurt, kraker ve bir paket jelibon. Gerçek olanlardan, annemin ara sıra marketten almama izin verdiği şekersiz olanlardan değil.

"Bir şey seç."

Tezgâha doğru yürüyorum ve jelibonları alıyorum. "Teşekkürler."

Gözleri kısıldı. "Gemma."

"Ne? Bir şey seçmemi söyledin, ben de seçtim."

Elimden jelibonları aldı. "Bunları alabilirsin ama besin değeri olan bir şeyler yedikten sonra. Böceğin yüzünden çok fazla besin kaybettin."

"İş tanımınız gerçekten bu kadar geniş mi?"

Dilini üst dudağında gezdiriyor, çekmeceyi açıp içinden bir kaşık alırken başını sallıyor. "Evet, ne yazık ki her türlü olağandışı senaryoyu kapsıyor."

Bir fincan şeftalili yoğurt alıyor. Benim favorim.

Sonra bir bakıyorum, kaşığı ve yoğurdu bana uzatıyor. "Ye şunu."

Gözlerimiz çarpışıyor ve bana bakışına dayanamıyorum.

Soğuk ve kapalı.

Daha önceki sıcaklığın hiçbiri yok ve aslında buna alıştım.

Hoşuma gitmeye

başladı. Ve bunu geri

istiyorum.

Bunun olması için ne yapmam gerekiyor? Zaten özür diledim.

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum.

"Bu tadı sevmiyor musun?"

"Şeftaliyi severim ama dediğim gibi aç değilim."

Yoğurdu ve kaşığı tezgâha geri koymadan önce düz dudaklı bir sessizlikle beni izliyor. Sonra elleri belimde ve beni kaldırıp üzerine oturtuyor, çıplak kalçalarım serin kuvarsın üzerinde kayıyor.

"Hey!"

"Bunun için vaktimiz yok," diye homurdanıyor. Yoğurdu açıyor ve bir kaşık yoğurdu ağzıma doğru getiriyor. "Aç."

Ondan yana kaymaya çalışıyorum ama ağır bir avucunu kalçama koyarak beni durduruyor. Sıcaklık tenime yayılıyor ve nabzım tekliyor. Dudaklarımı dişlerimin üzerine kapatıp başımı sallıyorum.

Ras bana bıkkınlıkla bakıyor. "Gemma."

Kaşığı dudaklarıma değdiriyor ama çenemi yukarı kaldırıyorum ve yoğurt uçuyor. Gömleğinin üzerine açık turuncu bir sıçramayla düştüğünde gözlerim açılıyor. Bakışlarına karanlığın sızdığı bir ritim geçiyor. Endişelenmeliyim, ama bunun yerine tek hissettiğim buz duvarını aşmanın verdiği heyecan.

Bu ona yakışmıyor.

Yavaşça kaşığı tezgâhın üzerine koyuyor ve avucunu pürüzsüz yüzeye dayıyor, başparmağı kazara çıplak kalçamın yan tarafına değiyor. Yaklaşıyor, ona yer açmak için beni dizlerimi ayırmaya zorluyor. Başım onun yakınlığından dönüyor ve aramızdaki birkaç santim elektrikle doluyor.

"Nişanlın senin ne kadar vahşi olduğunu bilseydi, parasını geri isterdi" diye homurdanıyor. Yüzü o kadar yakın ki sağ yanağındaki küçük bir yara izini seçebiliyorum. "Kendine itaatkâr bir eş aldığını sanıyor, oysa gerçekte aldığı şey bir velet."

Bir nefes çekiyorum, onu biraz daha burada tutacak bir yanıt arıyorum. "Sanırım düğün gecemizde onun için hoş bir sürpriz olacak."

Hemen pişman oluyorum, çünkü ifadesi ölümcül bir hal alıyor.

Arkamdaki bir şeye, yoğurda uzanıyor ve "Vahşi bir hayvan gibi davranmakta ısrar edersen sana öyle davranırım" diyor. Parmağını bardağın içine daldırıyor, dudaklarıma götürüyor ve diğer eliyle çenemi sıkarak ağzımı açmaya zorluyor.

Parmağını ağzımın içinde kaydırıyor.

Bacaklarımın arasına yerleşmek için vücudumda yavaşça kaymadan önce boynumda sert bir nabız beliriyor. Şeftali tadı ve daha çökmüş bir şey tat alma tomurcuklarımın üzerinde köpürüyor ve iki kez düşünmeden önce ağzımı Ras'ın parmağının etrafına kapatıp emiyorum.

İçinden hafif bir titreme geçiyor, beni izlerken bakışları eriyor. Başımı geri çekiyorum ve parmağının ucunu ağızımdan çıkarken **hızlıca** yalıyorum.

Elini yanına indiriyor ve uzun bir süre hiçbir şey yapmıyor, bu sırada sinirlerim omurgamda sıçırıyor.

Sadece ikimiz de işin içindeyse çizgiyi aşmıyormuşuz gibi davranabiliriz. Şu anda bunu belirtirse, yanma ve utançtan ölme ihtimalim var.

Dişlerim alt dudağımı kazıyor. "I-"

Bitirmeme izin vermiyor. Bir sonraki kelimeyi söylememe izin vermemek istercesine hızla hareket ediyor ve şeftali aromalı parmağını tekrar ağızıma sokuyor.

Üzerindeki yoğurdu emerken oda dönüyor ve kararıyor. Ağızından hızlı bir nefes çıkıyor, vücudu gözle görülür şekilde gergin.

"Stronzo! Stronzo!"

Aniden çıkan tiz ses bizi ayırıyor. Parmağını ağızımdan çekiyor ve ben tezgahı kayarken bir adım geri çekiliyor.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sonunda, "Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Bu Churro," diyor Ras, benden uzaklaşmadan önce...ayarlama Pantolonunu mu?

Omurgamda bir heyecan zonkluyor. "Papağanım," diye ekliyor.

Zihnim yetişmek için mücadele ediyor. *"Neyini?"*

"Papağanım," diyor mutfakta sesin geldiği yere doğru ilerlerken.

Ben de onu takip ediyorum. "Neden bir papağanınız var?"

"O bir evcil hayvan." Aşağı bakıyor ve "Yeni bir gömlek almam lazım" diye mırıldanıyor.

Ras'ın bir eliyle tişörtünün arkasını kavrayıp başının üzerine çekmesini ve başka bir odada kaybolmadan önce bronzlaşmış, kaslı sırtını bana göstermesini izliyorum.

Yutkunuyorum ve onu takip etmeye devam ediyorum.

Oda onun yatak odası gibi görünüyor. Panjurlar neredeyse tamamen çekilmiş, odayı gölgeler içinde bırakıyor.

Ras çekmecedan bir gömlek alıp üzerine geçiriyor. "Churro aydınlıktan hoşlanmıyor, o yüzden onu burada tutuyorum," diye açıklıyor büyük bir kuş kafesinin bulunduğu odanın köşesine doğru başını sallayarak.

Etrafıma bakıyorum, hâlâ son birkaç dakikanın etkisindeyim. Modern görünümlü bir karyola ile büyük bir yatak, yanında bir yığın kitap bulunan deri bir koltuk ve bir çalışma masası var.

Ras panjurları biraz kaldırıyor ve odanın grileri aniden mavinin tonlarına dönüşüyor.

Yaklaşıyorum ve kuş kafesinin içine bakıyorum. Her türlü merdivenle birbirine bağlanan birden fazla katı var ve p a r m a k l ı k l a r d a n oyuncaklar ve yemlikler sarkıyor. İçeride, ön kolum büyüklüğünde yeşil ve sarı bir papağan tek turuncu gözüyle bana bakıyor.

"Güzel kız! Güzel kız!"

"Bunu her kadına söyler," diyor Ras. "Kafana girmesine izin verme."

Ona ters ters bakıyorum. "Neden içimde yalan söylediğine dair bir his var? Aksini kanıtlayan bir delil görene kadar özel olduğumu düşüneceğim, çok teşekkür ederim."

Ras'ın dudakları kıvrılıyor. Parmaklıklardan birine vuruyor ve papağan zıplayarak parmağını gagalıyor. Yüzüne yumuşak bir ifade yayılıyor. "O küçük bir Kazanova."

"Çok fazla sorum var." Ras gibi bir adamın ne tür bir evcil hayvanı olacağını tahmin etmem gerekseydi, papağan ilk on olasılık arasına bile giremezdi.

"Eminim." Sesinde o tanıdık alaycı tını vardı. "Ne zamandır sende?"

"Yaklaşık üç yıldır. Mari için bir hediye olması gerekiyordu ama Dem onunla birlikte yaşamayı kesinlikle reddetti." Ras oyuncaklardan birini şingırdatıyor. "Ufaklığı sevdim ve onu geri vermek istemedim. O bir Amazon papağanı. Elli, altmış yıl yaşarlar ve gerçekten akıllıdırlar."

Papağan sarı kafasını eğdi. "*Siktir git!*"

"Ve sen ona sadece küfür etmeyi ve kadınlara iltifat etmeyi mi öğrettin?"

Ras bana bakıyor, dudaklarında alaycı bir sırıtış. "En kritik beceriler, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum.

Ras bileğindeki saati kontrol ediyor. "Toplanmam lazım. Churro sana eşlik edecek. Birkaç dakika içinde biri onu alacak."

Gömme dolabın içinde kayboluyor ve ben dikkatimi yeniden papağana veriyorum, kafesine vurarak ve oyuncaklarını şingırdatarak birkaç dakika onunla oynuyorum. Mutlu küçük ciyaklamalar yapıyor. Yemliğe zıplayıp onu gagalamaya başladığında, huzur içinde yemesine izin veriyorum ve Ras'ın odasını incelemeye devam ediyorum.

Bir erkeğin alanında olmanın son derece samimi bir yanı var. Özellikle de yatak odasında.

Özellikle de az önce parmaklarını ağzıma soktuktan sonra.

Omurgamdan aşığı bir ürperti akıyor. Burada olmaktan hoşlanıyorum ama hoşlanmamalıyım. Yatak odasında olmak isteyeceğim tek erkek nişanlımınkı olmalı.

Tanrım, bana neler oluyor? Ras'a fazla ilgi duymaya başladım.

Oda onun gibi kokuyor. Bir dizi çekmeceye doğru yürüyorum ve yüzeye dağılmış eşyaları inceliyorum. İçine göz attığım süslü bir metal kutu -pigara- ve içinde mücevherlerinin olduğu deri bir kutu var. Ras'ın yüzük ölçüsünün benimkinin neredeyse iki katı olduğunu doğrulayarak yüzüklerinden birini parmağıma takıyorum.

İnce siyah bir defteri açmak üzereyken kendimi durduruyorum.

Ne yapıyorum ben?

Avuçlarımı kollarımın üzerinde ovuşturuyorum, aniden kendimi garip hissediyorum ve yürüyorum
oturma odasına geri döndü.

Bakışlarım yarısı boş yoğurt bardağına takılınca tenim ısınıyor.

Bir ses dikkatimi ön kapıya çekiyor, tam zamanında kapının açıldığını ve bir kadının çıktığını görüyorum.

Duruyorum. "Alo?"

Beni fark etti. Minicik bir etek ve karın bölgesini ve bronz tenini ortaya çıkaran bandeau bir üst giymiş. Sarı saçları, şekillendirmesi yıllar süren dolgun, lüks bukleler halinde göğsünün üzerine dökülüyor.

Kaskatı kesildim. *Kim bu kadın?*

Kadın beni hızlıca değerlendiriyor ve kırmızı dudakları keskin bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Merhaba. Ras burada mı? Churro'yu almaya geldim."

"Evet. Yatak odasında." Arkamdaki kapıyı işaret ediyorum. "Nerede olduğunu biliyorum. Buraya daha önce de gelmiştim."

Bu kadar emin olma ihtiyacı hissetmesine sinirleniyorum.
bunu biliyordu. "Pardon, siz kimsiniz?"

"Isabella," dedi, elini uzatmış bana doğru yürürken. "Sen de New York'a götürmesi gereken hasta kız olmalısın."

Ras beni böyle mi tarif etti? Ona sert bir gülümseme veriyorum. "O benim."

"Biraz kaba görünüyorsun." Burnu kırışıyor. "Bulaşıcı değil, değil mi?"

Kavrayışım ezici bir hal alıyor. "Sanırım yakında öğreneceksin."

Elini geri çekiyor, bana kaşlarını çatıyor ve yatak odasında kayboluyor.

Ras'ın sesini duyuyorum, derin ve gürültülü. Karşılıklı selamlaşıyorlar ve ben konuşmalarını bölmek istemediğim için onları duymamaya çalışıyorum. Ama sonra onun kahkahasını duyuyorum ve elimde olmadan köşeden bakıp onları görmeye çalışıyorum.

Ras'a yakın duruyor, eli Ras'ın göğsünde ve içimde hoş olmayan bir şeylerin sızladığını hissediyorum.

Bakışlarımı kaçırıyorum. Bu beni ilgilendirmez.

Yine de, birkaç dakika sonra Ras bir elinde küçük bir kafeste Churro'yu, diğerinde deri bir spor çantasını taşıyarak oturma odasında belirdiğinde rahatlamış hissediyorum.

"*Güzel kız! Güzel kız!*" Churro Isabella'ya ciyak ciyak

bağırıyor. Burnum kırışıyor. Hain.

Ras bana bakıyor. "Hazır mısın, Peaches?"

Bu lakap o kadar beklenmedik ki, bir an için dilsiz kalmama neden oldu. Ona göz kırpıyorum. "Evet."

"Seni özleyeceğim," diye mırıldanıyor Isabella, parmak uçlarını Ras'ın pazularının üzerinde gezdirirken. "Döner dönmez bana haber vereceksin, değil mi?"

Ras eğlenen bakışlarını benden ayırıyor ve ona başını sallıyor. "Elbette. Onu geride bırakmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Yüzü düştü. Belli ki beklediği yanıt bu değildi ama hemen kendini toparladı. "Ona iyi bakacağım." Parmak uçlarında yükseliyor ve Ras'ın kulağına doğru eğiliyor. "Ve

Döndüğünde sana da çok iyi bakacağım," diye fısıldıyor, her kelimesini duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Yanaklarım yanıyor. Takılıyorlar mı?

Isabella'ya sert bir gülümseme veriyor ve Churro'nun kafesini ona uzatıyor. "Teşekkürler, Bella. Bir şey olursa mesaj at."

Birlikte asansöre doğru ilerlerken garip bir alay oluşturuyoruz. Isabella İspanyolca'ya geçip aşağı inerken Ras'a bir şeyler fısıldıyor, ben ise tüm bunlardan rahatsız olmak için iyi bir neden bulmak için beynimi zorluyorum.

Hiçbiri yok.

Nişanlı olan benim.

Mutfaktaki sahne birden bambaşka bir renge bürünüyor.

Deliriyor olmalıyım. Onunla ne yapıyorum ben?

Isabella'ya hızlıca veda etti ve arabaya bindik. "Sen iyi misin?" Ras motoru çalıştırırken sordu.

"Kız arkadaşın olduğunu hiç söylememiştin."

"O sadece bir arkadaş."

Ona ürkek bir bakış atıyorum ve daha fazla araştırmamaya karar veriyorum. Bunun bir anlamı yok. Son yetmiş iki saatin kafa karıştırıcı olaylarını korkunç derecede hasta olmama bağlayabilirim. New York'a vardığımızda onu zar zor göreceğime eminim.

BÖLÜM 14

RAS

DAMIANO'NUN UÇAĞI gece yarısı JFK'deki bir FBO'ya iniyor.

Gemma omzumda uyuyor, koyu kahverengi, neredeyse siyah saçları gömleğimin üzerine yayılmış ve kokusu burnumda. Genelde beni tahrik etmek için bundan daha fazlası gerekir, ama işte buradayım, son bir saattir sert giyiniyorum.

Mutfakta olanların da bununla bir ilgisi olabilir.

Dirseğimi kolçağa dayıyorum ve anıyı dayanılmaz ayrıntılarıyla hatırlarken yumruğumu dudaklarıma bastırıyorum.

Hay sikeyim.

O ateşli küçük ağzın parmağımı emdiğini görmek bana kendimi unutturmaya yetmişti. Eğer Churro olmasaydı, eminim onu tezgâhın üzerine yatırmış, ağzımı bacaklarının arasına, dilimi de amının derinliklerine gömmüş olurduk.

Bu gerçekten aptalca olurdu.

Ama ne yazık ki, çok aptalca şeyler yapma geçmişim var. Özellikle de bu şeyler Gemma Garzolo'ya benziyorsa.

Bir parçam hastayken onunla ilgilenmenin içimdeki cazibeyi yok edeceğini düşündü ama bu cazibeyi daha da güçlendirdi.

Onunla geçirdiğim o iki gün içimde bir şeyleri sarstı. Onu başka bir gözle görmemi sağladı.

Onu bu kadar korkmuş ve savunmasız görmek göğsümü ağrıttı. Tuvalete kustuğunda ya da rüyalarından korkuyla nefes nefese uyandığında hiçbir numara yapmadı. Bana o kadar kolay geldi ki. Tüm sertliği eriyip gitmişti ve ben onun acısını dindirmekten başka bir şey istemiyordum.

Başımı hafifçe salladım.

İbiza'dayken nişanlı olduğunu unutmak kolay olabilirdi ama New York'ta bu gerçekten kaçmak mümkün olmayacak.

Gemma'yla aramızda her ne halt oluyorsa Damiano'nun bana verdiği görevi, yani Garzolo ve Messero'nun bizden ne sakladığını bulma işini engellemesine izin veremem. Her şeyi çok dikkatli yapmalıyım. Garzolo buraya onların operasyonlarını daha iyi anlamak için geldiğimi düşünüyor. En azından Dem ona öyle söyledi. Ayrıca birlikte iş yapmak için başka fırsatlar aradığımı söyleyerek bir havuç sarkıttı.

Bu diplomatik bir görev.

Pilot anons yaparak gümrük alanına doğru taksi yaptığımızı bildiriyor ve Gemma kıpırdanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Neden beni hareket ettirmedin?"

Çünkü seni orada seviyorum.

Onun yerine, "Merak etme." dedim.

Uçaktan inip belgelerimizi mutsuz görünümlü bir görevliye gösterdikten sonra bagajlarımızı taradıkları alana doğru ilerliyoruz.

Etrafına bakıyor, ifadesi gergin. İbiza'da olanlardan pişmanlık duyduğu için mi, yoksa başka bir şey yüzünden mi, karar veremiyorum.

"Eve döndüğün için mutlu musun?" Bavullarımızı topladıktan sonra soruyorum.

Yanıtı gönülsüz bir omuz silkme oluyor. Ailesi hakkında gözlemlediklerime bakılırsa, özellikle mutlu bir ev hayatları olduğundan şüpheliyim.

Onu İbiza'da bırakmaları çok boktan bir şeydi. Sadece üç gün geçirmiş olabilirler ama o kız cehennemi yaşadı ve geri döndü. İçimde garip bir şekilde korumacı bir şeyler kıpırdıyor. Yüzündeki morluğa bakmak çok zordu.

Ve zor derken, beni cinayete meyilli yaptı.

Kim ona el kaldırır ki? Vale babaları olamaz dedi ama başka kim olabilirdi ki? Garzolo kendisi yapmadıysa bile, birisi onun emriyle yapmış olabilir.

Belki de ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir adam ortalıkta dolaşıyordur.

Neyse, önemli değil. Kim olduğunu bulacağım ve bunu onlara ödeteceğim. Artık ben buradayım, kimse onun kılına bile dokunamayacak.

Çıkışa doğru yürürken bana "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Doğru ya.

Onlarla kaldığımı bilmiyor.

Ona sırtıyorum. "Birkaç oda ötede sanırım."

Adımları yavaşlıyor. "Bizim evde mi kalıyorsun?"

"Ailemden başka nerede kalabilirim ki?"

Gözleri irileşiyor ve endişeleniyor. "Sen benim ailem değilsin."

"Ben Dem'in kuzeniyim. O da senin kayınbiraderin. Biz aileyiz, Peaches."

Yine de ona yapmak istediğim şey kesinlikle ailevi değil.

Eli dışarı fırlıyor ve çıplak bileğimi sarıyor. "Babam bizimle kalmana izin mi veriyor?"

Bakışlarım bana dokunduğu yere düşüyor. Hemen bırakıyor ve yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Özür dilerim. Sadece şok oldum."

Bana dokunduğun için asla özür dilemek zorunda değilsin. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama onları ısııyorum. "Merak etme. Beni bekliyor."

Garzolo'nun şoförü siyah bir Suburban'la dışarıda bizi bekliyor. Bana kendisini Armando Vitale olarak tanıttı. Gemma onu tanıyor gibi görünüyor, ama iyi tanımıyor, selamlaşmalarına ve yüzündeki temkinli ifadeye bakılırsa. Herhangi bir korku belirtisi arıyorum ama bulamıyorum.

Yine de ondan hemen hoşlanmadım. Belli bir nedeni yok. Sadece havası.

Armando, "Baban düğüne kadar senin güvenliğin olacağını bilmeni istedi," diyor. Sanırım İbiza'ya getirdikleri iki adam, kızlara göz kulak olmak yerine Damiano'nun şarap koleksiyonundan içmeye daha fazla zaman harcadıkları için kovuldular.

"Bir süredir Garzolo için mi çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Yaklaşık bir yıldır," diyor çakmak için ceplerini yoklarken.

Bir yıl mı? Bu bir şey değil. O kadar para kazanmasına imkân yok. Tahmin etmem gerekirse, son birkaç on yılını her ne yapıyorsa başarısızlıkla geçirmiş işe yaramaz bir kuzen ve buraya getirilmek için yalvarıyor.

Manhattan'a ulaştığımızda, saatin geç olmasına rağmen arabalar yavaş akan trafikte sıkışıp kalmıştı. Sanki işler daha hızlı ilerleyecekmiş gibi herkes birbirine korna çalıyor.

Avucumu sakalımın üzerinde gezdiriyorum. Sakalımı kesmek için çok geç kalmışım. "Burası bir hayvanat bahçesi."

"Burada çok zaman geçirdin mi?" Gemma soruyor.

"Hayır. Sadece birkaç kısa yolculuk."

"Yani kimseyi tanıımıyorsun?"

"Birkaç tanıdığım var." Aslında sadece bir tane.

Girit'te küçük bir köyde Cosa Nostra'nın kendi versiyonunu yöneten bir Yunan olan Kal Parasyris'in izniyle onunla bir buluşma ayarladım bile. Zoriana mı? Zoniana mı? O yerin adını hep yanlış anlıyorum. Kal yıllardır silah tedarikçilerimizden biri ve kuzeni Orrin Petraki Brooklyn'de "Yunan Çetesi" dedikleri şeyi yönetiyor. Kal onu büyük bir göldeki küçük bir balık gibi gösterdi ama Yunanlılar hakkında bildiğim bir şey varsa o da dolandırıcı olduklarıdır. Orrin'den Garzolo'ya gerçekten neler olduğunu anlamama yardım etmesini isteyeceğim.

Dem'in bana verdiği görevi başarmak için bir planım var. Fazla bir şey değil ama kanatlanmaktan iyidir.

Gemma başka soru sormuyor. Uzun yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı bakıyor, teni solgun.

"İyi misin?" Araba durduğunda sordum. Şimdi New Jersey'deyiz, Hudson Nehri'nin hemen kıyısındaki bir mahalledeyiz. Sokaklar çıplak dallı ağaçlar ve sık çamlarla kaplı. Yazın güzel görünüyor olmalı.

"Sadece yorgunum," diyor ama yalan söylüyor. Uçaktan indiğimizde tüm tavrı değişmişti. Her nasılsa daha küçük, kaygı neredeyse ondan yayılıyor.

Bu beni duraksatıyor.

Arabadan çıktık ve *lanet olsun*. Dışarısı dondurucu soğuk.

Ceketimi daha sıkı sarıyorum. Lanet olası Şubat ayı. Burada olmak için en kötü ay bu olmalı.

Önümdeki kırmızı tuğlalı eve bakarken nefeslerim buğulu puflar halinde çıkıyor. Devasa bir yapı; kemerli pencereleriyle üç katlı. Geleneksel bir görünümü var. Sağ tarafta en az altı arabaya yetecek büyüklükte ayrı bir garaj, sol tarafta ise bir tenis kortu var.

Rüzgâr hızlanıyor ve içime bir ürperti gönderiyor. "Aman Tanrım."

"Buna alışık değil misin?"

Yanımda durmaya gelen Gemma'ya bakıyorum. Evin önündeki lambaların ışığı onun pembe yanaklarına saçılıyor. Üzerinde sadece bir kapüşon olmasına rağmen bu sıcaklıkla benden çok daha iyi başa çıkıyor gibi görünüyor.

"İçeri girebilir miyiz?" Gıcırdayan dişlerimin arasından soruyorum. Gözlerinde eğlence titreşiyor. "Ne kadar da bebedsin."

"Daha çok bir gün bebek sahibi olmak istiyorum ama taşaklarım burada donarsa yapamam."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı. "Gel hadi. Anahtar bende."

İçeri girer girmez rahatlayarak iç çektim. Çok daha iyi. Merkezi ısıtma için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Çatırdayan bir şöminesi olan geniş bir oturma odasına açılan büyük bir fuayede duruyoruz. Sağ tarafta ikinci kata çıkan bir merdiven, sol tarafta ise mutfak var.

Armando arkamızdan geliyor ve duvara iliştirilmiş sığ bir dolabı açıyor. İçinde anahtarların asılı olduğu bir dizi kanca var. Arabasının anahtarlarını boş bir tanesine asıyor ve dolabı kapatıyor.

Gemma'nın annesi gölgelerin arasından çıktığında yaklaşık dört adım atmıştık. Uzun bir ev bornozuna sarınmış ve saçlarını arkadan örmüş. Yeni hastalanmış kızını kucaklamak için koşup geleceğini sanıyorsunuz ama onun yerine Gemma'ya sadece eleştirel bir bakış atıyor.

Gemma'nın nefes alışını duyuyorum. "Anne."

Pietra Gemma'yı bir süre inceledikten sonra yanağına zarif bir öpücük konduruyor. "Berbat görünüyorsun."

"Uzun bir yolculuktu."

"Baban seninle konuşmak istiyor."

Gemma'nın omuzları g e r i l i r . "Gerçekten çok yorgunum. Yarına kadar bekleyemez mi?"

Pietra başını sallar. "Git, Gemma. Sabahtan beri seni bekliyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Gemma'nın bacakları ağırlığını zar zor taşıyor ve hastalığı yüzünden hâlâ halsiz.

"Anne, lütfen."

Normal bir anne olsa geri çekilirdi ama Pietra'nın normal olmaktan çok uzak olduğunu anlamaya başlıyorum. Tartışmak için o lanet ağzını açtığında, ben devreye giriyorum.

"Bayan Garzolo, doktor Gemma'ya önümüzdeki birkaç gün dinlenmesini söyledi. Saat biri geçti. Uzanıp biraz dinlenmesi gerekiyor."

Her iki kadın da bana bakıyor, biri ihtiyatlı bir şekilde minnettar, diğeri ise kızgın.

Pietra'nın ne düşündüğünü anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yok. Onun evindeyim ve burada kuralları ben koymuyorum. Ama bakışlarını tutuyorum, bu düşünceyi dile getirmesi için ona meydan okuyorum.

Nerede olduğumuz umurumda değil. Gemma'nın iyiliği benim önceliğim ve annesinin bir amcık gibi davranmasına izin vermeyeceğim.

Pietra sonunda, "Yarın ilk iş. Odana git Gemma." Gözlerini bana dikti. "Seninle şimdi konuşacak."

Neredeyse on beş saattir seyahat ediyor olmamızın da etkisiyle hastanelerinin berbatlığı hakkında bir yorum yapmak geliyor içimden ama yutkunuyorum. Kollarımı açarak karşılanmayacağımı biliyordum. Garzolo beni sadece mecburiyetten ağırlıyor.

Gemma kısa bir an için benimle göz göze geliyor, neredeyse özür diler gibi bakıyor.

Omuz silkiyorum. Özür dilemesini gerektirecek bir şey yok.

Pietra'nın onu takip etmemi işaret etmesinden ve beni götürmesinden önce iyi geceler deme fırsatım olmuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kesinlikle tavsiye edilen sekiz saatlik uykuyu uyumadığımı anlamak için saate bakmama gerek kalmıyor.

Siktir et jet lag'i. Neden şimdiye kadar bunun için hap geliştirmediler?

Doğrulduğumda inledim. Duvardaki saat yatağımla benim toplam üç saattir birbirimizi tanıdığımızı söylüyor.

Saat sabahın beşi.

Garzolo'nun ofisine vardıktan sonra beni bir saat boyunca orada tuttuğunda uyuyakalacağımı sandım. Konuşma

esasen neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordu. Dem'in ona daha önce söylediği şeyi üç kez tekrarladım. Sadece operasyonlarına bir göz atıyor ve daha fazla şey üzerinde işbirliği yapma fırsatı olup olmadığını görüyorduk. Sonunda benden alacağı tek şeyin bu olduğunu kabul etti ve gitmeme izin verdi.

Yataktan kalkıp hızlı bir duş aldıktan sonra en sıcak tutan giysilerimi, yani bir şekilde yanıma almayı akıl ettiğim gri İtalyan yn takımıımı giyiyorum. Aslında, muhtemelen sahip olduğum en sıcak tutan şey bu. İbiza ve Güney İtalya'da yaşadığım için sağlam bir kış gardırobuna ihtiyacım yok.

Bunun başka yolu yok, yakında alışveriş yapmam gerekecek, yoksa yavaş yavaş hipotermiye yenik düşeceğim.

Garzolo muhtemelen bundan hoşlanırdı.

Alışveriş yapmaktan nefret ederim ama o piin yüzündeki gülümsemeyi silecekse alışveriş yapmaya hazırım.

Öncelikle ele almam gereken daha acil bir sorun var. Gemma evde yokken ona nasıl göz kulak olacağımı bulmam gerekiyor. Onun yanında olmalıyım. Ne de olsa Vale'e o morluğun ardındaki gerçek hikayeyi ğreneceğime söz verdim.

En basit seçenek, Garzolo'yu bir şekilde ben buradayken onun koruması ve şoförü olmama izin vermeye ikna etmek olurdu.

Sorun şu ki, zaten onlardan biri var.

Armando Vitale.

Yani birinci adım o pislikten kurtulmak. İkinci adım, Garzolo'yu bu iş için doğru adam olduğuma nasıl ikna edeceğimi bulmak.

Yatak odamdan çıkıyorum ve evin içinde biraz dolaşıyorum, düzeni tanımaya çalışıyorum. Bunu yeni bir yerde kaldığım her seferde yaparım. En son isteyeceğiniz şey, başınızın belaya girmesi ve tüm çıkışların nerede olduğunu bilmemenizdir.

Her şeyi katalogladıktan sonra bir espresso içmek için mutfağa gidiyorum.

Kahve makinesinin çekirdekleri öğütmesini beklerken tezgahdan bir gazete alıyorum. Bir manşet gözüme çarpıyor. *"ABD Başsavcısı Organize Suçlarla Mücadeleye Devam Edeceğine Söz Verdi."*

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. İster İtalya'da ister Amerika Birleşik Devletleri'nde olsun, her zaman bu tür şeyler için yemin ederler. Bizim oralarda nadiren bir şey ifade eder. Seçilmiş yetkililerin çoğu bizim elimizdeyken nasıl olabilir ki? Her yıl bunun için bütçe ayırıyoruz.

Kahve makinesinin yanına dizilmiş küçük fincanlardan birini alıp espressoyu hazırlıyorum. Hazır olduğunda içmek için odama götürüyorum.

Yatak odamda kemerli büyük bir pencere var. Diğer taraf hala çok karanlık, yukarıdaki yıldızları görebiliyorsunuz. Pencere kenarında durmuş, Garzolo'nun ön tarafa park ettiği arabaları seçmeye çalışıyordum ki bir telefon ekranının parıltısı gözüme çarptı.

Gözlerimi kısıyorum. Az önce evin yan kapısından biri mi çıktı?

Kim olduğunu görmek zor ama şekli ve boyu bir erkek olduğunu gösteriyor. Garzolo olamayacak kadar uzun.

Kahretsin, bu Vitale.

Ne giyiyor? Kışlık mont olmadığı kesin. Dur bakalım. Koşuya çıkacakmış gibi giyinmiş. Omurgamda ince bir telaş var. İyi bir fikirle gelen türden.

Ne yöne gittiğini görene kadar bekliyorum ve sonra bir kez daha yatak odamdan çıkıp antreye gelene kadar evin içinde sessizce ilerliyorum.

Vitale'in dün gece anahtarlarını koyduğunu gördüğüm dolabı açıp Suburban'ın anahtarını çıkarıyorum.

Dışarı adımımı atar atmaz dondurucu soğuk hava üzerime çarpıyor. Çenem kapanıyor ve aceleyle lanet arabaya gidiyorum. Bu hava tam bir kabus. İnsanlar burada nasıl hayatta kalıyor?

Vitale'i bulmam uzun sürmedi. Sırıtiyorum. Yansıtıcı kıyafet bile giymiyor. Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu bilmiyor mu?

Dışarıda karanlık varken çalışırken?

Ayağım gaza basıyor. Yaklaştığımı duyacak diye endişeleniyorum ama adamın umurunda değil. Muhtemelen müzik dinliyor.

Her şey bir senfoni gibi bir araya geliyor.

Araba ona çarptı. Bir ığlık atıyor, n camın üzerinden uçuyor ve sonra vücudu donuk bir gümbürtüyle yere akılıyor.

Arabadan indim ve onu kontrol etmeye gittim. Bayılmış ama nabzı düzenli atıyor. Bir süre yryemeyebilir ama iyileşecek. Bu yaptđđım en kötü şey değil. Omzunu okşadım ve arabaya geri döndüm.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bu yolculuk iyi başladı.

Evin geri kalanı uyanmadan bir saat önce Garzolo'nun evine varıyorum,

BÖLÜM 15

GEMMA

Ras ve ben döndükten sonraki ^{sabah}, kendimi yorgun ve halsiz hissederek uyandım.

Dün gece annemden tam bir sorgulama bekliyordum ama sadece ateşimi ölçüp Ras'ın yanımda uslu durup durmadığını sorduktan sonra yatmama izin verdi.

Yaptığına dair onu temin ettim. Aslında yalan söyledim ve sadece birkaç kez beni kontrol etmek zorunda kaldığını söyledim, ellerinin tenimdeki anısı tüylerimi ürpertse bile.

Sanırım ona karşı bir çekim hissediyorum. Mutfağında olanların neden vücudumun her yerinde sıcak hissettirdiğini açıklayan tek şey bu.

Birkaç ateşli gün içinde ondan nefret ederken nasıl *oldu da* böyle bir *duyguya* kapıldım?

O hâlâ Martina'nın düğününde benden bir öpücük çalan ukala Camorrista. O zaman ondan etkilenmemiştim, değil mi?

Dudağımı ısırdım. O zaman bile beni öptüğünde bir şeyler hissetmişim.

Avucumu kaşlarımın üzerinde gezdiriyorum. Ras'a olan hislerim üzerine kafa yormanın gerçekten bir anlamı yok. Ben nişanlı bir kadını, o ise muhtemelen en kısa zamanda buradan gidecek geçici bir misafir. Ayrıca, düğünden önceki programım çok yoğun. Çoğunlukla evin dışında olacağım, bu yüzden onu neredeyse hiç görmeyeceğim.

Artık New York'a döndüğüme göre, yakın geleceğim üzerimde bir gölge gibi dolaşıyor. Bakışlarım duvarda asılı takvime ve kırmızı kalemle daire içine alınmış tarihe kayıyor. Evli bir kadın olmama beş hafta kaldı.

Duş almaya ve giyinmeye gittim. Saçımı tararken Cleo odama daldı ve bana bir milyon soru sordu.

nasıl hissettiğimi sordu. Daha iyi olduğuma dair onu temin ediyorum ve kahvaltı için aşağıya iniyoruz.

Yemek salonuna girer girmez tuhaf bir atmosfer olduğunu fark ediyorum. Annemler Ras'la birlikte oturmaya başlamışlardı bile. Ben içeri girdiğimde bakışları bana kayıyor ama hemen babama geri dönüyor.

"Çevrede hiç kamera var mı?" diye soruyor.

"Sokaklarda yok. Onları yıllar önce kaldırtmıştık," diye homurdanıyor Papà, kahvesinden bir yudum alırken. "Salak herif zifiri karanlıkta koyu renk kıyafetler giyyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yerime otururken soruyorum.

"Bir araba kazası oldu," diyor annem, yüzü asık. "Bu sabah biri Armando'yu ezmiş."

Gözlerim irileşiyor. "Ne? O iyi mi?"

"Dört kırık kaburga, bir kırık bacak ve bir beyin sarsıntısı." Papa alay ediyor. Ouch. "Sürücü kimdi?"

"Vurup kaçmış."

Kaşlarımı çattım. Bu çok garip. Mahallemiz olabildiğince güvenlidir.

Annem başını sallıyor. "Nelson'ların çocuklarından biri olduğuna bahse girerim. İçlerinden birinin uyuşturucu sorunu olduğu söyleniyor."

"Bunu araştıracağım," diyor Papà, "Ama bu arada Armando en azından birkaç hafta iş göremeyecek ve zamanlama daha kötü olamazdı. Bu ay sekiz adamım sınırın öbür tarafında Meksikalılara bağlı ve biliyorsun bu bizim yoğun sezonumuz." Dikkatini bana yöneltti. "Joe'dan seni gezdirmesini istemek zorunda kalacağım."

Cleo homurdanıyor. "Joe yarı kör. Ehliyeti elinden alınmamış mıydı?"

"Hava aydınlık olduğu sürece sorun yok," diyor babam ama annem kaşlarını çatıyor.

"Cleo haklı Stefano. Yaptığı son kaza güpegündüz oldu. Bunu riske atmak istemiyorum."

"Gemma'yı sen sür o zaman," diye tersliyor Papà.

Mamma'nın gözleri kocasına dikilir. "Gemma'nın programı Cleo ile yaptığım işlerle çakışıyor. Onun dersleri önemli."

Kahvemden bir yudum alıyorum. Annem Cleo'nun bakire olmamasına rağmen uygun görünmesi için elinden geleni yapıyor.

Cleo bana anlamlı bir bakış atarak, "Gemma evlenene kadar dersleri iptal edebiliriz," diye yardımcı olmayı teklif ediyor. "Benim için sakıncası yok."

Annem yumurtasının kabuğunu kırıyor. "Tabii ki sakıncası yok. Piyano çalışın berbat Cleo, sofrada da öyle."

Kız kardeşimin tabağına bakıyorum. Kruvasanından kopardığı parçaları masa örtüsüne bulaştırmış.

"En azından bir hanımefendi olduğumu gösterene kadar tek bir dersi bile kaçırmayacaksın. Özellikle de Ludovico'nun önünde beni tamamen utandırdıktan sonra."

Ras boğazını temizlediğinde orada ne olduğunu öğrenmek için bir not alıyorum. "Gemma'yı ben bırakabilirim. Ben buradayken programım esnek."

Gözlerim ona kayıyor. Hayatta olmaz. İhtiyacım olan son şey onunla arabada yalnız saatler geçirerek kafamı daha fazla karıştırmak.

Boğazımı temizliyorum. "Bu gerçekten-"

"Bu çok cömert bir teklif," diye araya giriyor Papa. "Ama sen bizim misafirimizsin. Seni bu şekilde çalıştıramam."

"Saçmalık," diyor Ras. "Günde sadece birkaç saat olacak. Dem ve Vale bana Gemma'nın iyileşmesi için elimden gelen her şeyi yapmamı söylediler ve dürüst olmak gerekirse, sanırım hâlâ biraz rahatsız."

Ona ters ters bakıyorum, gözlerim gayet iyi olduğumu söylüyor.

"Biraz solgun görünüyor," diyor Cleo.

Sinirim tepeme çıkıyor. Cleo bana yardım ettiğini mi düşünüyor? Muhtemelen. Ras'la aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Gülümsüyor ve ağzına bir parça kruvasan atıyor.

Tekrar deniyorum. "Papà-"

"Şehirde rahatça araba kullanabilecek misin?" diye soruyor Ras'a, beni görmezden gelerek.

Ras başını sallıyor. "Çocuk oyuncağı. Güven bana, onu güvende tutacağım."

"Anlaştık o zaman." Papa bana dönmeden önce Ras'a kapalı bir gülümseme veriyor. Yüzündeki ifadeden kararının kesin olduğunu anlıyorum. "Programını Ras'a ver Gemma."

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Benim fikrim tamamen önemsiz mi? Arabayı kullanacak olan benim. Ama yemek masasında tartışmaya başlarsam ne olacağını biliyorum. Babam beni susturacak ve ben de şoförüm olarak Ras'a mahkûm kalacağım.

Masa örtüsünün altında yumruklarımı sıkıyorum. "Yarın özel bir alışveriş randevum var. Muhtemelen çok sıkıcı olacak ve uzun sürecek."

Ras'ın bakışları parlıyor. "Mükemmel. Kıyafet stoklamam lazım. Kutup iklimine göre hazırlanmadım."

Hmm. Ne kadar uygun.

"Randevu saat kaçta?" diye soruyor. "Öğlen.

Manhattan."

Ras masanın üzerindeki bir kâseye uzanır ve bir an için bir bardak yoğurt seçiyor.

Sonunda bir tanesine karar verdiğinde, sıcaklık yavaş bir dalga halinde göğsümden aşağı iniyor.

Şeftali.

Fincanı yırtıp açarken kaşlarının altından bana bakıyor. ifade saf
MASUMİYETEğer o değildi için ve flaş .

gözlerinin içindeki kötülük. "Trafığe yakalanmamak için on birde yola çıkacağız."

Ertesi gün, saat tam on birde ön kapıdan içeri adımımı atıyorum.

Ras çoktan arabanın içinde bekliyor ve beni görünce zıplayarak yolcu kapısını açıyor.

Dişlerimi sıktım. Bir yanımda geç kalmasını umuyor, böylece dakikliği konusunda babama şikâyetle bulunup Kör Joe'yu şoförüm olarak almakta ısrar edebileceğimi düşünüyordu.

Evet, önümüzdeki birkaç haftayı Ras'ın yörüngesinde geçirmektense bir araba kazasını göze almayı tercih ederim.

Korkuyorum. Onun yanında aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum.

Çekim gücümün yetişkin bir aşka dönüşmesinden ve önümüzdeki beş haftayı zaten **o l a c a ğ ı n d a n** daha da zor hale getirmesinden korkuyorum.

Ras'a karşı önceki hoşnutsuzluğumdan ne kadar faydalanmaya çalışırsam çalışayım, bunu yapamıyorum.

Beni sağlığıma kavuşturmak için günlerini harcadıktan sonra olmaz. Ve mutfağında olanlardan sonra.

Dün gece onunla ilgili bir rüya gördüm. Bir yataktaydık ve ben ateşler içindeydim, sırtımı onun önüne dayamıştım. Soğuk bir el bezini boynumda gezdirdi ve sonra göğsümün üzerine indirdi. Rüyamda o anda üzerimde kıyafet olmadığını fark ettim. El bezi göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden ve bacaklarımın arasından aşağıya doğru kaydı, her şey o kadar hassastı ki inlemekten kendimi alamadım. Dudaklar boynumun kenarına bastırdı ve tanıdık bir ses sordu. "Benim için ısladın mı, Peaches?"

O anda uyandım, tahrik olmuş, terlemiş ve umutsuzca boşalmaya ihtiyaç duyuyordum.

Daha önce bir erkeği hiç böyle arzulamamıştım ve aklımın bir köşesinde suçluluk duygusu var. Ne de olsa birkaç hafta sonra başka biriyle evlenmek üzere nişanlıyım. Rafaele'yi sevmiyor olsam da, başka bir adamla ilgili seks hayalleri kurmak yine de yanlış geliyor.

Yutkunuyorum ve Ras'a bakıyorum. Uzun saçları ensesinde düzgünce toplanmış ve sakallarını kesmiş. Bizi GPS'i takip ederek mahallenin dışına çıkarırken bronzlaşmış elleri direksiyonda esniyor. Taktığı yüzüklerden biri yatak odasında denediğim yüzük. Bunun farkına varmak derimin altında bir şeylerin uğuldamasına neden oluyor.

"Ras, burada gerçekten ne yapıyorsun?" Sesime sinirli bir tonun karışmasını engelleyemeyerek soruyorum. "Bana şoförlük yapmak için bu kadar zaman harcadığına göre her ne ise o kadar da önemli olamaz."

"Bunu bana sormanı baban mı söyledi?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden yapsın ki?"

"Bir iş için burada olduğumu s ö y l e d i ğ i m d e bana inanmadı. Amerikalı ortaklarımızı biraz daha yakından tanımak için diplomatik bir görev."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Damiano, Messero ve Garzolo klanlarıyla yapmayı düşündüğümüz gibi büyük bir anlaşma yapmayı taahhüt ettiğinde, ikisinin de söz verdiklerini yerine getirebileceklerinden emin olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Bu cümle kulağa prova edilmiş gibi geliyor ama özü mantıklı sanırım. Kulağa o kadar da mantıksız gelmiyor, yine de Papa'nın bundan neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

Ras bunun için buradaysa, neden beni gezdirmek için gönüllü olmaya bu kadar hevesli?

Bu işte bir terslik var.

Yüzümdeki morlukla bir ilgisi olduğuna dair bir his var içimde. Vale hala bu konuyu açmadı ve kız kardeşimi tanırım. O izin vermez

Bunun gibi bir şey.

Ras da bana göz kulak olmak için mi burada?

Sanırım Vale ondan bunu yapmasını istediye minnettar olmalıyım.

Ras evimizde kalırken babam bana vuracak kadar aptal değil.

Şimdilik ondan güvendeyim.

Ama yeni bir tehdit var. Sürücü koltuğundaki adamın oluşturduğu bir tehdit.

Belki de onun tüm kusurlarını kendime hatırlatmalıyım ki bu aşkı daha tomurcuk halindeyken durdurabileyim.

O kibirli ve utanmaz.

Soğuğa dayanamıyor. Bu konuda tam bir bebek gibi. Dün gece ne kadar sefil görüldüğünü görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Onu taradım. Şu anda bile havaya uygun giyinmemiş. Üzerinde yün bir takım elbise ve gri bir düğme var ama ceket yok. Arabanın kaloriferleri sonuna kadar açık. Gerçekten de New York kışına göre hazırlanmamış, değil mi?

Başka ne kusuru var? Onu hiç bir şeyden rahatsız olurken gördüm mü?

Bir anım canlandı. "Bana lakabını nasıl aldığını anlat."

Kaşlarının çatılışından bunun ağzımdan çıkmasını beklemediğini anlıyorum.

"Neden?" diye soruyor şüpheyle.

"Sadece merak ettim. Ras'ın bir anlamı var mı?"

Hızlı şeride geçiyor. "Sistemde, hala daha yüksek bir patrona rapor veren otorite sahibi biri anlamına geliyor."

Bu mantıklı. Ne de olsa Damiano'ya rapor veriyor. "Yani bunu sana Dem mi verdi?"

Koltuğunda kayıyor. "Hayır, on altı yaşımdan beri böyle çağırılıyorum."

"Nasıl yani?"

Arabanın içindeki ruh halinde ince bir değişim var. Profili sertleşiyor ve rahatsız edici bir şeyin içine girdiğimi hissediyorum.

Sonunda cevap vermeden önce bir süre tereddüt ediyor. "Sınıfımdaki bir çocuktan aldım," diyor alçak bir sesle. "Pek anlaşılamıyorduk. Yapmamam gereken bir şey yaptım ve bu aramızda bir savaş başlattı. Beni aşağılamak için bana bu lakabı taktı."

Beklediğim her neyse, o değildi. Tırnaklarım avuçlarımla yumuşak etine battı. "Ona ne yaptın?"

"Yeni motosikletini çaldım ve kaza yaptım. Ailesi babamın işinde çalışıyordu ve motosikleti almak için yıllarca para biriktirmişlerdi. Yapılacak kötü bir şeydi," diye itiraf ediyor başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek. "Ve Nunzio bunu ödediğimden emin oldu."

"Seni dövdü mü?"

Ras sanki çok daha fazlası varmış gibi espriz bir kahkaha atıyor. "Evet."

Bakışlarımı onun güçlü ve kaslı vücudunda gezdiriyorum. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"O zamanlar böyle görünmüyordum. Sıksa bir çocuktum. Bölge şefinin oğlu olarak babama her şeyi anlatabilir ve Nunzio'nun icabına bakmasını sağlayabilirdim ama bu, durumu kendi başıma halledemeyeceğimi kabul etmek anlamına gelirdi. Bunun için fazla gururluydum. Bu yüzden, mezuniyetimizin olduğu gece son darbeyi indirmeye karar verene kadar yaklaşık iki yıl boyunca dayaklarına katlandım."

Ses tonuyla damarlarımda buzlar eriyor. Korkunç bir şeyin önsezisi. "Ne yaptı?"

Boğazını temizliyor. "Okulumuzun arkasındaki oyun alanında bileklerimi kesmeye çalışırken arkadaşları beni yere yatırdı. Yavaşça kan kaybından ölmemi istediler, böylece öldüğümü hissedecektim. Neredeyse başarıyorlardı ama sonra öğretmenlerden biri sigara içmek için dışarı çıktı ve onları gördü."

Mağazanın otoparkına girdiğimizde korku boğazımı sarıyor ve sıkıyor. Ras'a bakmak için dönüyorum. Profili bir maske gibi. Ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair hiçbir ipucu yok.

Birden ne diyeceğimi şaşırdım.

Ölebilirdi.

Bu uzun zaman önce olmuş olsa bile, onu rahatlatma ihtiyacıyla göğsüm sıkışıyor. Bunun ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyorum. Biri damarlarını keserken bir hayvan gibi yere yatırılmak.

Midem bulanıyor. "Ras, çok üzgünüm."

Arabayı park ederken hiçbir şey söylemiyor. Kontağı kapattığında uzanıp avucumu bileğine doluyorum.

Dondu kaldı. Tenine dokunduğum yere bakıyor.

Yavaşça kolunu kendime doğru çektim. Kolunun altından koyu mürekkep sızıyor ve kolunu yukarı ittiğimde onu görüyorum. Bileğinin tam ortasında yaklaşık beş santim uzunluğunda ince bir yara izi var. Dövmeler bir kez bile keşişmeden etrafını sarıyor. Sanki göze çarpması için özen göstermiş gibi.

"Neden kapatmıyorsun?"

"Hatırlamak istiyorum."

Başparmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum ve o da karşılık olarak titriyor. Yavaşça, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

"Bana onu öldürdüğünü söyle."

Gözlerinin içinde bir ateş yanıyor. Elini geri çeker ve "Henüz değil" der.

16. BÖLÜM

GEMMA

Mağazaya doğru yürürken Ras'ın hikâyesi kafamda tekrar tekrar dönüp duruyor.

Bana son derece kişisel bir konuda güvendiğini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Lakabıyla ilgili soruyu sorduğumda bir kusur arıyordum. Onun yerine, bir güç bulmuş gibi hissediyorum. Yapımcı erkekler zayıflıklarını göstermekten hoşlanmazlar. Aslında, onlar yokmuş gibi davranmayı severler. Ama her nasılsa, Ras'ın onunkini kucakladığını görmek, onu gözümde daha da etkileyici kılıyor.

Yürüyen merdivenlerden indiğimizde insanların bize baktığını fark ediyorum. İki yaşlı kadın durup birbirleriyle fısıldaşıyor, gözleri Ras'ın üzerinde.

Ras fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Yüzümde bir şey mi var?"

Dudağımı ısıırıyorum, çünkü ona kendi iyiliği için fazla yakışıklı olduğunu nasıl açıklayabilirim? İbiza'da diğer bronzlaşmış İspanyolların ve İtalyanların arasına daha iyi uyum sağlıyordu ama burada göze çarpıyor.

Bir grup liseli kız gözlerinde kalplerle yanımızdan geçiyor ve Ras onlara gülümseyince kıkırdamaya başlıyorlar.

Duruyor, bana dönmeden önce omzunun üzerinden şaşkın bir ifadeyle onlara bakıyor. "Cidden, var mı?"

"Hayır, yüzünde bir şey yok. Sen sadece..." Ona doğru bir el salladım.

"Ne?"

Yeleğini çekiştiriyorum. "Senin yakışıklı olduğunu düşünüyorlar. Bronz tenin, uzun saçların ve dövmelerinle çok egzotiksin."

Yüz hatlarında bir farkındalık beliriyor ve sonra dudakları kendinden memnun bir sırıtışa dönüşüyor. "Biliyor musun, New York'u daha çok sevmeye başladım."

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. "Hiçbir şey söylememeliydim. Egonun başka bir desteğe ihtiyacı yok."

Hızla bana yetişiyor. "Söylesene, görünüşüm hakkında ne düşünüyorsun?"

"İltifat mı bekliyorsun?" Yüzüm ısınırken bile soruyorum. Benimle flört mü ediyor?

"Sen bana benim hakkımda ne düşündüğünü söyle, ben de sana senin hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim."

Şimdi iç çamaşırı reyonundan geçiyoruz. "İlk sen gir." "Bayan Garzolo!"

Duruyorum. *Hayır, o değil.* Annem bugün Melanie'nin bana yardım edeceğini söyledi.

Ama sağa bir bakış Benjamin'in çalıştığını doğrulamaya yetiyor.

Midem bulanıyor.

Kırk küsur yaşındaki bu adam beni her zaman ürkütmüştür. İki ay önce, ben üzerimi değiştirirken soyunma odasına girip bana kıyafetlerim konusunda "yardım" etmeye çalıştığında içimdeki his doğrulandı. Olay çıkarmadım çünkü annemin, adamlarından birini Benjamin'in üzerine salmış olabilecek Papà'ya söylemesini istemedim. Ya da daha büyük olasılıkla Papa olayı benim üzerime yıkmanın bir yolunu bulacaktı. Bu yüzden anneme yeni bir satış elemanıyla çalışmak istediğimi söyledim. Çeviride bir şeyler kaybolmuş olmalı.

Benjamin'in aşırı güçlü parfümünü bir düzine metre öteden alıyorum ve sarılmak için yaklaştığında kendimi destekliyorum. Tam temas etmek üzereydi ki Ras aramıza girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ras soruyor, sesi bir bıçak kadar

keskin. Etrafına göz gezdiriyorum.

Benjamin Ras'a göz kırptıyor, şaşırmış görünüyor. "Oh, merhaba." "Merhaba.

uzaklaşıyor, aralarına biraz daha mesafe koyuyor. Ras, Benjamin'in üzerinde yükseliyor, kaslı gövdesi göz korkutuyor. "Ben Bayan Garzolo'nun satış elemanıyım. Benjamin Scott." Bir an tereddüt ettikten sonra elini uzattı.

Ras elini tuttu.

Benjamin elini tutunca irkildi ve rengi biraz soldu. "Ben

Ras. Sana Ben diyebilir miyim?"

"Benja'yı tercih ederim-"

"Ben, ben Bayan Garzolo'nun arkadaşıyım. Bu randevu için ona eşlik ediyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Benjamin elini çekerken. Parmakları birbirine yapışmış görünüyor. "Size özel alışveriş alanını göstereyim."

Ras'ın avucu sırtımın küçük kısmına iniyor, sert ve sahiplenici. Karnımın içinde bir şey kıpırdıyor. Gideceğimiz yere doğru yürürken onu orada tutuyor.

Benjamin omzunun üzerinden bize bakıyor. "Denemek istediğiniz özel bir elbise olduğunu biliyorum Bayan Garzolo, o yüzden sizin için hazırladım. Ayrıca hoşunuza gideceğini düşündüğüm birkaç parça daha getirdim."

"Teşekkür ederim," diyorum sertçe.

Özel giyinme odalarına ulaştık. "Her şeyin hazır olduğundan emin olmam için bana bir dakika ver. Sen burada bekleyebilirsin." Benjamin bekleme alanındaki koltukları işaret ediyor ve bir kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

Ras kaşlarını çatarak ona doğru bakar. "Bu adamı tanıyor musun?"

Oturduğumda elini bırakıyor. Bunun bu kadar farkında olmam yüzümün ısınmasına neden oluyor. "Bana daha önce birkaç kez yardım etmişti. Ama bugün başka biri olsun istedim."

Ela gözleri tekrar bana dönüyor ve beni dikkatle inceliyor. "Ondan hoşlanmıyorsun."

Beni okumak bu kadar kolay mı? Ras vücut dilinden iyi anlıyor olmalı. Sanırım bu onun işinde kullanışlı bir beceri.

"Neden olmasın?" diye üsteleyerek kanepede yanıma oturdu.

Herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum. Benjamin sürüngenin teki ve amirinden azar işitmeyi hak ediyor ama gerçek bir güruhu onun üzerine salmak istemiyorum.

O kimseyi öldürmedi. Sadece bir şeyler hissetmeye çalıştı. Elbisemi alıp buradan gitmeliyim.

"Önemli değil. Sadece bir kadını tercih ederim." Ras başını sallıyor. "Nedenini söyle."

Kemikli bir köpek gibi, yoğun ve odaklanmış. Nasıl yaparım? bıraktı mı? "Bana garip bir his veriyor."

Ras bir kolunu arkama atıyor ve dönüyor, göğsü omzuma geliyor. Bu adamın kişisel alan kavramı yok. "Bana ne olduğunu anlatmayacaksan, en kötüsünü düşüneceğim." derken yüzü benden birkaç santim uzakta.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Neredeyse sert. Isı içime doğru yayılıyor. Neyim var benim böyle?

Benjamin yeniden ortaya çıkıyor. "Pekâlâ, hepimiz hazırız-"

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var, Ben. Sakıncası var mı?"

Ras'ı dirseğimle dürtüyorum. Ne yapıyor bu? Ortak bir bekleme alanındayız ve o sanki burası bizim kişisel toplantı odamızmış gibi davranıyor. Adam yavaşça kapıdan çıkana kadar Benjamin'e bakıyor.

"Sorun değil."

"Ras, bu-"

Daha da yaklaşarak sırtımı kanepeye yaslıyor ve çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Ne. Ne yaptı. O. Yaptı." Naneli nefesi yanaklarımı okşuyor.

Yutkunuyorum, gözlerinde hâlâ bunu bırakabileceğine dair bir işaret arıyorum.

Bırakmayacak. Ben ona bir cevap verene kadar beni burada tutacak.

Çenemi tuttuğu yerden çekerek, "Peki," diyorum. Canımı yaktığı için değil, onun tarafından dokunulmak vücudumun her yerini titrettiği için. "Geçen sefer üstümü değiştirirken üzerime yürüdü."

Ras'ın gözleri karardı. "Bilerek mi?"

"Evet. Kıcıımı elledi, tamam mı? Elbisemi giymeme yardım ediyormuş gibi davranmaya çalıştı ama ben o kadar saf değilim."

Ras'ın çenesi sıkıştı. Bana korkunç bir gülümseme veriyor ve yanağımı okşuyor. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

"Ras, büyük bir de-"

Çoktan kalkmış, Benjamin'in arkasında kaybolduğu kapıya doğru ilerliyor.

Ayağa fırladım. "Ras, yapma-"

Kapı uçarak açıldı. Ras onu görüş alanımdan çıkarmadan önce Benjamin'in paniklemiş yüzünü yakalıyorum.

"Efendim?" Benjamin ciyaklıyor, sesi uygun bir şekilde korkmuşa benziyor. "Sorun ne-"

Ras o n u boynundan tutup geriye doğru itiyor ve duvara çarpıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, peşlerinden koşup kapıyı çekerek kapatıyorum. Tanığa ihtiyacımız yok.

"Yanlış kızla yattın Ben," diye homurdanıyor Ras.

Parmaklarını Benjamin'in ciyaklamasına yetecek kadar gevşetiyor, "Ne yaptım ben? Ben hiçbir şey yapmadım! Bu bir yanlış anlama-"

"Bayan Garzolo bana buraya son gelişinde ona uygunsuz bir şekilde dokunduğunuzu söyledi."

"Dokunmadım!"

"Bayan Garzolo'nun yalancı olduğunu mu söylüyorsun?"

Benjamin'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu. "Hayır, tabii ki hayır."

"Onu bu odalardan birinde üstünü değiştirirken yakaladığınızı söyledi. Sen mi, yoksa o mu yalan söylüyor?"

"BEN-BEN-BEN-" Benjamin'in umutsuz bakışları üzerime çevrildi.
"Bayan Garzolo, özür dilerim!"

Ras onun karnına yumruk atıyor. Bir kere. İki kez.

Benjamin acı içinde inliyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bunu izlemek çok zor ama nedense durdurmak için acele etmiyorum. Kalbim göğsümün içinde hızla atıyor.

Ras benim için ayağa

kalkıyor. "Lütfen, efendim-"

Parmaklarımı kaydırarak açıyorum ve aralıktan bakıyorum.

Ras onu kaldırıyor ve tekrar duvara çarpıyor. "Biliyor musun, eskiden olsa bunun için elini keserdik."

Benjamin hüngür hüngür ağlıyor. "Elimi değil. Lütfen, elim olmaz!" "Sorun değil. Mantıklı bir adam olabilirim."

Ras taşaklarına sertçe vurup onu yere fırlattı.

Benjamin acı içinde çığlık atıyor, yerde bir karides gibi kıvrılıyor.

"Eğer ona bir saniye bile uzun süre bakarsan, sadece elini kesmekle kalmam. Her uzvunu keserim. Seni bir kütük haline getiririm. Beni anlıyor musun?" Ras'ın sesinde mizahtan eser kalmamış. Sert ve soğuk, bu tehdidi yerine getirip getirmeyeceği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde.

Buz ciğerlerime yayılıyor. Ras'ın sıradan bir adam olmadığını, Casalesi'nin korkulan gizli patronu olduğunu unutmuş gibiyim.

Ayakkabısının burnuyla Benjamin'in yüzünü kaldırıyor.

"Söyle." "Evet! Anlıyorum."

"Yeter," diye bağıyorum.

Tanrım, neredeyse Benjamin için üzüleceğim. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Bu bana göre değil. Şiddetten hoşlanmam. Özellikle de kendi adıma yapılan şiddeti. Öyleyse neden bu gösteriden garip bir şekilde heyecan duyuyorum?

Kendimi ezilmiş kadife kanepeye bırakıyorum. En son ne zaman birinin beni bu şekilde savunduğunu hatırlamıyorum. Saygısızlıklarının ailem için ne anlama geldiğinden dolayı değil, beni nasıl etkilediğinden dolayı.

Ras'ın yaptığı da buydu.

Ras kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla Benjamin'in kıvranan, hıçkıran haline baktı.

"Pekâlâ, toparla Ben. Bütün gün bekleyemeyiz." Ayakkabısıyla onu tekrar dürttü. "Benim de bazı şeylere ihtiyacım var. Kışlık gardırop. Zevkine güveniyorum. Altı-dört yaşımdayım, genelde büyük beden giyerim. Ayakkabı numaram kırk yedi. Sanırım burada on üç numara var, ama bana bir iyilik yap ve kontrol et."

Benjamin kendini yerden kaldırmayı başarıyor ve ikimize de bakmadan bir şeyler mırıldanıyor. "Elbette efendim."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Bakışlarım gelecek haftaki parti için internetten seçtiğim ışıltılı sarı elbiseye takılıyor. Rafaele'nin teyzesinin ellinci doğum günü ve tüm Garzololar davetli. Şehir merkezinde bir mekanda akşam yemeğinin ardından Rafaele'nin kulüplerinden birinde bir parti var, yani her ikisi için de uygun bir şeye ihtiyacım var. Ölçüleri kontrol ettiğimde biraz büyük geldi.

Boğazımı temizledim. "Ras, elbisemin tadilatını işaretlemesi gerekiyor."

Ras bana bakıyor, ben de başımı sehpanın olduğu yöne çeviriyorum, içinde mezura ve iğnelik olan bir tepsi var.

Benjamin duraklıyor, bir ayağı çoktan kapının dışında ve buradan çıkmak için çaresiz görünüyor.

Ras, "Hayır, ben hallederim," diyerek oturduğum yere doğru yürüyor ve iğneli yastığı alıyor.

Benjamin kapıdan fırlarken kollarımı kavuşturup yumruğumu burnuma bastırıyorum.

Ras yastığı savuruyor ve bakışlarımla buluşuyor. İç çekiyorum. "Terapiye ihtiyacı olacak."

Ras omuz silkiyor. "Bunu sana elini sürmeden önce düşünmeliydim."

Tenime bir sıcaklık yayılıyor. "Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum, sen de o zamanı iğneleri nasıl kullanacağını Google'da aramak için kullanacaksın. Bir partiye orantısız bir elbiseyle gitmeyeceğim."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Merak etme, o kadar da zor olamaz."

Elbiseyi raftan kaptığım gibi soyunma odasına giriyorum ve ağır perdeyi büyük bir gürültüyle kapatıyorum.

Kıyafetlerimi çıkarırken, Ras'ın bizi ayıran tek perdeyle dışarıda durduğunu düşününce kalbim garip bir ritimle dans etmeye başlıyor. Sütyenimi çıkarıp bir kancaya asıyorum.

Ras, "Evet, bu sorun olmayacak," diye sesleniyor ve sanki tam oradaymış gibi geliyor. "YouTube'da bir video buldum."

Omurgamda bir heyecan oluşuyor. "Tamam, harika."

Elbisenin içine giriyorum ve kumaş kıvrımlarıma sürtündüğünde, her şey normalden biraz daha hassas hissediyor.

Elbise biraz fazla uzun ve bir santim kadar kumaş yerde birikiyor. Toparladım ve küçük bir topukla bu uzunluğun yeterli olacağına karar verdim.

Yine de göğüs bölgesi bir sorun. Boyun kısmı V dekolteli ve daha büyük göğüslü biri için yapılmış. Yan fermuarı kapatıyorum ve askıları omuzlarımda tutarak soyunma odasından çıkıyorum.

Aynanın önünde duruyorum ve Ras telefonundan başını kaldırıp bakıyor. İki kez baktı.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Ne?"

Telefonunu cebine koyarak bana doğru yavaş ve bilinçli birkaç adım atıyor. Kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyorum.

"Senin hakkında ne düşündüğümü sana hiç söylemedim," diyor, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bana yenilebilir bir şeymişim gibi bakıyor.

Neden bahsediyor bu?

Ah, evet. Doğru ya. Zihnim bu ana o kadar odaklanmış ki diğerlerini unutmuş.

Tam arkamda duruyor, vücudunun sıcaklığının sırtıma yayıldığını hissedebileceğim kadar yakın. Yansımamız sinirlerin tenime dağılmasına neden oluyor. O çok daha büyük. Daha uzun. Ben üstümü değiştirirken o takım elbisesinin ceketini çıkardı ve gömleği omuzlarının ve kollarının kaslı hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Duymak ister misin?" Kelimeler göğsünün içinde gürlüyor.

"Elbette," diyorum hafifçe. Nasıl iyi temizlendiğime ya da saç kesimimi nasıl beğendiğine dair bir şeyler duymayı bekliyorum.

Onun yerine gözleri kararıyor. "Sen harikasin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Birden nefesim kesildi. Bacaklarımın arasında beliren sıcaklığı kontrol altına almaya çalışarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Aynada, bakışlarının aşağıya indiğini ve küçük hareketi fark ettiğini görüyorum. Odadaki hava üzerime baskı yapıyor. O kadar sersemlemiş durumdayım ki, uygun bir tepki veremiyorum, gerçi içinde bulunduğumuz ortamda böyle bir şeyin varlığından bile emin değilim.

Ne kadar telaşlandığımı fark etmiş olmalı ki merhamet gösterip bana bir çıkış yolu veriyor. "Elbise nasıl oldu?"

Yutkunuyorum. "Askıları çok uzun." Sesim o kadar zayıf ki sanki maraton koşmuşum gibi.

"Bir bakayım."

Ellerini omuzlarıma doğru kaldırıyor ve parmaklarımla askıları tuttuğu yerin üstüne koyuyor. Bırakıyorum ve onun devralmasına izin veriyorum.

"Sanırım en az bir santim ayarlanmaları gerekiyor."

Ras işaret parmaklarını kayışların altından geçiriyor ve hafifçe çekiştiriyor.

Kumaş göğüslerimin üzerinde düzleşip sertleşmiş meme uçlarıma baskı yaparken bir nefes çekiyorum. Merkezimdaki sıcaklık ısrarla titreşiyor.

"Bu nasıl?" Ras mırıldanıyor, sıcak nefesi ensemden bir okşayış gibi geziniyor.

"Belki biraz daha."

Bir kez daha çekiştiriyor. Soluğumun kesilmemesi için dudağımı ısıyorum. Meme uçlarımla daha da sıkışıyor ve yansımda elbisenin narin kumaşını ittiklerini görmemesine imkân yok.

"Bu iyi," diye nefes alıyorum.

"Bekle," diyor Ras, sesi törpülenmiş. "İğneleri almam gerek."

Ben devralıyorum, bu sırada ellerimiz birbirine sürtünüyor.

Geri döndüğünde, gözle görülür bir açlık kaynıyordu. bakışlarının içinde. Başparmağını kayışın üzerine bastırıp iğneyi geçirmesini izliyorum.

İkinci iğne kumaşın arasından kayarak tenimi deldiğinde irkiliyorum.

Dilini şaklatıyor. "Kahretsin, özür dilerim."

"Önemli değil."

Ama o benim sözüme inanmıyor. Kayışı omzumdan kaydırıyor, parmak uçlarının her biri tenimde sıcak bir iz bırakıyor. "Kanaman var."

Birisi bu odadaki havayı elektrikle dolduruyor. Yüzümün, boynumun, göğsümün üzerinde kayıyor ve ben nasıl kapatacağımı bilmiyorum. "Sorun yok."

"Seni yaralı görmekten hoşlanmıyorum."

Kelimeler etrafımızdaki boşlukta asılı kalıyor. Tek duyduğum göğsümdeki gürültülü çarpma ritmi.

Yavaşça, o kadar yavaş ki hayal ettiğimi sanıyorum, başını eğiyor ve dudaklarını omzuma bastırıyor.

Nefesim kesiliyor. Dilinin sıcak, ılık bir fırçası tenimde geziniyor ve bunu hissetmemem gereken yerlerde hissediyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. İçimde yeni bir tür ihtiyaç beliriyor, kemiklerimin içinde vızıldayan türden. Damiano'nun karanlık mutfağındaki o çalıntı öpücüğün yankılarını taşıyor.

Bu çok yanlış. Bu tam da kendime ondan uzak durmam gerektiğini söylediğimde korktuğum türden bir bela. Başka bir erkeğin yanında hiç böyle hissetmemiştim.

"Ras, bunu yapmamalıyız," diye mırıldanıyorum, nefesim kesilmiş gibi. Dudakları tenime değiyor. "O zaman bana durmamı söyle."

Geri çekilmek niyetindeyim ama bunun yerine bedenim ona yaslanıyor.

Memnun olmuş gibi bir ses çıkarıyor ve bir avucunu belime kaydırıyor.

Dişlerinin hafifçe tenimi ısırdığını hissediyorum ve dudaklarım ayrılıyor. Göğsüm yükselip alçalıyor. Yüz dereceyim. Avucunu karnımın ortasına doğru sürüklüyor, ta ki kumaş durana ve elbisenin dekoltesinin üzerinde çıplak tenle karşılaşana kadar.

Ağzını boynumun omzumla birleştiği hassas yere götürüyor ve bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. Kıçımı kalçasının ön tarafına bastırarak kadar hafifçe eğiyorum ve orada ona birkaç iltifattan fazlasını kazandırdığına emin olduğum bir şeyle temas ediyorum.

Kısık bir inilti çıkardı. "Siktir."

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişken elini elbisemin önündeki boşluktan geçirip bir göğsümü avuçluyor ve sıkıyor.

Parmaklarıyla meme ucumu sıkarken düşüncelerim karışıyor. Bu kadar ileri gitmesini beklemiyordum ama olanlardan bu kadar heyecan duymayı da beklemiyordum.

Tanrım, mahvoldum.

Kapı çalındı.

Birbirimizden ayrılıyor ve odadaki hava serbest kalan gerginlikle dalgalanıyor.

Ras derin bir nefes alıyor, pantolonunu düzeltiyor ve bana bakıyor.

Elbisemi düzeltiyorum. "İçeri gel."

Benjamin arkasındaki giysi rafını sürükleyerek içeri giriyor. Ras diğer iğneyi bitiriyor ve işaretlerin doğru olup olmadığını kontrol etmesi için onu çağırıyor.

Onayı alıyoruz ve elbiseyi çıkarmaya gidiyorum. Perdeyi çekip kapatıyorum ve alnımı aynaya dayıyorum. Daha önce haklıymışım. Ras'ın etrafında olmak berbat bir fikir. Ama gözlerimi açıp omzumda bıraktığı açık pembe ize baktığımda, uzak durmak için gerekenlere sahip olduğumdan emin değilim.

BÖLÜM 17

RAS

Garzolo'nun çalışma odasına girmek planladığım bir şey değildi ama Gemma'nın annesi, mağazadaki randevudan sonra Gemma'yı Cleo ve onunla geç bir öğle yemeğine götürmem için bana mesaj attığında mükemmel bir fırsat ortaya çıktı.

Pietra onları eve bırakacak, yani bugünlük ben yokum.

Gemma ve ben restorana giderken on dakika boyunca hiç konuşmadık. Soyunma odasında olanlar, aklımdan neler geçtiğini bilmek için can atmama rağmen, yorum yapılmadan bırakılması daha iyi bir şey gibi görünüyor.

Sınırları zorlamaya ve akılsızca şeyler yapmaya alışkınım ama Gemma'nın gönüllü bir suç ortağı olmasına alışkın değilim.

O lanet elbisenin içinde aynanın karşısında dururken ona bakarken tek düşünebildiğim Messero'nun hayatının geri kalanında ona sahip olma ayrıcalığına sahip olmasının ne kadar adaletsiz olduğuydu.

O salak anlamıyor. *Onu* anlamıyor. Ibiza'da onları birlikte izlediğimde gördüm. Onun yanında robot gibiydi. Ona zar zor dokundu. Onunla konuşmadı bile.

Benimle nişanlı olsaydı, tek bir saniyesini bile boşa harcamazdım. Yanımdan ayrılmazdı. Yemek yemek isterse, onu beslerdim. Oturmak isterse, kucağıma otururdu. Duş almak isterse, o mükemmel tenin her santimini yıkar ve sonra onu tekrar kirletirdim.

Çenemi sıkıyorum. Delirmek üzereyim.

Bıçağımın ucunu kapının kilidine sokup o y n a t ı y o r u m . Kilit yumuşak bir tıkırtıyla açılıyor.

Odanın içine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Çalışma odasını taramam beş dakikadan az sürdü ve kesinlikle değerli hiçbir şey bulamadım. O kilidin, bir şey bulmamı engellememesine şaşmamalı.

Bir çocuğun bile içeri girmesini engellemek için. Burası sadece göstermelik. Garzolo asıl işini başka bir yerde yapıyor olmalı ya da ben gelmeden önce her şeyi temizleyerek mükemmel bir iş çıkarmış.

Çalışma odasından çıkıyorum, oturma odasındaki bara uğrayıp kristal bir bardağa biraz viski dolduruyorum ve üst kattaki yatak odama çıkarken yanıma alıyorum.

"Gemma'nın yanında dikkatli ol."

Dem'in numarasını çevirirken bu sözler kafamın içinde tekrar tekrar dönüyor. Ona buradaki ilerlemem hakkında bilgi vermeli ve Gemma'nın teninin tadının nasıl olduğunu ya da küçük inlemelerinin tam perdesini bilmiyormuş gibi davranmalıyım.

Yanında aklımı kaybedebileceğim onca kadın varken, neden başka bir adamla nişanlı olan bir kadın olmak zorunda ki? Hem de herhangi bir erkekle değil. Bir Don. Dem'in başına çığ gibi büyüyen sorunlar açmadan o heriften kurtulamam.

Soğuk bardağı alnıma bastırıyorum. Gemma'nın nişanlısını öldürmenin olası sonuçlarını düşünmem bile harika bir şey.

Damiano üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Ras."

"Balayınızı böldüğüm için üzgünüm." Şu anda Maldivler'de, küçük özel bir adadalar ve otelde sadece onlar var.

"Sorun yok, Vale biraz kestiriyor. İşler nasıl?"

"Garzolo'yu ben buradayken Gemma'nın bakıcısı olmama izin vermesi için ikna etmeyi başardım."

"Bunu nasıl başardın?"

"Diğer adamı devre dışı bırak."

Kıkırdıyor. "Aferin sana. Garzolo seni ekibiyle tanıştırdı mı?"

"Evet, dün gece onlarla yemek yedim. Geldiğim gece pek mutlu değildi ama o zamandan beri Bay Misafirperver oldu. Beni

restoranı, La Trattoria." "Ve?"

"Hepsine, sorduğum sorulara cevap vermemeleri için açıkça talimat verilmişti.

sorular. Onlardan işlerinin ne kadar iyi gittiğine dair büyük laflar dışında bir şey öğrenemedim."

"Hmm. Belki de Gemma'nın şoförü olmana izin vermesi için onu ikna etmek kolay olmuştur çünkü işine burnunu sokmanı istemiyordur. Bu şekilde seni meşgul edeceğini düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. Damiano haklı. Bunu düşünmeliydim. "Kahretsin, haklı olabilirsin."

"Bu beni şaşırtmaz. İbiza'da yeterince ketumdu. New York'taki durumla ilgili dışarıdan bir bakış açısı bulman gerekecek. Kal'ın bağlantısıyla görüştün mü?"

"Yarın sabah Orrin'le buluşacağım."

"Güzel. Bkz. ne sen olabilir olsun gelen Onu. Yapma. olmak utangaç tatlandırmak konusunda da."

"Nasıl gittiğini sana haber veririm."

"Pekâlâ. Gemma'nın durumuyla ilgili bir ipucu var mı?" "Henüz bir şey yok."

"Ona babasını sormalısın. Napoletano'nun dediğine göre Garzolo'nun bu evliliğin gerçekleşmesine ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsediyor, yani bir şeyler biliyor olabilir."

Çenemi kaşıyorum. Evet, bu konuya en son değindiğimizde felaketle sonuçlanmıştı.

Damiano'ya bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü söylemek üzereyken kendimi durduruyorum.

Omurgamdan aşağı hoş olmayan bir şey kayıyor. Gemma'yı üzmemden korktuğum için mi çabalarımın ödün veriyorum?

Patronuma bundan daha fazlasını borçluyum.

"Pekâlâ. Bakalım ondan bir şey öğrenebilecek miyim?"

Telefonu kapattık ve ben içkimi yudumlarken kendime gelmem gerektiği sonucuna vardım. Dem'in emriyle buradayım. Ona temiz bir kafa borçluyum. Gemma ile oyun oynamayı içermeyen gerçek önceliklerime odaklanmam gerekiyor. Garzolo kızını nasıl tehlikeye attığının kokusunu alırsa, hiçbir tehdit kalmama izin vermesini sağlayamaz. Klanının Messero ile birleşmesi için yanıp tutuşuyor, bu çok açık. Beni buna bir tehdit olarak görürse bana katlanmayacaktır.

Amerikalılarla yapılan bu anlaşma önemli. Dem'in Casalesi'nin başına geçmesiyle ilk büyük hamlemiz olacak ve halkımız nasıl sonuçlanacağını görmek için izleyecek. Dem'in bizim için doğru lider olduğundan kimsenin şüphe duymasını istemiyorum.

Onda bu yeteneğin olduğunu fark ettiğim anı hatırlıyorum. Bu neredeyse on yıl önceydi. Sara'yla olanlardan sonra kimse, ama hiç kimse benimle konuşmuyordu. Bir erkeğin kabuğuydum. Kırık, öfkeli, yıkıcı. Onun ihaneti kalbimi parçaladı. Haftalarca evimden çıkmadım.

Damiano beni uçurumdan geri çeken kişiydi. Gerçekten deneyen tek kişi oydu. Yapmayacağımı, yapamayacağımı gördü.

-Kendim için bir gelecek görüyordum, o da beni vizyonuna inandırdı. Kendime inanmaya başlamadan önce yıllarca ona inandım.

Viskiyi bitirdim ve bardağı yumuşak bir çınlamayla komodinin üzerine bıraktım.

Bundan daha iyisini yapmalı ve Gemma'nın vücudunun yatağında yaratacağı girintiyi düşünmek yerine işime odaklanmalıyım. Sara'dan sonraki tüm kadınları kendimden uzak tutmamın bir nedeni var. Yıllardır dikkatimin önemli olan şeylerden uzaklaşmasına izin vermedim ve şimdi de buna başlamayacağım.

Orrin Petraki ile buluşacağım kahve dükkânı Poet's Café'ye saat sekiz on beşte varıyorum. Kapısında sekizde açılır yazmasına rağmen kapalı.

Sinirli bir of çekiyorum ve bu of yüzümün önünde beyaz bir bulut olarak beliriyor. Hava eksi on derece ya da telefonumdaki uygulama on dört Fahrenheit olduğunu söylüyor. Yeni siyah kaşmir kazağım ve yün ceketimin içinde bile göğüs uçlarım donacakmış gibi hissediyorum.

Sikerim böyle işi.

Telefonumu çıkarıp Yunanlı'yı ararken parmak uçlarım uyuşmuş durumda.

"Neredeyse geldim," diyor, hattan cızırtılar geliyor. "Yukarı çekiyorum. Uzun ceketli adam sen misin?"

"Evet," diye bağıriyorum ahizeye. "Burada donuyorum amına koyayım."

Kıkırdıyor. "New York'a ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum. Alışmam dört kışımı almıştı."

Siyah bir SUV kaldırıma yanaşiyor, sürücüsü kıvrıcık siyah saçlı ve belirgin burunlu, sırttan genç bir adam. Telefonunu bana doğru sallıyor.

Telefonu kapatıyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum, omuzlarım neredeyse kulak hizasında. O mağazadan bir şapka ve atkı almalıydım ama Gemma'yla yaşadığım olaydan sonra sertleşen penisimden kurtulmakla meşguldüm.

Bugün onu gördüğümde bu konuyu açıp açmayacağını merak ediyorum.

Orrin arabadan atladı ve elimi sıkmaya geldi. "Ras, değil mi?"

Onu şöyle bir süzdüm. Genç ama yanağında eski bir yara izi, alnında da yeni bir yara izi var. Bunlar ona belli bir ağırlık veriyor. Onun kenarda oturan biri olmadığını şimdiden söyleyebilirim.

"Evet." Başıımı kapının üstündeki tabelaya doğru eğiyorum. "Şair sen misin?"

Bana orantısız bir sırıtış fırlatıyor. "Kime sorduğuna bağlı. Soyadın var mı?"

"Sorrentino."

"Buralarda bir Sorrentino tanıyorum." Bir dizi anahtar çıkarmadan önce ceplerinden birini karıştırıyor. "Burada akrabaların mı var?"

Başıımı sallıyorum. "New York'ta değil. Bütün ailem hâlâ Napoli'de."

Kapının kilidini açıyor ve içeri girmemi işaret ediyor. "Boş ver o zaman. Napoli'ye hiç gitmedim ama hep gitmek istediğimi biliyorsun. Pizzanız en iyisi olmalı, değil mi?"

Kafenin sıcak havası etrafımı sararken rahatlayarak ürperiyorum. "Öyle diyorlar."

"Biliyor musun, bir süre önce oradan bir adamla tanıştım." Orrin kapının arkasından çarpmasına izin veriyor. "Messerio'nun ekiplerinden biriyle birlikte. Aslında belki de Napoli'den değildi. Kahretsin, burada çok fazla İtalyan var, herkesin nereli olduğunu hep karıştırıyorum."

O kahve makinesine doğru yürürken ben de ceketimi çıkarıyorum. Bu adam çok konuşuyor, ama ondan istediğim şey göz önüne alındığında bu iyi bir şey olabilir.

"Kahve ister misin?" "Evet."

Bir kap öğütülmüş kahve çekirdeği çıkarıyor. "Kal bana dedi ki sana en çok yardımcı olan ben olacağım. Görünüşe göre siz ve patronunuz bir süredir onunla çalışıyorsunuz."

"Kal iyi bir adamdır. Yıllar boyunca bize çok yardımcı oldu." İbiza'da silah ve mühimmat sıkıntısı çekmememizin sebebi Kal Petraki'dir.

"Tebrikler bu arada. De Rossi'nin kısa süre önce en iyi köpek olduğunu duydum."

Sandalyede rahatlıyorum ve bileğimi dizimin üzerinde çapraz yapıyorum.
"Casalesi yönetiminin umutsuzca bir değişikliğe ihtiyacı vardı."

"Senin için de büyük bir terfi ha?"

"Göründüğü kadar göz alıcı olmadığını söylediğimde bana güvenin."

Orrin iki espresso yapmaya başlar. "Altı yıl önce buraya ilk geldiğimden beri yükselmeye çalışıyorum. Şimdi, yaklaşık bir düzine adamdan oluşan bir ekibi yönetiyorum. Büyük oyuncular değiliz, ama iyi bir işim var ve sanırım taşralı adamlarınızla diplomasiyi sürdürürsem bunu büyötmeye devam edebilirim."

"Kendi bölgeniz mi var?"

"Messeros ve Riccis arasındaki sınırın tam ortasında. Son zamanlarda biraz gergin." Bana baktı. "Belki duymuşsundur."

"Meselenin çözüldüğünü sanıyordum."

"Evet, Riccis'ler Messero-Garzolo markalı büyük bir straponla sikildi. Yeniden inşa etmeleri en az on yıl sürecektir." İki espresso getirdi ve karşıma oturdu. "Peki nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir yudum aldım. Güzel bir şey. Sert ve acı.

"Ailelerimizin yakın zamanda birleşmesi nedeniyle Damiano'nun Garzolo'yla ortak bir ticari çıkarı olduğunu herhalde şimdiye kadar anlamışsındır."

Orrin başını salladı. "Kal'dan o kadarını anladım." "Messero da işin içinde."

"Bu doğru. Garzolo'nun diğer kızıyla nişanlı, değil mi? Adı neydi... Gia mı? Onu sadece bir kez gördüm, ama unutamayacağın bir kış parçası, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hoşnutsuzluğumun alevini koymak için espressomdan bir nefes alıyorum. "Adı Gemma. Her neyse, buraya durum tespiti yapmak için geldim. Amerikalı dostlarımızın ürünümüzü taşımak için gereken kapasiteye sahip olduklarından emin olmak istiyoruz."

"Çok ihtiyatlı."

"Yapabileceklerinden şüphe etmek için herhangi bir neden varsa, bunun farkında olmak isteriz."

Orrin'in gözleri parlar. "Riccis'ler için endişeleniyor musun? Dediğim gibi, darmadağın durumdalar. İntikama ne kadar susamış olurlarsa olsunlar, ciddi bir tehdit oluşturmamaya kadar çok adam kaybettiler."

"Garzolo'nun ekibinin de büyük bir darbe aldığını hissediyorum."

"Aldılar. Sanırım bu yüzden bugünlerde daha farklı çalışıyor." "Nasıl farklı?"

"O..." Orrin omuz silkiyor. "Temkinli. Bazıları onun yaşlandığını söylüyor. Eski rotalarından bazılarını geri çekti."

İlginç. "Bir şeyden mi korkuyor? Yoksa insan gücü mü azaldı?"

Orrin fincanını yere bırakıp kollarını kavuşturdu. "Ayrıntıları bilmiyorum. Bu benim yetki alanıma girmiyor. Adamlarım onunla pek ilgilenmez."

"Daha fazlasını öğrenebilir misin?"

Kafenin dışından bir çöp kamyonu geçiyor. Şu anda kar yağıyor.

"Etrafa sorabilirim. Yakında bir poker oyunumuz var. Oradan biri daha fazlasını biliyor olabilir."

"Kimse sorduğumu bilmemeli."

Orrin sırtıyor. "Ben dün doğmadım." Masanın üzerinden eğilip göz göze geliyoruz. "Şimdi bana Napoletani'nin çok iyi bildiği şu sahte mallardan biraz daha bahset."

Yarım saat sonra Orrin'le işleri toparladım. Adam açıkça bizimle bir anlaşma yapmak istiyor ve ben de bunun iyi bir şans olduğunu düşünerek yanından ayrılıp Garzolo'ların evine geri dönüyorum. Gemma'nın saat onda onu götürmem gereken bir randevusu var.

Bu görüşmeden sonra iyimserim. Orrin buranın yolunu biliyor gibi görünüyor. Ailelere yabancı biri ama

Yumuşak dili sayesinde insanların gözüne girmeyi başardı.

Ekibinin Messeros'a iyi para kazandırdığı gerçeği de cabası. Bana, kimsenin ekibinin bölgesine tecavüz etmeye çalışmadığından emin olmak için onlara bir koruma ücreti ödediğini söyledi.

Garzolo hakkında söyledikleri ilginç. Stefano'nun ekibiyle akşam yemeği yediğimde, hepsi işleri hakkında büyük konuşuyorlardı. Görünüşe göre azalan hırsları hakkında en ufak bir ipucu yoktu. Bir masa dolusu aç adam gördüm.

Garzolo operasyonlarını gerçekten küçültüyorsa, ekibi mutlu olamaz. Yemek yemeleri lazım. Ya hepsi mükemmel oyuncular ya da bunun arkasında çok iyi bir neden var.

Ne olduğunu bulmam gerek.

Eve park ediyorum ve Dem'e bir ipucu bulduğumu bildirmek için belli belirsiz bir mesaj yazıyorum. Bu kadar çabuk bir şey elde etmek iyi hissettiriyor. Telefonumu orta konsola atıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Tap tap.

Yan gözle baktığımda Gemma'nın arabanın diğer tarafında durduğunu görüyorum, saçlarını at kuyruğu yapmış. Kapının kilidini açtığımda içeri atladı. Bir çift tayt ve sporcu sütyeninin üzerine hayatımda gördüğüm en kabarık kışlık montu giymiş. Bakışlarım onun sıkı karnına kayıyor ve sıcaklık kasıklarına doğru akıyor.

Cazzo.

Arabayı dolduran baş döndürücü kadın kokusunu görmezden gelmeye çalışırken nereye gittiğimize dair beynimi zorluyorum.

Ah, doğru ya.

Pilates. "Hazır

mısın?"

"Evet."

Ellerimi direksiyona doladım ve garaj yolundan çıktım.

Dün ona neden Nunzio'dan bahsettim? Pek çok insanla paylaştığım bir hikâye değil ama bana adımı sorduğunda bir şey beni ona gerçeği söylemeye zorladı.

"Bana onu öldürdüğünü söyle."

İçim daraldı. Sanki umursuyormuş gibi alttan alta bir öfkeyle söyledi.

Ya da belki de bu sadece zihnimin hayal kurmasıydı. Görmek istediği şeyleri görüyordur.

Aramızdaki bu bağı hissediyor mu? Her zaman vardı. Evet, beni ısırdığı o ilk günden beri. Aksini iddia etmesi umurumda değil.

İbiza'da, benim yanımdayken bu kadar dengesiz olmasını sağlayan şey bu bağıdır.

Kendin söyledin. Öfkesini senden çıkarıyordu.

Belki ilk başta, ama sonra değil. Benim dairemde değil. Kesinlikle o mağazada değil.

Ve şimdi de değil, o güzel gri gözleriyle bana bakarken, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

Ben de onu anlamaya çalışıyorum.

İçinde yanan bir ateş var ama ailesinin tüm hayatını bu ateşi söndürmeye çalışarak geçirdiğinden şüpheleniyorum.

Onu uyumlu hale getirmek

için. İtaat etmesini

sağlamak için.

Onu kontrolleri altında tuttukları çok açık. Ailesinin yanında, benim yanımda hiç olmadığı kadar sınıyor.

Neden korkuyor?

Belki de onu motive eden korku değildir. Belki de ailesinin bir ömür boyu aşıldığı zorunluluk d u y g u s u d u r .

"Messerio'yla evlenmezsen ne olur?" Teorimi test etmeye çalışarak soruyorum.

Bakışları endişeyle titriyor. "Neden?"

"İbiza'dayken Vale'ye bunun ailenin hayatta kalması için çok önemli olduğunu söylemiştin."

Koltuğunda kayıyor. "Bunu zaten konuşmuştuk, değil mi? Babamın bana söylediği buydu. Messeros'la birleşmenin Riccis'lerle yaşanan karmaşadan sonra itibarımızı güçlendireceğini söyledi. Onlarla her şey kötüye giderken, işler bir süreliğine kötüye gitti."

"Ne kadar kötü?"

"Bir grup adamımızı öldürdüler." Bir sonraki şeyi söylemeden önce pencereden dışarı bakıyor. "Amcalarımızı. Kuzenlerimizi."

"Vale bu konuda pek konuşmuyor."

"Bunun için burada değildi, değil mi?" Ses tonuna biraz keskinlik karışıyor. "O kaçtıktan sonra hızlandı."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu, Gemma'nın ailenize karşı geldiğinizde neler olacağına dair belli bir dersi içselleştirmesine mi neden oldu? Vale, Messero ile nişanı bozma fikrini ortaya attığında Vale ile bu kadar sert tartışmasının nedeni bu muydu?

Garzolo'nun onu bu evliliğin müzakere edilemez olduğuna ikna etmek için fazla bir şey söylemesine gerek kalmamasına şaşmamalı. Bunun için hazırlanmıştı.

Gemma bu evliliği mantığa büründürürken hep diğer insanlardan bahsediyor. Ne istediklerinden. Neye ihtiyaçları olduğundan. Peki ya kendi ihtiyaçları? Onların ne olduğunu biliyor mu? Yoksa tüm hayatını onları nasıl bastıracağını öğrenerek mi geçirdi?

Ağzımın içindeki nahoş tadı geçip yutkunuyorum. Bu çok boktan. Garzolo tüm ailesinin sorumluluğunu Gemma'nın omuzlarına yüklüyor. Bu yükü Garzolo taşımalı, onun değil.

Bir trafik lambasına geldik ve bana baktı. "Eğer evliliğim bunun bir daha asla olmamasını sağlayacaksa, bu bir pazarlık olur, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten yeterli olacağını düşünüyor musun? Babanın işinde barış uzun sürmez."

Yüz ifadesinden bir gölge geçiyor. "Aileme yardım edebileceğimi ama bunu yapmamayı seçtiğimi bilseydim kendimle yaşayamazdım."

Kalbim kaburgalarımın arasına yerleşiyor.

Bunu yapmaya kararlı.

Bu iyi bir şey olmalı. Buraya yapmaya geldiğim şeye odaklanmamı kolaylaştırmalı. Ama kendini feda etmeye ne kadar hazır olduğundan bahsettiğini duymak kesinlikle harika hissettirmiyor. Ve Messero'ya. O adam kendisine verilen hediye asla takdir etmeyecek. Gemma bundan daha iyisini hak ediyor.

Yine de yapabileceğim bir şey yok. Doğru şeyin bu olduğuna ikna olmuşken olmaz.

Pilates stüdyosuna vardığımızda bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ras?"

"Evet?"

"Soyunma odasında olanlar... Bir daha olamaz."

Bunun olacağını bilmeliydim, ama onun bu sözleri söylediğini duymak hâlâ karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Farklı yollarda yürüyoruz. İç içe geçmemesi gereken yollar. Ne kadar cazip olursa olsun, aramızda her ne yaşandıysa artık bitmeli. Çünkü ona ne kadar bağlanırsam bağlanayım, o benim için yaratılmamış.

Bakışlarımı tutarken gözleri ıslıl ıslıl yanıyor, sözlerini kabul etmemi bekliyor.

Sonunda bakışlarını kaçırın ben oluyorum. "Seni bir saat içinde alırım."

BÖLÜM 18

GEMMA

Önümüzdeki birkaç gün boyunca kendimi evde tutmayı başardım ve Ras ile daha fazla yalnız kalmaktan kaçındım.

Düğün organizatörü eve geliyor, Cleo'ya, anneme ve bana nevresimleri, orta süslemeler için seçenekleri gösteriyor ve bize pasta örnekleri getiriyor. Bir sürü soru soruyorum, zihnimi birkaç kapı ötemde yaşayan adamdan başka bir şeyle meşgul etmeye zorluyorum kendimi. Çalışkanlığım bana annemden övgü, Cleo'dan ise bıkkın bir bakış kazandırıyor.

Cuma günü planlamacı gittikten sonra "Sakin olabilir misin?" diye soruyor. "Çok yüksek bir standart belirliyorsun."

"Ludovico nasıl? Döndüğümünden beri onun hakkında hiçbir şey duymadım."

Sırıttıyor. "Ben de duymadım. Görünüşe göre son görüşmemizden sonra benim hakkımda kararsız kalmış."

"Sana ne olduğunu hiç sormadım."

"Annemin deyimiyle, ilk kez çatal bıçak kullanıyormuşum gibi yedim ve Ludovico bu konuda yorum yapınca ona beni rahat bırakmasını söyledim. Bana medeniyetsiz dedi. Ben de ona muhtemelen küçük bir aleti olduğunu söyledim."

Şakağımı ovuyorum. "Cleo..."

"Ne? Doğru olmalı, çünkü o olaydan sonra çok sinirlendi. Annem o zamandan beri aralarını düzeltmeye çalışıyor ama umarım düzelmez. Ondan nefret ediyorum."

"Bu gece La Trattoria'da olacak mı?" "Hiç sanmıyorum."

Bu akşam Messeros'larla yemek yiyeceğiz. Bildiğim kadarıyla Ras davet edilmedi, ki en iyisi de bu, çünkü artık onun yanında soğukkanlı davranma yeteneğime güvenmiyorum.

Seks rüyaları bana eziyet etmeyi bırakmıyor. Uyandığımda vücudum ihtiyaçla uğulduyor ve kalçalarım ıslaklıktan kayganlaşıyor. O kadar kötüleşti ki, durumu kendi başıma düzeltmeye çalıştım ama yapamıyorum. Vibratörüm aylardır bozuk ve annemin haberi olmadan eve yeni bir tane getirmenin bir yolunu bulamadım. Vale kaçtığından beri tüm paketlerimizi kontrol ediyor.

Parmaklarımla kendimi nasıl boşaltacağımı bilmiyorum. Tanrı biliyor, denedim ama hiç işe yaramadı. Çok yaklaştım ama asla sınırı geçemedim.

Kahvaltı boyunca bacaklarımın arasındaki ısrarlı zonklamayla uğraşmak zorunda kaldım. Bu sırada Ras tam karşımda oturuyordu.

İşkence gibiydi.

Sanki onun dokunuşu bir şekilde hücresel düzeyde içime kodlanmış ve şimdi benim onu arzulamaya programlanmış gibi.

İ düşündüm a az günlerle minimal İletişim olur havalı ama endişelendiğim kadarıyla işe yaramıyor.

Onun varlığını arzuluyorum. Sesini. Gülüşünü.

Ama biliyorum ki bu özlemi gidermek, o kaçınılmaz olarak gittiğinde işleri daha da kötüleştirecek. Bu yüzden duygularımı küçük bir kutuya tıkıştırmaya ve zihnimin derinliklerine itmeye çalışıyorum.

"Ben giyinmeye gidiyorum." Cleo oturma odasındaki kanepeden kalkıyor ve avuçlarını kalçalarının üzerinde düzeltiyor. "Annem geç kalmamak için çok uğraştı. Sana her zamankinden daha gergin mi göründü?"

"Emin değilim." Son zamanlarda annemin ruh haline pek dikkat etmiyordum.

Cleo avucunu uzattı. "Hadi gel. Bir şişe şarap getireyim de yemekten önce çakırkeyif olalım."

Kötü bir fikir ama ilk kez kabul ediyorum. Gülümseyip mükemmel bir nişanlı gibi davranabilmem için gerginliğimi alacak bir şeye ihtiyacım var.

La Trattoria'ya gitmek üzere evden çıktığımızda Cleo ve ben hafiften kafayı bulmuştuk. Arabanın teybinden Dalida çalıyor ve annemle babam bizim duyamayacağımız şeyler hakkında kısık sesle İtalyanca konuşuyorlar. Ne dediklerini anlamaya çalışıyorum ama beş dakika sonra sıkılıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Cleo, "Hadi bir bulmaca çözelim," diye öneriyor.

"Ayıkken bile bulmacalarda çok kötüsün."

"Biraz sarhoşken daha iyiyim. Daha yaratıcı oluyorum."

Telefonumda bir bildirim beliriyor, Ras'tan bir mesaj.

Cleo iğrenç bir oohing sesi çıkarır. "Koruman ne iş yapıyor? sana mesaj atıyor mu? Şimdiden endişelendi mi?"

Onu susturarak, ailemizin hâlâ bizimle ilgilenmediğinden emin olmak için kontrol ettim. "Sesini alçalt. Ve o benim korumam değil."

"Öyle mi? O zaman Benjamin'in etrafındaki davranışlarını nasıl açıklıyorsun?"

Ona bundan bahsetmemeliydim. Hemen ardından yediğimiz öğle yemeğinde alışverişin nasıl geçtiği konusunda başımın etini yemeye devam etti, ben de annem tuvalete gittiğinde Ras'ın Benjamin'i nasıl silip süpürdüğünü anlattım.

Olanların geri kalanı hakkında ağzımı kapalı tuttum. Ras ve benim yaptığımız şey o kadar uygunsuzdu ki, Cleo'nun en kötü kabahatleriyle yarışırdı.

Cleo yaklaşıyor. "Aç şunu."

Ekranı ondan uzaklaştırarak bildirime dokunuyorum.

Bana gelecek haftaki programını gönderebilir misin?

İçimden bir hayal kırıklığı geçiyor ama onu itiyorum. Ne bekliyordum ki? Bana nabzımı hızlandıracak bir şey söylemesini mi?

Hayır, en iyisi bu.

"O surat ifaden de ne öyle? Yumurtlamak üzereymişsin gibi görünüyorsun," diyor Cleo, telefonuma bir kez daha bakmaya çalışarak, ama ben dönüyorum

ıkardım ve çantama geri koydum. "Ne istedi?" "Programımı."

Esniyor. "Sıkıcı."

Gideceğimiz yere vardığımızda vızıltılarım hâlâ devam ediyordu ve arabadan inip Küçük İtalya'da soğuk bir kaldırıma çıktık. Papà anahtarları valeye veriyor ve girişe doğru yürüyor, sürüye liderlik ediyor.

Kızarmış restorana adımımızı atar atmaz uzun, derin bir nefes alıyorum. Burası her zaman çok güzel kokar, makarna sosu, taze pişmiş ekmek ve ev yapımı kırmızı şarap gibi. Çocukluğumun kokusu. Haftada bir akşam yemeği için buraya gelirdik ve bu her zaman en sevdiğim geceydi. Tüm aile, teyzeler, amcalar ve onların çocukları katılırdı ve onlar yemek yerken çocuklar çılgınca koşturur ve masaların altında sürünürlerdi. Her yemekten sonra istediğimiz kadar tiramisu yememize izin verilirdi. Birden fazla kez, bu cömert teklif Cleo'nun kusmasıyla sonuçlandı.

Bu gece, birinci kattaki kalabalık yemek alanını es geçip doğruca üst kattaki lüks özel odaya çıkıyoruz. İçeride Rafaele ve Nero çoktan oturmuşlardı. Rafaele masanın başında, Nero da sağında.

Kaşlarımı attım. Rafaele Papa'nın koltuğunda oturuyor ve Papa insanlara çekilmelerini söylemekten çekinmiyor. Bizi selamlamak için ayağa kalkıyorlar ve hepimiz yerleştığımızda Papà, Rafaele'nin solundaki koltuğa oturuyor. Bu çok garip. En son ne zaman masanın başına oturmadığını hatırlamıyorum.

Ama benden başka kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

Cleo masadaki şarap şişesine uzanıyor ve kadehini neredeyse ağzına kadar dolduruyor. Başka kimseye bir damla bile ikram etmiyor. Henüz on sekiz yaşında olduğu için içki içmemesi gerekiyor ama söz konusu aile olduğunda La Trattoria'da kimse bu kuralları uygulamıyor.

Nişanlımın bakışları bardağın üzerinde daralıyor ve dudakları hoşnutsuzlukla inceliyor.

Çantamı sandalyesinin arkasına asıyorum ve kulağına fısıldıyorum,
"Kaba davranıyorsun."

Omuz silkiyor ve büyük bir yudum alıyor.

"Gemma, düğün planlaması nasıl gidiyor?" Garsonlar antipasti ve salata tabaklarıyla içeri girerken Nero soruyor.

"Çok iyi. Bu hafta ortadaki süslere karar verdik ve pastayı seçtik."

"Çikolatalı mı?"

"Beyaz çikolata ve ahududu." Nero

sırıttıyor. "İyi seçim."

"Sizin taraftaki konuk listesini tamamladınız mı?" Annem tabağı Nero'ya uzatmadan önce çatalıyla biraz salam ayırıyor.

"Kuzen Emiliano ve ailesi son anda vazgeçmek zorunda kaldı ama geri kalanların hepsi onaylandı," diyor Nero.

"Kuzen Emiliano mu? Onunla birkaç ay önce senin evindeki partide tanışmamış mıydık Rafaele?"

Antipasti tabağı nişanlıma geliyor, o da hiçbir şey almadan Papà'ya uzatıyor. *Harika*. Eğer buradaki yemekleri beğenmezse, benim yemeklerimi de beğeneceğine dair hiç umut yok. Şef Caruso'nun eline su dökmem.

Nero onun yerine cevap verirken Rafaele şarabından bir yudum alıyor.
"Sen yaptın."

"Buralarda yaşadığını sanıyordum. Neden gelmiyorlar?"

Nero başını sallar. "Bir araba kazası geçirdi. Şerefsizin biri onu komaya soktu."

Annem dilini onaylamaz bir şekilde şaklatıyor. "Bugünlerde sürücüler. Stefano sana birkaç gün önce olanlardan bahsetti mi?"

.."

Cleo iki parmağını ağızına sokar ve ısıklık çalar. "Hey! Biraz daha şarap lütfen."

Tanrım. Sıcaklık yanaklarımda geziniyor. Kız kardeşim medeni bir insan gibi davranabilecek kapasiteye sahip, yani bunu bilerek yapıyor. Ludovico'nun yanında neden böyle davrandığını anlayabiliyorum - onu korkutmaya çalışıyor - ama neden şimdi? Annemi utandırmaya mı çalışıyor?

Garson elinde bir şişe kırmızıyla aceleyle geliyor. "Yeterince içti."

Oturduğumuzdan beri nişanlığımın ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar ve tüm masanın kıpırdamamasına neden oluyorlar.

Garson yutkundu ve şişeyi geri çekti. "Elbette, Bay Messero."

"Hey, *Stronzo*, neden onu dinliyorsun?" Cleo tersler. "Biraz daha şarap dedim."

Garsonun ifadesi panik ve kararsızlığa dönüşür ve alnında boncuk boncuk terler belirir.

"Cleo, sakın ol," diyor annem dişlerini sıkarak, babam ise gözlerinde karanlık bir bakışla kız kardeşimi izliyor.

Elimi Cleo'nun koluna koymak için uzanıyorum ama o elimi geri çekiyor ve masanın üzerinden eğilerek Rafaele'ye ters ters bakıyor. "Ne kadar içeceğimi kontrol etme iznini sana kim verdi?"

"Boram boram içki kokarak geldin ve beş dakika önce oturduğumuzdan beri aşırı dolu bir bardak içtin bile," diyor Rafaele, sesi alçak. "Aileni utandırıyorsun."

"Sen de kışında böyle bir sopa taşıyarak kendini utandırıyorsun." Nero homurdanıyor.

Cleo'nun kolunu yakalıyorum ve tırnaklarımı geçiriyorum. Kız kardeşimin korkusuzluğu aptallıkla sınırlanıyor.

"Bu kadar yeter," diye bağıyor babam. "Bu yemeği yiyoruz çünkü konuşmamız gereken önemli bir konu var. Öfke nöbetini sonraya sakla, Cleo."

Cleo tartışmak için ağzını açıyor ama ben "Kes şunu" diye tıslıyorum.

Oflayıp pufluyor, koltuğuna yığılıyor ve ağzına bir parça ekmek tıktırıyor, öfkeli bakışları hâlâ Rafaele'nin üzerinde.

Nişanlım şarap kadehini kaldırıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. Onunla alay mı ediyor? Cleo'nun Rafaele'nin sinirine dokunabilmesi bir şey ifade ediyor.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun, baba?" Süregelen gerginliği dağıtmaya çalışarak soruyorum.

Papà peçeteyle dudaklarını siliyor ve tek bir bakışla garsonları odadan dışarı gönderiyor.

Kapı kapandıktan sonra, "Söyleyeceklerim son derece gizli ve bu odadan dışarı çıkmamalı," diyor.

Omurgamdan aşağı bir tedirginlik damlası süzülüyor.

Cleo'ya bakıyorum, bunun ne hakkında olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum, ama o bana başını hafifçe sallıyor.

"Rafaele'yi halefim olarak atıyorum. Ben emekli olduğumda, klanımızın başına o geçecek."

Çatal bıçak takımım ellerimden yuvarlanıyor.

Ne? Duyduklarıma inanamıyorum. Bu b i r d e n b i r e ortaya çıktı.

"Bu bir şaka mı?" Cleo kekeliyor. "Vince senin halefin."

"Vince, New York'taki işleri yürütmekle ilgilenmediğini açıkça belirtti."

Hayır, bu doğru değil. Herkes zamanı geldiğinde Vince'in geri döneceğini biliyor. Bu kesin. Avrupa'da geçirdiği zamanın tadını çıkarıyor olabilir ama bu asla kalıcı bir şey olmayacaktı.

Papa'nın doğuştan gelen hakkını öylece elinden almasına izin vermeyecektir.

Oda dönüyor.

"Vince'in bundan haberi var mı?" Kuruyan boğazımı zorluyorum.

Papa kelepçelerini düzeltiyor. "Haber var."

"Peki tepkisi ne oldu?"

Papa'nın sert bakışları üzerimde toplanıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, bu işe hiç ilgi göstermedi. Kardeşin bana halkımıza liderlik edebileceğini kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı."

Saçmalık. Vince bunca zamandır klan için yurt dışında çalışıyor. Paramızın çoğunu o yönetiyor. Doğuştan gelen hakkını ondan çalışıyorlar.

Cleo, Rafaele'yi işaret ediyor. "Bizimle akraba bile değil. Kendisi Garzolo'lardan biri değilken nasıl onlara liderlik edebilir?"

İlk defa kız kardeşimle aynı frekanstayız. Benim düşüncelerimi dile getiriyor.

Neden Rafaele? Neden başka biri değil?

"Peki ya amcalarımız?" Talep ediyorum. Babamın Vince hakkında söyledikleri doğru olsa bile, amcalarımızdan biri öne çıkacaktır. Eminim bazıları böyle bir fırsat için can atıyordur.

"Geriye kalanların hiçbiri bu iş için uygun değil," diyor Papà. "Riccis'in en yüksek rütbelerimizi zayıflattığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Cleo yumruklarını masaya vuruyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Öyleyse onları uygun hale getir! O kadar insan arasından neden onu seçtin?"

"Rafaele ailemizin bir parçası olmak üzere. Gemma'yla evleniyor ve damadım olduktan sonra kimse ona yabancı demeye cesaret edemeyecek. Rafaele yetenekli bir don olduğunu çoktan kanıtladı. Son altı ayda en yakın müttelikim oldu ve bu iş için en iyi adam o," diyor Papà. "Bu kadar basit."

Bu konuda hiçbir şey basit değil. Sandalyemde arkama yaslandım, tamamen şok olmuştum. Vince'in bu işte parmağı olduğuna inanmayı reddediyorum. İbiza'da konuştuğumuzda neden bana bu konuda bir şey söylemedi?

Papa bunu Rafaele'yle çok daha uzun zamandır planlıyor olmalı, o yüzden Vince'in altından halıyı çekiyor. Tek açıklaması bu.

Ya Vince çoktan New York'a dönüyorsa? Kanım donuyor.

Tehlikede mi?

Rafaele düşmanlarından kurtulma konusunda acımasızdır. Hizaya gelmezse Vince de onların safına mı katılacak?

Babam masanın öbür ucuna uzanıp annemin elini sıkıyor. Bu, Cleo ve bana bu konuda birlik olduklarını göstermek için yapılan nadir bir sevgi gösterisi. "Birkaç yıl daha emekli olmayı planlamıyorum, bu yüzden değişiklikler bir süre daha yürürlüğe girmeyecek."

"Ve herkesin bunu sorun etmemesini mi bekliyorsun?" Soruyorum, şaşkınlığım karıncalı bir endişeye dönüşüyor. "Garzolos'un geri kalanı biliyor mu?"

"Yakında öğrenecekler."

Cleo hâlâ inanamayarak başını sallıyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Haklı. Mantıklı değil.

Papa
gururludur.

Bölgesel.

Onun için her zaman bir "biz" bir de "onlar" vardı.

Rafaele benimle evlenecek ama babamla kan bağı yok. Bildiğim kadarıyla Messeros'la hiç savaşmadık ama uzun süredir müttefik de değiliz.

Papa neden ona bu kadar güveniyor? Neden Rafaele'ye krallığının anahtarını verdi? Büyük büyük büyükbabamızın Amerika'ya ilk göç ettiğinde kurduğu krallığın?

Papa bir müttefik için bu kadar çaresiz mi?

Kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum ve dikkatimi nişanlıma veriyorum. "Garzolos'un arkasında durmak için yüksek bir bedel talep ediyorsun.

Düşmanlarımız bize karşı hareket ediyor. Tüm bunların karşılığında senden alacağımız tek şey bu, değil mi?"

Rafaele bana garip bir bakış attı. Yanı başındaki Nero sanki ağzını kapalı tutmak için bilinçli bir çaba sarf ediyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

Soğuk bir önsezi omurgamdan aşağı kayarken parmaklarımla kolçakları sıkıyorum. "Ne oldu?"

Papa boğazını temizleyene kadar oda sessiz. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu anlıyorum."

Başımı sallıyorum, inancım artıyor. "Başka bir şey daha var. Bize söylemediğin bir şey."

"Gemma, yeter," diye tersliyor annem. "Baban bu konuda söyleyeceği her şeyi söyledi."

"Bilmeyi hak ediyorum," diye tıslıyorum. "Beni bu adama verdiğini unuttun mu? Görünüşe göre evliliğimiz ona senin varisin olması için gereken meşruiyeti sağlıyor. Hangi şartlar altında satıldığımı bilmek istiyorum," diyorum sesim titreyerek.

Babamın bana bir cevap vermesini beklerken ciğerlerim donuyor ama sonunda Rafaele konuşuyor.

"Federaller babana karşı bir dava açıyor," diyor kararlı ve tarafsız bir sesle. "Eğer tutuklanırsa, onu dışarı çıkarabilecek tek kişi benim."

Gözlerimi kırıştırıyorum. Her şey yavaş yavaş, trajik bir şekilde yerli yerine oturmaya başlarken kulaklarımın içinde bir uğultu kopuyor. "Baba bu doğru mu?"

Babamın ağzından onay duymak istiyorum.

Babam bana ters ters bakıyor, dudakları ince, gergin bir çizgi halinde. Kızgın. Belki de Rafaele'nin bana gerçeği söyleyeceğini düşünmemişti.

"Beni ömür boyu uzağa göndermek istiyorlar. Rafaele'nin savcıyla bir bağlantısı var. Eğer iddianame gelirse, bunu ortadan kaldıracak. Dizginleri ona devretmeden önce en fazla beş yıl Don olarak kalacağım."

Görüşüm daralıyor ve karanlık içeri sızıyor. İnanılır gibi değil. Bu bir İnanılır gibi değil.

Bu ailemi korumakla ilgili değil. *Onu* korumakla ilgili.

Babam kendi postunu kurtarmak için hepimizi -beni, Vince'i, ailemizi- kullanıyor. "Bana ailemizin tehlikede olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyorum.

"Her zaman tehlike vardır. Her zaman birileri bizim olanı almak için yarışır."

"Ama ortada somut bir tehdit yok, değil mi? Riccis'lerden sonra diğer ailelerin peşimize düşmek için ağızlarından köpükler saçtığını söyledin. Yalan söyledin."

Papa'nın bakışları sert ve özür dilemez. "Eğer yarın parmaklıklar ardına konursam Gemma, bu aileye liderlik edebilecek kimse olmayacak. Bu plan kaosa sürüklenmememizi sağlayacak. Bu iyi bir şey. *Yaptığım* her şey, her zaman klanımızın çıkarları doğrultusunda olmuştur."

Yalancı.

Göğsüm daralıyor. Bu lanet odada yeterince hava yok.

Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Nero boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Hadi hepimiz Bir nefes alalım, olur mu? Bunun büyük bir sürpriz olduğunu görebiliyorum." "Hadi canım," diye tükürür Cleo.

Nero ona sıkı bir gülümseme atıyor. "Bunu şimdi konuşuyor olmamız iyi oldu. Böylece düğünden sonra başka sürprizler olmayacak. Hepimiz Messeros ve Garzolos arasındaki bu birlikteliğin başarılı olması için çaba harcıyoruz ve bu yüzden Rafe ve ben bunun hepimizin aynı fikirde olması için iyi bir zaman olduğunu düşündük."

Nişanlım beni inceliyor, parmakları dikilmiş, ifadesi okunmuyor.

Demek bu onun fikriydi. Ona teşekkür etmemi mi bekliyor?

Vale'nin düğünündeki kafa karıştırıcı konuşmamız şimdi daha anlamlı geliyor. Babamın en başından beri olanları bana anlattığını sanıyordu.

Annem koluma yapıştı ve beni irkiltecek kadar sert sıktı. Çenemi kapalı tutmamı istediğinde böyle yapar.

Duygularımı kontrol etmeye çalışırken yemeğin geri kalanı bulanık geçiyor. Ağlamak, çığlık atmak ve tabağımı duvara fırlatmak istiyorum.

Dons her zaman hapse girer. Büyükbabam ölmeden önce yedi yıl yattı. Emirlerini dışarıda yerine getiren bir patron vekili vardı. Babam da Vince'e aynısını yapabilirdi.

Yapılacak en onurlu şey bu olurdu.

Ama Papa'nın onuru yok. Onda sadece bencillik ve açgözlülük var.

Boğazımda bir top var. Rafaele ile ailemin iyiliği için evlendiğimi sanıyordum.

Meğer babamın Vince'i devirmesine yardım etmişim. Evlenmiyor olsaydık ailemizin Rafaele'yi donları olarak kabul etme ihtimali yoktu.

Babama bunu yapmayacağımı söylemeliyim. Onun çıkarı için Rafaele'yle evlenmeyeceğimi.

Artık küçük bir kız değilim. Onu hayal kırıklığına uğratmak umurumda değil.

Ama ne fark eder ki? Babam yine de beni evliliğe zorlamanın bir yolunu bulacaktır. Şimdiye kadar havuç kullandı. Eğer direnirsem, sopa kullanacak. Hayatımı cehenneme çevirecek. Gerekirse beni koridorda kendisi sürükleyecek. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

Vince'le konuşmam lazım. Belki birlikte bir plan yapabiliriz. Bu konuda o da benim kadar öfkeli olmalı. O zamana kadar sakinliğimi korumalıyım. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Ortada bu kadar çok bilinmeyen ve tahmin edemediğim sonuçlar varken olmaz.

Bir umutsuzluk kordonu boğazımı sarıyor ve sıkıyor.

Yemeğin geri kalanında ellerim titriyor. Yemeğime dokunmuyorum. Gözlerimi masadan kaldırmıyorum.

Oldukça çabuk bitiyor. Belki Rafaele ve Nero bize acımıştır. Yemek odasından çıkarken onlara veda etmiyorum. Cleo tuvalete gittiğinde bir şişe şarabın tamamını içmiş olmalı çünkü zar zor ayakta duruyor.

Onu arka koltuğa yatırıyorum ve omzumda bayılıyor, beni eve dönüş yolunda tek başıma sarmal halinde bırakıyor. Babam müziğin sesini açtı. Kimse konuşmuyor.

Yatak odama gider gitmez Vince'i aradım. Cevap vermedi. Bir mesaj gönderdim.

Beni geri ara. Bu acil bir durum.

Uyuyor olmalı. Avrupa'da gecenin bir yarısı.

Göğsümün içinde patlamak üzere olan bir atom bombası varmış gibi hissediyorum. Bir şeyleri kırıp dökmeye başlayabilirim. Duvarlar üzerime kapanıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Burada kalamam. Biraz hava almam lazım. Telefonumu elime alıp Ras'a mesaj gönderiyorum.

Uyanık mısın?

Evet, ne oldu?

Beni hemen bir yere götürebilir misin?

Ekranın altında üç nokta yanıp sönüyor. Dudağımı ısıırıyorum. Lütfen evet de.

Tamamdır.

BÖLÜM 19

GEMMA

Akşam yemeği kıyafetlerimi çıkarıp bir çift eşofman ve tişört giyiyorum ve Ras'la yan kapıda buluşmak için aşağıya iniyorum.

O zaten oradaydı. Bir an için onu tanıyamadım. Onu hiç böyle giyinik görmemiştim. Siyah fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt ve jogger giyiyor ve kıyafetlerin bolluğu onu takım elbiseli halinden bile daha iri gösteriyor.

En son yalnız kaldığımızdan beri günler geçti. Bakışları üzerime dikildiğinde midem açıklanamaz bir şekilde bulanıyor.

Yanından geçip alarmı kapatmak için şifreyi giriyorum. "Ne oldu Gemma?"

"Şşş. Dışarıda konuşalım."

Kapıdan geçip evin etrafından dolaşıyoruz.

Annemle babamın yatak odasının ışığı kapalı ama Ras kilidi açarken araba tek bir bip sesi çıkarınca irkiliyorum. Eğer babam bizi şu anda görürse, mahvoluruz.

Nedense bu düşünce her zamanki ağırlığını taşımıyor. Bu gece, umursama ölçerimi sıfıra indirdi.

Yola çıkıyoruz.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Ras soruyor.

"Yiyecek bir şeyler bulabileceğim bir yere." İştahım akşam yemeğinde kayboldu, ama şimdi midem boş hissediyorum ve bu hayatımda kolayca düzeltilebilecek birkaç sorundan biri.

Ras bizi mahallede gezdirirken, "Geçen gün yirmi dört saat açık bir lokantanın önünden geçtim," diyor.

"Hadi oraya gidelim."

"Pekâlâ."

Camı açıp derin bir nefes alıyorum. Keskin kış havasında bir parça çam kokusu var.

Hızlanıyoruz ve rüzgâr tenimi üşütüyor. Vücudumda dolaşan nahoş enerjiyi hafifletiyor ama zar zor.

Yanımda oturan adama bakıyorum.

Ras daha önce de böyle hissetmiş olmalı. Çaresiz, kafası karışmış, ihanete uğramış. Benden neredeyse on yıl önde ve kolay bir hayat yaşamadı. Belki bana biraz tavsiye verebilir.

"Senin yaşlı Don sana hiç yalan

söyledi mi?" "Sal?"

"Evet."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bize hiç doğruyu söyledi mi diye merak ederdim."

Biz. Onu ve Damiano. Onlar her zaman olmuştur
Ortaklar. Her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı.

Artık öyle biri yok. Vale gittiğinden beri yok.

"Bu konuda hiçbir şey yapamamak seni hiç kızdırdı mı?"

Direksiyonu kavrayışını ayarlıyor, uzun, kalın parmaklarında halkalar yanıp sönüyor. "Elbette."

"Bu öfkenin geçmesine nasıl izin verdin?"

Ras'ın meraklı bakışları üzerimde geziniyor. Bu gece neler olduğunu sormak istediğini anlayabiliyorum ama beni acele ettirmek istediğini sanmıyorum. "Çantaya vurdum. Bu genelde işe yarar. Birkaç yumruk atmak ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Vurmak istediğim insanlar var ama hiçbiri Ras değil.

"Herhangi bir fiziksel aktivite işe yarar," diye ekliyor sonradan.

Muhtemelen koşmayı ya da yürüyüş yapmayı kastediyor ama benim aklım oraya gitmiyor. Tenimin tenimin üzerinde gezinmesine, elinin göğsümü okşamasına, dudaklarının kulağımın arkasındaki noktaya bastırmasına gidiyor.

Avuç içlerimi kalçalarımından aşağı sürüklüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Lokantaya varıyoruz. Park yeri eski bir kamyon dışında boştu. Kapının üstündeki tabelanın sadece yarısı yanıyor ama ismi seçmeye yetiyor. *Jack's Spot*.

Bizi sarı saçlarında pembe çizgiler olan genç bir garson karşılıyor. Bizi uzak köşedeki bir masaya götürüyor ve iki lamine menü uzatıyor.

Şeftalili milkshake ve burger sipariş ediyorum. Annem beni şimdi görse kalp krizi geçirirdi.

Ras bir hamburger ve patates kızartması aldı.

"Yaptırdığında kaç yaşındaydın?" Garson kız uzaklaştığında sordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yirmi üç. Dem benim sponsorumdu."

"Aileye katılmanın ne anlama geldiği hakkında bir konuşma yaptın mı?" "Elbette. Başka yolu yok.

"Sana ne söylediler?"

Omuz silkiyor. "Her zamanki gibi. Klan benim tek gerçek ailem, ailemden, arkadaşlarımdan, gelecekteki eşimden ve çocuklarımdan üstün. Sadık kaldığım sürece bana bakılır. Bir sorun olursa Don'a götürürüm, o da benim için çözer. Ve eğer ölürsem, sevdiğim insanların iyi olacağını bilmenin huzuruyla ölürüm." Başını sallıyor. "O zamanlar tek kelimesine bile inanmamıştım."

Göğsümün içinde bir şaşkınlık belirliyor. "Ne?"

"Onlar boş sözlerdi. Sal, Dem'in babasını öldüren adamdı ve Dem'le ilgilenmek yerine onun başarısız olması için elinden gelen her şeyi yaptı. Dem'in yaratıcılığı, sokak zekâsı ve katıksız

Onu bulunduğu yere getiren inatçılığıydı. Ayrıca, Sal'in benimle ilgilenmesine ihtiyacım yoktu. Dem bunu zaten yıllardır yapıyordu. Klana sadakat yemini ettim ama benim için klan Dem'di ve Dem'den ibaretti. Eğer o isteseydi hepsini yerle bir ederdim."

Göz kırpıyorum. "O konuşmayı yaptığımda çok farklı bir etki yarattı."

Kaşlarını çatı. "Sakın bana babanın seni bir kabul törenine getirdiğini söyleme."

"Tabii ki hayır. On yaşlarındayken annemden bir versiyonunu dinlemiştim. Bana ailemizin her zaman en önemli önceliğim olması gerektiğini söyledi. Eğer ona iyi hizmet edersem, o da bana hizmet eder. Sorunlarımı asla kendi omuzlarımda taşımak zorunda kalmayacağım. Aile yükü paylaşacak ve bana yardım etmek için her şeyi yapacaktır. Ve bunun dışındaki insanlar asla benim iyiliğimi düşünmezler. Aileye karşı gelmek, o anda öyle görünmese bile kendime karşı gelmek olur."

Ras başını eğiyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana çok özel ve nadir bir şeyin içine doğmuşum gibi hissettirdi. Bana verilen hayata sahip olduğum için şanslıymışım gibi. Çoğu insanın çok daha kötü bir anlaşıma yaptığını söyledi. Dünyayı kendi başlarına idare etmek zorundalar. Biz öyle değiliz. Arkamızda her zaman herkesin iyi olduğundan emin olacak bir topluluk var. Ve babamız var. Aile reisi olarak, bizi güvende tutmak için dağları yerinden oynatır. Yaptığı her şeyin bizim için olduğunu düşünüyorum."

Duygularım içimde kabarıyor. Avuçlarımı yanaklarımda gezdirip boynumun kenarlarına doluyorum. "Her kelimesini satın aldım. Ne kadar aptal olduğumu ancak bu gece anladım. Papà'nın Vale'ye yaptıklarından sonra onun kararlarını sorgulamaya başladım ama kendime herkesin hata yapabileceğini söyledim. Herkesin kusurları vardır. Ama şimdi çok net görüyorum. Hepsi saçmalık. Papa'nın önemseydiği tek kişi kendisi."

Garson kız siparişlerimizi getirdi.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Ras, garson yanımdan ayrıldıktan sonra kısık bir sesle soruyor.

Milkshake'imi alıp pipetini emiyorum. Papà bize bu bilginin gizli olduğunu söyledi ama ilk kez kendimi ona borçlu hissetmiyorum.

Ben milkshake'imi höpürdetirken Ras bekliyor. Yüzündeki sabırlı ifade beni İbiza'ya, benimle onun ilgilendiği günlere geri götürüyor.

Nefes al, Gemma.

Siktir et. Bütün bunları içimde tutamam. Hayatım gibi görünen bu felaket hakkında biriyle konuşmam gerek.

Bir peçeteyi yumruğumun içinde eziyorum.

"Babam emekli olduktan sonra kardeşim Vince'in yerine Rafaele'yi halefi yapacak."

Ras kaşlarını çatıyor. "Ne?" Sesi ondan beklediğim kadar şaşırmış geliyor.

"Biliyorum."

Avucunu ağzına götürüyor ve masanın üzerine eğiliyor. "Bunu sana baban mı söyledi? Bu gece mi?"

"Yemekte."

Ras başını sallar. "Böyle bir şey yapmak için çok iyi bir nedeni olmalı."

Başımı sallıyorum. "Var. Rafaele onun hapisten çıkış kartı. Papa federaller tarafından soruşturuluyor."

Ras'ın gözleri büyüdü. "Siktir."

"Evet. Rafaele ailemizin kontrolünü ele geçirecek, böylece babam hapisten uzak kalabilecek. Büyükbabamızın ölümüne kadar yedi yıl yattığını biliyor muydun? Amcalarımın çoğu da hapis yattı. Ama babam bunlarla ilgilenmiyor. Rafaele devralmadan önce beş yıl daha bizim başışımız olarak kalacağını söyledi. Sonrasında rahat bir emeklilik geçireceğini düşünüyorum. Her şeyin onun için yolunda gitmesinden mutlu olmalı."

Hamburgerimden bir ısırık aldım. Onun bencilliğinin boyutlarını nasıl göremedim? Ben onun dövdüğü kızımı ve onun nasıl bir insan olduğunu kabul etmem kardeşlerimden daha uzun sürdü. "Ben tam bir aptalım. Hepsi benim suçum."

"Nasıl yani?" Ras dikkatle sordu.

"Daha fazla soru sormam gerektiğini söylediğinde haklıydın. Şimdi, babamın Vince'i kovmasına yardım ederek suç ortağı oldum. Bu benim hatam-"

"Hep böyle mi yapardın?" Ras araya giriyor.

Ona bakıyorum. "Neyi?"

"Yaratmadığınız sorunların sorumluluğunu üstlenin ve bu çözmekten sorumlu olamazsınız?"

İçimden tatsız bir şeyler geçiyor. "Bunda benim de payım olabilir. Babam bana baskı yapar yapmaz bu evliliği kabul etmemiş olsaydım, başka bir plan yapmak zorunda kalacaktı. Belki fikrini değiştirebilirdim."

Ras'ın bakışları acıma ile doluyor. "Peaches, onun fikrini herhangi bir konuda değiştirmeyi başardın mı hiç?"

Hayır.

Babam beni hiç dinlemedi. En azından gerçekten önemli olduğunda.

Ras iç çekiyor. Sessizliğim yeterli bir cevap. "Tüm bunlar hakkında ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

Hamburgerimi bitiriyorum ve milkshake'imın kalanıyla tamamlıyorum. "Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum somurtkan bir şekilde.

Vale'yi arayıp beni dışarı çıkarmasını isteyebilir miyim? Muhtemelen. Ras buradayken, Cleo ve beni Avrupa'ya götürüp saklayabilirdi. Ama sonra ne olacak? Papa'nın adamları ve muhtemelen Rafaele'nin adamları peşimize düşmeden önce ne kadar saklanabilirdik? Bizim için savaşacaklardı. Adamlar muhtemelen ölür.

Ellerime kan bulaşmasını reddediyorum. Hayır, düşüncesizce hareket etmenin zamanı değil. "Kardeşimle konuşmam gerek," diyorum. "Babam yalan söylüyor.

Vince'in bununla bir sorunu yok. Bundan eminim. Ona destek olmak için elimden geleni yapacağım. Şimdilik, birkaç hafta içinde evleneceğim."

Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Her şey karmakarışık. Ras masaya bir banknot atıyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi gel."

Lokantadan çıkıp arabaya bindik. Çok yorulmuştum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmayı bırakıyorum ve yanaklarımdan aşağı akmalarına izin veriyorum.

"Beni eve götür," diye mırıldanıyorum, bedenimin deri koltuğa gömülmesine izin veriyorum.

"Hayır."

Bulanık bakışlarımı Ras'a çeviriyorum. Bütün dikkati benim üzerimde. "Ne demek 'hayır'?"

"Şu anda yalnız kalmaya gerek yok." Cebinden bir mendil çıkarıyor ve gözlerimin altına hafifçe sürmek için eğiliyor. "Seninle kalabilirim."

Göğsümün içinde hassas ve çığ bir şey sıkışıyor. Ras son birkaç haftada benim için çok şey yaptı. Ailem de dahil olmak üzere herkesten daha fazla. Birdenbire, bütün geceyi benimle bu arabada geçirmesini istesem, bunu yapacağından kesinlikle emin oldum.

Bir hıçkırık ciğerlerimi parçalıyor. Yalnız kalmaktan her zaman korkmuşumdur ve Vale gittiğinden beri ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Cleo şu anda burada olsaydı bana destek olmaya çalışırdı ama ağlamayı kesmemi de söylerdi çünkü beni ağlarken görmek onu hep üzerdi. Ve ben de yapardım. Onun iyiliği için duygularımı bastırırdım.

Ras farklı. Beni izliyor, varlığı dikkatli ve istikrarlı. Ağlamam, çıldırmam ve korkmam için bana alan tanıyor.

Ve ben korkuyorum.

Ama bu korkunun altında başka bir şey var, onun bakışlarıyla ısınan bir şey.

Burnumu çekiyorum ve elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum. "İbiza'da haklıydın. Kızgındım. Ailemin beni terk etmesinin tek yolu

Rafaele ile evlenirsem güvende olabilirim. Ama aynı zamanda buna boyun eğmişim. Belki hiçbir zaman Vale kadar güzel ya da Cleo kadar cesur olamayacağım ama en azından özveriliyim. Aileme hizmet etmek için bir şeyler yapmak bana değer veriyor. Bana övgü kazandırıyor. Uzun zaman önce, babamın benden beklediklerini tam olarak yapma alışkanlığı edindim."

Lokantanın tabelası titriyor. Arabanın renkli camından, yalnız garsonun arka tarafta kaybolmadan önce boş masaların yanından geçip gidişini izliyorum.

Ras'a döndüğümde gözlerimiz kilitleniyor.

Damarlarımda yavaş bir sıcaklık dolaşıyor.

Ras'a karşı hissettiklerim bana doğru olduğu öğretilen her şeye ters düşüyor. İliklerime kadar bencilce.

Ama gerçekler. Onu istiyorum. Bununla savaşmaya çalıştım ama ısrarcı ihtiyaç beni terk etmiyor. O etrafımdayken derimin altında uğulduyor.

Neden onu dinlemeyeyim? Neden bir kez olsun kendimi dinlemiyorum? Kafamın içindeki o küçük sesin ne dediğini bile anlayabiliyor muyum? En arkada, köşede, susturulmuş ve bir kenara itilmiş durumda.

Onu kavrayıp zihnimin ön saflarına çekiyorum. "Belki de Papà'nın benden yapmamı istediği şeyi yapmayı bırakıp değişiklik olsun diye kendi istediğimi yapmamın zamanı gelmiştir," diye fısıldıyorum.

Yüzü gölgelerle örtülü ve onu okuyamıyorum ama sanırım niyetimi hissedebiliyor. Vücudu hareketsizleşiyor.

Avucumu kaldırıp Ras'ın sakallı yanağına bastırdığımda zaman ağır çekimde ilerliyor.

O kadar sıcak ki.

Başparmağım alt dudağına düşüyor ve onu hafifçe çekiyorum.

Bana izin veriyor, gözleri kömür karasına dönüyor. "Ne istiyorsun, Peaches?" diye mırıldanıyor.

"Rol yapmak istiyorum. Başka biri olmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Kim?"

"Nişanlı olmayan biri."

Ras sol elimi tutuyor ve zümrüt yüzüğü yavaşça çıkarıyor. Bir şangırtıyla orta konsola bırakıyor. "Tamamdır."

Yutkunuyorum. "Normal bir yirmi yaşında olmak istiyorum." "Normal yirmi yaşındakiler ne yapar?"

"Gece yarısı, yakışıklı ve tehlikeli adamlarla arabada mı? Emin değilim."

Dudakları seğiriyor ve başparmağını bileğimin üzerinde gezdiriyor. "Birkaç fikrim var."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Göster bana."

Gözleri parlıyor ve bileğimi bırakıp koltuğunu arkaya kaydırıyor. "Buraya gel." Sesi alçak ve baştan çıkarıcı, bacaklarımın arasında geziniyor.

Ona uzanıyorum. Avuçlarını belime doluyor ve beni zahmetsizce kucağına yatırıyor.

Kalçam sert bir şeye çarpıyor.

Başının arkasına uzanıyorum, saçlarını çözüyorum ve yüzünü çerçevelemek için aşağı yuvarlanmalarını izliyorum. Parmaklarımı saçlarının arasına soktuğumda, avuçlarını tişörtümün eteklerinin altından geçiriyor ve göğüslerimin hemen altında duruyor.

Dokunuşu beni inanılmaz derecede

sıcak bırakıyor. "Daha yukarı," diye

ısrar ediyorum, saçlarını çekiştirerek.

Sırıttırıyor ve ellerini göğüslerimi avuçlamak için uzatırken acele etmiyor.

Dişlerim alt dudağımı kazıyor. Parmaklarını sütyenimin üstünden geçirip bir meme ucumu cımbızladığında, sızlanmaktan kendimi alamıyorum.

Tahrik oluyorum, zihnim bulanıklaşıyor ve kelimeler şimdi daha kolay geliyor. "Mağazadan sonra... Rüyalar görmeye başladım."

Eğilip dudaklarını boğazıma bastırıyor. "Öyle mi? Onlarda ne oluyor?"

"Boynumu öpüyorsun, aynen böyle. Sakalının tenime sürtünmesine bayılıyorum. Rüyamda beni deli ediyor. Kıyafetlerimin üzerinden bana dokunuyorsun, ama bu yeterli değil. Sıcak ve rahatsız bir şekilde uyanıyorum."

Bir elini indiriyor, parmakları eşofmanımın bel bandının üzerinden kıvrılıyor ve iç çamaşırımın kenarına sürtünüyor. "Bu rahatsız edici olmalı."

"Öyle. Ben... ağrıyorum. Ama ondan kurtulmaya çalıştığımda, kurtulamıyorum." "Neden?"

"İlk kez olduğunda, yarım saatimi... yapmaya çalışarak geçirdim. kendim geldim."

Boğuk bir ses çıkarıyor. "Siktir."

"Ama yapamadım. Daha önce vibratör olmadan hiç yapmamıştım. Sanırım nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir eli enseme kavırıyor ve Ras daha dik oturarak yüzlerimizi birbirimize bir santim yaklaştırıyor. Kesik kesik nefesi yanaklarıma çarpıyor.

"Sorun değil bebeğim. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim." Beni öpüyor.

Bu sefer donup kalmadım. Karşı koymuyorum.

Bu sefer, doğru hissettiriyor. Çok doğru.

Dili ağzımın içinde kayıyor. Kollarımı geniş omuzlarına doluyorum ve kendimi onun önüne yapııştırıyorum. Ereksiyonu kalçalarımın tepesine baskı yapıyor. Klitorisime yaptığı ani baskı beni zıplatmaya yetiyor ama o beni tekrar üzerine bastırıyor ve inliyor.

"Kahretsin, tadın bile şeftali gibi" diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında, iri elleri vücudumda geziniyor.

Bacaklarımdaki ağrı tüm gücüyle geri dönerken, onun ereksiyonuna sürtünmeye başlıyorum. Fark etti ve aniden hareket etmeye başladık. Bu beni bir süre

koltuğunun arkasını indirdiğini fark ettim.

Kıçımı avuçlayıp bir süre yoğuruyor. Sonra eşofmanımın kumaşını yumrukluyor ve rahatsız edici bulmuş gibi sinirli bir şekilde ofluyor. "Çıkar şunları. Üzerime uzan."

Yatıyorum. Her nasılsa, etkileyici bir ekip çalışmasıyla pantolonumu çıkarmayı başardık.

"Peki ya tanga-" Ras onu

benden kopardı.

"Otur," diye emrediyor ve dik bir pozisyona geçmeme yardım ediyor. Ben de beline sarılıyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor ve sütyenimi çözmeden önce fırlatıp atıyor. Askıları kollarımdan aşağıya doğru sürüklüyor, çıplak göğüslerimi görünce bakışları aklıkla parlıyor.

Utancı duygusu içimi kaplıyor. O tamamen giyinikken ben tamamen çıplağım ama kendimi örtmek için bir avucumu kaldırdığımda avucumu tutup yanıma sıkıştırıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Bırak da doyayım. Çok güzelsin amına koyayım."

Tenimi okşuyor, her bir kıvrımı ve eğimi ezberliyor. Sert ellerini çıplak kalçalarımı yukarı kaydırıyor ve sonra am dudaklarımı aralıyor.

Sert bir nefes çekiyorum. Etimin altında sabit bir uğultu var.

Parmakları merkezimi buluyor ve inliyor. "Şeftali, sırlıklam olmuşsun. Bırak da tadına bakayım."

Tenime yayılan sıcaklık bu sözle daha da artıyor. "Ne?"

Bakışları erimiş. "Utangaç olmanın sırası değil. Buraya gel ve otur. yüzüm."

Ben davetini düşünürken, o meme uçlarımı çimdikliyor ve kalçalarını yuvarlayarak klitorisime karşı lezzetli bir sürtünme yaratıyor. "Yalvarmamı istiyorsun

O amcık için mi? Şimdi istiyorum, Gemma. Tamam. Lanet olsun.

Şimdi." Her yerim kızardı.

Kıçımı sıkmak için avuçlarını indirdi ve sonra beni yukarı itti.

Beni istediği yere hemen götürüyor. "Alçal," diye

homurdanıyor ben onun üzerinde gezinirken.

Nefesim kesiliyor. "Ya nefes alamazsan?"

"Ama ç da bu zaten." Üst kalçalarımı kavlıyor ve beni bir hamlede aşağı çekiyor.

Dili yarığımın üzerinde geziniyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bu zevk daha önce kendime hissettirdiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Beni diliyle sikiyor, sırayla klitorisimi emiyor.

Birdenbire orgazm o kadar da ulaşılmaz görünmüyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

Avuç içimi cama vuruyorum. "Bunu yapmaya devam et."

Memnun bir ses çıkarıyor ve kalçalarımı daha sert sıkıyor.

Beni tüm mantıklı düşüncelerin yok olduğu bir duruma sokması uzun sürmüyor.

Parmaklarım saçlarına gömüldü. Daha önceki boğulma korkularımı unutarak yüzüne sürtünüyorum ve o da kıçımı tokatlayarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

İnliyorum, kış yanağım darbenin etkisiyle lezzetli bir şekilde acıyor. Her nasılsa, bu sadece zevki arttırıyor.

Bir elini aşağı kaydırıp kalın bir parmağını içime sokuyor, bir yandan da diliyle klitorisimde daireler çiziyor.

İçimde oluşan dalgayı kırıp geçiren bu yeni müdahaledir.

Orgazm sırasında nefes nefese kalıyorum, vücudum onun üzerinde dalgalanıyor. "Ras... Oh Tanrım."

Amımı yalamaya devam ediyor, şimdi daha nazik, ben titrerken ve kasılırken gözlerini bana dikmiş.

Sonunda hareket etmeyi bıraktığımda, bana bir uzun, kapsamlı yalama daha veriyor ve sonra beni vücudundan aşağı sürüklüyor.

Yüzü benimkiyle aynı hizaya geliyor ve beni bir öpücük için aşağı çekerek dudaklarında kendimi tatmaya zorluyor.

Kendimi bu fantezinin derinliklerinde hissediyorum. Sadece ben ve onun olduğu ve dünyanın geri kalanının önemli olmadığı bir fantezi.

Öpüşmeyi kesiyor, gözleri şehvet dolu karanlık havuzlar gibi bana bakıyor.

"Başka ne gibi fikirlerin var?" Fısıldıyorum, elimi aramıza sokuyorum ve eşofmanının kumaşı üzerinden onu kavırıyorum.

Elimi aşağı yukarı sürüklerken titriyor.

Tecrübem olduğundan değil ama iri görünüyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Onu içimde hissetmek nasıl bir duygu olurdu?

İfadesinde bir şeyler değişiyor, sanki o da aynı şeyi merak ediyormuş gibi.

"Diğer fikirlerim -" diye yutkunuyor kalın bir sesle, "- hepsi de evliliğinin tamamen mahvolmasıyla sonuçlanır."

Gerçekler tekrar yüzüme vurmaya başladığında bile amım sıkılıyor.

Hâlâ Rafaele'yle nişanlıyım. Hâlâ evleniyorum. Vince'le konuşana kadar başka planlar yapabilecek durumda değilim.

Bir çıkış yolu aramalı mıyım bilmiyorum. Varlığından bile emin değilim.

Bu Ras ve benim o çizgiyi geçemeyeceğimiz

anlamına geliyor. Hayallerim yıkılıyor.

Ben otururken Ras sertleşiyor.

Kendimi ondan kurtarıyorum ve beceriksizce koltuğuma geri kayıyorum. Arabanın camlarını buğulu hale getirmiştik.

Ben kıyafetlerimi giyerken Ras koltuğunu kaldırıp avucuyla sol tarafındaki camı siliyor.

Orada bir dakika daha sessizce oturduktan sonra bana uzun uzun bakıyor ve arabayı çalıştırıyor.

BÖLÜM 20

RAS

Yatağa uzanmış, başımın üzerinde asılı duran avizeye bakıyorum.

Sikim sertleşti. Ağlıyor. Onu avucumun içine alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hayal gücüm o arabaya geri dönerken birkaç kez pompalıyorum.

Nefes alışları. Kalçalarını kulaklarımın etrafında sıkışı. Ağzıma damlayan ve sakalımı ıslatan topraksı suları. Şimdi bile kokusunu alabiliyorum.

Kendi adını unutana kadar onu becermek istedim ama bana dokunmasına bile izin vermedim.

Neden, seni aptal?

Çünkü benden istediği tek şey bir rahatlamaydı. Aldığı kötü haberlerden uzaklaşmaktı.

Ve ben çok daha fazlasını istediğimi fark etmeye başladım.

Hızlanıyorum, bu işi bitirmek ve onu kafamdan atmak için sabırsızlanıyorum. Bunu uzatmak istemiyorum.

Bu lanet *ihhtiyacı*.

Cazzo. Sara'dan beri bir kız için bu kadar kötü olmamıştım. O bile göğsümün içinde yanan ateşin yanında hiçbir şeymiş gibi geliyor.

Eşofmanımın cebine uzandım ve dantelli bir kumaş parçası çıkardım. Onun yırtık tangası. Şu anda beni görse ne düşünürdü? Taşaklarım gerilirken ve sikim patlamaya hazırlanırken burnumu iç çamaşırına bastırdığımı? Önümde diz çöker ve tadına bakmak için yalvarır mıydı?

Gözlerim kapanıyor ve karnımın üzerine boşalıyorum. Orgazm beni mahvediyor, tıpkı onu düşündüğümde her zaman olduğu gibi.

Duşa girdim, lanet kafamı temizlemek için sabırsızlanıyordum. Garzolo'nun halefiyet planıyla ilgili haber, Gemma onunla buluşmam için bana mesaj attığında beklediğim şey değildi.

Onun boktan biri olduğunu zaten biliyordum ama bu daha da beter oldu. Bu adam kendi postundan başka bir şeyi umursuyor mu?

Gemma evliliğini sorgulamaya başladığında, uzun zamandır hissetmediğim türden bir umut hissettim. Dindar bir adam değilim ama o anda meleklerin şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Ama sonra hemen geri döndü. Belki de bu iyi bir şeydi, çünkü bir sonraki uçakla onu New York'tan götürmeyi teklif etmek üzereydim ki bunun benim kararım olmadığını unuttum. Dem'in kararı.

Ona bir mesaj gönderip müsait olduğunda beni aramasını söyledim ve sonraki birkaç saat boyunca uykuya dalıp çıktım.

Dem sabah altı gibi aradı.

"Orrin'den haber var mı?" diye soruyor.

Yorgun bedenimi yataktan kaldırıp pencerenin yanındaki berjer koltuğa yığılıyorum. Yine kar yağıyor. Bu bok ne zaman bitecek? Garaj yolu beyaza bürünmüş.

"Hayır, ama başka bir yerden bilgi aldım." Gemma'nın bana söylediklerini anlatıyorum.

Hattın diğer ucundan uzun bir iç çekiş duyuluyor. "Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı."

"İlginç mi? Bu tam bir karmaşa."

"İkisi de aynı anda doğru olabilir. Şimdi her iki tarafın da bu ittifaktan ne elde edeceği belli oldu."

"Messerio kendisi için oldukça iyi şeyler yaptı," diye mırıldandım. Bir eş, başka bir klanın kontrolü ve Garzolo'nun aracılık ettiği bizimle uzun vadeli bir anlaşma. "Siktir et onu. Anlaşmamızı iptal etmeliyiz. Bu tür bilgileri tanıştığımızda vermeleri gerekirdi."

"Görünüşe göre Garzolo ile anlaşmak için hâlâ beş yılımız var. Eninde sonunda bize söyleyeceklerdi. Muhtemelen iddianame yayınlandığında. Bunun olası zamanlaması hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Orrin'le konuşacağım, bakalım elinde bir şey var mı. Bildiğimiz kadarıyla çok yakında olabilir."

"Güç dengesi değişti. Anlaşmamız, beş yıl içinde New York'taki en önemli oyuncu olma yolunda ilerleyen Messero'ya ulaşmamızı sağlayacak."

Bu sesten nefret ediyorum. "Gemma onunla evlenmezse, halefliği suya düşebilir."

Uzun bir duraklama oldu. "Düşündüğü şey bu mu? Düğünü iptal etmek mi istiyor?"

Alnımı ovuşturuyorum. "Hayır. Kafası karışık ve ağabeyinin bu olaydaki konumunu tam olarak anlamış değil. Bence Vince ona Rafaele'yle evlenmemesini söylese, kendini bu işten sıyırmaya çalışırdı ama ağabeyi gerçekten işi istemiyorsa ve babası da ne yapacağı belli olmadan hapse atılırsa, ailesi kaosa sürüklenir. Ne yapacağını bilmiyor."

Açıkçası ben de bilmiyorum. Sanki bir satranç tahtasının bir köşesine spot ışığı tutmuşuz ve taşların çoğu görünmüyor.

"Vale'den Vince'le temasa geçmesini isteyeceğim. Bakalım ne bulabilecek," diyor Dem.

"İyi fikir."

"Yani tüm bunları sana Gemma mı

anlattı?" "Evet."

"Neden?"

"O ve Cleo için bir şok oldu. Gemma ailesini bilinmeyen bir tehditten korumak için Rafaele'yle evlendiğini sanıyordu. Garzolo onu yanılttı. Bunu kendi çıkarı için yaptığını anladığında çok üzüldü. Konuşacak birine ihtiyacı vardı."

Uzun bir duraklama daha oldu. "Ve herkes arasından seninle konuşmayı mı seçti?"

Ses tonundaki kuşkuyla damarlarımda kaygı dolaşıyor. "Öyle yaptı."

"Ras, ikinizin arasında bir şey mi oldu?" Ona

gerçeği söylemeliyim.

Onu istiyorum.

Ona karşı bir şeyler hissediyorum.

Kalbime dolanmış bir ipi var ve o ipi çektiğinde onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bunların hiçbirini söyleyemem.

Durum karmaşık bir hal aldı ama bir şey açık. Dem'in düşmanımız haline getirmemi istemediği bir adamla hâlâ nişanlı.

Bana lanet mesafemi korumamı söyleyecektir. O benim Don'um ve ona itaat etmek zorundayım.

Ben de yalan söylerim. Kahretsin, ona en son ne zaman yalan söylediğimi hatırlamıyorum. "Hiçbir şey olmadı."

"Pekala," diyor ve bunu söyleme şeklinden bana inandığını anlayabiliyorum. "Tüm bunlarla iyi iş çıkardın. Eğer FBI ve Garzolo hakkında daha fazla dedikodu duyarsan, oradan çıkmanı istiyorum. Hangi zaman çizelgesiyle çalıştığımızı bilmiyoruz ve herhangi bir karışıklığa karışmamıza gerek yok. Görünüşe göre Garzolo görevden alınırsa, Messero anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirebilecek, bizim de tek önemsedığımız bu. Aslında, orada daha fazla kalmanız için bir neden olup olmadığından emin değilim."

Buz ciğerlerime yayılıyor.

Hayatta olmaz. Şimdi gidemem. "Bırak kalayım ve daha fazlasını öğreneyim. Ya Messero da bu işe bulaştıysa? FBI'ı avucunun içine aldığını düşünüyor olabilir, ama bu bir Don'un elini ilk kez abartması olmaz."

"Pekâlâ. Biraz daha zaman tanıyalım," diye kabul ediyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Yeni bir şey çıkarsa ararım."

Kahvaltıda Pietra'nın Gemma ve Cleo'yu önümüzdeki iki gün için Hamptons'taki evlerine götüreceğini öğreniyorum.

Bunun iyi bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum, çünkü Gemma'ya kardeşiyle konuşması ve bazı şeyleri sindirmesi için zaman tanıyacak, ama içimde bir hayal kırıklığı var.

Onlar ayrılmadan hemen önce Gemma beni mutfakta buluyor. Aşçı malzemeleri hazırlıyor ama Gemma ona sert bir bakış atıyor ve kadın sigara içmek için hemen dışarı çıkıyor.

Tezgâha yaslanıyorum ve bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

Dar bir tayt. Bir omzundan düşen geniş yakalı bir tişört. Altında siyah bir spor sütyeni görünüyor.

Kimseyi etkilemek için giyinmemiş ama yine de muhteşem. Ona hayatımda gördüğüm en güzel kadın dediğimde yalan söylemiyordum.

Onun için çıldırıyorum ve onun benim için ne hissettiğini bile bilmiyorum.

Dün gece istediği ben miydim? Yoksa sadece fantezisine gönüllü bir katılımcı mı istiyordu ve ben en uygun seçenek miydim?

İbiza'dan beri aramızın nasıl ısındığını kaçırmadım, ama dün gece ilk kez inisiyatif alıp bana geldi. Tek bildiğim, bunun bir kerelik bir şans olduğu.

Eğer öyleyse, bu iyi bir şey olurdu. Ondan uzak durmam gerekiyor. Dem böyle yapmamı istiyor ve o benim Don'um. Biz sevişmedik. Muhtemelen hâlâ o ibneyle evleniyordur. Hâlâ tamamen ulaşamayacağım bir yerde.

Bana dün gecenin bir anlamı olmadığını söyle. Bir hata olduğunu söyle.

Eğer bana bu sözleri söylerse, yemin ederim onu rahat bırakırım.

Buradaki işimi bitirip eve gideceğim ve muhtemelen gecelerimin geri kalanını yatak odamın tavanına bakarak onu düşünerek geçireceğim, ama yine de başaracağım.

Bir şekilde, başaracağım.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve beceriksizce yerinde kayıyor. "Yüz yüze veda etmek istedim." Sesi boğuk. Ham.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Bu..." Doğru kelimeleri bulmak için kahvemden bir yudum alıyorum. "Çok nazıksın." Lanet bir moron gibi konuşuyorum.

Dudağını ısıırıyor. "Her şey yolunda mı?" "Neden olmasın ki?"

"Sadece... dün gece..."

Olacaklara karşı kendimi hazırlıyorum. Bunun bir hata olduğunu söyleyecek.

"İnanılmazdı. Ve kafa karıştırıcıydı."

Göğsümün içinde havai fişekler patlıyor. *İnanılmaz* olanı *dosyalıyorum* ve soruyorum, "Kafa karıştırıcı... Nasıl?"

Pembe yanaklarına yayılıyor. "Keşke sana dokunmama izin verseydin. I sana dokunmak *istedim*." Bakışlarını kaçırıyor.

Hay sikeyim.

"Peaches," diyorum kırık bir sesle. Bardağımı bırakıp ona doğru yürüyorum ve parmak eklemimle çenesini yukarı kaldırarak bana bakmaya zorluyorum. Küçük bir nefes çekiyor, gözleri kocaman ve biraz utangaç.

Yalan söylemiyor.

Ve gözlerinde parlayan sadece şehvet değil.

İçlerinde şefkatli bir şey parlıyor ve bu nefesimi kesiyor. Kıpırdamadan duruyoruz ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Sadece ben değil. O da bir Şeyler hissediyor.

Önce o hareket ediyor, elini göğsüme götürüyor.

Onu tezgâha yaslıyorum, kollarımla iki yanından kavırıyorum. Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyor ama bana durmamı söylemiyor.

Parmak uçları karnımın üzerinde hafif bir yol izliyor ve sonra aşağıya iniyor.

Çoktan sertleşmiştim. Onun için fazla bir Şey gerekmiyor. Ereksiyonumu avuçluyor.

Bir iniltiyi yutuyorum.

Neden iki günlüğüne gidiyor ki?

Ve onu burada tutmak için Garzolo'nun arabalarının her birini çarparsam başım ne kadar belaya girer?

"Seni boşaltmak istedim," diye fısıldıyor. "Daha önce hiç bir erkeği boşaltmamıştım."

Dudaklarımı kulağının hemen altına bastırıyorum. "İnan bana, yaptın." Ne demek istediğimi anladığında titriyor.

"Ne zaman?"

"Dün gece odama döndükten sonra," diye homurdandım, "ve buraya geldiğimden beri her lanet gece. O küçük, dar kıcının etrafımda zıplamasını izlemek nasıl bir Şey biliyor musun? Ya da ne zaman odamdan çıksam havada senin kokunu duymak?" Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. "Beni deli ediyorsun."

Nefes nefese kalıyor ve elini kotumun içine sokuyor.

Avucu sikimin etrafını sardığı an, neredeyse devrilecektim. Yukarı ve aşağı pompaladığında, cennete girmiş gibi hissediyorum.

Herkesin bizi görebileceği bir yerde, mutfaktayız ve ben bir el işi için aklımı kaçıırıyorum.

Uzakta bir kapı gürültüyle kapanıyor ve birbirimizden ayrılıyoruz.

Lanet olsun.

Bu bir işkence.

Kendimi ayarlamamı izlerken zor nefes alıyor, gözleri donuk ve aç. Şu anda külotunun içine uzansam bir sürü ıslak bulacağımı bilmek bile ön spermlerimin dışarı sızmasına neden oluyor.

Yavaşça geri çekiliyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Ama durmak istemiyorum."

Aklımı kaçırıyor olmalıyım, çünkü bütün sabah kendimi bunun ne kadar kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışmış olmama rağmen, yine de "Ben de" diyorum.

"Gemma!" diye sesleniyor annesi birkaç oda aşağıdan. "Biz gidiyoruz!"

"Gitmem gerek," diyor. Yanımdan geçip giderken parmaklarımız bir anlığına birbirine dolanıyor ve sonra kayboluyor.

BÖLÜM 21

RAS

İki gün boyunca Garzolo'nun ekibiyle vakit geçirerek kendimi meşgul tutuyorum. Federallerle yaşanan sorundan haberdar olduklarını gösteren hiçbir şey söylemiyorlar ama bu şaşırtıcı değil, çünkü benim yanımda önemli bir şey konuşmamaları gerektiğini çok iyi biliyor olmalılar.

Orrin'le bir sonraki görüşmem çok daha verimli geçti. Gemma'nın poker oyununda Garzolo hakkında bana söylediklerini doğrulamayı başardı. Federaller Garzolo ve çetesinin diğer birkaç üst düzey üyesi için bir RICO iddianamesi hazırlıyorlar. Hepsi onlarca yıl ya da ömür boyu hapis cezası alacak.

Messero'yla yaptığı anlaşma diğerlerini de kapsıyor mu merak ediyorum.

Orrin de Messero'nun savcılıkla bağlantısı olduğuna dair söylentileri daha önce duyduğunu söylüyor ama ondan daha somut bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini soruyorum, böylece Dem'i burada biraz daha kalmam gerektiğine ikna edebilirim.

Gemma dönene kadar saatleri geri sayıyorum. Acınası bir durum.

Ben yaratılmış bir adamım.

Camorra'nın en güçlü klanında bir alt patronum.

Ve bu kız -başka bir adamla nişanlı olsa da- beni parmağında oynatıyor.

Cuma öğleden sonra, onun sesini duyduğumda yemek odasında geç bir öğle yemeği yiyordum.

Çok hevesli görünmek istemediğim için yerimde kalıyorum. Ama içeri girdiğinde ve beni görünce gözleri parladığında, iyice boku yediğimi anlıyorum.

Kalbim göğsümün içinde daha yüksek sesle atıyor. Parmaklarım sanki ona ait tutunacak bir şey arıyormuş gibi kenetleniyor.

"Merhaba," diye nefes alıyor. "Burada tek başına sıkıldın mı?"

Sıkılmak.

Sıkılmak, delilikle bu dansı yapmaktan çok daha iyi olurdu.

Ona sahip olamazsın. Burada kalan günlerinizde ikinizin arasında ne olursa olsun, ona sahip olamazsın, seni lanet olası aptal.

"Yaptım," diye mırıldandım.

Annesi arkasında belirdi. "Ras, nasılsın?" diye soruyor alışılmadık dostane bir ses tonuyla. "Bu akşam Messero partisine geliyorsun, değil mi?"

Onu hiç görmediğim kadar iyi bir ruh hali içinde. Hamptons'da geçirdikleri zaman ona iyi gelmiş olmalı ya da belki de birkaç gündür kocasının yanında olmamasının etkisi bu.

"Hayatta kaçırmazdım."

"Güzel. Stefano ve benim kulübe gidebileceğimizi sanmıyorum ama kızlar gidecek. Gemma'nın Rafaele'ye destek olmak için orada olması gerekiyor. Onlara eşlik edebilir misin?"

Onu desteklemek mi? Teyzesi için lanet bir doğum günü partisi, cenaze değil. Bir gülümseme yapıştırdım. "Sorun değil."

"Mükemmel." Pietra Gemma'ya döndü. "Gidip duş almalısın ve hazırlanmaya başlamalısın. Rafaele senden mükemmel görünmeni bekleyecek. Ailesinin çoğu orada olacak."

Görüşümün kenarları kararıyor ve Gemma sanki düşüncelerimin yönünü tahmin edebiliyormuş gibi sertleşiyor.

"Tamam," diyor ve bana sırtını dönüyor. "Gidip yapacağım."

O, şerefsiz nişanlısına güzel görünmek için aceleyle uzaklaşırken benim tek yapabildiğim bu durum beni öldürmüyormuş gibi davranmak.

Birkaç saat sonra giyinmiş ve gitmeye hazırdım. Gemma ve Cleo merdivenlerin başında belirdiğinde Garzolo ve ben aşağıda bekliyorduk.

Bakışlarım ona kilitlendi ve bir daha bırakmadım.

Mağazada denediği elbiseyi giyiyor, ama şimdi üzerine bir eldiven gibi oturuyor ve tüm yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. O günün anısı bana işkence ediyor, tenime sıcaklık yayıyor. Yanımdan geçerken ellerimizin arkası birbirine değiyor ve yanakları kızarıyor.

Yola çıkıyoruz, ben bir arabada, diğerleri de diğerinde. Kulüpten sonra Cleo ve Gemma'yı eve götüreceğim.

Giulia Messero'nun doğum günü partisi Manhattan'ın merkezinde Melody Club adında bir yerde. Biz vardığımızda oda ağzına kadar Messero'larla dolmuştu bile. Bir tarafta uzun bir bar, diğer tarafta ise açık büfe tarzında yemekler var. Kıyafet kuralları resmi, ancak bazı kadınlar kendi yorumlarıyla özgürlüklerini kullanmışlar. Kırmızı dar bir mini elbise giyen ve göğüs dekoltesi neredeyse dışarı taşan bir kadın yanımdan geçerken bana cilveli bir şekilde gülümsüyor.

Gemma yanımda beliriyor, bakışları kadının üzerinde yoğunlaşıyor.

"Yolculuğun nasıl geçti?" Annesinin etrafında dolanmamasını fırsat bilerek soruyorum.

"İki gündü ama bir hafta gibi geldi." "Anlat bakalım," diyorum huysuzca.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni özledim."

Göğsüm genişliyor ama ifademi düz tutmayı başarıyorum. "Vince'le konuştun mu?"

Yüzü düşüyor. "Hayır. Çok sinirliyim. Onu onlarca kez aradım ve bir sürü mesaj bıraktım. Sadece birine cevap verdi ve yakında konuşacağımızı söyledi. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ben de. Vale de Vince'e ulaşamadı. Ona yardım edebilecek herkesi görmezden geliyor gibi görünüyor.

Aklımın bir köşesinde bir şüphe beliriyor ama bunu Gemma'ya söylemiyorum çünkü spekülasyonlarla onu üzmem istemiyorum.

Yine de Garzolo'nun doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyorum... Ya Vince bu sorumluluğun kendisinden alınmasından memnunsaydı?

Gemma parmak uçlarında yükseliyor, kalabalığın üstünü görmeye çalışıyor. "Her neyse, gidip Nona'ya merhaba demeliyim. Sanırım orada bir yerde."

"Hadi gidelim."

Kalabalığın arasından geçerken, Rafaele'nin odanın öbür ucunda bir grup adamla konuştuğunu görüyorum. İçlerinden biri, uzun boylu ve siyah saçlı, dönüyor.

Adımlarım durdu.

Olamaz.

Ama sonra sırtıarak birine el sallıyor ve bileğimdeki yara izi diken diken.

Tanıdıkça kanım donuyor. Bu o. Bu sırtışı nerede görsem tanırım. Kan kaybından öleceğimden eminken ona baktım.

Nunzio.

Sara'yla evlendikten kısa bir süre sonra İtalya'dan Amerika'ya gittiğini duymuştum ama burada mafyayla bağlantı kuracağını asla tahmin edemezdin. Benden bu kadar nefret etmesinin bir nedeninin de ailemi ve onların kendi ailesi üzerindeki gücünü küçümsemesi olduğunu düşünürdüm hep.

Ama bir adamın içten içe istediği bir şeyden nefret ediyormuş gibi yapması ilk kez olmuyor.

Gemma bir masanın yanında durdu ama ben transa geçmiş gibi hareket etmeye devam ettim.

Kendime, onunla bir daha karşılaşsam onu öldüreceğimi söyledim. Elim silahıma uzandı, ancak silahıma daha önce el konulduğunu hatırladım.

Kapıda. Silah taşımaya izin verilen tek kişi girişteki muhafızlar. Sorun değil. Bir adamı öldürmek için silaha ihtiyacım yok ama bu iş karışabilir.

Nunzio'nun burada ne işi var? Messero için mi çalışıyor? Sanki o şerefsizden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Nunzio odanın kenarında ilerlemeye başladı ve ben de önünü kesmek için adımlarımı hızlandırdım. Onunla tam olarak ne yapacağıma karar vermeden önce burada hangi pozisyonda olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Birkaç dakika sonra yollarımız kesişti. Önünde durup yolunu kestim. Bakışlarını bana çeviriyor, dudakları çok iyi tanıdığım sinirli bir küçümsemeyle kıvrılıyor. Kime baktığını fark ettiğinde sırtışı eriyor ve yüzündeki kan çekiliyor. Elini beline götürüp hava almaya çalışıyor.

Nunzio yutkunuyor. Acaba o da benim kafamda yaptığım matematiğin aynısını mı yapıyor? Her zaman aynı boydaydık ve on yıl önce benden çok daha güçlüydü, ama zaman ona iyi davranmadı. Omuzları çökmüş, karnı kemerinden sarkıyor ve ömür boyu sigara alışkanlığı olduğundan şüphelendiğim dudakları kuru ve ince. On yedi yaşındayken günde bir paket sigara içiyordu.

Bir dakika içinde ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu fark etmiş olmalı ki bir adım geri çekiliyor.

"Sorrentino," diyor, ilk kez takma adımı kullanmıyor. "Burada ne işin var?"

"Ben de aynı şeyi sorabilirim. Napoli'den ayrıldıktan sonra sana ne olduğunu hep merak etmişimdir."

Daralmış gözleri yüzümü tarıyor. "Artık Casalesi'nin gizli patronu olduğunu duydum. Bu doğru mu?"

Eğer Messero'nun yakın çevresinden biriye, bunu kesin olarak biliyordur. O kadar yüksekte olmamalı.

"Öyleyim."

Duruşunu ayarladı, gözle görülür şekilde gergindi. "Tebrikler."

"Messero'yla birlikte misin?"

Başını sallıyor.

"Onun ekibine ne zaman katıldın?"

"Birkaç yıl önce."

"Öyle mi? Sana iyi davranıyorlar mı?"

"İyi." Burnunu çekiyor. "Peki seni buraya getiren nedir?"

"Garzolo'nun misafiriyim. Artık aileyiz, duymadın mı? Yeni Don Damiano, Garzolo'nun kızlarından biriyle evlendi."

Nunzio'nun omuzlarında biraz gerginlik var. Onun için New York'a kadar gelmediğim için rahatladı mı? Belki de Garzolo ve Messero arasındaki ilişkiyi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı düşünüyordur.

Kabul ediyorum, onu şu anda öldürmek iyi görünmezdi ama bu cazip gelmediği anlamına gelmez.

Yumruğunu burnunun altına indiriyor ve bana küstah bir bakış fırlatıyor. "Demek sonunda bir ras oldun. İtiraf etmeliyim ki Casalesi'nin Ras'ı olarak yurtdışındaki aileni ziyaret etmekten daha önemli işlerin olacağını düşünmüştüm."

Sırıtiyorum. Kibarlığını benim yanımda bir dakikadan fazla sürdüremiyor.

Güzel. Keselim şu saçmalığı. "Peki Messero için ne yapıyorsun? Kamyonun arkasından bir şeyler mi çekiyorsun? Haraç için küçük dükkanları taciz mi ediyorsun? Eskiden ailemi aşağıladığın şeyleri yapmak nasıl bir duygu Nunzio?"

Yüzünde tiksinti ifadesi beliriyor, sonra bunu soğuk bir sırıtışla maskeliyor. "Ailemin burada Napoli'de olduğundan daha iyi bir yaşam sürmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Hiç kimseyi kendini önemseyenin kadar önemsemedin. Don De Rossi'nin

sana olan güveni. Seni benim tanıdığım gibi tanısaydı, kendi çıkarların için onu mahvetmenin an meselesi olduğunu fark ederdi."

Sözleri beni öfkeliendiriyor. Yanılıyor. Nunzio beni tanıdığında bencil olabilirdim ama değiştim. O zamanlar, zaten herkesi hayal kırıklığına uğrattığını düşünen lanet olası bir çocuktum, öyleyse denemenin ne anlamı vardı? Ama artık o çocuk değilim.

Dem'i asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair kendime söz verdim ve uğratmadım. "İnsanlar değişir, Nunzio."

Odanın öbür ucunda, sarı bir parıltı bakışlarımı yakaladı.

Bu Gemma'ydı. Rafaele'ye doğru yürürken onu izliyorum. Ona elini uzatıyor, o da dudaklarını elinin üzerine bastırıyor. Aralarındaki etkileşimi bir saniye fazla uzun izleme hatasına düşüyorum ve Nunzio bunu fark ediyor.

Kıkırdıyor. "Cazzo. Şu anki yüz ifadeni görmeliydin. Kumazlık hiçbir zaman senin güçlü yanın olmadı. Bu Messero'nun nişanlısı, Gemma Garzolo, değil mi? Ziyaretinde onlarla kalıyorsun. Dur tahmin edeyim, birkaç gün boyunca onun evin içinde hoplayıp zıplamasını izledin ve şimdi de onu istiyorsun."

İçimde ağır bir yük oluşurken bile yüzümdeki ifadesizliği koruyorum. Dem, Gemma'ya neler yaptığımı bir bilse...

Nunzio sırıtıyor. "Ama ona sahip olamazsın. Vay, vay, tarih nasıl da tekerrür ediyor. Söyle bana..." Kulağıma doğru eğiliyor. "Hiç gerçekten istediğin tek bir şeyi elde ettin mi? Yoksa hepsi Sara gibi parmaklarının arasından kayıp gitti mi?"

İçimi kaplayan öfke o kadar güçlü ki ne yaptığımın farkına bile varamıyorum. Onu gömleğinin paçasından tutup hızla yakındaki küçük, boş bir salona açılan kapıya doğru itiyorum.

Kolumu pençeleyerek parmaklarımı boynundan çekmeye çalışıyor ama tutuşum taştan da olabilir.

Yüzü kıpkırmızı oldu.

Gözleri şişmeye başlıyor.

Göz kapakları düşmeye başladığında, kafamın içindeki çarpık ses aniden netleşiyor.

Bırak onu.

Kendime geldim ve onu yere fırlattım.

Boğazını sıkıyor ve hırıltıyla nefes almaya çalışıyor.

Hay sikeyim. Bana verdiği acı hâlâ derinlerde, ona bunu ödetme ihtiyacım da öyle, ama burası doğru yer ya da zaman değil.

Hak ettiğini bulacak.

Tam bir kadın kapıdaki aralıktan içeri bakarken bir adım geri çekiliyorum.

Gürültülü bir nefes alıp odaya dalıyor. Kim olduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sara.

"Nunzio!"

Benden sıyrılıyor ve nefret dolu gözlerini bana dikmiş olan adamın yanında dizlerinin üzerine çöküyor.

Geçmişim yüzüme çarpıyor, anılar sel gibi akıyor.

Onunla Nunzio'nun beni oyun parkında öldürmeye çalışmasından birkaç ay sonra tanıştım. Mahalledeki bir kafede tek başına oturuyordu ve ben yanına gittiğimde gülümsedi. Çok güzel bir gülümsemesi vardı. Gökyüzüyle aynı renkte olan nazik gözleri. Garip bir merhaba dedim ve bir şekilde cesaretimi toplayarak ona bir espresso daha ısmarlayıp ısmarlayamayacağımı sordum. O da evet dedi.

Her şey böyle başladı.

Sert ve hızlı düştüm. O da öyle, ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sonunda ona Nunzio'dan ve bana yaptıklarından bahsettim. O da

hayatımda bir lekeydi, beni zayıf ve utanç içinde hissettiren acı dolu bir geçmişti.

Beni dinledi. Sempatı duydu.

Birkaç ay sonra beni onun için terk etti.

Gözlerimi kırıştırdım, dönüştüğü kadını inceledim. Yaşlanmıştı ama görebildiğim kadarıyla aynı güzellikteydi. Kalın göz kalemi açık mavi gözlerini çerçeveleyiyor ve dalgalı siyah saçları -eskiden bu saçları severdim- sırtından aşağı dökülüyor.

Nunzio ile nasıl bir hayat kurdu? Onun gibi birinin etrafındakilere karşı iyi bir adam olabileceğine inanmayı reddediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor paniklemiş bir sesle, koluna uzanarak. Adam kolunu ondan çekip alıyor ve topallayarak ayağa kalkmaya başlıyor.

"Ben iyiyim Sara."

Kadın ona tekrar uzanıyor ve adam ona hırlıyor, "İyiyim dedim."

Yüzünde acı çiçekleri açıyor.

Eskiden onun incindiğini görmek beni çılgına çevirirdi, ama şimdi ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum.

Kesinlikle hiçbir şey.

Başını çevirip bana bakıyor. "Kim o?"

Beni son gördüğünden bu yana on yıl geçti. Artık farklı görünüyorum.

Artık farklıyım.

"Hiç kimse," diye homurdanıyor Nunzio, tozunu alırken, ama o bana **b a k m a y a** devam ediyor.

Sonunda gözlerinin içinde bir tanıma parıltısı beliriyor. "Cassio?"

Cevap vermiyorum. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmamıştı, ben de arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Gemma beni barın yanında bulduğunda hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum. Umutsuzca ihtiyacım olan bir içkiyi sipariş etmek üzereydim.

"Hey, nereye gittin?" Elini koluma koydu. "Konuşmamız lazım."

"Biliyorum." Barmene işaret edip bir bira sipariş ediyorum. "Eski bir arkadaşımın hasret gideriyordum."

"Messerio'nun ekibinden birini tanıdığını bilmiyordum."

"Messerio için çalıştığını bilmiyordum. Bu... sürpriz oldu."

Başını salladı. "Cleo'yu bulup kulübe gitmeden önce bir şeyler yediğinden emin olmalıyım. Yoksa on beş dakika içinde ziyan olacak."

Göz ucuyla Nunzio ve Sara'nın onları bıraktığım odadan çıktıklarını görüyorum. Nunzio bıraktığım izleri gizlemek için avucunu boynuna bastırmış.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, öfkeli ve intikamcı. Bir dahaki karşılaşmamızda, bu işi öyle ya da böyle bitirmemizi engelleyecek bir şey olacağından emin değilim.

"Kim o?" Gemma soruyor.

Barmen bana bir bira uzatıyor, ben de dudaklarıma götürüyorum. Nunzio ve Sara gözden kaybolana kadar kalabalığın içinde ilerliyorlar. "Kimse yok."

"Sorun ne?"

Bana bakıyor, o kadar güzel ve endişeli görünüyor ki eğilip onu öpmek için korkunç bir istek duyuyorum.

"Hiç gerçekten istediğin tek bir şeyi elde ettin mi?"

Hayır. Çünkü Sara'dan sonra kendim için bir şey istemeyi bıraktım. Önemseydiğim bir şeye sahip olma riskini, sadece birinin onu benden alması için almak istemedim. Tekrar söylüyorum.

Amacımı Damiano'ya hizmet etmek ve onun sağ kolu olmakta buldum ama hayattan istediğim tek şey gerçekten bu mu?

Cevabımı beklerken Gemma'nın kaşları birbirine çarpıyor.

O ve ben, sonuçta o kadar da farklı değiliz. O kendini ailesine adadı, onlara hizmet etmek için kendi isteklerini ihmal etti.

Ve ben... Ben kendimi Dem'e ve onun görevine adadım. Bunu yaparken mutluluğu bulduğuma kendimi ikna etmeyi bile başardım.

Ama kendime yalan
söylüyordum. Ben mutlu
değilim.

En son bir kadına aşık olduğumda onu
kaybettim. Ve sanırım bu tekrar olacak.

Çünkü Gemma'ya her şeyi mahvetmeden ve donumun isteğine karşı
gelmeden sahip olamam.

BÖLÜM 22

GEMMA

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN OTURUYORUZ. Bu gece Ras'ta bir sorun var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Onu barın yanında bulduğumdan beri sessizdi, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Annemin Hamptons'a son dakika seyahati daha kötü bir zamanda olamazdı. Sakin bir yerde aldığımız haberi sindirmemiz için bize bir şans vermek istediğini söyledi ama içimden bir ses Ras etraftayken evde bu konu hakkında konuşmayalım diye babamın bizi götürmesini istediğini söylüyor.

Yine de bunun için çok geç. Ras ailemize ne yapmayı planladığını biliyor.

Annem bize her zamanki rehberliğinden bolca verdi. *"Unutmayın, babanızın yöntemlerini anlamayabilirsiniz ama yaptığı her şey ailemizi korumak içindir."*

Bunu duymaktan çok sıkıldım. Büyürken bize hep bunu söylerdi. Bunun bir yalan olduğunu anlamam nasıl yirmi yaşına kadar sürdü?

Kapana kısılmış hissediyorum. Vince aramalarıma cevap vermiyor ve nedenini bilmiyorum. Düşünüme sadece birkaç hafta kaldı ve bu noktada geri adım atmak atom bombası patlatmak gibi bir şey olur.

Ya babam Vince'in sorumluluk almak istemediği konusunda haklıysa? Neden Vale'nin düşününde bunu ona sormadım?

Tırnağımı kemiriyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben politik bir deha değilim.

Tüm bunlar yanlış geliyor.

Ras ve benim aramda olanlar hariç.

Bu çılgınca, çünkü yaptığımız şey *nesnel olarak* yanlış. Bir ay önceki Gemma bile o arabada onunla yaptığım şeyi asla yapmazdı.

Nişanlımı aldatıyorum. Yakalanma riskini göze alıyorum. Bencilce davranıyorum.

Ve bu sarhoş edici hissettiriyor.

Arabadaki sahne, uzakta olduğumuz iki gün boyunca kafamın içinde tekrar tekrar oynadı.

Onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Keşke hiç durmasaydık.

Bir garson suyumı doldurmak için geldiğinde beni hayallerimden kopardı. Masanın etrafına baktım. Ras karşımda oturuyor, Cleo ve ben ise babam ve annemin arasında sıkışmışız. Rafaele, Rafaele'nin annesi ve Nero da burada.

Nişanlım bir hayalet de olabilir. Onu zar zor fark ediyorum. Rafaele'yle ilk tanıştığımda, avın avcıyı fark etmesi gibi, onun varlığının sürekli farkındaydım. Şimdi, o yokmuş gibi davranmak şaşırtıcı derecede kolay. Neden bedenimi onun için saklayayım ki? Bu odadaki erkeklerin çoğunda erdem yokken benim erdemime bu kadar vurgu yapılması ikiyeüzlülüğün daniskası.

Keşke siktir et deyip Ras'la seks yapsaydım. Bunu yapma düşüncesi tenimi heyecandan vızıldatıyor.

Tüm ilgisini tekrar bedenimde hissetmek istiyorum, ama bu sefer kendimi kısıtlamadan. Kendini içimde kaybetmesini istiyorum. Göğüslerimdeki o dudaklar. Yumrukları saçlarımda.

Başta nazik davranırdı. Dikkatli. Bundan eminim. Arabada da bana böyle davranıyordu. Ama sonra sabırsızlaşırdı. Talepkar. Ondaki bu zıtlık dizlerimin bağını çözüyor.

Ras bifteğini hassas bir şekilde kesiyor ve ağzına bir parça atıyor. Kalın boynundaki tendonlar hareket ediyor ve çiğnerken çenesi esniyor. Büyük, sert elleri çatalı küçük gösteriyor.

Bacaklarımin arasında sıcaklık dolaşıyor.

O elleri seviyorum.

Tenime karşı hissettiklerini seviyorum.

Onları üzerime koymadan hemen önce vücudumun beklentiyle karıncalanmasını ve her şeyin canlanmasını seviyorum.

İlgimin ağırlığını hissetmiş olmalı, çünkü bana d o ğ r u bakıyor. Yüzümdeki ifade gözlerinin kararmasına neden oluyor.

"Ras, İtalya'ya ne zaman dönüyorsun?" Nero soruyor.

Bakışları hâlâ benim üzerimde ve acıyla parlıyor.

"Yakında."

Ne? Midem bulanıyor. "Ne kadar yakında?" Hayal kırıklığımı zar zor gizleyerek ağızımdan kaçırıyorum.

Bir parça daha biftek kesiyor. "Henüz belirlenmiş bir tarih yok ama muhtemelen bu hafta içinde ayrılacağım."

Yüz hatlarımı kontrol altında tutmak için çaba sarf ediyorum. Bu da ne demek oluyor? Neden gidiyor?

Çünkü hala bir Don'la evleniyorsun. Ras'ın sonsuza kadar burada kalacağını mı düşündün?

Hayır, ama sadece biraz daha zaman istiyorum.

Ne için?

Tırnaklarım avuç içlerimin etine batıyor.

Bir şekilde hayatımdaki tek iyi şey o oldu. Tüm bu ihanet, kalp kırıklığı ve kaosun ortasında, elimde kalan tek dayanak o. Karanlığın içinde bir ışık.

Ve görünüşe göre yakında buna bile sahip olamayacağım.

Yemek sona eriyor, ailemiz Cleo ve bana veda ediyor ve ikimiz Ras ile birlikte Rafaele'nin kulübüne gidiyoruz. Oraya vardığımızda, bir

Fedai bizi VIP'ler için olan özel girişe götürüyor.

Böyle yerlere gitmeme kaç kez izin verildiğini bir elin parmaklarını geçmez. Kuzenlerimiz Cleo ve beni iki kez Papà'nın Meatpacking District'teki kulübüne götürdü ve okulumdan bir kız için bir doğum günü partisi vardı. Papà'nın Rafaele'ye ne kadar yakın olduğu hakkında bir şeyler söylüyor ki Cleo ve benim buraya sadece bir eskortla gelmemi sorun etmiyor.

"Yakında ayrılacağınızı ne zaman söyleyecektiniz?" Ras'a bangır bangır çalan müziğin altında soruyorum.

Avuç içi sırtımın alt kısmında bir nokta buluyor. "Dem'le bu konuyu daha yeni konuştum. Sana bu gece söyleyecektim ama Nero benden önce sordu."

Yani Dem onu eve istiyor. Sanırım Ras buraya hangi diplomatik görev için gönderildiyse onu başardı ve artık kalmak için bir nedeni yok. Kayınbiraderimi arayıp bana bir süre daha yardım etmesini isteyemiyorum çünkü onun için hissetmemem gereken şeyler hissediyorum.

Belki Ras riske girmeye değmeyeceğime karar vermiştir. Rafaele ne yaptığımızı bilse onu öldürür. Rafaele'nin bana karşı zerre kadar çekim hissetmemesi önemli değil, sözleşme gereği ben zaten onunum.

Bu gerçeği kabullenmek zor. Aramızdaki bu şeyi devam ettirerek Ras'ı tehlikeye atıyorum.

Cleo, "Ben bir içki alacağım," diyerek bizi ekiyor ve bara doğru ilerliyor.

O gittikten birkaç dakika sonra Nero yolumuzu kestiğinde ben hâlâ düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

"İşte buradasınız. Bu taraftan," diyor eliyle ileriye işaret ederek. "Rafaele seninle konuşmak istiyor Gemma."

Arkamda Ras sertleşiyor. Ona temkinli bir bakış fırlatıyorum ve elimi Nero'nun uzattığı kolun kıvrımına sokuyorum.

Nişanlım yaklaştığımızı fark ediyor ve başıyla beni onaylıyor. E t r a f ı n d a birkaç adamıyla birlikte büyük, yuvarlak deri bir kabinde oturuyor. Bana, Ras'a ve Nero'ya yer açıyorlar.

Ras bir uğta oturuyor, Nero onun yanında, ben de Rafaele'nin yanında oturuyorum. Aramızda bırakmaya özen gösterdiğim birkaç santimlik boşluğu fark etse de bu konuda bir şey söylemiyor ya da yaklaşmaya çalışmıyor.

Bir şişe şaraba uzanıyor ve bana bir bardak dolduruyor.

Bir yudum alıyorum. "Benimle konuşmak mı istedin?"

"Son yemeğimizde sıkıntılıydın," diyor, kendisi için de bir kadeh doldurarak. "Düşünmek için biraz zamanın olduğuna göre, ailenin reisi olarak benim gelecekteki rolüm hakkında ne hissettiğini görmek istedim."

Benim fikrimi soruyor. Kendimi açıkęa ifade etmedim mi? "Sana ait olmayan bir şeyi çalışyorsun."

Buz gibi bakışları bana yöneliyor ve korku omurgamı sarıyor. Göz ucuyla Ras'ın boynunu kırdığını görüyorum. Bizi izliyor ama kulüpteki gürültüden konuşmamızı duyamıyor.

"Çalmak mı? Savcıdan isteyeceğim iyilik sadece milyonlarca dolar değil, aynı zamanda birçok kayıp hayat ve yıllarca süren casusluk değerinde. Bu iyiliği elde etmek için çok çalışmam gerekti. Ailenin kontrolünü bana vermek, babanın adil bir anlaşma yapmam için bana önerebileceği tek şeydi. Benden bir taviz koparmayı bile başardı - beş yıl daha Don olarak."

Yumruklarımı sıkıyorum. Tüm bunları bana haklı olduğuna inanan birinin özgüveniyle açıklıyor. Bu beni çileden çıkarıyor.

"Babam Vince'i ve beni satranę taşı olarak kullanıyorsa bu nasıl adil olabilir? Papa seninle neden evlenmem gerektiği konusunda bana yalan söyledi. Beni manipüle etti."

"Ve neye imza attığını bilmediğini fark ettiğimde, babana itiraf etmesi gerektiğini söyledim." Rafaele bardağını masaya koyar ve dirseklerini dizlerine dayar. "Babana söylemek istemedi.

Ama bunu yapmak zorunda olduğunu, aksi takdirde anlaşmamızdan çekileceğimi açıkça belirttim. Düşmanlarıma yalan söylemekten çekinmem ama eğer bir aile olacaksak, yalanlar üzerine kurulu bir temelde başlamamızı istemiyorum."

"Bana hâlâ Vince hakkında yalan söylerken buna inanmamı nasıl beklersin?"

Rafaele kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Onun bunu onayladığına bir an bile inanmıyorum. O babamın tek oğlu. Don pozisyonu onun."

Rafaele uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Her şey kardeşinin fikriydi," diyor.

Gölüyorum. Bu bir şok tepkisi, kelimeleri formüle edemediğimde yapmam gereken bir şey. Nabzım kulaklarımda gittikçe daha da yükseliyor ve Rafaele sadece bakmaya devam ediyor, tepkilerimi katalogluyor.

Ona vurmak istiyorum.

Böyle iğrenç bir yalancı olduğu için suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. "Saçmalık."

"Stefano ve ben anlaşmamızın şartları üzerinde uzlaşamayınca Vince müzakerelerimize dahil oldu. Stefano oğlunun bazı yaratıcı fikirleri olabileceğini düşündü ve öyle de oldu. Don olmak istemediğini çünkü yurtdışında kendi işlerini yürütmeye devam etmek istediğini söyledi. Bana babanın halefi olma konusunda ne düşündüğümü sordu. Başta ikna olmadım. Bana karşı dürüst olmadığını düşündüm. Ama sonra onu İsviçre'de ziyarete gittim ve orada neler inşa ettiğini gördüm. Çok etkileyici." Rafaele içkisinden bir yudum alır. "Söylediklerinde gerçekten ciddi olduğuna beni ikna etti. Ailenin beni nasıl kabul edeceğini çözmemiz gerekiyordu ve o zaman evlenmem gerektiği ortaya çıktı. Vince senin en iyi seçenek olduğunu düşündü. İşe yarayacağından emin değildim, çünkü ilk görüşmemizde çok kabul edilebilir ya da ilgili görünmüyordun. Ama sonra Riccis'lerle savaş başladı ve baban senin de gemide olduğunu söyledi. Aylar sonra seni gördüğümde, fikrini değiştirmiş görünüyordun. Vince'in söylediği gibi kararlı görünüyordun.

olurdu. Kardeşin bir piyon değil Gemma. Her şeyi o planladı."

Elimdeki şarap kadehi titriyor.

Masanın üzerine koyuyorum ve omurgamı deri koltuğa bastırıyorum. Ona inanmak istemiyorum. Kardeşim bana bunu yapmazdı.

Kardeşim beni böyle kullanmazdı.

Ama sonra Ibiza'da söylediği şeyleri hatırlıyorum ve birden onları farklı bir ışık altında görüyorum.

"Babamın nefesi ensemdeyken asla yaşayamam."

"Sana sahip olduğu için şanslı, Gem. Çok şanslı. Üç bencil çocuk ve bir özverili kız yetiştirdi."

"Seni hiçbir şeye ikna etmeyeceğim. Vale ile aynı fikirde değilim. Rafaele ile evlenmelisin."

Ağzımdan asit akıyor. O zamanlar, Vince'in benim adıma Rafaele'yi araştırmasından çok etkilenmişim. Beni kolladığını düşünmüştüm. Onun yerine, muhtemelen tüm o araştırmayı planının başarısız olmayacağından emin olmak için yapmıştı. Bu yüzden aramalarımı görmezden geliyordu. Muhtemelen söyleyeceklerimden korkuyor.

"Gemma."

Göz kırpıyorum. Rafaele bana bakıyor ve sonra elimdeki zümrüt yüzüğe göz atıyor. "Sana sevgi veremem. Ama sana saygı ve dürüstlük verebilirim. Ve ailene kendi aileme davrandığım gibi davranacağıma söz verebilirim."

Uyuşukça başımı salladım.

Bu evlilikten kurtulmanın bir yolu yok. Papa, Vince ve Rafaele birlikte çalışırken olmaz. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Kimsenin yapabileceği bir şey yok.

Kaderim mühürlendi.

Nero sözümüzü kesti. "Rafe, sana bir telefon var. Bence açmalısın."

Rafaele telefonu Nero'dan aldı. "İzninizle." Danışmanı ile birlikte uzaklaşıyor ve ikisi yan taraftaki gizli bir kapının ardında kayboluyorlar.

Onlar gider gitmez Ras yanıma geliyor, kalçası benimkine çarpıyor. "Sen iyi misin?"

Yutkunuyorum. Boğazım kupkuru. "Hayır."

"Neler oluyor?"

"Babam bana Vince hakkında yalan söylemedi." Kelimeleri bir araya getirmek çaba gerektiriyor.

ağzımdan çıktı. "Gerçekten pozisyonundan vazgeçiyor. Don olmak istemiyor. Rafaele olmak istiyor."

Umutsuzluk beni sarıyor. Her zaman doğru olanı yapmaya çalıştım, peki bunu hak etmek için ne yaptım? Bana yalan söyleyen ve beni döven bir baba. Beni manipüle eden ve kendi çıkarları için kullanan bir ağabey. Ayrıntılı bir tuzak kurdular ve beni köşeye sıkıştırdılar. Hiçbir çıkış yolu yok.

Ras bir şeyler söylüyor ama dans pistindeki bir hareket dikkatimi çekiyor. Ayağa fırladım. "Bu Ludovico mu?" Kalabalık dağılınca gözlerim açılıyor. "Tanrım, Cleo'nun her yerinde."

Ras ayağa kalkıyor, gözlerini VIP alanının diğer tarafında yaşanan sahneye dikeyyor. Ludovico Cleo'yu kendine doğru çekiyor, kız kardeşim onu itmeye çalışırken arkadan sürünmeye çalışıyor. Cleo adamın tutuşunu kırıyor, etrafında dönüyor ve adamın yüzüne doğru bir şeyler haykırıyor.

Midem bulanıyor. Adam sarhoş ve sanırım Cleo'nun başı dertte.

"Gitmeliyiz," diyorum acilen. "Onu ondan uzaklaştırmalıyız."

Ras ve ben kalabalığın arasından geçmeye çalışıyoruz ama her yer tıklım tıklım ve o kadar yavaş ilerliyoruz ki paniklemeye başlıyorum.

"Ne yapacağız?" Müziğin içinden bağıyorum.

Ras önümde ilerliyor, insanları kenara iterek kalabalığı yarıyor. Herkese yolundan çekilmeleri için homurdandığından ve kimsenin onu dinlemeyecek kadar aptal olmadığından şüpheleniyorum.

Nihayet kalabalığın arasından çıktığımızda nabzım kulaklarımın içinde yüksek sesle atıyor ama Cleo ve Ludovico onları daha önce gördüğüm yerde değiller.

"Neredeler?" Ras

işaret ediyor. "İşte."

Cleo dans alanına bakan küçük, yuvarlak bir balkonda duruyor. katın altında. Sırtını parmaklıklara dayamış ve yüzünü buruşturmuş. Kızgın, ama i ç i n d e bir korku sezecek kadar da iyi tanıyorum onu.

Ludovico onu sıkıştırıyor. Elleri kadının belinde ve aşağıya doğru kayıyor. Cleo bir şeyler bağıyor ve yüksek topuğunu adamın ayağına batırıyor. Adam geriye doğru sendeliyor, müzik bağırışını yutuyor. Cleo kaçmaya fırsat bulamadan, adam ona doğru hamle yapıyor, yumruğunu kaldırıyor.

Korku beni ele geçirdi. Kontrolden çıktı. Ya onu balkondan aşağı düşürürse? "Cleo!"

Ludovico'nun yumruğu kız kardeşime hiç temas etmiyor.

Biri arkadan kolunu yakalıyor.

Bu Rafaele.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, yüzündeki ham duyguyu yanlış anlamıyorum.

Soğuk, acımasız bir öfke.

Müzik kulüpte bangır bangır çalmaya devam ederken bile kalabalık sessizleşiyor. Herkes Rafaele'nin ne yapacağını görmek için nefesini tutmuş bekliyor. Cleo'ya hâlâ kuduz bir köpek gibi hakaretler yağdıran Ludovico hariç herkes.

Rafaele anlayamayacağım kadar uzakta bir şey söylüyor ve Ludovico üzerindeki etkisi anında ortaya çıkıyor. Olduğu yerde donup kalıyor ve yavaşça dönüyor. Onu kimin yakaladığını görünce ağzı aniden kapanıyor.

Ludovico nişanlının gözlerinde ne gördüyse, gözle görülür bir şekilde sinmiş. Özür dilemek için olduğunu tahmin ettiğim bir cümleyi yarıda bırakmıştı ki bir şey oldu.

Kulübün karanlığında bir şey parlıyor. Rafaele'nin elinde bir bıçak.

Ludovico'nun omzunu yerinden çıkarabileceğini düşündüğüm bir güçle Ludovico'yu Cleo'dan uzaklaştırıyor ve sonra diğer elini kaldırıp bıçağı indiriyor.

Bu kez müzik bile Ludovico'nun çılgınlığını bastıracak kadar yüksek değil.

VIP alanındaki hiç kimse kıpırdamıyor.

Rafaele Ludovico'yu bir çöp torbası gibi yere bırakıyor ve geriye doğru bir adım atıyor.

Boğazımdan dehşet dolu bir nefes çıkıyor.

Bıçak Ludovico'nun göz çukurundan çıkmış.

Cleo'yu getirin.

İlk hareket eden benim. Ona doğru koşuyorum, içimdeki ilkel bir parça harekete geçiyor ve onu buradan götürmem için bağılıyor. "Cleo! Buraya gel!"

Ama beni duymuyor. Ona ulaştığımda dehşet içinde Ludovico'ya bakıyor, sırtını parmaklıklara dayamış. Teni şoktan süt beyazı olmuştu.

Rafaele bakışlarını Ludovico'dan ayırıp ona diyor. "Ayakkabılarında kan var." Sesi sakın ve ölçülü. Şu anda nabzını kontrol etsem, bir saat kadar sabit olacağından şüpheleniyorum.

Az önce bir adamı gözünden bıçakladı ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Midem bulanıyor.

Cleo yere bakıyor ve Rafaele'nin kan konusunda haklı olduğunu görünce bana yaslanıyor.

Rafaele arkamdaki biriyle göz göze geliyor. "Çıkarın onları."

Ras bir adım öne çıktı. Bunca zamandır yanımda olduğunu fark etmemiştim bile. "Hadi gidelim."

O ve ben Cleo'yu kollarımızın altına aldık ve kulüpten aceleyle çıktık.

Kaldırıma çıktığımızda Ras, "Burada bekle," diye emretti. "Ben arabayı alıp getireceğim."

"Tamam." Kollarımı Cleo'ya doluyorum ve burnumu saçlarına bastırıyorum. Titriyor.

"Hey, iyi misin?" Onu daha sıkı sıkıyorum. "Bir şey söyle."

Başını sallıyor. Sanırım ağlıyor.

"Bir yerin incindi mi? Seni hastaneye götürmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır." Sesi kısık.

Ona bakabilmek için uzaklaşmaya çalıştığımda bana daha sıkı sarılıyor.

Göğsüm çatlıyor. Onu en son ne zaman bu kadar sarsılmış gördüğümü hatırlamıyorum. Ailemiz ona kızdığında, sanki teflon gibi oluyor. Söyledikleri her söz hemen uçup gidiyor.

"Cleo, seni seviyorum," diye boğazımdaki yumağı sıkıyorum. "Sen iyisin. İyi olacaksın."

Küçük, ıslak bir inilti çıkarıyor. Kollarımla onu sıkıca kavriyorum ama yine de yeterli gelmiyor.

"Hadi, Cleo. Konuş benimle."

Başını omzumdan kaldırmadan önce birkaç dakika bana karşı derin nefes alıyor. Gözleri kızarmış ve şişmiş, altlarında bir miktar rimel lekesi var. "Gem, onun kanı üzerimde."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Seni temizleyeceğiz."

"Eve gitmek istemiyorum." Kolumu tuttu. "Çatı katına çıkabilir miyiz? Çok uzak değil. Bu gece annemle ya da babamla uğraşmak istemiyorum. Sadece uyumak istiyorum."

Ailenin Central Park'a bakan bir çatı katı var. Babamın fahişelerini oraya götürdüğünden eminim ama aile de zaman zaman orayı kullanıyor. Geceyi orada geçirmek fena fikir değil.

Arabaya bindik ve Ras'a yolu tarif ettim.

Başını salladı. "Babanı arayıp ona her şeyi açıklayabilirim. Anahtarın var mı?"

"Şifreyi biliyorum."

Ras, Papa'yı arıyor ve onlar konuşurken ben de Cleo'ya sarılıp onu kendime çekiyorum.

BÖLÜM 23

GEMMA

Asansörden doğrudan çatı katına çıkıyoruz.

Bir müze gibi görünüyor. Papà'ya oldukça pahalıya mal o l a n ünlü bir iç mimar tarafından yenilenmiş, şık çizgiler, ince dokular ve ortam aydınlatması var.

Yaşanacak bir yer değil, bir statü ögesi.

Yine de burada olmamız, annem ve babamın Cleo ve beni sorguya çekecekleri evde olmamızdan daha iyi. Rafaele'nin bu gece bana anlattıklarından sonra babamın yüzüne bakmaya bile dayanabileceğimden emin değilim.

En azından bu şekilde, yarına kadar beklemek zorunda kalacak.

Cleo'yu temizledim ve yatak odalarından birine yerleştirdim. Bir uyku hapı aldıktan sonra hemen bayıldı. Banyodan ıslak bir bez alıp yüzündeki bulaşmış makyajı siliyorum ve onu yatırıyorum.

Tanrım, çok genç görünüyor. Bazen sadece 18 yaşında olduğunu unutuyorum. Burnunun ucu ağlamaktan pembeleşmiş ve dudakları ısırik izleriyle kaplı. Ben onun elini tutup söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye çalışırken, o yol boyunca onları kemirip durdu.

Her zaman şiddetle iç içe yaşadık ama Rafaele'nin Ludovico'ya yaptığı şey şimdiye kadar gördüklerimden çok daha vahşiceydi. Ve bu olduğunda Cleo da oradaydı.

Zavallı şey.

Rafaele ona yardım etmek istediği için mi onu savunmaya geçti? Yoksa Garzolos'a kendi ailesi gibi davranma konusunda ne kadar ciddi olduğunu göstermek için mi?

Babam Rafaele'ye Cleo ve Ludovico'nun nişanlanabileceğinden bahsetmiş olmalı. Rafaele veliaht olduğuna göre, böyle bir şeyin onların arasında gündeme gelmemesi **imkansız**.

Tartışmalar. Ludovico haddini aşmıştı ama eğer babam orada olsaydı, Ludovico'yu Cleo'dan uzaklaştırır ve onu azarlardı. Rafaele'nin yaptığı gibi gözünü çıkarmazdı.

İç çekiyorum. Rafaele'yi bunu yapmaya iten her neyse, buz gibi yüzeyinin hemen altında tehlikenin gizlendiğini hatırlatıyor.

Cleo'nun alnına hafif bir öpücük kondurup çıkıyorum.

Bir bardak su almak için mutfakta duruyorum. Bardağımı doldururken bakışlarım zümrüt yüzüğüme takılıyor.

O lanet şeyden ve temsil ettiği şeyden nefret ediyorum. Artık ailemin ya da Rafaele'nin yanında olmadığım için onu takmama gerek yok, bu yüzden parmağımdan çıkarıp tezgahın üzerine bırakıyorum.

Oturma odasına döndüğümde Ras yerden tavana kadar uzanan pencerenin önüne dikilmiş, ellerini arkasında kenetlemişti. Işıklar loş. Ay ışığı koyu renkli parke zemine yayılıyor.

Onu görünce göğsümde bir düğüm gevşiyor.

O yanımdayken hissettiğim güven duygusundan mı yoksa dikkatimi dağıtacak kadar güzel olmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum.

Düz bir burun, belirgin bir kaş, sert bir çizgi oluşturan omuzlar. Onunla ilk tanıştığımda, ilk fark ettiğim karanlık, fırtınalı gözleriydi. Ve o küpe. Doğrudan savaş ya da kaç moduna geçtiğimde benimle alay eden o küçük gümüş parıltı.

Ve bir kez olsun savaşmayı seçtim.

Ama ben bir savaşçı değilim. Darbeler gelmeye devam ediyor ve hedeflerini buluyorlar. Bu gece Vince hakkında öğrendiklerimden sonra kendimi tamamen yenilmiş hissediyorum.

Ras'ın yanına gidip duruyorum. "O

nasıl?" diye soruyor.

"Uyuyor. Umarım yarın daha iyi hisseder."

Central Park'ın kırk kat üzerindeyiz -sıra sıra yoğun binaların çevrelediği devasa, açık bir alan. Yazın, yemyeşil bitki örtüsü nefesimi kesiyor ama Şubat ayında park bir kar örtüsüyle kaplanıyor. Aşağıdaki ağaçların dalları arasından dolanan yılan gibi yolları görebiliyorum ve uzakta donmuş göl gece gökyüzünü yansıtıyor.

Parmak uçlarımı cama bastırıyorum. "İbiza'daki dairene uğradığımız zamanı hatırlıyor musun? Orayı ne kadar sevdiğimi sana hiç söylememiştim."

"Tabii ki hatırlıyorum." Biraz gülümsüyor ve sonra sessizce ekliyor, "Seninle ilgili tek bir şeyi bile unutabileceğimi sanmıyorum, Peaches."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek sözlerinin tenime yerleşmesine izin veriyorum.

"Sanırım benim de aynı sorunum var," diye itiraf ediyorum, eline uzanıyorum.

Parmaklarımızı birleştiriyor, aramızdaki diğer her şey belirsiz hissettirse de tutuşu sıcak ve emin.

Avrupa'ya döndüğünde beni unutacağını mı umuyor? Çok yakında gitmiş olacak.

Ve ben koridorda başka bir adama doğru yürüyor olacağım.

Nefesimi bırakıyorum. "Her şeyi Vince hayal etti. Rafaele'yi halef yapmak onun fikriydi. Rafaele'yi benimle evlendirerek ailemize katmak onun fikriydi. Babam ve Vince beni kullandılar. İkisi de istedikleri hayatı yaşayabilsinler diye beni sattılar. Sanırım kendim için nasıl bir hayat istediğim kimsenin umurunda değil."

59^{uncu} Cadde'de bir ambulans ilerliyor, sirenleri ses geçirmez camlar tarafından zar zor duyuluyor.

Ras elimi bırakıyor ve bir adım daha yaklaşarak avucunu sırtımın alt kısmına koyuyor. Bana bakıyor, alnı endişeyle kaplı. "Peaches, çok üzgünüm."

"Rafaele bu gece bana her şeyi anlattı. Kardeşimle bir daha konuşmak istediğimi sanmıyorum. Keşke babamla da konuşmak zorunda kalmasaydım ama bu kaçınılmaz, değil mi?" Dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülüyor. "Komik olan ne biliyor musun? Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi suçluyorum. Buna ben izin verdim. Gençken, çok iyi bir evlat olduğum için övülmekten zevk alırdım. Benim değerim buydu. Eğer iyi değilsem, hiçbir değerim yoktu. Rafaele'yle evlenmeyi kabul ettiğimde, bunun babamı mutlu ettiğini söyleyebilirdim ve bir parçam onun o nadir ışığının üzerimde parlamasından duyduğu memnuniyetle şarkı söyledi. Cleo ya da Vale gibi bir savaşçı olmayı hiç öğrenemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunu nereden öğrendiklerini bilmiyorum. Belki de bu sadece insanların doğuştan sahip olduğu bir özelliktir ve bu özellik beni atlamıştır. Şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Ras dirseğimi tutuyor, sıkıca kavıyor. Gözlerinin içinde bir iç savaş yaşanıyor ve birkaç uzun saniyenin ardından derin bir nefes alıp, "Sana yardım etmeme izin ver. Seni buradan çıkarabilirim."

Umut, gerçeklik onu söndürene kadar kısa bir an için yanıp söner.

Garzolos ve Messeros'un birleşik gücüne karşı yapılabilecek hiçbir şey yoktur. Bu evlilikten vazgeçmenin tek yolu kaçmak, ama benim ortadan kaybolmam ailenin dağılmasına neden olur ve babam bunun olmasına izin vermez. Ras beni nereye götürürse götürsün, eninde sonunda bizi bulurlar. Babam beni tekme tokat New York'a geri götürür ve ben de aynı yere düşerim. Sadece bu süreçte Ras'ı tehlikeye atmış olurdum. Dem ve Vale'yi de.

Kendimi ilk sıraya koyarsam, herkes acı çeker.

Rafaele bana dürüstlük ve saygı gösterdi. Belki de benim gibi biri ancak bu kadar iyi olabilir. Ailemin bana verdiğinden çok daha fazlası, değil mi?

Elimi Ras'ın yanağına götürüyorum. Eğer her şey farklı olsaydı, bu adamla bir hayat kurabilirdim. Bana imkânsız şeyler teklif eden bu güzel, güçlü adamla.

"Bana senden neden nefret ettiğimi sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, sakalı avucumu kaşıyor.

"Kaçamak için İbiza'ya geldiğimde Damiano'yla konuşmana kulak misafiri oldum. Ne duyduğumu biliyor musun?"

"Oldukça iyi bir tahminde bulunabilirim," diyor huysuzca.

"Damiano'yu Papa'yla anlaşmadan vazgeçmeye teşvik ettiğini duydum. Buna çok kızdığımı hatırlıyorum. Sözünden dönme konusunda bu kadar küstah olduğun için korkunç biri olduğunu düşünmüştüm, özellikle de karşı taraf benim ailemken. Ama şimdi seni tanıdığım için yanıldığımı görebiliyorum. Ras, sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Gözlerinin içinde çiğ, acı dolu duygular parlıyor. "Gemma," diyor, elimi kendi eliyle kapatarak. "Seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum. Bir kelime söyle ve olsun bitsin."

Başımı sallıyorum. "Gitmiyorum. Gidemem."

Dudaklarını avucumun içine bastırıyor. "Hemen Damiano'yu arayacağım. Bir plan yaparız. Bir yol buluruz."

"Dur," diye yalvarıyorum. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

Gözleri parlıyor ve dokunuşumdan uzaklaşıyor. Artık bana sinirlenmeye başlamıştı. "Kahretsin, Gemma. Bunu hafife alarak teklif etmiyorum. Neden bunu düşünmüyorsun bile? Bunu senin için yapmama izin ver."

Titrek bir nefes alıyorum. "Yapabileceğin bir şey var." "Her şeyi.

Her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Bu geceyi benimle geçir. Benim ilkim olmanı istiyorum. Rafaele değil. Sen."

Bu benim tesellim. Boş bir kabuğa dönüşmeden önce kendim için bir şeyler yapmak için son girişimim.

Ne söylediğimi anladığında, bakışlarının arkasında öfkeli bir sıcaklık titreşiyor. Etrafımızdaki hava kalınlaşıyor, uzuvlarımı sarıyor, ciğerlerime baskı yapıyor.

"Yani sana sahip olmamı ve sonra da seni vermemi mi istiyorsun?" diye homurdanıyor, beni tavandan tabana pencereye yaslayarak. "Seni onun için kırmamı mı istiyorsun?"

Kanım ısınıyor. Ona vermek için elimde kalan tek şey bu. "İstemiyor musun?"

Avuçlarını başımın yanındaki cama vuruyor. "Senin ilkin olmak istemiyorum, Peaches. Sonuncun olmak istiyorum. Ve bekaretini de istemiyorum. Sadece *seni* istiyorum."

Kalbim paramparça oluyor ama gözyaşlarımı kontrol altında tutuyorum çünkü tek bir tanesinin bile düşmesine izin verirsem her şeyin biteceğini biliyorum.

"Bu bizim tek şansımız," diye fısıldıyorum. "Sabah Cleo'yla beni eve götüreceksin ve bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağız."

Uzun bir nefes veriyor ve avucunu boynumun yan tarafına doğru kaydırıyor. "Ya da seni çok uzaklara götürebilirim. Kahretsin, nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım."

"Yeter." Bakışlarını tutuyorum, inancımı parlatıyorum. "Seçeneklerimin çoğu elimden alındı. Eğer senin için bir anlam ifade ediyorsam, bu gece kendi seçimlerimi yapmama izin ver."

Sözlerim ona ulaşmayı başarıyor. Öfkesinin sert tabakasının altındaki kararlılığının kırılmaya başladığını görebiliyorum. Eli boynumda sıkılaşıyor. "Bunu enine boyuna düşünmedin."

Ama ben düşündüm. Hamptons'da bu gece olmadan önce bile bunu çok düşündüm.

Bakire olmam gerekiyordu. Muhtemelen Papa ve Rafaele arasındaki sözleşmede yazıyordur. Herkes benimle ilgili en değerli şeyin bu olduğunu düşünüyor.

Düğün gecesi. Çarşaf.

Uyarı zilleri çalıyor olmalı ama ambulans gibi, sesler körelmiş.

Bunu kendim için yapmak istiyorum.

Sonunda bunun için ödemem gereken bedel ne olursa olsun... ödeyeceğim. O zamana kadar, Rafaele ve ben çoktan evlenmiş olacağız.

"Bunu düşündüm. Bunun kendim için sorun yaratacağını biliyorum." Elimi Ras'ın sıcak, geniş göğsünde gezdiriyorum. "Umurumda değil."

Eli boynumdan ayrılıyor ve parmaklarını ensemdeki saçlara sokup başımı arkaya doğru eğerken sıkıca tutuyor. Onun ağır bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hayal kırıklığı ve arzu arasında gidip geliyor ve derimin altında alçak bir vızıltı belirmesine neden oluyor.

"Eğer nazik birini istiyorsan, yanlış adamı seçtin. Bu gece o tür bir ruh halinde değilim."

Sözleri karşısında amım zonklıyor. "Kırılmayacağım. Bana başka birine davrandığın gibi davran."

"Sen başkaları gibi değilsin," diyor hoyratça.

Kalbimde bir çatlak belirliyor.

"O zaman bana bunu daha önce yapmışız gibi davran," diye fısıldıyorum. "Sanki beni onlarca kez becermişsin ve vereceğin her şeyi kaldırabileceğimi biliyorsun."

Nefesini üflüyor, kalçalarını benimkilere bastırıyor ve büyüyen ereksiyonunu hissetmeme izin veriyor.

Heyecan dörtnala omurgamdan aşağı iniyor.

Altımızda şehir soğuk, ama burada, aramızdaki boşlukta bir ateş çıtırdıyor.

O da bunu en az benim kadar istiyor.

Nefesi benimkine karışıyor. "Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

Sinirlerim kollarımdan yukarı sığıyor ama cevap hemen geliyor. "Hadi bakalım."

İçinden bir ürperti geçiyor. Ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

BÖLÜM 24

GEMMA

FLUTTERS karnımın içinde patlıyor ve sonra aşağı iniyor. Temas ettiğimiz an, evrende bir yırtılma gibi hissettiriyor. Bu öpücüğün yumuşak bir yanı yok. Ras'ın ağzı benimkine sürtünüyor, dili içeri giriyor ve bölgeyi ele geçiriyor.

Tadı kulüpte içtiği viski gibi. Beni fethetmek ister gibi öpüyor.

Birden hareket ediyoruz. Bir eli saçlarımı kavriyor, diğeri belime yapışmış, beni ana yatak odasına doğru geri götürüyor, ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor.

Ben oksijenim. O ise havaya aç bir adam.

Bir an için nereye gideceğini nasıl bildiğini merak ettim. Ben Cleo'yla birlikteyken buranın haritasını mı çıkarmıştı? Ama sırtım duvara çarptığında ve o önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde bu düşünce önemsizleşiyor.

Nefesim kesildi.

Üzerinde hâlâ takım elbisesi var ama bana bakarken kravatını yavaşça çözüyor; tasmaını çıkaran sinirli, güzel bir canavar gibi.

Kravatını çıkarıp yere bırakıyor. "Elbiseni çıkar," diye emrediyor, sesi kısık bir törpü gibi.

Parmaklarım titreyerek etek ucuna uzanıyorum ve her şeyi başımın üzerine çekiyorum. Kendimi beceriksiz ve garip hissediyorum ama elbise kravatının yanında yere düştüğünde utancım unutuluyor.

Ras'ın bakışları vücudumda bir iz bırakıyor. Saygılı. Taparcasına. Aç.

Siyah bir tanga giyiyorum ve sütyenim yok.

Etrafında dönen hayal kırıklığı bulutu, beni içine çekerken hafifçe dağılıyor gibi görünüyor. Gözleri bir süre göğüslerimde oyalandı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp karnıma bir öpücük kondurmadan önce birkaç dakika geçti.

Bir diğeri kalça kemiğime.

Bir diğeri de tangamın bel bandındaki küçük yaya.

Nazik olmayacağını söylemişti ama sanki kendine engel olamıyor.

Göğsümün içindeki ani sızıya karşılık gözlerimi kapatıyorum.

Avuç içleri göğüs kafesime iniyor ve gökyüzüne doğru hareket ediyor. göğüslerime sarıldı. Takdir dolu bir nefes alıyor.

"Kahretsin, bunlar iyi hissettiriyor," diyerek tenime sürtünüyor, dudakları hâlâ karnıma öpücükler konduruyor.

Bana yaptıklarından dolayı damarlarımda ılık bir zevk dolaşıyor. Bana nasıl dokunduğunu.

Bir elini kalçama atıyor, bacağımı kaldırıyor ve omzuna atıyor.

Dengemi bulmak için ona tutunuyorum ama elleri bacaklarımı sıkıyor ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Ben izin vermedikçe hiçbir yere gitmiyorsun, Peaches."

Göğsümün içinde sürekli bir davul sesi var.

Ba-dum. Ba-dum. Ba-dum.

Dudakları tangamın ince kumaşının üzerinde gezindiğinde, her şey hızlanıyor.

İki parmağını kumaşın etrafına doluyor, kenara çekiyor ve dilinin düz düzlemini ıslak girişime bastırıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, amım dilinin her geçişinde daha da artan, yavaş ve ısrarlı bir sızı duymaya başlıyor.

Açıklığının etrafını yalıyor, yavaş ve telaşsız. Parmakları kıvrımlarıma girerek beni ayırıyor, böylece dilini açıkta kalan her santimin üzerinde sürükleyebiliyor. Şişkin klitorisime yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyor.

İçimde sancılara ihtiyaç duyuyorum. "Lütfen."

O anlıyor. Doğrudan klitorisimin üzerine yaptığı ilk vuruş amımın çırpınmasına yol açıyor. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum ve tüm dikkatimi bacaklarımın arasında oluşan baskıya veriyorum.

Dalgalar yavaşça geliyor ve sonra daha hızlı ve daha hızlı. Sinir uçlarım şarkı söylüyor. Ras sesler çıkarıyor, tatmin olmuş ve utanmaz sesler ve bunlar kafama bir şeyler yapıyor.

Dudakları şişmiş klitorisimin etrafını sarıyor ve emiyor. Sertçe.

Hıçkırıyorum. Parmaklarım kafa derisini kazıyor, saç bağına yere düşene kadar aşağı itiyor.

Tam sınırdayım. Kalçalarım hareket etmeye başlıyor, dilini beceriyorum. "Biraz daha, sadece biraz daha" diye sızlanıyorum, kendimi kızıışmış bir hayvan gibi hissediyorum. İki kalın parmağını içime sokuyor ve öne doğru kıvrıyor.

Orgazm içime çöküyor. Tam bir çarpışma. Birkaç saniye nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim, o parmaklarını içime sokup çıkarırken kalçalarımı içimdeki kasılmaların ritmine göre hareket ettirmek.

Hareketlerim yavaşladığında içimden çıkıyor ve en sevdiği tatlıymış gibi parmaklarından sularımı emiyor.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Ras bacağımı omzundan itiyor, topuklarının üzerine oturuyor ve beni bırakıyor. O beni desteklemeden bacaklarım dayanmaz. Duvara doğru kaymamı izliyor. Islaklığım dudaklarını, sakalını kaplıyor. Kıçımın üzerine düştüğümde ve bacaklarım kendiliğinden açıldığında, bakışları amıma kilitleniyor. Titriyorum, nefes nefese kalıyorum, kendimi ona sunuyorum ve o sonsuza dek bana bakabilecekmiş gibi bu görüntüyle ziyafet çekiyor. Sanki bunun için çalışmış ve şimdi emeğinin meyvelerinin tadını çıkarıyor.

Bir dakika sonra ayağa kalkıyor, pantolonunu düzeltiyor ve gömleğinin kollarını indiriyor. Sanki dışarı çıkmaya hazırlanıyor gibiydi.

ve dili amımın derinliklerinde değilmiş gibi davranacaktım. Bana şöyle bir baktı, elini uzatmadı ve yatağa doğru yürüdü.

Kapüşonlu gözlerle her hareketini takip ediyor, bir sonraki hamlesini yapmasını bekliyorum.

Ras yatağın kenarına oturuyor ve kol düğmelerini çözmeye başlıyor.

Çok hızlı. Etkili. Kol düğmeleri komodinin üzerine konur. Sonra gömleğinin düğmelerini hızla çözüyor. Kumaşı omuzlarının üzerinden geçirdiğinde, çıplak teninin görüntüsüne doyma sırası bana geliyor.

Pürüzsüz, bronzlaşmış, kaslı bir sırt. Yuvarlak pazılar. Hareket ettiğinde tendonları etinin altında dans ediyor. Sol kolunda tam kol bir dövme var, sağ kolunda da bitmek üzere olan bir dövme daha. Karın kaslarının üzerinde bir miktar mürekkep var.

Yaklaşmak istiyorum ama talimat beklediğimi fark ediyorum. Artık kontrol onda. Söylemesine gerek yok. Her şey havada.

Ras gömleğini arkasından yatağa fırlatıyor ve kemerini çözerek deriyi pantolonunun belindeki halkalardan geçiriyor. Düğmeyi ve fermuarı çözüyor.

Elini uzatıp sikini çıkardığında ağzım ıslanıyor. Beklediğimden daha büyük ve ucu parlıyor.

Pantolonunu çıkarmayı bitirmiyor, sadece avuçlarının üzerine yaslanıyor, bacaklarını açıyor ve çenesini ereksiyonuna doğru eğiyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve bana doğru sürün."

Nefesim kesiliyor. Kalçamdan aşağı bir ıslaklık fışkırıyor.

Yapmamı beklerken gözleri alaycı bakıyor. Belki de yapmayacağımı düşünüyor. Belki de bunun benim için çok fazla olduğunu düşünüyor.

Ama öyle değil. Bedenim uyarılmış bir şekilde nabız gibi atıyor, benden istediği her şeyi yapmaya hazırım.

Hareket etmeye başladığımda gözleri kor gibi yanıyor. Ellerimi ve dizlerimi alçak tüylü halıya bastırarak yaklaşmamı izliyor.

Yanağım bacağına çarpıyor. Kasıklarına ulaşana kadar kalçasına doğru sürüklüyorum. Aleti ağzımdan bir santim ötede, sert ve damarlı, bir damla pre-cum şaftından aşağı kayıyor.

Elimi tabanın etrafına sarıyorum ve yavaşça üstünü yalıyorum. Doğru yolda olup olmadığımı görmek için yukarı bakmadan önce bunu birkaç kez yapıyorum. İçimde gergin bir enerji dönüyor. Teoride ne yapacağımı biliyorum ama pratikte pek başarılı değilim.

Ras sığ nefesler alıyor, gözleri bana yapışmış. Başparmağını çenemde gezdiriyor ve alt dudağımı çekiyor. "Cazzo. Bacaklarımın arasında diz çökerken çok iyi görünüyorsun."

Alçak, gürültülü sesinin beni yıkamasına izin veriyorum. Övgüsü içimde olduğunu fark etmediğim bir kaşıntıyı kaşıyor.

Birden kararlı oldum. Bunu iyi yapacağım. Bunu iyi yapacağım. Bunu ez.

Başparmağı dudağımdan ayrılıyor. "Şimdi bunu ağzına sok ve em."

Ben hazırım. Baş boğazımın arkasına çarpana kadar kalın sikini sonuna kadar içeri alıyorum. Öğürme refleksim devreye girdi. Boğuluyorum, gözlerim sulanıyor ama tatsız his kaybolana kadar nefes alıyorum.

Sonra tekrar yapıyorum.

İnliyor ve İtalyanca küfürler ediyor. Bir el omzuma konuyor ve beni takdir edercesine sıkıyor.

Bu yeterince iyi değil. Kelimeleri duymak istiyorum.

Bir dahaki sefere onu sonuna kadar içime aldığımda, dilimle bir girdap ekliyorum ve yanaklarımı emiyorum.

"Siktir, işte bu," diye inliyor. "Peaches, bunu çok iyi karşılıyorsun."

Göğsümde bir memnuniyet patlaması ve ardından bacaklarımın arasında bir sızı. Bu beni şok etti. Az önce beni dakikalarca boşalttı.

Ama kalçalarımı sıktığımda amımın daha da ıslandığını hissediyorum.

Ağzımı sikinden çekip yumruğunu saçlarıma indirdiğinde nihayet alıştığımı düşünüyorum. Bir hayal kırıklığı dalgası içime çöküyor. Neyi yanlış yapmıştım?

Ama yukarı baktığımda, etkilenmiş gibi görünmüyor. Hem de hiç. Nefes nefese kalmış, soluklanmaya çalışıyor, gözlerini arkamdaki duvara sabitlemek istiyormuş gibi görünse de dudaklarıma kayıyor.

"Beni neden durdurdun?" Talep ediyorum.

Beni belimden tutup yerden kaldırıyor ve bacaklarının arasında durmamı sağlıyor. "Çünkü ağzına boşalmak üzereydin ve bunu senin daracık amcığının derinliklerinde olduğum zamana saklıyorum."

Gözlerindeki şehvet benimkini yansıtıyor. Sert elleri ağrıyan göğüslerimin üzerinde geziniyor, sonra onları bırakıp kıcımı avuçluyor. "Kalçama otur ve seni becermemi ne kadar çok istediğini göster bana," diyor sertçe. Beni tekrar hareket ettiriyor, bir bacağını kendi bacağının diğer tarafına koyuyor ve sonra beni aşağı itiyor.

Şişmiş amım pantolonunun kumaşıyla temas ettiğinde nefesim kesiliyor. Her şey hâlâ çok hassas ve yumuşak yün bile fazla geliyor. Ama kalkmak için hamle yaptığımda Ras izin vermiyor. Bir avucunu sıkıca kalçama yerleştiriyor, çenemi kavırıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Fikrini mi değiştirdin?" "Hayır."

"Sikimi istiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Çok kötü. Şimdilik alacağın tek şey bu. O yüzden o pasaklı amcığını ovala üzerimde. Kendini nasıl boşalttığını göster bana."

İçimden bir sıvı fışkırıyor, bacağına doğru. Yanaklarım kızardı. "Ortalığı dağıtacağım."

Bileklerimi tutuyor ve bir eliyle arkamdan kavlıyor. Sırtım dikleşiyor, göğüslerimi ona gösteriyorum.

Dilini çıkarıp bir meme ucumun etrafında bir daire çizerek yalıyor. "Evet, öylesin. Sularının içinde boğulmak istiyorum, Peaches. Yeterince büyük bir kamaşa yarattığını düşündüğümde, o zaman seni becereceğim."

Diğer meme ucunu ağızına alıyor ve dişlerini üzerinde gezdiriyor.

Bu his karşısında nefesim kesiliyor. Kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor, ıslak amım bacağına sürtünüyor.

Bileklerimi tutuşu hiç bırakmıyor. "İşte bu kadar. Aferin kızıma. Devam et."

Onun övgüsü beni uçuruyor. Saçlarım yüzüme düşüyor. Kim olduğumu bilmiyorum. Ben Gemma değilim. Bu adamın bana söylediği her şeyi yapmaya hazır, ahlaksız, açgözlü bir şeyim.

Yüksekliği mi kovalıyorum, sadece ulaşamayacağımı hissediyorum. Kalçasını okşarken göğüslerim zıplıyor ve ter damlaları omurgamdan aşağı kayıyor. Çaba sarf etmekten bacaklarım ağrıyor ama yine de devam ediyorum.

Ras'ın bakışları beni hiç bırakmıyor. "Tanrım, keşke burada bir ayna olsaydı da kendini görebilseydin," diyor. "Bunun için çok çaresizsin. Bırak o ıslak amcık her tarafıma aksın."

Kukum kasılıyor. Tanrım, çok yaklaştım.

"Sen mükemmelsin, Peaches. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Üzerime bir sıcaklık dalgası yayılıyor. "Öyle miyim?" Daha fazla övgüsüne ihtiyaç duyarak nefes nefese kalıyorum.

"Tabii ki öylesin. Şu haline bak, ne kadar çok çalışıyorsun. Ortalığı kirletiyorsun bebeğim. Kumaştan sızıyor. Sikimi o amcığın içine sokmak için sabırsızlanıyorum. Bunu çok iyi karşılayacaksın, değil mi?"

"Oh Tanrım," diye inliyorum, neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktadayım.

Ve sonra durdu. Ras beni üzerinden kaldırıyor ve o enfes zevkten mahrum bırakıyor.

Bu bir ıstırap. Hıçkırarak ağladım. "Sen ne-"

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ensemden tutuyor. "Bak," diye homurdanarak beni aşağı bakmaya zorluyor.

Kalçasında büyük, ıslak, sütlü bir su birikintisi var.

Utanmam gerekirdi. Bunun yerine tek düşünebildiğim, o kalın siki içimde ne kadar çok istediğim.

Bakışlarındaki uyarılma titriyor. "Kahretsin, prezervatifim yok."

"Bunu sonra hallederim" demeden önce zar zor düşünüyorum. Şimdi durmamızın imkanı yok.

O da aynı fikirde gibi görünüyor çünkü bana sadece başıyla onay veriyor ve sonra *nihayet* pantolonunu çıkarıp kıcımlı tutuyor ve yatağa oturmama yardım ediyor.

Alt dudağımı çekerek beni öpüyor. "Sikimi içine sok. Bu kadar iyi bir iş çıkardığına göre, tempoyu senin ayarlamana izin vereceğim."

Avucumu onun sert uzunluğunun etrafına sarıyorum ve damlayan girişime karşı konumlandırıyorum. Belki de şu anda gergin olmalıydım ama tek düşünebildiğim az önce benden çaldığı orgazmı yaşamak.

Muhtemelen istediği de buydu, farkındayım. Beni öylesine tahrik etmek istiyordu ki, olası bir acıyı düşünmek ikinci planda kalacaktı.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum. Santim santim, biraz direnç gösterene kadar içimde kayboluyor. Duruyorum, onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken derin nefes alıyorum. Kalçalarımı sıkı sıkı tutuyor. Her tarafı gergin.

Gözlerimiz kilitleniyor. Zorlukla nefes alıyor. Sanırım hareketsiz kalmak için tüm kontrolünü kullanıyor.

"Bunu yapmak zorundayım, değil mi?"

Beni öpüyor. Alt dudağımı yalıyor. "Başa çıkabilirsin."

Omuzlarını kavriyorum ve bir hamlede kendimi ona bırakıyorum.

Ben nefes alırken Ras tıslıyor. Acı keskin ama sadece bir an sürüyor. Havayı emiyorum, kaslarım titriyor ve kalbim çarpıyor

göğsümün içinde.

"Peaches, iyi misin?"

"İyiymim," diye mırıldanıyorum, yüzümü boynunun kıvrımına bastırarak.

Elleri belimin üzerinde daireler çiziyor. "Rahatlamaya çalış. Etrafımda kenetleniyorsun."

Nefes alışımı yavaşlatıyorum ve kaslarımı yumuşatmaya odaklanıyorum.

Saniyeler geçiyor. Acı neredeyse kayboldu, sadece kenarlarda yanıp sönüyor, bu yüzden kalçalarımınla geçici bir sallanma yapıyorum.

Ras inliyor. "Siktir." Bir sonraki hareketimi karşılamak için sıg bir itme hareketi yapıyor. Nefes alıyorum ve benim için işe yarayan bir ritim buluyorum, ona gittikçe daha fazla güvenle biniyorum.

Çok doluyum, ama bu iyi. Hem de çok iyi.

Ras beni öpüyor ve sonra geri çekilip aramıza bakıyor. "Cazzo," diye mırıldanıyor sikiinin dar deliğimin içinde kayboluşunu izlerken. "İşte benim kızım."

Beni kıcımdan yakalıyor ve tam ayağa kalkarken bacaklarımı ona doluyorum. Hareket o kadar yumuşak ki, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi.

Odanın karşısına geçiyoruz. Sırtımı tavandan tabana pencereye dayıyor ve bu sefer geri çekilmeden bana çarpıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve çılgınca zevkle karışık bir korku hissediyorum.

Cam, kimsenin içeriği göremeyeceği kadar renkli ama ben kesinlikle dışarıyı görebiliyorum.

Şehir altımda yayılıyor. Altmış ikinci kattayız.

Ras'ın dişleri boğazımı sıkıyor. Ritminin bozulmaya başlamasına bakılırsa, sanırım yaklaşıyor.

Sonra kalçalarımı kavrayışını değiştiriyor, yeni bir noktaya tam isabet ediyor ve içimdeki alev kükrüyor.

"Yaklaştım," diye sızlanıyorum. "Çok yakınlım." Unutulmuş doğru savrulurken gözlerim çırpınarak kapanıyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor boynuma karşı. "Tanrım, bebeğim, işte bu. Çok iyi gidiyorsun. Sikime gel."

Her şey paramparça oldu.

Amım Ras'ı tekrar tekrar sıkıştırıyor, her spazm ayak parmaklarımla kıvrılmasına ve bacaklarımla seğirmesine neden oluyor. Ona tutunduğumda zevkten çıldırıyorum, tırnaklarım kaslı sırtında yarım aylar oyuyor.

İnlemeden önce birkaç kez daha pompalamaya devam ediyor, kendini içime boşaltıyor ve beni eskisinden daha sıkı tutuyor.

Alnım omzuna düşüyor. Onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin değilim.

"Siktir," diye bağılıyor. "Hâlâ ayakta olmam bir mucize."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum. Sözcük yok.

Sonunda geri çekildi ve beni öptü. Beni

duşa götürdü.

Beni temizledi.

Beni yatağa
yatırıyor.

Her şey şefkatli, durgun bir pus içinde bulanıklaşıyor.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey, beni göğsüne bastırıldığı ve kalbinin yanağımda *ba-dum, ba-dum, ba-dum* diye attığı.

BÖLÜM 25

GEMMA

Ertesi sabah uyandığımda yatak boştu.

Oturma odasından sesler geliyor. Ras ve Cleo, ama ne konuştuklarını anlayamıyorum.

Yatakta doğruldum, bacaklarımın arasındaki hafif ağrıyı fark ettim ve dün gecenin aklıma gelmesi için gereken tek şey buydu.

Ras ve ben seks yaptık.

Ve Tanrım, eğer istediğim her şey bu değilse.

Avucumu yanağımda gezdirip boğazıma doluyorum ve bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum.

Pişman değilim. Bir saniyesinden bile.

Şimdi ne olursa olsun, buna değerdi.

Yavaşça bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve bakışlarım komodinin üzerine düşüyor.

Üzerinde bir kutu var. *B Planı*. Ras bu sabah onu almak için erken kalkmış olmalı.

Bir saniyeliğine, eğer almazsam ne olacağını merak etmeme izin veriyorum. Ras'ın bebeğine hamile kalırsam. Zihnimin bu yıkıcı yönde dolaşmasına izin vermenin sapkın bir zevki var, tıpkı otoyolda giderken karşı şeride geçerseniz ne olacağını hayal etmeniz gibi.

Düğünü iptal etmenin bir yolu da bu olabilir. O

zaman Rafaele ve Papa ne yapardı?

Muhtemelen Ras'ı öldürmeye çalışırlardı.

Ve muhtemelen bebeği de öldürürler.

Hapı paketinden çıkarıp kuru kuru yutuyorum.

Dün geceden kalma parti elbisemi giyip yatak odasından çıkıyorum ve Ras ile Cleo'yu mutfakta espresso içerken buluyorum.

Ela gözleri benimkilere dikiliyor.

Orada, şu anda bana eziyet eden tüm aynı duyguları görüyorum. Özlem, umutsuzluk ve dün gece yaptıklarımızdan dolayı inatçı bir sevinç.

Her şeye rağmen.

Gerçekliğin etrafımızda bir hapisane gibi olduğu bu sabah hayatta kalmak zorunda olmamıza rağmen.

"Kahve?" diye soruyor, Cleo'nun bile fark edeceği kadar etkilenmiş bir sesle.

İkimizin arasına bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Başını belaya mı soktum, Ras?"

Ras'ın ifadesi düzleşiyor, maskesi bir kez daha yerine oturuyor. Keşke Cleo ikimizin de başının nasıl bir belaya girdiğini bilseydi.

Espressosunu bitiriyor. "Ludovico'yla olanlar yüzünden babam sana kızgın mı? Ona yapabileceğin bir şey olmadığını söyleyeceğim. Gemma'yı izliyordun."

"Benim için endişelenme," diyor ona, sorusuna cevap vermemiş olmama rağmen bana bir espresso yapmak için yanına gidiyor. "Hepimiz iyi olduğun için mutluyuz."

Espressoyu bana uzattığında parmaklarımız birbirine değdi. Kıvılcımlar. Elektrik. Tüylerim diken diken oldu.

Acı içeceğimi yudumlayıp pencereden dışarı bakıyorum. Yine kar yağıyor.

Bir saat sonra eve varıyoruz. Araba yolculuğu gergin. Ras'ı bana bakarken yakalıyorum ve yüz ifadesinde yaralı bir şey var.

Beni gitmeye nasıl ikna etmeye çalıştığını ve benim onu defalarca nasıl geri çevirdiğimi hatırlıyorum. Onu incitmiş olabilirim ama en iyisi bu. Onu bu karmaşanın içine çekme riskini göze alamam.

"Anne?" Ceketimi çıkarırken sesleniyorum, bizi karşılamaya gelmemesine şaşıyorum. Sabahtan beri telefonuma mesaj yağıdırıyor.

Papà'nın ofisinin kapısı açılıyor ve elinde cep telefonu dışarı çıkıyor, az önce biriyle konuşmuş gibi görünüyor.

Yüzündeki ifade midemi bulandırıyor. Onu bu kadar öfkeli görmeyeli uzun zaman olmuştu. "Annem nerede?"

Cleo bir adım öne çıkar. "Duydun mu-"

"Pietra bir saat önce Ludovico'nun annesini görmeye gitti. Ludovico öldü."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. *İyi ki kurtulduk.* Korkunç bir düşünce ama dün gecedен sonra Cleo'ya layık bir koca olamaya çağ ı açık.

Acaba Papa bu ikisinin ne kadar kötü bir eş olacağını düşünmeye zahmet etti mi? Muhtemelen düşünmemiştir, çünkü Papa'nın yaptığı her şey kendi çıkarına.

Bunun yakın zamana kadar benim için acı verici bir şekilde açık olmadığına inanmak zor.

Cleo herkesin gözünde hasarlı bir mal. Papa onun bakire olduğu konusunda yalan söyleyemeyeceğini biliyor. Cleo bu yalanı asla kabul etmez. Onu Ludovico'ya vermeye karar verdi, böylece adam onun için belini kırmaya devam edecekti.

En azından bundan bir çıkar elde edecekti.

"Ras, bizi yalnız bırak. Kızlarımla konuşmam gerek." Papa'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ama Ras arkamızdaki yerinden kıpırdamıyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve belli belirsiz bir baş selamı veriyorum. Çenesini sıkıyor ve sonra tereddütle mutfığa doğru yürüyor.

Cleo ve ben Papa'yı ofisine kadar takip ettik. Hava gerginlikle titreşiyor ve ev ölüm sessizliğinde. Papa'nın hizmetçileri gönderdiğini öğrensem şaşırmazdım. Bunu daha önce de yapmıştı, o kadar sinirliydi ki kendi alanında kimseyi görmeye dayanamıyordu.

"Otur," diye bağılıyor.

Cleo ve ben bakıştık. O yanlış bir şey yapmadı. Ludovico çizgiyi aştı ve bunun bedelini ödedi. Papa ölümünden onu sorumlu tutamaz.

"Ayağa kalkacağız," diyor Cleo.

"Keyfin bilir." Papa boş bir bardağı masasına bırakır ve içine biraz viski koyar. Bir dikişte içiyor. "Ludovico benim en çok kazananlarımdan biriydi. Mükemmel bir varlıktı. Bunu biliyordun Cleo. Bu yüzden onunla evlenmeni istedim."

"Evet, biliyorum. İyi bir iş için ödül olacaktım," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Kız kardeşim cesurdur ama çok da aptal olabilir. Papa'nın damarına basmanın sırası değil.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Kulübe gider gitmez beni rahat bırakmadı. Beni tutuyordu, Papa. Beni dans pistine çekmeye çalışıyor ve bana sürtünüyordu. İğrençti."

"Olay mı çıkardın?"

"Beni öpmeye çalıştığında ona yumruk attım ve ayağına bastım. Bu onu çok kızdırdı. Tam bana vuracaktı ki Rafaele onu durdurdu."

Papa'nın ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Onu sen kışkırttın." "Şaka mı yapıyorsun? Ben hiçbir şeyi kışkırtmadım."

"Bana yalan söyleme!" Oturduğu yerden fırlıyor, sandalye gürültüyle yere çarpıyor. Gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. "Nasıl olduğunu biliyorum, seni nankör velet. Onu çıldırttın. Senden istediği gibi onunla dans etseydin, tüm bunlar yaşanmayabilirdi. Bunun yerine, ailedeki neredeyse herkesin önünde onu küçük düşürmek zorunda kaldın. Seninle ne yapacağım ben? Bu lanet olası karmaşadan sonra kimse sana on metrelik bir sopayla dokunmak istemeyecek."

Cleo hırlıyor. "Güzel. Senin için çalışan eziklerden hiçbirisiyle evlenmek istemiyorum."

Papa Cleo'ya doğru hamle yaptı, ben de aralarına girdim. "Baba, Cleo ciddi değil! Dün gecedan dolayı sarsıldı. Ben de oradaydım. Ludovico'nun ne kadar sarhoş olduğunu gördüm. Cleo onu kışkırtmadı."

Cleo başka bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çekiyor, oysa akli başında herkes sessiz kalması gerektiğini bilirdi.

Ona hiç vurmadı. Onun neler yapabileceğini bilmiyor.

İşleri daha da kötüleştirmesine fırsat vermeden konuşuyorum. "Baba, bırak gidip uzansın. Rafaele'nin birini öldürmesini izledi. Tam oradaydı. Korkunçtu."

Papa'nın burun delikleri alevleniyor ama sözlerimi dikkate almış görünüyor.

Cleo bir şekilde, onun hafifçe başını sallaması için geçen birkaç saniye boyunca ağzını kapalı tutmayı başarıyor. "Peki. Gözümün önünden kaybol."

Kız kardeşim odadan uçarak çıkıyor ve Papa'nın bakışları üzerime dikiliyor.

Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Rafaele'nin onu öldürmesine gerek yoktu. O bıçağı bir anda çekti ve Ludovico'nun gözüne sapladı. Rafaele'nin çabuk sinirlenmesi için Cleo'yu suçlayamazsın."

Garip *olmasına* rağmen. Rafaele bana ani hareket eden biri gibi gelmedi. Ludovico ile bir geçmişi mi vardı?

Yoksa Cleo'nun yaralandığını görmek mi onu sinirlendirdi?

Cleo'nun yanında hep biraz garipti, değil mi?

Papà başını salladı, boynundaki kordonlar gevşedi. "Rafaele'den bunu beklemezdim."

"Belki de onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsundur." Sözcükler ağzımdan bir suçlama gibi çıktığını fark edemedi döküldü.

Papa'nın gözleri kısılır. "Onun iyi bir don olacağından emin olmak için bilmem gereken her şeyi biliyorum. Yine başlama Gemma. Mesele çözüldü. Garzoloslar emin ellerde olacak. Ailemizle ilgilenmek için her zaman elimden geleni yaptığımı biliyorsun."

Yumruklarımı sıktım ve içimi bir öfke dalgasının kapladığını hissettim. Yalan söyleme şekli çok çirkin, çünkü bir şekilde yalanlarına *inanıyor*. Gerçekten de iyi bir Don'un yapacağını yaptığını düşünüyor.

Papa'nın yanında ağzımı kapalı tutmakta iyiyimdir ama dün gecedan sonra sinirlerim bozuldu. Kelimeler dilimin ucunda.

Siktir git.

Ras ile bir gecem var. Gerçek duygular beslediğim bir adamla geçirdiğim önemsiz bir gece. Ve şimdi sevmediğim bir adam olan Rafaele ile bir ömür boyu yüzleşmek zorundayım, üstelik babam ve ağabeyim herkesten çok kendilerini düşündükleri için bu durumda olduğumu bile bile.

"Rafaele'nin iyi bir don olacağından emin misin?" diye sordum. "Yoksa sadece hatalarının bedelini ödemek zorunda kalmayacağın için mi mutlusun? Dün gece Rafaele bana Vince'in tüm bu planı hazırlamanıza nasıl yardım ettiğini anlattı. İkiniz de kendinizden çok memnun olmalısınız."

Papa'nın gözlerinde bir an şaşkınlık beliriyor ve sonra bunu bastırıyor. Yumruğunu masaya koyuyor ve bana küçümseyici bir bakış atıyor. "Rafaele'nin tuhaf bir ahlaki pusulası var. Anlaşmamızla ilgili tüm detayları sana anlatma konusundaki ısrarı beni çileden çıkardı. Ona bunun sadece seni üzeceğini söyledim. Ama görünüşe göre bununla bir sorunu yok ve müstakbel karısının önünde cinayet işlemekle de bir sorunu yok."

Nefes alırken burun deliklerim açılıyor. "Ne var biliyor musun? Ben aldırmiyorum. En azından onunla, kendimi neyin içine soktuğumu tam olarak biliyorum. Tek umursadığım senin ve Vince'in beni utanmadan nasıl manipüle ettiğiniz. Neden bana her şeyi en başından anlatmadınız? Gelip Vince ve senin için bunu yapmamı isteseydin, bana biraz saygı gösterip durumu açıklasaydın, muhtemelen yine de yapardım. Bana karşı dürüst olsaydın, ömür boyu mutsuzluğa gönüllü olurum. Ama neden dürüst olmadığını biliyorum."

Papa çenesini esnetiyor. "Ses tonuna dikkat et. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bir adım geri çekiliyorum, içimdeki alarm çalıyor ama bunu içimden atmalıyım. Artık kendimi tutacak gücüm kalmadı. "Bana karşı dürüst değildin çünkü bencil bir korkaksın. Sonunun parmaklıklar ardında olmasından korkuyorsun, değil mi baba? Bunu itiraf etmek utanç verici olmalı, çünkü ailemizdeki birçok iyi adam cezasını çekti. Ama sen öyle değilsin. Tek umursadığın kendine iyi bakmak. Sen utanç verici bir Don'sun. Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ailemiz Rafaele ile emin ellerde olacak. Ne de olsa senden daha kötü olamaz."

Tek uyarım Papa'nın alçak sesle hırlaması oldu.

Acı yanağımda patlıyor, daha önce hiç hissetmediğim kadar keskin ve derin.

Darbe beni yere düşürdü.

"Benden daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor babam.

Son anda ellerimle kendimi yakalıyorum ve sol bileğim acıyla çığlık atıyor. Benden zayıf bir hıçkırık kaçıyor.

"Bu kararı hafife alarak verdiğimi mi sanıyorsun?"

Nefes almaya fırsat bulamadan yanıma bir darbe geldi. Bir tekme. Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin?"

Kaburgalarım bir tekme daha. Acıyla inliyorum, içime kapanıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Ve sonra ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey duyuyorum. Bir kükreme.

Raflardaki kitaplar sallanıyor. Gürültülü bir çarpışma. Büyük bir kitap benden birkaç metre uzağa düşüyor.

Titriyorum ve yan tarafımdaki ağrı yayıldıkça yayılıyor. Üzerimdeki gömlek soğuk terden sırtıma yapışıyor. Midem sıkışıyor ve kusuyorum. Midemde bu sabah içtiğim kahveden başka bir şey yok.

Birkaç dakika sonra biri beni ayağa kaldırıyor. Kim olduğunu kokusundan anlıyorum.

"Ras?"

Tanıdık eller yüzümü okşuyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi öfkeyle titriyor.

Ona göz kırpıyorum. "Benim tarafımda bir sorun var."

Beni dikkatlice arkasına sıkıştırıp babama doğru ilerlemeden önce yüzündeki ölümcül ifadeyi bir anlığına görebiliyorum.

Babam kitaplığa yaslanmış, çenesinden bir damla kan akıyor. Öfkeli bakışları Ras'a kilitlenmiş.

"Çık dışarı," diyor Papa alaycı bir sesle. "Ben-"

Ras ona doğru hamle yapıyor, kitaplığa çarpıyor ve parmaklarını boğazına doluyor.

"Seni lanet olası köhne bok parçası," diye tükürüyor, sıktıkça ön kollarındaki damarlar daha da belirginleşiyor. Papa'nın yüzü onun tutuşu altında pancar kırmızısına dönüyor.

"Sen olduğunu biliyordum." Ras'ın sesi net ve ölümcül ve duvarlardan sekiyor. "Bunu ona daha önce de yaptın."

Papa'nın gözleri şişiyor. Ras onu öldürecek.

Onları ayırmaya çalışmalıyım ama her şeyin nasıl geliştiğini izlerken donup kalıyorum.

Ben yerdeyken beni yumrukladı ve tekmeledi.

Dilimin ucuna gelen kelimeler kuruyor ama Ras onu boğmaktan vazgeçiyor. Papà tam kekelemeye başladığında, Ras boğazını bırakıyor ve yüzüne sert bir yumruk indiriyor.

Papa'nın burnu kanla doluyor.

Bu görüntü boğazımı düğümledi. "Ras, dur." Uzanıp kolunu tuttum ve onu geri çektim. "Hayır, dur. Yapma."

Öfkesi cehennemi andırıyor. Papa'yı yere fırlattı. "O senin lanet olası kızın. Kadınları dövmekten zevk mi alıyorsun? Bu sana kendini güçlü mü hissettiriyor? Sen acınası bir şakasın, seni lanet olası pislik."

Babam nefes nefese yere yığıldığı yerden ona bakıyor. Burnundan kan fışkırıyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Babam hırlıyor, ağzından kırmızı tükürükler saçılıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Ras'ın yanıtı babamın karnına şiddetli bir tekme atmak oluyor.

Babam inliyor, kan tükürüyor. "Bunu ödeyeceksin," diye hırıldıyor.

Ras eline basıyor ve bir an sonra bir çıtırtı sesi duyuluyor ve Papà'nın yüzü bembeyaz oluyor.

"Ras! Dur," diye yalvarıyorum. "Yapma bunu."

"Sen ölü bir adamsın," diye tıslıyor Papa acıyla. "Beni duyuyor musun? Ölü bir adam."

Parmaklarımı Ras'ın koluna geçiriyorum. "Bu kadar yeter. Lütfen."

Papa yumruğunu yere vurur. "Çık dışarı. Çık ki seni avlayabileyim."

Ras kalçalarının üzerine eğilir ve Papà'nın gömleğini tutarak yüzünü yaklaştırır. "Gemma'yı hastaneye götürüyorum. Döndüğümüzde burada olmasan iyi edersin. Buranın senin evin olması umurumda değil. I

Onun senin kızın olması umurunda değil. Kimse ona dokunmayacak. Beni duyuyor musun? Kimse dokunmayacak. Eğer ölürsem, seni de benimle birlikte cehennemin dibine sürüklerim."

Yüksek sesli bir soluk sesi duyuldu. "Gem!"

Başımı çevirdiğimde Cleo'nun kapıda durduğunu ve eliyle ağzını kapattığını gördüm.

Kahretsin.

Bakışlarını sahnenin üzerinde gezdiriyor ve ne olduğunu yavaş yavaş farkına vardığını görebiliyorum. Gözleri kızarıyor ve sulanıyor ve hemen yanıma koşuyor. "Aman Tanrım, iyi misin?"

Vücudum çok acı çekiyor ama yine de kalbimin kırıldığını hissedebiliyorum. Sır ortaya çıktı. Cleo'yu bundan korumak için çok uzun zaman harcadım.

Ras sinsice yanımıza geldi. "Seni kontrole götürüyorum."

Tereddüt ettim. Zihnim durgun ama bu haldeyken bile Ras'ın başının belada olduğunu biliyorum.

Az önce bir donun canına okudu.

Papa peşinden adamlarını
gönderecektir.

Ras'ı öldüremezler. Bunun olmasına izin veremem. Belki geride kalırsam, babamı ikna edebilirim. "Ras-"

"Gidiyoruz," diyor kararlılıkla. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve içlerinden bir şey itirazımın sönmesine neden oluyor.

Yutkunuyorum. Başımı salladım. "Cleo, odana çık, kapıyı kilitle ve annen eve gelene kadar bekle."

Kız kardeşim şimdi ağlıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bunu babam mı yaptı?" "Lütfen, Cleo. Sadece dediğimi yap. Odana git."

Kız hareket etmeyince Ras kolundan tutup onu yerden kaldırdı. "Git, Cleo."

Bana göz kırpmıyor, dudakları titriyor ve sonra ona dönüyor. "Lütfen ona iyi bak."

"Yapacağım," diyor Ras.

Cleo odadan koşarak çıkarken Papa bana "Sakın gitme," diye homurdanıyor. "Onunla gidersen, yemin ederim Gemma, pişman olursun."

Gözlerim yaşıyor. Bunu nasıl yapabildi? Öz babam mı?

Ras kolunu titreyen omuzlarıma doluyor. "Onu dinleme. Bunlar, zirvedeki günlerinin sayılı olduğunun farkında olan çaresiz bir adamın sözlerinden başka bir şey değil."

Papa'nın yüzü beyazlaşıyor.

Ve zalim, kırık babama son bir kez bakarak Ras'ın beni dışarı atmasına izin verdim.

BÖLÜM 26

RAS

Gemma ve ben ön kapıdan çıkarken kar taneleri yüzüme çarpıyor.

Ceketimi silkip omuzlarına sarıyorum. Titriyor, yüzünün bir tarafında çiçek açan pembe iz dışında teni şoktan bembeyaz olmuş.

Ona oradan vurdu. Elini kaldırdı ve ona vurdu.

Görüşüm kıpkırmızı oldu. Başladığım işi bitirmek için geri dönmek yerine ayaklarımı ilerletmek için her şeyimi harcıyorum.

Garzolo'yu ne kadar yok etmek istesem de önceliğim Gemma.

Arabanın kapısını açıyorum ve tuttuğu tarafa dokunmamaya dikkat ederek içeri girmesine yardım ediyorum. Kısa, sık nefesler alıyor. Boynundaki damar hızlı ve sert bir şekilde atıyor.

Eğilip emniyet kemerini takıyorum. "Bir şeyin yok. Doktorun seni hemen görmesini sağlayacağım."

Başını sallıyor, elleri benimkileri buluyor.

"Bana nerenin acıdığını göster," diyorum, cebimden bir mendil çıkarıp kanayan alt dudağına bastırıyorum. Mendili çektiğimde, kumaşın kırmızıya boyanmış olduğunu görünce şaşırılmış görünüyor.

Garzolo dudağını yarmış.

Çenemi sıkıyorum ve Garzolo'nun bunu ödeyeceğine yemin ediyorum. "Bilmiyorum," diyor kırık bir sesle. "Kaburgalarım, sanırım."

"Tamam, bunu çözeceğiz." Elimle yanağını okşuyorum. "Gem, artık güvendesin. Söz veriyorum."

Bakışlarında korku beliriyor. "Ras, kaçmak zorundasın. Damiano'yu ara. Papà
_"

"Benim için endişelenme." Yaralı olan o ve beni düşünüyor. Boğazımın arkası karıncalanıyor. *Lanet olsun*. Buna dayanamıyorum.

Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Telefonunu bana ver. Telefonunu kapatacağız, böylece biz seninle ilgilenirken baban bizi takip edemeyecek."

Elime tutuşturdu. "Nereye gidiyoruz?" "En yakın hastaneye."

"Peki ya sonra?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım. Ama bir daha asla babanla yalnız kalmayacaksın. Asla."

Sanki bunun imkânsız olduğunu düşünüyormuş gibi bana temkinli bir bakış atıyor ama itiraz etmiyor.

Omzunu sıktım, kapıyı kapattım ve sürücü koltuğuna tırmandım.

Evet, Garzolo'yu bir daha gördüğümde onu öldüreceğim. Son nefesini vermeden önce o orospu çocuğunun şeklini bozmak istediğim tüm yolları hayal ederken öfke etimin altında yanıyor.

Gemma yerde kıvrılmışken onu tekmelerken izlemek içimdeki ilkel bir şeyi uyandırdı. Oturma odasında beklediğim yerden kargaşayı duydum ve hemen ofise koştum ama saniyeler için çok geç kalmıştım.

Ve o saniyeler içinde onu yere düşürmeyi ve birkaç darbe indirmeyi başardı.

Ellerim direksiyonu boğuyordu.

Onun bensiz ofise girmesine asla izin vermemeliydim.

"Peaches, nasılsın?" Onun iyiliği için sesimi sakın tutmaya çalışarak sordum.

"Nefes aldığımda yan tarafım çok ağrıyor." Kaburgalarını yokluyor ve bunu yaparken yüzünü buruşturuyor. "Yine de bir yerimin kırıldığını sanmıyorum."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Bunu sana ne sıklıkla yaptı?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre geçiyor. "Yakın zamana kadar sadece birkaç ayda birdi. Ne zaman morali bozuk olsa ve hıncını çıkaracak başka kimsesi olmasa. Ama Vale kaçtıktan sonra bunu daha sık yapmaya başladı."

"İnanılır gibi değil," diye homurdanıyorum. Bu ne cüret? Ona vuruyor olması yeterince kötü, ama bunu onu kendi postunu kurtarmak için kullanmayı planlarken yapıyor olması durumu daha da sapıkça hale getiriyor. Onu bir insan olarak görüyor mu? Yoksa o sadece lanet bir nesne mi? "Kız kardeşlerin bilmiyor muydu?"

"Her zaman sakladım. Geçmişte bana nadiren morluk bırakacak kadar sert vururdu, bu yüzden kolay oldu."

"Ama Ibiza'da hiç geri durmadı. Cleo nasıl hiçbir şey görmedi?"

Parmak uçları yanağına doğru kalkıyor. "Fark etmesin diye yatakta göz maskesi taktım. Zaten ayrıntılarla pek ilgilenmez."

Evet, kesinlikle değil. Vale ona bunu sorduğunda, hiçbir şey bilmiyordu.

Gemma bunca zamandır bu sırrı kendine saklayarak onu ve Vale'i koruyordu. Babasının öfkesinin ve şiddetinin yükünü taşıyordu. Küçükken kız kardeşlerinin yapabileceği hiçbir şey yoktu ama neden Ibiza'da Vale'ye bir şey söylemedi? Neden yardım istemedi?

Kırmızı ışıktaki durdum ve ona baktım. "Neden bana bir şey söylemedin? Ya da Vale'ye?"

"Vale'ye söyleseydim, beni buradan çıkarmak için elinden geleni yapardı ve Papa beni kolay kolay bırakmazdı. Bu bir gerçek. Daha fazla şiddetin sorumlusu olmak istemedim. Özellikle de ailem kavganın iki tarafındayken. Ayrıca, sen geldiğinde durdu. Belki bitmiştir diye düşündüm ama sonra sıçıp batırdım. Onun hakkında ne düşündüğümü ilk kez söyledim. Hiçbir şeyi saklamadım." Sesi titriyor. "Aptalcaydı. Onu kışkırttım."

Bunun bir şekilde onun hatası olduğunu düşünmesi içimde bir ateş yakıyor. "Gemma, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın." Elini tutup dikkatini kendime çektim. "Beni duyuyor musun?"

Gözleri yaşlarla doldu. Onu orta konsola doğru sürükleyip göğsüme bastırmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor.

Acil kliniğine varmadan önce bir on dakika daha araba sürüyoruz.

İçerisi antiseptik ve tıbbi bir şey gibi kokuyor. Kolum Gemma'nın beline sıkıca sarılmış, tezgâha yaklaşıırken o da benim mendilimi dudağına götürüyor.

Tezgâhın arkasında oturan erkek resepsiyon görevlisine, "Hemen bir doktora görünmemiz gerekiyor," diye bağıyorum.

Kafasını kaldırmadan bir pano uzatıyor bize. "Lütfen bunu doldurun."

Tam ona lanet olası formu alıp gitmesini söyleyecektim ki Gemma beni dürtüyor. "Her ihtimale karşı ilaçlarımı ve önceki sağlık sorunlarımı listelemem gerekiyor."

Yakındaki bir kalemi alıp onu bir sandalyeye götürüyorum. Çok kalabalık değil. Etrafta bekleyen sadece birkaç kişi var. Bir güvenlik görevlisi içeri giriyor, hemşireye bir şeyler söylüyor ve sonra ön kapıdan çıkıp gidiyor. Bir sigara yaktığını görüyorum.

Gemma formu doldurmayı bitirdiğinde, formu resepsiyon görevlisine geri götürüyorum.

"Lütfen şurada bekleyin." Başını bekleme alanına doğru eğiyor.

"Beklemiyoruz."

Resepsiyonist yukarı bakıyor. Yüzümdeki ölümcül ifadeyi fark edince yutkunuyor. "Bütün doktorlar meşgul."

"Az önce bir hastanın altıncı odadan çıktığını gördüm."

"O doktor ögle tatiline çıkmak üzere."

Tezgâhın üzerine eğilip onu gömleğinin yakasından tutuyorum. Tartışmak isteyeceği biri olmadığımı nihayet anlamış gibi görünürken gözbebekleri korkuyla büyüyor.

"Beni dikkatle dinle," diye ısırdım. "Şu lanet olası çizelgeyi al, kışını o sandalyeden kaldır ve doktora muayene odasını hazırlamasını söyle. Kızımın yardıma ihtiyacı var. Yardım alacak. *Hemen şimdi*. Doktor en ufak bir itirazda bulunursa, ona ögle yemeğini biraz geç yemeyi mi yoksa birkaç eksik dişle yemeyi mi tercih ettiğini sor." Gömleği iyice büküyorum ve sonra bırakıyorum, onu koltuğuna geri bırakıyorum.

Gemma'nın doldurduğu formu kapıldığı gibi sandalyeden atlıyor ve aramıza birkaç metre mesafe koyuyor. Boynunu ovuşturarak, "Tamam," diyor. "Ben gidiyorum."

"Bir dakika içinde orada olacağız."

Yanına döndüğümde Gemma'nın gözleri kapalıydı. Yanağındaki iz şimdi daha parlak, acı verici ve hafifçe şişmiş görünüyor.

Garzolo'nun Gemma'ya vurduğunu söylediğinde içgüdülerime güvenmeliydim, o zaman belki tüm bunları önleyebilirdim. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Eline uzandım ve gözlerini kırıştırarak açtı, bakışlarını bana odakladı. "Ras, benimle eve dönemezsin. Babam seni öldürür."

"Şimdi bunun için endişelenme. Önce senin iyi olduğundan emin olmalıyız."

Pozisyonunu ayarlıyor ve biraz yüzünü buruşturuyor. "Kaburgalarım ağrıyor ama sanırım birini kırsaydı çok daha fazla acırdı. Gitseniz iyi olur. Papa her an adamlarıyla buraya gelebilir."

"Gelmeyecek. Dem'le olan ilişkisinin alev almasını istemiyorsa gelmez. Garzolo bana bir şey yapmadan önce ondan onay almak zorunda."

"Şu anda mantıklı düşündüğünü varsayıyorsun."

"Baban uzun zamandır bu işin içinde. Sırf öç almak için her şeyi riske atacak değil."

Gemma şüpheli görünüyor, ama doktor ortaya çıkınca tartışmamız sona eriyor. "Gemma Garzolo?"

"Buradayım."

Kalkmasına yardım edip adama doğru götürüyorum. Bize tedirgin bir bakış atıyor ve dudağının yarıldığını fark ediyor. Bunun neye benzediğini biliyorum, özellikle de az önce resepsiyon görevlisini tehdit ettikten sonra.

"Yalnız gelmek ister misiniz?" diye soruyor doktor.

Gemma bana bakıyor. "Um."

"Devam et," diyorum ve onu öne doğru itiyorum. İhtiyacımız olan son şey, Gemma'ya zarar verenin ben olduğumu düşündüğü için doktorun polisi araması. "Zaten bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor." Dikkatimi doktora yöneltiyorum. "Doktor, kontrol edilecek her şeyi kontrol et. Sonra tekrar kontrol edin."

Başını sallıyor ve Gemma'yı muayene odasına götürüyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kahretsin, Damiano'yu arayıp durumdan haberdar etmeliyim.

Telefonum çaldığında ilk aklıma gelen o oluyor. Belki Garzolo çoktan Dem'i aramış ve olanları anlatmıştır.

Ama ekranda Orrin'in adı vardı.

Açtım.

"Ne?"

"Az önce ne olduğuna inanamayacaksın," diyor nefes nefese kalmış bir sesle.

"Bana tahmin ettirme."

"Az önce yerel polis departmanındaki bağlantımdan bir telefon aldım." Oturuyorum. "Ve?"

"Şu anda Garzolo'nun üzerine gidiyorlar. Boku yemiş. Organizasyonunun derinliklerinde onlara ihtiyaçları olan her şeyi veren bir muhbirleri varmış."

Kanım damarlarımda yavaşlıyor. Oluyor işte.

"Adının geçip geçmediğini öğrenmeye çalıştım ama bulamadım."

Bu umurumda değil. Federallerin Dem ve benim hakkımda dava açma ihtimali düşük. Onların yetki alanlarının dışında çalışıyoruz.

"Onu yakalayana kadar ne kadar zamanı var?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Zaten yoldalar. Neden?"

"Önce evine gidip onunla ilgilenmem için yeterli zaman olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Ne oldu?"

"O..." Avucumu ağzıma götürüyorum. Ona ne söyleyeceğim? Planımın ne olduğunu anladığımda onun yardımına ihtiyacım olabilir. "Siktir, boş ver. Yüz yüze konuşsak iyi olur. Önümüzdeki bir saat içinde dükkâna uğramam gerekebilir. Buralarda olacak mısınız?"

"Başın belada mı?"

"Emin değilim."

"Muhtemelen bir sonraki uçakta olmalısın."

"Durum bundan daha karmaşık."

"Pekala. Dükkanda olacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Kliniğin kapısı açılıyor ve birkaç kişi daha içeri giriyor. Damiano'yla burada konuşamam.

Gemma'ya bir mesaj göndererek dışarıda arabada olacağımı ve bekleme alanından ayrılacağımı bildiriyorum.

Damiano ikinci zil sesinde telefonu açıyor. "Ras? Neler oluyor?"

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. İtalya'da saat sabahın üçü. Yorgun sesine bakılırsa onu ben uyandırmışım, yani Garzolo henüz iletişime geçmemiş. Sanırım Garzolo kelepçelenmeye hazırlanmakla meşgul. "Bir şey oldu. Konuşmamız gerek."

"Pekala, bana bir saniye ver." Bir hışırtı sesi duydum. Acaba Vale'yi rahatsız etmemek için mi yataktan kalkıyor?

Hay sikeyim. Vale olanları duyduğunda yıkılacak.

"Anlat bana," diyor Dem.

Nereden başlayacağımı bile bilmediğimi fark ediyorum.

Nunzio'nun sözleri aklımda çınlıyor. Belki de haklıydı. Belki de değişmedim.

Dün gece Gemma'nın ne kadar üzgün olduğunu gördüğümde Dem'i düşünmüyordum. Sadece yapmak istediğim şeyi, onu buradan çalmayı düşünüyordum.

Ve şimdi, bu düşünce yine kafamın tam ortasında.

"Garzolo tutuklanmak üzere," diyorum ofisinde olan her şeyi özetlemeden önce. Sözlerimi bitirdiğimde yumruklarım o kadar sıkılmıştı ki tırnaklarım derimi kazıyordu.

Dem uzun bir nefes verdi. "Siktir. Pekâlâ. Yapacağın şey şu. Telefonu kapatır kapatmaz Gemma'yı Rafaele'ye götüreceksin. Düşünleri üç hafta sonra. Şimdilik ona o bakabilir. Önümüzdeki iki saat içinde sana bir uçak ayarlayacağım. Uçakta olman gerek, tamam mı? Bu, bulaşmak istemediğimiz lanet bir karmaşa."

Bunu söylemesini bekliyordum ama yine de içime bir korku dalgası yayıldı. "Dem, Gemma'yı öylece Rafaele'yle bırakamam. Korkmuş ve incinmiş durumda. Daha yeni babası tarafından dövüldü."

"Cleo ve annesi var. Rafaele, Stefano hapisteyken onlarla ilgilenmekle yükümlüdür. Garzolo'nun parmak izleri alınmadan önce halefi ilan edilecek ve bu onun

özölmesi gereken bir sorun. Gemma'yı ona götürdüğünüz anda işiniz bitmiş demektir."

Panik ciğerlerimde yükseliyor. Onu terk etmemi istiyor. Bu imkânsız. Gemma'nın yanında olmama ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlamalıyım.

"Rafaele şu anda ona ihtiyacı olan rahatlığı vermeyecek," diye karşı çıkıyorum. "Ve annesinin nasıl olduğunu biliyorsun. Etrafında ona destek olabilecek birine ihtiyacı var."

"Güvenli olur olmaz Vale oraya gidecek. Bunu isteyeceğini biliyorum."

"Ama bu ne zaman olacak? Bu arada ne olacak?"

"Lanet olsun, Ras. Bana daha kaç kez tekrarlatacaksın Kendim mi? Oradan çıkmak zorundasın. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bu doğru değil. Burada onunla kalabilirim."

"Tutuklanma riskini göze mi alacaksın? Garzolo ona yaptıklarının intikamını almak için seni Federallere teslim edebilir. Orada hiç desteğin yok."

"Federallerin elinde benimle ilgili hiçbir şey yok."

"Seni yine de tutuklayacaklar. Seni çıkarırız ama neden riske atalım ki?" "O zaman Gemma'yı İtalya'ya götürmeme izin ver."

Dem sinirli bir ses çıkarır. "Nişanlı olmasının hangi kısmı Unuttun mu? Her şeye rağmen lanet ailesinin donu olan bir adama. Onu Rafaele'den başka bir yere götüremezsın."

"Ya artık nişanlı olmak istemiyorsa?" "Bunu söyledi mi?"

"Hayır, ama bunu istemediğini biliyorum! Neden onunla evlensin ki? Babası onu döverken babasını kurtarmak için mi? Bu saçmalık."

"Anlıyorum ama şu anda orası cehennem gibi. Her şey havaya uçuyor. Alevlerin üzerine benzin dökmenin zamanı değil."

Geri gel ve bunu konuşalım. Durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapmadan önce durumun sakinleşmesine izin vermeliyiz."

"Damiano, anlamıyorsun-"

"Tanrı aşkına, Ras. Anlıyorum," diyor, sesi empatiye dönüşüyor.

Boğazıma bir şey düğümleniyor.

"Anlıyorum amına koyayım, ama yapabileceğin hiçbir şey yok. Sana onun yanında dikkatli olmanı söylemiştim, değil mi? Onun yasak bölge olduğunu biliyordun."

"Biliyorum." Sesim boğuk çıkıyor. "Ama uzak duramadım."

Uzun bir duraklama oldu. Damiano bana düşünmem için zaman veriyor. Tüm görüşme boyunca üzerinde durduğu sonuca varmam için.

Gitmek zorundayım. Eve gitmek zorundayım.

Kliniğin kapısı açılır ve Gemma dışarı çıkar. Yanağında bir morluk oluşuyor. Aynı anda hem çok güçlü hem de kırılgan görünüyor.

Sessizlik Dem'in "Ras, bu bir tartışma değil. Bu lanet bir emir."

Telefonun kenarını alnıma bastırıyorum. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum.

Bir tarafta mantık var. Görev.

Diğer tarafta ise içimde öyle derinlere gömülmüş bir his var ki, eğer onu görmezden gelirimsem organlarımı parçalayıp beni öldürebilir.

Kalbim boğazımın içinde çarpıyor.

Bir alt patron olarak, donunuzun doğrudan emrine itaatsizlik etmek, istifanızı vermekten farksızdır. Bunun geri dönüşü olmayacak. Dem benim kardeşim. Onun için ölürüm. Onun için öldürürüm. Onun için öldürdüm.

Ama bunu yapamam.

Onu bırakamam.

Yapamam amına *koyayım*.

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Cevabım hâlâ hayır. Onu burada bırakmayacağım."

"Ras-"

"Özür dilerim, Dem. Üzgünüm."

Telefonu kapattım. Kendimi toparlamaya çalışırken kulaklarımda kan çalkalanıyor. Az önce yaptığım şey üzerine düşünecek zamanım yok. Planımı yapmalıyım.

Arabadan inip Gemma'ya yardım etmek için acele ediyorum.

"Benimle uğraşmayı bırakabilirsin," diyor. "Doktor kaburgalarımın kırık olmadığını, sadece zedelendiğini söyledi. Kendi kendilerine iyileşeceklermiş. Dudağıma dikiş atılmasına bile gerek kalmadı."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama arabaya binmesine yardım ederken ona sıkı sıkı sarılıyorum. "İyi ama hâlâ ağrın var. Bunun için sana bir şey verdi mi?"

"Bana oksikodon yazdı. İhtiyacım olup olmadığını bilmiyorum."

"Bana reçeteyi ver."

Kâğıt parçasını bana uzatıyor ve elimi sıkarak bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. Gözleri yorgun ama o gri derinliklerde o kadar büyük bir esneklik var ki.

Ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim yok ama hâlâ burada olmam bile iyi bir başlangıç gibi geliyor. Bu evrenin hiçbir versiyonunda o acı çekerken uçağa binmem mümkün değil.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Eczaneye uğrayacağız."

"Peki ya sonra?" Sesi kırılğan. "Ben... Ben eve dönmek istemiyorum. Henüz değil."

Dilimi ısıyorum. O eve geri dönmeyecek, bu kesin, ama onu nereye götüreceğim? Ona yaklaşan tutuklamadan bahsedeyim mi? Garzolo çoktan içeri alınmış olabilir. Kız kardeşi ya da annesi şu anda onunla iletişime geçmeye çalışıyor olabilir ama telefonu cebimde kapalı.

Gemma onlarla temasa geçerse, onu onlara götürmemi isteyebilir.

Ve ben de hayır demek zorunda kalırım. Çünkü elimi bırakır bırakmaz Garzolo'nun ya da Messero'nun adamları beni zorla dışarı çıkaracaklardır. Önümüzdeki birkaç saat içinde onu kaybetmek için Dem'in emirlerine karşı gelmedim.

Kahretsin, bu bir karmaşa. Orrin'e gitmek bize biraz zaman kazandıracak, ben de bir sonraki adımın ne olduğunu anlamaya çalışacağım.

Ellerimi direksiyona koyduğumda titrediklerini fark ediyorum.

"Bir fikrim var," diyorum huysuzca. "Bir arkadaşımızı görmeye gideceğiz."

BÖLÜM 27

RAS

Gemma'nın ilaçlarını alıp doğruca Orrin'in yerine gidiyoruz. Vardığımızda Poet's Cafe boştu. Tabelada kapalı olduğu yazıyor ve ışıklar sönük. Kapıyı açtığımda tepemizde bir zil çalıyor. Havada kalıcı bir kahve ve şeker kokusu var.

"Burası neresi?" Gemma içeri bir adım atarken kısık bir sesle soruyor.

"Bir arkadaşımın." Onu takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

Bir süre sonra Orrin siyah bir balıkçı yaka giymiş, göğsünde boş bir silah kılıfıyla arka taraftan çıkıyor. "Çabuk gelmişsin," diyor ve bakışlarını Gemma'ya çevirmeden önce bana başıyla selam veriyor. Gözleri genişliyor.

Gemma yanıma sokuluyor ve içgüdüsel olarak benimle birlikte güvende olmak için verdiği tepki göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor. Bir kolumu omuzlarına doluyorum.

Orrin kaşlarını kaldırır. "Bu kim?"

"Gemma."

"Gemma Garzolo gibi mi?"

"Evet."

Gözleri kısılır. "Ras, bu ne lan. Yüzüne ne oldu?" Gemma yanımda geriliyor.

"Stefano Garzolo oldu," diye mırıldanıyorum. "Değiştirecek kıyafetin var mı? Giyebileceği bir şey?" Gemma'nın üzerinde hâlâ bir önceki geceden kalma sarı parti elbisesi ve benim takım ceketim var. Keşke Garzolo'nun evinden ayrılırken kışlık montunu almayı hatırlasaydım, ama aklımdaki en büyük şey bu değildi.

Orrin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Evet. Bana bir dakika ver. Ama sonra ne haltlar döndüğünü açıklasan iyi olur."

Orrin'e başımı salladım ve onun arka odada kayboluşunu izledim. Yarım saatlik yolculuk bana düşünmek için biraz zaman verdi ve nasıl bakarsam bakayım, mantıklı olan tek bir hareket var.

Gemma'yı buradan uzağa götürmeliyim.

Garzolo tutuklanmasıyla uğraşırken önümüzdeki birkaç saat boyunca satranç tahtasının dışında kalabilir, ama akşama kadar birileri Gemma'yı aramaya gelecektir. Ve yarın sabaha kadar onu bulamazlarsa, herkes iş başına geçecek.

Bu gerçekleşmeden önce çok uzaklarda bir yerde olmalıyız. Garzolo ve Messero'nun New York'ta, hatta belki de tüm ülkede çok fazla erişimi var, bu yüzden onların bölgesinden uzaklaşmalıyız.

Avrupa'ya gitmeyi başarırırsak, kullanabileceğim bağlantılarım var ama doğrudan Dem'e gidecek birine gitmemeye dikkat etmeliyim. Nerede olduğumuzu öğrenmesi riskini göze alamam, hele ki Gemma'ya karşı tutumunu açıkça ortaya koyduktan sonra.

Onu düşündükçe omuzlarıma ağır bir yük biniyor.

Cazzo. Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım ama suçluluk duygusu şimdiden içime işlemeye başladı.

Gemma ağırlığını taşımakta zorlanıyormuş gibi bana yaslanıyor. Kolumu beline doluyor ve diğer elimle bir sandalye çekiyorum. "Otur. Ayakta durmamalısın."

Gemma acı içinde kıvranarak sandalyeye çöküyor. Onu böyle görmek kalbimin sıkışmasına neden oluyor. İlaçları için cebimi karıştırıyorum ve ilaç şişesini ona uzatıyorum. "İnat etmeyi bırak ve bunlardan iki tane al. Sertlik ödülü mü kazanmaya çalışıyorsun?"

Zayıfça gülüyor ve tekrar yüzünü buruşturuyor. "Beni güldürme. Acıtıyor."

Ona bir bardak su getiriyorum ve hapları yutmasını izliyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor.

Önüne çömelip yanağını okşuyorum. Kendini toparlamaya çalışıyor. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama hâlâ sarsıldığı belli ve onu kim suçlayabilir ki?

O aile onu hiç hak etmiyor. Ona yaptıklarını düşünmek içimde kaynayan öfkeyi canlandırıyor, bu yüzden kendimi bu konuyu düşünmemeye zorluyorum. Kafamı rahat tutmalıyım.

"Artık acı çekmediğini öğrendiğimde mutlu olacağım," diyorum saçlarını yüzünden çekerken.

Ayağa kalktığımda Orrin'in arka ofisinin kapısında bizi izlediğini görüyorum. Elinde bir tomar giysi ve bir çift beyaz spor ayakkabı var. Kılıfının artık boş olmadığını gördüğümde vücudum geriliyor.

Bizi Garzolo'ya mı yoksa Messero'ya mı teslim edecek? Çoğunlukla kuzeniyle olan geçmişimden dolayı ve içgüdülerim bana yapabileceğimi söylediği için ona güveniyorum ama bu bir kumar.

Orrin geliyor ve Gemma'ya kıyafetleri uzatıyor. "Bu bir üniforma. Elimde senin bedenine yakın olan tek şey."

"Teşekkür ederim," diyor Gemma sessizce.

"Kontrolden geçmeli mi?" Orrin sorar. "Bu çürük kötü olacak gibi görünüyor."

"Zaten kontrol edildi. Sen aradığında ona tıbbi müdahale yaptırıyordum."

Orrin ellerini ensesinde birleştirir ve başını iki yana sallar. "Tanrım. Başınıza gelenler için üzgünüm Bayan Garzolo. Ben Orrin Petraki. Size bir şey ikram edebilir miyim? Çay? Kahve?"

Gemma, "Böyle iyiyim, teşekkürler," diyor.

Elimi omzuna koyuyorum. "Ona bir çay getir. Sonra da Gemma üstünü değiştirirken sen ve ben sohbet etmek için senin ofisine gideriz."

"Elbette, sorun değil," diyor bana temkinli bir bakış atarken, sanki kapısının önüne ne tür bir bela getirdiğimi merak ediyormuş gibi.

Gemma önündeki masaya dumanı tüten bir fincan koyduktan sonra Orrin'i ofisine kadar takip ediyorum.

Gıcırtılı masa sandalyesine oturuyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne yaptığını açıklamak ister misin? Messero'nun nişanlısının evi terk ettiğini ve bir şekilde seninle birlikte benim kafeme geldiğini duyması isteyeceğim son şey."

"Başka seçeneğim olsaydı buraya gelmezdim."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Gemma ile bir süreliğine ortadan kaybolmam gerekiyor."

Aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi gülüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ve sen onun için tam olarak kimsin?"

Bana neye mal olursa olsun, onun için doğru olanı yapacak olan adam. "Onu New York'tan çıkaracağım. Onu Messero'ya vermeyeceğim. Ayrıca babasının onu dövdüğü o lanet eve de geri götürmeyeceğim."

Orrin başparmağını boynunda asılı duran kalın altın zincire doladı ve bir nefes verdi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikirlerden biri ve kuzenim Hector'la tanışmadın, ama inan bana bu da bir şeydir."

"Sana kırk bin ödeyeceğim."

İşaret parmağını kafasına vuruyor. "Bu şey bundan daha değerli."

"Bir fiyat söyle, ben de ödeyeyim. Buraya geldiğimizi kimse bilmiyor. New York'ta kimse seninle birbirimizi tanıdığımızı bile bilmiyor."

"Patronun biliyor. Bu dâhiyane fikrini o mu onayladı?"

Damiano'dan bahsedilince damarlarımda tatsız bir şeyler dolaşmaya başladı. "Damiano için endişelenme. Bir arkadaşına yardım ettiğin için seni suçlamayacaktır."

"Bir arkadaş mı?" Orrin kaşlarını çatı. "Senin onun patron yardımcısı olduğunu sanıyordum."

Cevap vermediğimde inliyor. "Sik beni. Hayır, gerçekten, *sik beni*. Bu arkadaş canlısı kupaya sahip olduğum için başıma gelen bu, değil mi? Eğer bakarsam

bana bu saçmalıkla gelmezdin."

"Ülkeden çıkmak için bir yol bulmalıyız." Bunu gerçekleştirmek için en iyi şansım Orrin. Gemma'nın pasaportu yok ve olsa bile Garzolo onu takip etmek için pasaportunu kullanabilir, yani havaalanına gidip bir uçağa binemeyiz.

İç çekiyor. *"Ton chtýpise i malakía sto kefáli."*

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama pek de gurur verici olmadığını tahmin ediyorum. "Yükünüzü uçakla getiriyorsunuz, değil mi? Bu uçaklar nereye iniyor?"

Koltuğundan kalkıyor ve sıkışık alanı adımlıyor, sonra da yarısı boşalmış bir kutu yoğunlaştırılmış süt kutusunu tekmeliyor. "Buna pişman olacağım."

"Pişman olmayacaksın. Sana borçlu kalacağım."

Homurdanıyor. "Dünyanın en şanslı adamı değilsen, büyük ihtimalle bir hafta içinde ölmüş olacaksın."

"Çıkmamıza yardım edersen olmaz."

Bana bakarken birkaç saniye geçiyor, sanki aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi kafasını sallıyor.

Muhtemelen öyleyim.

Duvarın diğer tarafındaki kadın sayesinde.

Sonunda Orrin iç çekti. Bir kalem kapıyor ve pembe bir post-it nota bir dizi rakam yazmaya başlıyor. "Tamam. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bu hesaba yüz bin dolar havale edilmesini istiyorum. Şehrin yaklaşık bir saat dışındaki bir havaalanını kullanıyoruz. İki saat içinde bir kargo uçağı kalkıyor."

Post-it'i ondan alıp cebime koyuyorum. "Bizi bindirebilir misin?"

"Rahat bir yolculuk
olmayacak." "Nereye
uçuyor?"

"Girit'e. Orada kalabileceğiniz bir evim var. Bu da on bin dolar eder. *Bir hafta.* Ve eninde sonunda Kal'a bundan bahsetmek zorunda kalacağım. Belki bir hafta sonra konuşurken aklımdan çıkar, ama ondan sonra ona söylemek zorundayım, yoksa başım büyük belaya girer. O seni nerede bulacağını bilmeden önce biraz zamanın olacak."

Yani sormayı düşünürse Dem de soracak. Kal bu bilgiyle tek başına Dem'e gitmeyecektir -aramızda olabildiğince uzun süre çenesini kapalı tutmasına yetecek bir dostluk var- ama bu alabileceğim bir risk değil.

"Anlaştık. Gemma iyileşir iyileşmez başka bir yere taşınacağız."

Orrin başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Dışarıdaki değerli kargonun bu plana uyacağından emin misin?"

Gemma'yı ikna etmek biraz zaman alacak ama onu buradan çıkaracağım. Henüz nişanını iptal etmemiş olabilir ama edecek. Buradan uzaklaştığımızda, onun yerinin benim yanımda olduğunu anlamasını sağlayacağım.

O kız *benim*. Sadece henüz bunu bilmiyor.

"Ağrısı için iki tane oxycontin aldı. Bunun ona söyleyeceklerimi daha kolay kabul etmesini sağlayacağını umuyorum."

Orrin kuru kuru gülüyor. "Peki bunların etkisi geçince ne olacak?"

"Bir yolunu bulacağım."

"Cenazen." Telefonunu eline alır. "Pilotu arayıp seni beklemesini söylemem gerekiyor. Şimdi gidip onunla konuşmalısın."

Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Beni el sallayarak uğurluyor ve ofisten çıkıyorum, Gemma'nın belki biraz kestirecek kadar sersemlemiş olması için dua ediyorum ama hiçbir şey o kadar kolay olmuyor. Çay bardağını avuçlarının arasında tutuyor, belli belirsiz yudumlar alıyor.

"Orrin nerede?" diye soruyor beni gördüğünde.

"Bir telefon görüşmesi yapması gerekti."

Gemma'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda avuçlarım nemli. Üzerinde el yazısı yeşil bir fontla Poet's Café yazan beyaz bir tişört ve ona en az iki beden büyük gelen siyah bir pantolon giymiş. En azından ayakkabılar uyuyor gibi görünüyor.

"Şirin," diyorum dizine vurarak.

Dudakları seğiriyor ama gözleri hüznü. *Cazzo*. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Keşke onun tüm acısını emebileceğim bir yol olsaydı da onu bu yükten kurtarabilseydim. Hayatımda bu tür bir cezayı hak edecek kadar çok şey yaptım. O yapmadı.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Şimdi, istediğim şey için savaşıyorum.

"Biz ayrıldıktan sonra baban tutuklandı."

Gözleri irileşti. "Ne?"

"Federaller onu yakaladı. Rafaele muhtemelen babanı dışarı çıkarmayı başarana kadar Don olarak görevi devralacak."

Yüzünden renk akıyor. "Aman Tanrım. Bunun olduğuna inanamıyorum." Yutkundu. "Sanırım geri dönmemiz gerekiyor," diyor sessizce ve ben onun umutsuzluğunu hissedebiliyorum.

Bunu yapmak istemiyor. Sadece birinin ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemesine ihtiyacı var.

Onun eline uzanıyorum. "Geri dönmüyoruz. New York'tan ayrılıyoruz."

Bana göz kırpmıyor. "Gidemeyiz."

"Evet, yapabiliriz."

"Ras-"

"Bana güveniyor musun?"

Kaşları birbirine çarpıyor ama yine de başını sallıyor. "Evet, ama-"

Daha yakına eğilip çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. "O zaman işte dürüst gerçek. Mari'nin düşününde seni öptükten sonra bana söylediğin o şeyler var ya? Benim hakkımda haklıydın, Gem. Ben onurlu bir adam değilim. Nişanlı olman umurumda değil. Seni istiyorum ve seni alıyorum. Bu bir soru değil. Bu lanet bir ifade. Seni, sana kötü davranan ve manipüle eden pisliklere geri götüreceğim diye bir senaryo yok. Onlardan daha iyisini hak ediyorsun. Baban o lanet hapishanede çürümeyi hak ediyor. Bırak uğraşsınlar. Bırak bu lanet karmaşayı çözmeye çalışsınlar. Ama biz burada kalmayacağız. Biz gidiyoruz. *Şimdi* gidiyoruz. Anladınız mı?"

Hızlı hızlı nefes alıyor, gözleri çılgınca yüzümü tarıyor. "Cleo ne olacak? Onu öylece bırakamam."

"Annenin yanında iyi olacak. Buradan uzaklaştığımızda onunla konuşabileceksin."

"Ras, bu çılgınlık."

Başımı salladım. "Dün gece bana geldin. Benimle birlikte olmak istedin. İşte sana bir şans. Ve ben bunu ikimiz için de kullanıyorum, çünkü şu anda senden uzaklaşırsam, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum."

Hayatım boyunca pek çok kaosa neden oldum ve Tanrı biliyor ya, çoğu zaman bunun bedelini ödedim. Bu seferki bedel hayatım olabilir. O uçağa bindiğimizde, tek başımıza olacağız. Messero ve Garzolo başıma ödül koyacak ve bir şeyler ters giderse Damiano yanımda olmayacak.

Dehşete düşmeliyim. Ama

korkmuyorum.

Korktuğum tek şey Gemma'nın hayır demesi.

Birkaç uzun saniye sessiz kalıyor, bu süre zarfında kendime, gerekirse onu o uçağa zorla taşıyacağımı söylüyorum.

Ama sonra elimi tutuyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Tamam." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Hadi yapalım şu işi. Hadi gidelim."

BÖLÜM 28

GEMMA

KAÇIYORUM ve nişanımı bozuyorum.

Geçmişte, ne zaman böyle bir şey yapmayı hayal etmeye cüret etsem, bu kararın anında ve feci sonuçları oluyordu. Bu sonuçların ertelenebileceği ve bir süre için tek hissettiğim şeyin saf mutluluk olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Bu kafa karıştırıcı. Babam çılgına dönmüyor, vücudum yumruklanmıyor ve annem bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söylemiyor.

Onun yerine, Ras'ın yanına sokulmuşum, kolları sıcak ve ağır bir şekilde omuzlarımda, kargo uçağının motoru sabit bir uğultu çıkarıyor.

Bu uçak daha önce bindiklerime hiç benzemiyor. Tamamen faydacı, penceresiz ya da koltuksuz. Üst üste yığılmış Tanrı bilir ne sandıkları doğrudan zemine yerleştirilmiş kilitlere sıkıca tutturulmuş.

Ras ve ben böyle iki yığının arasında bir battaniye yığınının üzerinde sırtımızı uçağın duvarına dayamış durumdayız. Rahatsız edici olmalı ama nedense değil. Aslında, her şey olması gerekenden daha yumuşak hissettiriyor.

Daha önce yan tarafımda hissettiğim ağrı tamamen kayboldu. Kaslarımda gerginlik yok ve vücuduma rahat bir sıcaklık yayıldı. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Paletler çok güzel renklere boyanmış.

"Ras?" Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Biraz tuhaf hissediyorum."

Beni göğsüne çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Oksi yüzünden. İnmeden önce geçer."

Oh. Kıkırdıyorum. Kafamın iyi olduğunu nasıl fark etmedim? "Sadece bir tane almalıydım. Bana iki tane almamı söylemiştin."

"Acı hissetmeni istemedim. Doktorun yazdığı haplar yüksek dozda değil."

Ona sokulurken göz kapaklarım kapanıyor. Onun ne kadar sıcak olduğunu asla unutabileceğimi sanmıyorum. Tam olarak mükemmel sıcaklığa sahip bir insan radyatörü.

Parmaklarımı tişörtünün altından geçiriyorum ve elimi karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Bunları sevdim," diye mırıldanıyorum, kendimi çok memnun hissediyorum.

Kıkırdıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Cazzo, böyle çok tatlısın."

Tırnaklarım gergin karnının üzerinde daireler çizmeye başlıyor ve Ras kısık bir nefes alıyor. Orada hangi dövmelemin olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Keşke birlikte yattığımız gece ona daha çok baksaydım.

Dün geceydi o.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. O zamandan beri ne kadar çok şey olduğuna bakılırsa bir hafta geçmiş gibi geliyor. Şu anda korkmam gerektiğini düşünüyorum ama korkmuyorum. Yaptığımız şeyin ciddiyeti henüz anlaşılmadı.

Muhtemelen oksi yüzündendir.

İç çekiyorum. Papa gittiğimi anladığında, adamlarını benim ve Ras'ın peşine gönderecek. Göndermemesi için bir neden göremiyorum. Gerçi tüm bunları hapishaneden organize etmek onun için daha hileli olabilir. Acaba Rafaele ona yardım edecek mi? Tüm bu karmaşadan uzaklaşmayı tercih edebilir ama beni bulmaya çalışma ihtimali de var. Kimse Ras'la kendi isteğimle ayrıldığımı bilmiyor ve onun beni zorladığını düşünmeleri mümkün.

Ama Ras'ın Damiano'su var, işleri düzeltmeye çalışıyor. Ras onunla hastanede konuştuğunda bir plan yapmış olmalılar.

Rafaele'nin verasetine ne olacak? Biz evlenmezsek, Garzololar onu donları olarak kabul etmezler, bu yüzden anlaşma iptal olmalı.

Tabii Rafaele benim yerime Cleo'yla evlenmeyi denemezse.

Daha dik oturuyorum, zihnimde bir panik patlaması yaşıyorum. Hayır, Cleo bakire değil ve bunu herkes biliyor. Bundan emin oldu. Babam çenesini kapalı tutmasını sağlamaya çalıştı ama o herkese pizzacı çocuk fiyaskosunu anlattı. O kedi çantadan çıktı, bu yüzden Rafaele'nin onu bir seçenek olarak düşünmesine imkan yok.

Ras'ın yanına yerleşiyorum. Rafaele'nin anlaşılmadan çekilmesi ve Papà'yı kendi başının çaresine bakmaya bırakması gerekecek.

"İyi misin?" Ras bana bakarak soruyor.

"Hmm?"

Ras yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Bir an için gerildin."

Ona söylemeli miyim? Daha Yunanistan'a bile inmedik ve ben şimdiden endişeliyim. "Sadece New York'ta neler olacağını düşünüyordum."

Yüz ifadesi dalgınlaşıyor ve parmaklarını yüzümde gezdiriyor, sanki çenemin açısını ve yanaklarımın şişliğini hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi.

"O gece seni lokantaya götürdükten sonra ne istediğini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, arabadaki anımız zihnimde tazeliğini koruyor. "Seninle birlikte olmak istedim."

"Başka biriymişsin gibi davranmak istedin." Normal

bir yirmi yaşında. "Evet."

"Yine rol yapalım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Biz Yunanistan'a tatile gitmek üzere olan bir çift. Kimse bizimle iletişime geçmeyecek çünkü telefonlarımızı kapatacağız, böylece uzakta geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabileceğiz."

Başka bir fantezi. Gülümsüyorum. Kulağa hoş geliyor.

"Yani çıkıyor muyuz?" diye soruyorum.

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Evet, çıkıyoruz amına koyayım." "Özel mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Paylaşan birine benziyor muyum?"

"Bilmiyorum, biraz vahşileşebilecek birine benziyorsun," diyorum gülümseyerek.

Başını eğip bana derin, araştırıcı bir öpücük veriyor. Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti.

"Evet, senin için çıldırıyorum," diye mırıldanıyor.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Tatilimiz için planlarımız neler?"

"Biz tembel gezginleriz. Kesinlikle en kötüsü. Çoğu gün kıyafetlerimizi giyme zahmetine bile girmeyiz."

Gülüyorum. "En azından duş alıyor muyuz?"

"Tabii ki." Bir elini karnıma koyuyor ve başparmağını tişörtümün eteğinin altından geçirerek çıplak tenime dokunuyor. "Ama biz çevreye duyarlıyız, bu yüzden duşu hep aynı anda kullanıyoruz."

Tüylerim diken diken oluyor. "Bu çok fazla su tasarrufu sağlıyor olmalı."

Eğiliyor ve boynumun kenarına yavaş, ıslak bir öpücük konduruyor. "Çok."

Ona sokuluyorum ve onun sıcaklığı ve uçağın alçak uğultusu sonunda beni uyutana kadar tatilimizi hayal ediyorum.

Pencere olmadığı ve dışarıyı göremediğimiz için inişimiz sarsıntılı ve kafa karıştırıcı oluyor. Uçak yere indiğinde, sandıklar bağlandıkları yerlere çarparak sarsılıyor.

Ras uçak yavaşlayana kadar beni sıkıca tutuyor, bir avucunu omzuma, diğerini de dizime sarıyor.

Oksinin etkisi neredeyse tamamen geçti ve kaburgalarımındaki ağrı geri geldi ama eskisi kadar kötü değil.

Daha çok acı veren şey, acının bana hatırlattığı şey. Yere düştüğüm ve kendimi korumak için kıvrıldığım anı. Papa'nın ayağının vücuduma çarpmasının şokunu.

O ana kadar, bir parçam hala onun beni sevdiğine inanıyordu.

Ama şimdi o parçam öldü.

"Tam olarak neredeyiz?" Ras'a sordum.

"Heraklion havaalanında."

"İnerken sorun yaşamayacak mıyız?" Uçak durduğunda soruyorum.

"Merak etme," diye beni temin ediyor. "Orrin her şeyi ayarladı."

Onun güvencelerine rağmen, uçaktan inip sıcak güneş ışığına çıkarken terliyorum.

Parlak ışığa karşı gözlerimi kırpttırıyorum. Daha önce hiç Yunanistan'a gitmemiştim. Deniz önümüzde ufuk boyunca uzanıyor, o kadar yakın ki sanki iniş pistinden sadece bir taş atımı uzakta. Uzakta kayalık bir manzara fonunda bir yolcu gemisi suyun yüzeyinde süzölüyor. Havada belirgin bir tuzlu su kokusu var.

Ras elimi tutuyor ve beni bizi bekleyen bir at arabasına götürüyor. Şoför onu selamlıyor ve bir kargo uçağından yeni indiğimiz ve bagajımız olmadığı gerçeğı hakkında hiçbir yorum yapmıyor.

Üzerime tam oturmayan Poet's Café üniformama bakıyorum ve durumun saçmalığına gülmekten kendimi alamıyorum.

Ras soru soran bir kaşını kaldırıyor.

"Birkaç kıyafete ihtiyacım olacak."

Saçma sapan kıyafetlerimi tarıyor ve sırtıyor. "Sizi şehirde alışverişe götüreceğim."

Fayton bizi havaalanında gezdiriyor ve bir arabaya aktarma yapacağımız, çalışanların park yeri gibi görünen bir yere bırakıyor.

Her şey sorunsuz. Kimse bize sorun çıkarmıyor. Kimse bize soru sormuyor, havaalanı görevlileri ya da şoför bile.

Ras tüm bunları bu kadar kısa sürede nasıl ayarladı?

"Bütün bunları bizim için Orrin mi yaptı?"

"Evet."

"Yunanistan'da olmayı umursadığımdan değil ama neden Damiano ve Vale'ye gitmiyoruz?"

Bakışlarında bir şey parlıyor ama o kadar çabuk kayboluyor ki hayal ettiğime karar veriyorum. "Bu çok açık olurdu. Ortalık sakinleşene kadar gözden uzak bir yerde kalmamız daha iyi olur."

Bu mantıklı. "Peki nereye gidiyoruz?" "Orrin'in evlerinden birine."

"Dem ve Vale yakında bizi görmeye gelecekler mi?" Ras öksürür. "Emin değilim."

"Bir dahaki sefere Dem'i aradığında sorar mısınız?"

"Soracağım" demeden önce hafif bir duraksama oluyor.

"Cleo'yu ne zaman arayabilirim?" Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. O olmalı

Vale muhtemelen ona Ras'la birlikte olduğumu söylemiştir.

"Ben olsun bazı Brülör telefonlar içinde kasaba ne zaman Biz git Yarın alışverişe gidiyoruz."

"Tamam." Ona gülümsedim.

Yaklaşık on beş dakika sürdükten sonra rüzgarlı bir uçurum kenarına sapıyoruz. yol asarlı ile basit evler, Yani Ben değil bekliyor ve

Dar bir araba yolunun sonuna ulaştığımızda karşımıza çıkan muhteşem villa.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. Beyaz badanalı duvarlar, pişmiş toprak kiremitli çatı ve pencerelerde canlı mavi ahşap panjurlar. Mülk sık bir ağaç bariyerinin arkasına sıkışmış, bu yüzden ana yoldan tamamen gizlenmiş.

Ras antika görünümlü ahşap kapının kilidini açıyor ve benim için açık tutuyor.

Villanın ii de en az dışı kadar çarpıcı. Boydan boya uzanan ahşap kirişli yüksek tavanları ve rustik mobilyaları görmeyi başarıyorum ama asıl etkileyici olan manzara. enem açık kalıyor. "Vay anasını."

Pencereler Akdeniz'e bakıyor ve nefes kesici su manzarası iki zeytin ağacıyla erzevenmiş.

"Beğendin mi?" Ras yanımda belirerek soruyor.

Bir an için hayal ile gerçek birbirine karışıyor. Önümüzdeki birkaç haftayı birbirimize sarılarak geçirmeyi planladığımız mükemmel bir tatil evine geldiğimize inanmak çok kolay.

Burada tamamen yalnızız.

Ras ve ben keşfedilme korkusu olmadan istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Başka bir yerde olma vaktimizin gelmediğinden emin olmak için saati kontrol etmeden.

Bunun farkına varmak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Bu güzel evde sadece o ve ben varız, ıkıyormuşuz gibi davranıyoruz.

ıkıyormuşuz gibi.

Bu kelime şu anda ikimizin arasında olanları tanımlamak için ne yazık ki yetersiz kalıyor.

"Tabii ki hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum, bir kuş sürüsünün gökyüzünde V şeklinde geçişini izlerken.

O zaman anlıyorum - Vale New York'taki hayatından temiz bir ara vermek istediğini söylerken ne demek istediğini. Uçuşumuz dokuz saatten fazla sürmüş olamaz ama sanki oradan bir dünya uzaktaymışız gibi geliyor. Orada olan her şeyi geride bırakma fikri, birkaç günlüğüne bile olsa baştan çıkarıcı.

Unutmama izin verebilir miyim? Ras ile geçirdiğim bu anların tadını çıkarabilir ve tüm bu yükler üzerimde olmadan iyileşmek için biraz zaman ayırabilir miyim?

Emin değilim. Ama birkaç gün denemeye karar verdim.

Elimi Ras'inkinin arasından geçiriyorum. "Hadi gidip her şeyi keşfedelim."

Bana şefkatli bir gülümsemeyle bakıyor ve kalbim buna karşılık olarak kabarıyor.

Önümüzdeki yarım saati tesisin her köşesini keşfederek geçirdikten sonra nihayet jakuziye ve havuza bakan bir divana uzandık. Ras beni yanına yatırıyor ve kolunu etrafıma sarıyor, incinen bölgeden uzak durmaya dikkat ediyor.

"Biraz gözlerimi kapatacağım," diye mırıldanıyorum.

Saçlarıma bir öpücük konduruyor.

Ve uzun zamandır ilk kez rüyasız bir uyku çekiyorum.

BÖLÜM 29

RAS

Ertesi sabah Gemma'yı kıyafet ve erzak almak için şehre götürüyorum.

Taksiye binerken Vale'nin nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmadığını ona ne zaman söyleyeceğimi düşündüm. Gemma, Damiano'nun yaptıklarımızdan haberdar olduğundan o kadar emin görünüyordu ki donup kaldım ve ona yalan söyledim.

Kız kardeşlerinden birini tekrar görmesinin çok uzun zaman alabileceğini öğrendiğinde nasıl tepki verecek?

Eğer saklı kalmak istiyorsak Gemma'nın onlarla konuşmak için beklemek zorunda kalacağını bildiğim için suçluluk duygusu göğsümde zonkluyor. Bir süre kimseyle temas kurma riskini göze alamayız. Yakıcılarla bile baz istasyonlarından izlenebiliriz. Garzolo'nun adamlarını bilmem ama Napoletano böyle bir şeyi uykusunda bile yapabilir. En iyisi Gemma'nın biz Girit'ten ayrılana kadar kimseyi aramaması. O zaman izimizi bulsalar bile çoktan gitmiş oluruz.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve arkadaki düğümü yeniden atıyorum. Görevimi bıraktığıma göre Dem, Napoletano'yu emir subayı yapacak mı? Napoletano'yla geçmişimiz aynı olmayabilir ama o yetenekli biri. Bu işi benim yapabileceğim kadar iyi yapar.

Damiano iyi olacak. Bir gün yollarımız tekrar kesişecek ve belki de beni affetmesi için onu ikna edeceğim.

Dikkatimi Gemma'ya vererek acı veren düşünceleri kovalıyorum. Yaklaşık on sekiz saat uyuduktan sonra kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyor. Taksiden bizi bir eczanenin yanında indirmesini istiyoruz çünkü yüzündeki morluktan utanıyor ve onu kapatmak için biraz makyaj malzemesi almak istiyor.

Bunu yapmak zorunda olması bile beni çileden çıkarıyor. Garzolo'yu siktir et. Umarım hücresinin tadını çıkarıyordur.

Eczaneye giriyoruz ve Gemma banyoya girmeden önce hızlıca bir şeyler satın alıyor. Tuvaletten çıktığında

Çürükler kapanıyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor, öfkem azalıyor.

Sonunda Gemma'yı tam olarak istediğim yere, yanıma getirdim. Şu anda önemli olan tek şey bu. Babasına olan kızgınlığımın bundan zevk almamı engellemesine izin vermeyeceğim.

Kandiye'nin eski kenti kafeler, tavernalar ve çanak çömlekten hediyelek eşyalara kadar her şeyi satan dükkanlarla dolu. Ortodoks kiliselerinin önünden geçiyor ve çeşme dolu meydanlarda yürüyoruz. Gemma geniş gözlerle her şeyi inceliyor, heyecanla her blokta bana bir şeyler işaret ediyor. Pasaklı ama sevimli bir sokak köpeği bizi takip etmeye başlıyor ve Gemma durup onu tırmalamak için ısrar ediyor. Aklıma hala İbiza'da olan Churro geliyor. Eninde sonunda küçük adamı bize getirmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Gemma köpeği yalnız bırakıp bana geliyor ve yanıma sokuluyor. Sıcaklık göğsüme yayılıyor. Birlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça, sadece ikimiz, daha da emin oluyorum.

Onunla bir hayat kuracağım.

Kolay olmayabilir, özellikle de ilk başta, ama en iyi şeylerin hepsi emek i s t e r . Her günümü onun güvende, rahat ve mutlu olduğundan emin olmak için ne yapılması gerekiyorsa yaparak geçireceğim.

Onu mutlu görmekten daha iyi bir şey yok. Bulaşıcıdır. Onun yanında yürürken, elini kendi elimde tutarken adeta uçuyorum.

Kıyıya ulaştığımızda bana "Bu kasabayı seviyorum," diyor.

Onun coşkusuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Beğendiğine sevindim, Peaches."

Girit'te sonsuza kadar kalamayacağız ama Yunanistan'da tonlarca ada var. Ona daha çok seveceği bir ada bulup bir ev alacağım. Kişisel hesaplarımda bize birkaç ömür yetecek kadar para var.

Hayır, çiz onu. Ona bir ev *yapacağım*. Daha uzun sürecek ama tıpkı onun gibi mükemmel olacak ve o kadar mutlu olacağız ki

Geride bıraktıklarımızın hiçbirini.

"Her şeyi yapabilecek olsaydın ne yapardın?" diye sordum.

Gemma bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç yıl burada yaşasaydık vaktini nasıl geçirirdin?"

Sırıttıyor. "Bir yere tatile giden ve sonra oraya aşık olup taşınmaya karar veren çift gibi mi davranacağız?"

Belki de düşündüğünden daha kısa sürede rol yapmayı bırakacağız.
"Doğru."

Dudaklarını büzüyor ve yana doğru hareket ettiriyor. "Emin değilim. Fitness'ı seviyorum, belki kendi Pilates stüdyomu açabilirim. Önce sertifika almam gerekecek. Gençken resim yapmayı çok severdim ama denemeyeli yıllar oldu. Muhtemelen hiç iyi olmazdım."

Yürümeyi bırakıp tam önümüzdeki vitrini işaret ediyorum.

Gemma nefes nefese kaldı.

Burası bir sanat malzemeleri dükkânı.

İçeri girmemiz konusunda ısrar ediyorum ve Gemma ilk başta tereddüt etse de bu fikre çabucak ısınıyor. On beş dakika sonra bir çanta dolusu boya, fırçalar ve birkaç tuvalle oradan çıkıyoruz.

Kendi kendime sıırıttıyorum. Gelecekteki evimizde ona bir sanat atölyesi inşa edeceğim ve duvarları onun resimleriyle süsleyeceğiz.

Bir sonraki durağımız bir giyim mağazası. Gemma küçük keten elbiseler denerken tek düşünebildiğim onu bu elbiselerden kurtarmak. Bana yakışacağını düşündüğü birkaç şey getiriyor ve bedenlerine bile bakmadan satın alıyorum. Onu eve geri götürmek için çok hevesliyim.

Kafam güzel. Onun yanındayken doğru düzgün düşünemiyorum. Alışverişten nefret ediyorum ama nedense onunla alışveriş yapmak bana özel bir zevkmiş gibi geliyor.

Dört büyük poşetle dükkândan çıkıyoruz ve tam taksi durağına doğru ilerlemeye başlamıştım ki başka bir vitrinin önünde duruyor.

Bir mücevher mağazası.

Uzaklaşmaya başladı ama ben onu geri çektim. "Neye bakıyordun?"

"Hiçbir şeye," diyerek beni başından savdı. O söyleyene kadar hareket etmeyeceğimi anlayınca iç geçiriyor ve bir kolyeyi işaret ediyor.

"Hadi gel." Onu dükkânın içine çekiyorum.

Mücevher dükkânı küçük ve şirin, içeri girdiğimizde tepemizde çanlar çalıyor. Cam vitrinler duvarları kaplıyor ve gri saçlı minyatür dükkân sahibi yanımıza gelip özellikle görmek istediğimiz bir şey olup olmadığını soruyor.

"Vitrindeki şu siyah kolye," diyorum ona.

"Oniks parçası." Bilerek gülümsüyor. "En sevdiklerimden biridir."

Gemma daha yakından bakmak için onu takip ediyor, ama popoma hafif bir şaplak atmadan önce değil.

Omurgamda bir telaş dolaşiyor. Vücudumla bu kadar rahat olmasına bayılıyorum.

Dükkân sahibiyle konuşuyor, birlikte geçirdiğimiz her saatte ona olan saplantımın nasıl büyüdüğünden tamamen habersiz. New York'tayken onun yanındayken kendimi ne kadar kısıtladığımı fark ettiğimi sanmıyorum. Her şey yasaktı. Her yanlış hareket başımızı belaya sokabilirdi. Ama şimdi prangalar çözüldü ve bundan sonra olacıklara hazır olduğundan emin değilim.

Dükkân sahibi Gemma'dan uzaklaşıyor ve ben de hemen onun yerine geçip Gemma'nın aynadaki yansımasına bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Kolye ucu, narin bir zincir üzerinde karmaşık bir altın çerçeve içine yerleştirilmiş pürüzsüz siyah bir taş. Işığı tam olarak yakalıyor ve Gemma'nın gözlerinde ona bakarken bir merak var.

"Bu çok güzel. Ama hiç param yok," diye ekliyor utanarak.

"Benim var." Ona kartımı uzatıyorum. Hesaplarımdan biri Napoletano'nun bile izini süremeyeceği güvenli bir offshore bankada.

"Emin misin? Bana zaten bir sürü şey aldın." Parmağını kolyenin üzerinde gezdiriyor.

Kollarımı beline doladım. "Sana para harcamaktan ne kadar zevk aldığımı bilseydin, o kolyeyi alarak *bana* iyilik yaptığının farkına varırdın."

Yanakları pembeleşiyor. "Bu cümle içime bir şey yaptı."

Kısık bir kahkaha atıyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Bu geceye kadar bekle, Peaches. İçine yapabileceğim bir sürü başka şey var."

Nefesi kesiliyor ve dükkân sahibi kolyeyi dikkatlice küçük bir kutuya sararken bana ateşli bir bakış atıyor.

Dükkândan çıkıyoruz ve onu bir duvara yaslayıp öpme isteğime karşı koyamıyorum. Dudakları yumuşak ve uysal, ben öpücüğü derinleştirirken o da ağzımın içinde inliyor. İnsanlar yanımdan geçip gidiyor, muhtemelen bakıyorlar ama umurumda değil.

Bırak bizi görsünler.

Onun *benim* olduğunu bilsinler.

Gemma'yı eve bırakıyorum ve beni en yakın markete götürmesi için taksiye biniyorum. Orrin'in bugün eve kullanabileceğimiz bir araba bırakması gerekiyordu, bu da işleri çok kolaylaştıracaktı. Ayrıca ihtiyacımız olursa buradan hızlıca çıkmamız için de bir yol olacak.

Raflardan aceleyle bir şeyler alıyorum, onu on beş dakikadan fazla yalnız bırakmak istemiyorum.

Orada güvende olduğunu biliyorum, ama yine de ondan uzakta olmak beni çok endişelendiriyor. Geri döndüğümde poşetleri tezgâhın üzerine bırakıyorum ve onu aramak için evin içinde geziniyorum.

"Peaches?"

Cevap yok. Panik içimi kaplıyor ama bir an sonra onu yatak odamızda buluyorum.

Uyukluyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ellerimi üstümdeki kapı pervazına koyarak duruyorum ve onu içeri alıyorum.

Pencere açık olmasına rağmen hava sıcak ve battaniye olarak kullandığımız ince çarşafı üzerinden atmış. Yüzüstü yatıyor, üzerinde sadece iç çamaşırı var ve bakışlarım kışına takılıyor.

Cazzo.

Siyah kumaş parçası hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Bir tanga değil, ama ondan biraz daha fazlası.

Dilimi ısııyorum. Kahretsin, el izim o kışta çok güzel dururdu. Ellerim onun pürüzsüz, kıvrımlı etini okşama isteğiyle seçiyor. Külotunu sıyırır, onu açardım ve altımda jöleye dönüşene kadar kışını ve amını yerdim. Sonra sikimi onun sıcak, şişmiş amcığına defalarca sokardım, ta ki o kıvranıp bir kez daha boşalması için yalvarana kadar.

Ürperiyorum, kotumun içinde zaten sertleşmiş olduğumun

farkındayım. Beni hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyor.

Varlığını hissetmiş olmalı, çünkü bir dakika sonra kıpırdanıyor, dönüyor ve bana birkaç uykulu göz kırpmıyor. Bakışlarım onun diri göğüslerine kayıyor. Şaşkın bir ifadeyle kollarını başının üzerine uzatıyor, sanki üzerimde yarattığı etkiden tamamen habersizmiş gibi.

"Hey. Orada ne yapıyorsun?"

"Yan tarafın iyileştiğinde seni nasıl becereceğimi hayal ediyorum." Onun içinde olmayı ne kadar çok istesem de, yaralıyken ona zarar verme riskini göze alamam. Kaburgalarında yumruğum büyüklüğünde mor bir çürük var.

Gözleri vücudumda geziniyor. Kot pantolonumun içindeki şişkinliği fark ettiğinde kızarıyor ve dudağını ısırtıyor.

Aç bakışlarım onu içine çekiyor. O kadar güzel ki. "Buraya gel," diyor usulca.

Ona karşı koyamayarak odanın içinde ilerliyorum. Yanındaki yatağa oturduğumda kollarını omuzlarıma doluyor ve boynuma bir öpücük konduruyor.

"O kadar da acımıyor," diye mırıldanıyor. Sert meme uçları sırtıma sürtünüyor ve kasıklarına daha fazla kan hücum etmesine neden oluyor. "Seni istiyorum."

Göğsümden bir inilti yükseliyor. "Ben de seni istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, tahmin bile edemezsin. Ama seni incitmek istemiyorum."

Kulak mememi dişlerinin arasına alıyor ve hafifçe çekiştiriyor.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

"Acıtmayacaksın. Ağırdan alabiliriz." Eli pantolonumun önünden içeri kayıyor ve nefesini içine çekiyor. "Taş gibi olmuşsun."

Parmaklarının sikimin etrafına dolanması düşüncelerimi allak bullak ediyor. Dudaklarımı boğazına bastırmak için başımı çeviriyorum, onun herhangi bir parçasını tatmak için çaresizim. "Bana **b ö y l e** dokunmaya devam edersen, kendimi durduramayacağım."

"Durmanı istemiyorum." Kucağıma tırmanarak tüm o pürüzsüz, esnek etine erişmemi sağlıyor. "Beni becermeni istiyorum."

"Siktir, bebeğim." Avuçlarımı onun kıcıyla dolduruyorum ve onu daha yakına çekiyorum, böylece amı sikime doğru bastırıyor. "Buna hayır demeyeceğimi biliyorsun."

Bizi ters çeviriyorum, onu dikkatlice sırt üstü yatırıyorum ve parmaklarımı iç çamaşırının kayışlarına geçiriyorum. Kumaş kremi kalçalarından aşağı kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

En sevdiğim manzaraya bakmak için dizlerini ayırdığımda nefesini içine çekiyor.

Islak, pembe amcığı da en az geri kalanı kadar mükemmel.

Ellerimi iç bacaklarından aşağı kaydırıyorum, bu da onu en tatmin edici şekilde titretiyor ve sonra başparmaklarımı amının dış kenarlarında sürüklüyorum.

Çaresiz küçük bir inilti çıkarıyor.

Yüzümü amına bastırıyorum ve dilimi en ıslak olduğu yere kaydırıyorum. Saçlarımı tutuyor. "Oh Tanrım."

O kadar tatlı ki. Bununla yaşayabilirim. Onu yerken titrediğini ve inlediğini hissetmek bir ayrıcalık. Derin bir zevk. Ama onun her şeyini tatmak istiyorum, bu yüzden kışını tutup yataktan kaldırıyorum ve aşağıya iniyorum.

İrkildi. "Ras."

Geri çekilmeye çalıştığında, kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve yukarı bakıyorum. Zor nefes alıyor, yanakları normalden daha kırmızı. "Sen ne..."

"Seni uyurken izlerken kafamda tekrar tekrar çalan fanteziyi yaşamak."

"İstiyorsun..." Yutkunuyor.

"Küçük dar kışını yemek ister miyim?" Sırıttıyorum. "Evet. Bir gün onu becermekten de zevk alacağım."

Bakışları tahrikten puslu bir hal alıyor. "Biliyordum. Yatakta böyle olacağını biliyordum."

"Ne gibi?"

"Vahşi. Açgözlü. Olabilecek en iyi şekilde bunaltıcı."

"Çok çabuk bunalma, Peaches." Dudaklarımı tekrar ağına götürüyorum. "Bütün gecemiz var."

Gemma'nın utangaçlığı anlık gibi görünüyor, çünkü dilim iki deliğini sırayla sikerken bana sürtünmeye başlaması uzun sürmüyor. Gerginleşmeye başlamasından, sırtını yatağa yaslamasından orgazmının arttığını hissedebiliyorum. Klitorisini sertçe emdiğimde nefesi kesiliyor ve dudaklarında benim adımla ayrılıyor.

Kot pantolonumu sıyrıp bir prezervatif çıkarıyorum ve yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. Gemma'nın göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor, dolgun göğüsleri sergileniyor. Prezervatifi takıyorum ve kendimi bir kez daha onun üzerine bırakıyorum, ağzım diğerine geçmeden önce sert bir meme ucuna kilitleniyor.

"Bunu iyi bir kız gibi karşılayacak mısın?"

Dudaklarını yalıyor. Başını sallıyor. İçine girdiğimde nefesi kesiliyor.

Gözleri sıkıca kapanıyor. "Tanrım, beni çok dolu hissettiriyorsun."

Alnımın boynunun kıvrımına düşmesine izin veriyorum, onun içinde olmanın hissiyle sessizleşiyorum.

Bu normal değil.

Seks böyle hissettirmemeli.

İyi hissettirmesi gerekiyordu. Cennete girmek gibi hissettirmemeli.

Omurgamdan aşağı bir titreme yayılıyor. Tırnakları pazılarımda geziniyor, ben de sık bir hamle yapıyorum.

Hay sikeyim.

Hemen boşalmamak için kendimi zor tuttuğumdan sırtımdan aşağı terler akıyor. Boynunu emiyorum, çenesi boyunca öpüyorum, dudaklarını yakıcı bir öpücüğe boğuyorum.

Kendimi toparlamayı başardığımda doğruluyorum ve bacaklarını omuzlarıma atıyorum.

Manzara inanılmazdı.

Şişmiş amcığı her santimini yutuyor ve ben büyülenmiş gibiyim.

Tamamen takıntılıyım.

"Bu benim," diye homurdanıyorum, hızım artıyor. "Hepsi benim."

İnliyor.

Kalçasını sıkıyorum. "Söyle."

"Bu senin," diye nefes nefese kalıyor.

Açıyı değiştirdiğimde, gözlerinin başının arkasına doğru yuvarlandığını görüyorum. "Aman Tanrım. Ras, yine boşalacağım."

"Güzel. Sikimin her yerine boşal, Peaches. Görmeme izin ver."

Çarşafı yumrukluyor ve küçük vücudu titriyor. Sol meme ucunu çimdiklemek için uzanıyorum. Yüzü mükemmel bir acı ve coşku maskesine dönüşüyor, sonra bir hıçkırık tutturup sikimin etrafını sıkıyor. Sertçe.

"İşte bu," diyorum dişlerimin arasından, etrafımda tekrar tekrar kasıldığını hissederek.

Kendi salıverilmem uzaktaki bir kükreme gibi geliyor, tek duyabildiğim o olana kadar yükseliyor ve yükseliyor. Taşaklarım sıkılaşıyor. Zevk o kadar yoğun ki nefes nefese kalıyorum.

Bana doğru uzanıyor, elimi tutuyor ve sıkıca kavırıyor, sanki beni yerimde sabitleyen tek şeyin kendisi olduğunu biliyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve ben onun gözlerinde evreni görüyorum.

Dışarıda rüzgâr zeytin ağaçlarını sallıyor. Yapraklar hışırdıyor, fısıltıları açık pencereden içeri süzülüyor.

Onu sevdiğini söylüyorlar.

BÖLÜM 30

GEMMA

Kandiye'deki ilk birkaç günümüz güneş ışığı, havuz başında tembel saatler, verandada yavaş akşam yemekleri ve Ras'ın teninin benimkine değdiği bir kaleydoskopla geçti.

Akla gelebilecek her yüzeyde seks yapıyoruz. Her seferinde, bundan daha iyisi olamaz diye düşünüyorum, ama o yanıldığımı kanıtlıyor.

Beni emiyor. Bana dokunduğunda vücudumun verdiği en ufak tepkiyi bile öğreniyor. Yıldızları görmemi sağlamakta ustalaşiyor.

Ve ben de onu eşit miktarda tüketiyorum.

Beni büyülüyor ve bu büyülenme birlikte geçirdiğimiz her saatte artıyor.

Vücudu, üzerinde sayısız saatler harcadığım bir sanat eseri. Parmak uçlarım kaslarının her çıkıntısını ve vadisini izliyor. Boğazım onun kalın sikine çok aşına oluyor.

Bana dövmelerinden bahsediyor. Her yara izinin ardındaki hikâyeyi paylaşıyor. Birçoğu Nunzio'dan.

O adamı her düşündüğümde kanım donuyor.

Sanırım gerçekten ölmesini istediğim ilk kişi o.

Her şey hakkında konuşuyoruz. Ras bana ailesini anlatıyor, ve nasıl Gençlik yıllarını onu olmadığı biri haline getirmeye çalışarak geçirdiler. Bu baskıya boyun eğmediği için cesur olduğunu düşünüyorum ama o bana bunun cesarettten çok inatçılık olduğunu söylüyor.

Bir akşam bana ağzımı sulandıran bir yemek yaptı. Carbonara makarna, domates ve nane ile kızarmış enginar ve tatlı olarak da zengin bir tiramisu.

Porsiyonumun büyüklüğünü görünce gülüyor. "Peaches, bütün gün zar zor yemek yedik. Bana bundan daha fazlasını yediğini söyle."

Göğsümde rahatsız edici bir his yayılıyor. Tabağıma biraz daha yemek koyuyorum ama yüz ifademde bir tuhaflık olduğunu fark ediyor.

"Sorun ne? Beğenmedin mi?" "Şaka mı yapıyorsun? Bu harika görünüyor." "Ne o zaman?"

Alt dudağımdaki sosu yalıyorum. "Memlekette bundan bir parçadan fazlasını yememe asla izin verilmezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemin yemekle ilgili bir sorunu var. Kilom konusunda hep endişeliydi. İlk gençlik yıllarımda biraz tombuldum ve bu onu deli ediyordu. Zayıf olmamı isterdi."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri kısıldı. "Yemek yemeni çok mu kontrol ederdi?"

"Ruh haline bağlı olarak dalgalar halinde gelirdi. Hiçbir şey söylemeden aylar geçirebilirdi, ama sonra alışverişe ya da arkadaşlarıyla öğle yemeğine giderdik ve bir şey aniden devreye girerdi. Sonrasında bir süre yediğim her şeyi izlerdi. Sonra bu döngü tekrarlanırdı. Bir noktada kendimi izlemeyi öğrendim sanırım. Bu, onun bana kızmasını endişeyle beklemekten daha kolaydı."

Ras'ın kaşları çatılır. "İbiza'dayken seninle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum. Öğle yemeği biter bitmez mutfağa gittim, istediğin ekmekleri aldım ve misafirhaneye bıraktım."

Gözlerim irileşti. "O *sen miydin*?"

Bana çarpık bir gülümseme veriyor ve parmağıyla çenemi dürtüyor. "Onun saçmaladığını düşünen en az bir kişi olduğunu bilmeni istedim."

Göğsümün içine bir sıcaklık yayılıyor. O zamanlar onun hakkında çok yanılmışım.

Ras ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve sandalyemin yanına çömeldi. Bakışları içimi delip geçti. "Peaches, senin hiçbir eksikğin yok."

Seninle ilgili değiştirebileceğim tek bir şey bile yok. Ve sana aksini söyleyen herkes ya bir aptaldır ya da kendini daha iyi hissetmek için başkalarını aşağılamak zorunda olan bir insandır." Parmak eklemi ni eneme doğru kaldırıyor. "Onların sözlerini zihninden sil."

İçimi garip bir duygu kaplıyor, yumuşak, savunmasız ve ağlamaklı bir şey. Beni kollarına çekti. Başımı göğsüne yaslıyorum, gözlerim ıslanıyor. Bir süre öyle kaldık, birbirimize sarıldık.

Yemeğimize geri dönüyoruz ve ben iyice doyana kadar yiyorum. Zaman zaman bana gülümsüyor, gözleri sıcak ve ona çok yakışan şiddetli bir mutlulukla dolu.

Ondan nefret ettiğime inanamıyorum. Belki de bu yüzden hep damarıma basıyordu, çünkü bilinaltımda onun gerçek beni görebildiğini biliyordum. Saklamak için çok uğraştığım kusurlu kızı.

"Peaches, hiçbir şekilde eksik değilsin."

Öyle ya da böyle her zaman eksiktim. Her zaman.

Ama ilk kez, onun için yeterli olup olamayacağımı merak ediyorum.

Girit'teki dördüncü günümüzün sabahında Ras'tan Vale ile konuşmama izin vermesini istiyorum.

"Dn onu arayabileceğimizi söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, verandada kahve içerken.

Ras'ın neden Cle'yle konuşmamı istemediğini anlıyorum - ne de olsa Papa'nın adamlarından herhangi biri telefonunu izliyor olabilir - ama Vale'yi aramam konusunda da pek hevesli görünmüyor ve nedenini anlamıyorum.

Kupasını masaya koyuyor ve dudaklarının bükülme şeklindeki bir şey içimde kötü bir his uyandırıyor.

"Neler oluyor?"

Masanın üzerine düşen bir yaprağı silkeliyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kalp atışlarım hızlandı. Vale'ye bir şey mi oldu? "Ras, ne oldu?" Sesime panik karışarak soruyorum.

Dirseklerini dizlerine dayayıp iç geçiriyor. "Dem ve Vale burada olduğumuzu bilmiyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir ki? "Ne? Tüm bunların senin ve Dem'in fikri olduğunu sanıyordum. Ben doktorla birlikteyken onunla konuşmadın mı?"

"Evet, konuştum. Ufak bir fikir ayrılığımız vardı." Elini sakalının üzerinde gezdiriyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bakışları bana doğru kayıyor. "New York'tan tek başıma ayrılmamı emretti."

Oh. Oh. "Beni buraya getirmek için Damiano'nun emirlerine itaatsizlik ettiğini mi söylüyorsun?"

"Seni geride bırakmamı istedi," diyor cevap olarak.

Midem bulanıyor. "Ras, donlarına itaatsizlik eden adamlara ne olur?"

Hiçbir şey söylemiyor ama gözleri bunu ele veriyor.

Bu bir ihanet kadar iyi. Benim için Damiano'ya ihanet etti. Yaşamak isteyen bir patron, Don'a ihanet etmez.

Umutsuzluk boğazımı kurutuyor. "Bunu yapmamalıydın."

Kalın kaşlarının altından bana bakıyor. "Alternatif seni Rafaele'ye götürmektir. Bunu yapamazdım, Peaches."

Ayağa kalktım. "Yani bana haber bile vermeden benim adıma hayatını bir kenara mı attın? Belli ki bundan mutlu olmayacağımı biliyordun, çünkü bana söylemeyi dört gün geciktirdin!"

Çenesi sertleşir. "*Bunun* olmasını istemedim. Çoktan olmuş bitmiş bir şey için üzülmeyi istemedim. Ben bir karar verdim Gemma. Bu kararı verdiğimde sonuçlarını biliyordum. Suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Damiano senin en eski arkadaşın. O senin Don'un." Böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Bunların herhangi biri mantıklıymış gibi nasıl davranabiliyor.

Ras da ayağa kalkar. "Bir konuda açık olmama izin ver. Babanın seni dövmeye çalışmasını izledikten sonra, seni o şehirde yalnız bırakmamın hiçbir yolu yoktu, hiçbir yolu yoktu."

Kalbim sıkışıyor.

Elini yüzüme götürüyor ve parmak eklemlerini morarmış yanağımda gezdiriyor. "Bunun bana neye mal olduğunu biliyorum. Ve eğer seni güvende tutabileceksem aynı bedeli tekrar tekrar öderim."

"Bu kararın ince ayrıntılarını benden saklamaya hakkın yoktu," diyorum zayıf bir sesle.

"Gemma, bunların hiçbirinin önemi yok. Seninle tanışana kadar hayatımın ne kadar boş olduğunu farkında bile değildim. Geçtiğimiz on yıl boyunca Damiano'ya hizmet etmek için yaşadım ve bunu isteyerek yaptım. Bu bana bir amaç ve anlam verdi. Ama beni hiçbir zaman gerçekten mutlu etmedi."

"Peki ya ben?"

Bakışları kıvılcımlanıyor. "Beni o kadar mutlu ediyorsun ki kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum."

Ciddiydi. Sesi, keşke ben de hissetsem dediğim bir kesinlik ve inançla çınlıyor.

Tanıdık şüpheler devreye giriyor.

Hayatında yarattığı boşlukları doldurmak için yeterli miyim?

Onun için nasıl her şey olabilirim?

"Neden Damiano'yu aramayı denemiyorsun? Ona her şeyi açıklarsan seni dinleyecektir."

Ras başını sallar. "Bunu riske atamam. Bir Don'un emrine itaatsizlik ettim. Casalesi için bu ölümle cezalandırılacak bir suçtur."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. "Ras, o sana bunu asla yapmaz."

"Belki yapmaz ama seni götürmemi istemediğini açıkça belirtti. İzimizi bulmaya çalışmayacağından emin olana kadar bu riski göze alamam."

"Bu ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum Gemma. Özür dilerim. Vale ile bir süre konuşamayacağın için kendimi çok kötü hissediyorum ama söz veriyorum sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece her şeyi çözmek için zamana ihtiyacım var."

Vale ile konuşamamaktan duyduğum hayal kırıklığı, Ras'ın hayatında yarattığım büyük trajedinin yanında önemsiz kalıyor.

"Bunu kabullenmen mümkün değil."

"Seninle olduğum sürece iyiyim." Bana güven verici bir gülümseme veriyor ama bu beni yanıltmıyor.

Onun bir yanı acıyor.

Beni bir öpücük için kendine çekerek karanlığı kovuyor. Vücudum sanki onun için yaratılmışım gibi kolaylıkla onunkine uyum sağlıyor.

Birbirimize dokunduğumuzda etrafımızdaki tüm sorunlar yok oluyor. Onlar buraya, ikimizin arasına ait değil. Yarattığımız bu fanteziye ait değiller.

Ama ayrıldığımızda, yavaş yavaş geri geliyorlar.

Ertesi sabah uyuyan Ras'ın yanında, içimin derinliklerine yerleşmiş bir panik duygusuyla uyanıyorum.

Ras, Damiano'nun emirlerine karşı gelerek beni buraya getirmişti.

Çarşaf lar terimden ıslanmıştı. Onları itiyorum ve biraz su almak için yatak odasından çıkıyorum.

Şafak erken söküyor. Doğan güneş denizi sıvı cam gibi gösteriyor. Suyumu içerken pencerenin yanında duruyorum ve büyüleyici manzaraya odaklanarak kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

Her şey yoluna girecek.

Mantranın hiçbir etkisi yok.

Ben Papa gibi değilim.

Kendime söylediğim yalanlara inanmıyorum.

Biraz zaman alabilir ama Ras hakkında bildiklerime bakılırsa eninde sonunda arkadaşını özleyecek. Aralarında onlarca yıllık bir geçmiş var.

Peki sonra ne olacak?

Kızgınlaşacak.

Yavaş yavaş başlayacak, şeftalinin yüzeyinde beliren bulanık beyaz küf gibi. O kadar belli belirsizdir ki, gerçekten orada olduğundan emin olamazsınız. Ama zamanla kabuk yumuşayacak ve matlaşacaktır. Çürüme yayılır ve meyve tanınmaz hale gelene kadar bozulur.

Çekirdeğine kadar çürüyene kadar.

Ve sonra bir şeyleri düzeltmek için çok geç olacak.

New York'tan ayrılalı beş gün oldu ve ben ayrıldıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Cleo ile konuşmak istiyorum. Bana her şeyi anlatır ve belki de bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilirim.

Eve gidersem Damiano Ras'ı geri alabilir. Ona Ras'a yaptığı şeyi yapması için yalvardığımı ve bunun onun suçu olmadığını söyleyebilirim. Bütün suç benim üzerime kalabilir.

Ras'ın brülörleri nerede sakladığını biliyorum ama önce telefonumdan Cleo'nun numarasını almam gerekecek çünkü tabii ki aklımın ucundan bile geçmiyor. Ras kapattığından beri telefonum açık değil.

New York'ta. Muhtemelen ölmüştür. Şarj etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Ya telefonu açtığım anda Papa beni takip edebiliyorsa? Bu şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama belki hızlıca yaparsam zararsız olur.

Bu fikri kafamın içinde evirip çeviriyorum ama bir şey beni rahatsız ediyor.

Korkunç derecede bencilce bir şey.

Onu bugün aramak zorunda değilim, değil mi? Ras'ın bana söylediklerini unutabilir ve ilk birkaç günkü o mutluluk dolu günlere geri dönebilirim.

Eğer eve dönersem, bunu bir daha asla yaşayamam. İnsanlar tüm hayatlarını Ras'ta bulduğum gibi bir şey arayarak geçiriyor. Kendilerini mutlu, istenilen ve *sevilen* biri olarak hissettiren birini.

Avucumu bana aldığı kolyenin etrafına sarıyorum. Uzakta bir yelkenli suyun üzerinde süzülüyor.

Ras ve ben kelimeleri söylemedik ama her hareketimizde, her bakışımızda, her dokunuşumuzda varlar.

Evet, birkaç gün daha.

Odamıza geri dönüyorum ve sessizce banyoya giriyorum. Duşun ısınması biraz zaman alıyor, bu yüzden onu beklerken aynada kendime bakıyorum. Yüzümdeki morluk soluyor. Kaburgalarımdeki de bronzlaştığım için o kadar belirgin değil. Yine de tenimdeki bu izler bana unutmak için çok uğraştığım geçmişimi hatırlatıyor.

Duşa girip köpürüyorum, su vücudumdan aşağıya sabun akıtıyor.

Bir ses dönmeme neden oluyor.

Ras. Bilerek duşa doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve akan suyun altına girerek beni duşun duvarına yaslıyor.

Duvar. Aç bakışları vücudumda gezinirken içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

"Günaydın," diyor, sesi hâlâ uykudan kalın. "Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Sadece on dakikalığına gitmiştim," diye takılıyorum ona.

Çoktan sertleşmişti ve sikinin başı kalçama sürtünüyordu.

"Bana ne yaptığını bilmiyorum, Peaches," diyor yaklaşarak. "Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım ama yemin ederim senden uzakta geçirdiğim bir dakika bile çok uzun geliyor."

Göğsüm o kadar güçlü bir sevgiyle kabarıyor ki sanki patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bazen, onun yanında yatarken, kokusu her tarafımı sarmışken ve kolları belime dolanmışken, yine de yeterli olmuyor. Onun derisinin altına gömülmek için delice bir istek duyuyorum. Onunla bir olmak için.

Avucunu başımın yanındaki duvara bastırıp beni içine çekiyor ve eğilip beni öpüyor. Dişleri dudaklarımı çekiştiriyor ve ısıyor. Dili ağzımın içine giriyor ve diğer eli göğsümü buluyor.

Bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu seviyorum. Böyle durduğunda kaya gibi omuzlarının arkasını göremiyorum.

Avuçlarını ıslak çıplak kalçalarımın altına sokuyor ve bacaklarımı beline dolayabilmem için beni kaldırıyor. Gözlerim kaslarının etinin altında yaptığı büyüleyici dansı takip ediyor. Su, sert, dalgalı göğsünden ve yuvarlak pazularından aşağı akıyor, karın kaslarının çıkıntıları arasından p e r ç e m l e r halinde akıyor.

"Balayı evresi. Gececek." Parmakları yarığımın üzerinde gezindiğinde nefesim kesiliyor.

Kıkırdıyor. "Umarım öyledir, çünkü bu şekilde nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum." Parmakları daha da derine giriyor. "Şu anda yapmak istediğim tek şey sensin."

Başparmağı klitorisimi bulduğunda başım geriye düşüyor. "Tanrım." Yavaş ve emin daireler çizerek ovaladığında tenimde zevk kıvılcımları patlıyor. İnliyorum, bana nasıl doğru dokunacağını bilmesine bayılıyorum.

Dudaklarını boynumun kenarına bastırıyor. "Çıkardığın bu sesler. Onları ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun."

"Yaptığın şeyi yapmaya devam edersen daha fazlasını duyacaksın," diye mırıldanıyorum, gözlerim tüm bedenime yayılan zevk dalgalarına karşı kapanıyor.

Ras başını aşağı eğiyor ve ağzıyla bir meme ucunu yakalıyor. Onu emdiğinde, tenimde ürpertiler patlıyor. Sanki dokunuşu elektrikle yüklenmiş gibi. Aramızdaki kimya başımı döndürüyor. Bu hep vardı. Sadece o ilk günlerde bunu kanalize etmenin bir yolunu bulamamıştık.

Ras geri çekiliyor ve burnunu yanağıma dayıyor. Ona tembelce göz kırptıyorum. "Seni içimde istiyorum."

"Siktir, gidip prezervatif almam lazım," diye mırıldanıyor ve beni tekrar yere yatırmaya başlıyor.

Avucumu pazılarına koyarak onu durduruyorum.

"Regl dönemimden bir hafta önce. Kullanmamıza gerek yok. Risk düşük."

Gözleri o kadar kararıyor ki neredeyse siyaha dönüyor. Parmaklarının kalçalarımın daha derinden bastırdığını hissedebiliyorum. "Emin misin?"

Aletin ucu hassas girişime sürtünüyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Alnını benimkine bastırıyor ve içime girmeye başlıyor.

Beni gerdiği hissiyle nefesim kesiliyor. "Bu çok iyi," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı.

"Sikimin daracak amını germesi hoşuna gidiyor mu?"

"Mm-hmm."

Ras sonuna kadar itiyor. Tanrım, o kadar derine girdi ki onu neredeyse karnımda hissedebiliyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Mükemmelsin."

Övgüsünden ürperiyorum. Şimdiye kadar ne kadar hoşuma gittiğini öğrenmiş ve övgülerini üzerime yığıyor.

Ras omzumu öpüyor ve hareket etmeye başlıyor, her itiş beni duvara daha çok bastırıyor. Vücudum vızıldıyor, sinir uçlarım zevkle titreşiyor. Her şey çok doğru geliyor.

Sanki vücudum onun için yaratılmış.

Ağzı benimkine yapışıyor, dudaklarımı ısıırıyor ve yalıyor. Pazılarını sıkıyorum ve tam yerine gelene kadar sırtımı kamburlaştırıyorum. "Aman Tanrım."

"İşte buradasın." Avuç içleri kıcımlı sıkıyor. "Siktir, bebeğim. O dar amciğinla sikimi sağ."

Kaslarım onun sözleriyle kendiliğinden kasılıyor ve sonra dünyam onun içimdeki hissine daralıyor, başka hiçbir şeye değil.

Dik bir uçurumdan düşüyorum ve unutuluyorum.

Ras kısık bir inilti çıkarıyor ve benden birkaç dakika sonra ayrılıyor. "Benimsin. Sen benimsin."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, sanki gerçekliğe bağlandığımı tek bağ oymuş gibi ona tutunuyorum.

Bu duygunun içinde kalmak istiyorum. Bunun tadını çıkarmak. Ama son sözlerimin hemen ardından rahatsız edici bir düşünce geliyor.

Balayı evresi sona erdiğinde, senin yüzünden her şeyi kaybettiğine pişman olması ne kadar sürecek?

Bir dehşet dalgası sıcak puslu havayı delip geçiyor.

Ras içimden çekiliyor ve ayaklarımı yere indiriyor. Alnıma bir öpücük konduruyor. "Hadi seni temizleyelim."

Saçımı yıkamasına ve vücudumu köpürtmesine izin veriyorum ama aklım başka yerde.

Böyle mi olacak? En iyi anlarımızda bile, alttan alta hep bir korku akımı mı olacak?

Tepemizde bir giyotin asılı ve birbirimize **h e r** bakışımızda bunu hatırlayacağız.

Kurulanıyoruz ve her şey y o l u n d a y m ı ş gibi mutfakta kahvaltı etmeye gidiyoruz, ama bendeki değişikliği fark etmesi uzun sürmüyor.

Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve kaşlarını çatıyor. Beni okumakta o kadar ustalaştı ki, sanki en sevdiği kitap benmişim gibi.

Masanın ö b ü r ucuna uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor. "Gerginsin."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme," diye yalvarıyor, sesi alçak ve delici. "Bana değil."

Dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor. "Bunun nasıl biteceğinden korkuyorum."

Gözleri kararıyor, sanki dürüst olmamı istiyor ama belki de *o kadar* dürüst değil. Ya da belki de geleceğimiz hakkında düşünmekten kaçınıyor çünkü kolay cevaplar olmadığını biliyor.

Onun sessizliği karşısında duvarlarım yükseliyor. "Boş ver."

"Hey." Elimi bırakıyor ve koltuktan kayarak önümde diz çöküyor, gözlerimizi aynı seviyeye getiriyor. "Bu mu? Asla bitmeyecek. Korktuğunu biliyorum. Biliyorum. Ama birlikte olduğumuz sürece her şeyi çözebiliriz. Beni duyuyor musun? Her seferinde bir gün alacağız."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. "Hiç suçluluk hissetmiyor musun? Dem'le aranızda olanlar için? Seni önemseyen insanlar nerede olduğunu merak ettikleri için?"

Saçımı geriye doğru düzeltiyor. "Eğer seninle birlikte olmak için ödemem gereken bedel suçluluksa, bunu ödeyeceğim. Memnuniyetle."

Bunu şimdi söylemek onun için kolay. Peki ya bundan haftalar sonra? Her şey kafasına dank ettiğinde ne olacak?

Bakışlarımdaki tereddütü görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Bana inanmıyor musun?"

Sıkıntımı yutuyorum ve yalan söylüyorum. "İnanıyorum. Tabii ki biliyorum."

BÖLÜM 31

GEMMA

SUÇLULUK FİZİKSELDİR. Bağırsaklarınızın içinde büyüyen, her geçen gün daha da büyüyen ve sizden beslenen bir parazittir.

Kırıldığım sekizinci gün.

Eğer bunu düzeltmezsem, parazit beni tamamen tüketecek.

Ras'ın bana kızması yıllar alsa bile, ben kendime bundan çok daha kısa sürede kızacağım.

Ras markete alışverişe gittiğinde, eski telefonumu komodinden çıkarıp mutfaktaki her türlü kablo ve şarj aletiyle dolu çekmeceye bakıyorum.

Telefonumla eşleşen bir tane bulduğumda, bunu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ekran canlanana kadar saniyeleri sayıyorum. Hemen Cleo'nun numarasını yazıyorum, telefonu tekrar kapatıyorum ve kullan-at telefonda onu arıyorum.

Açması uzun sürmedi. "Alo?"

Mutfak masasına oturuyorum, onun sesini duyunca bacaklarım titriyor. "Cleo," diye nefes alıyorum.

Şaşırmış bir soluk sesi duyuyorum. "Gem! Arayan numaramda Bilinmiyor olarak görünüyorsun. Neredesin?"

"Uzak bir yerde. İyi misin? Bana neler olduğunu anlat."

"Kahretsin, bekle. Kimsenin duymadığından emin olmak için banyoya girmeme izin ver. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ras'la birlikte misin?"

"Evet."

"Tamam, güzel," diyor, sesi rahatlamış gibi. "Kahretsin, Gem. İkinizin nereye gittiğini kimse bilmiyor. Papa tüm kaptanlarına sizi aramalarını emretti ama klandan başka kimse gittiğinizi bilmiyor. Her şeyi gizli tutuyor ve Rafaele'ye sizi hemen geri getireceğini söyledi."

Papà, Damiano'dan yerini öğrenmeye çalışıyor ama Damiano nereye gittiğini bilmediğini söylüyor. Kimse ona inanmıyor."

"İnsanlar Ras'ın beni Damiano'nun emriyle götürdüğünü mü düşünüyor?" "Tabii ki. Öyle değil mi?"

İçimde bir rahatlama hissediyorum. Damiano Ras'ı mı koruyor? Ras'ın kendi başına hareket ettiğini açıkça belirtebilir ve böylece herhangi bir suçlamayı saptırabilirdi, ama yapmadı. Demek ki hâlâ uzlaşabileceklerine dair bir umut var.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Yani babam hâlâ hapiste mi?"

"Evet. Dinle, görünüşe göre tüm bu veraset meselesi artık söz konusu. Rafaele Papa'ya yardım etmeyi reddediyor. Papa anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirene kadar hiçbir şey yapmayacağını söyledi."

Bunun olabileceğini düşünmüştüm. Rafaele net bir geri ödeme planı olmadan iyilik yapacak birine benzemiyor. "Peki ya Vince? Döndü mü?"

"Döndü. Ona lanet olası bir pislik olduğunu söyledim. Aslında bundan çok daha fazlasını söyledim. İlk ortaya çıktığında bizi görmeliydin. Annem beni resmen üstünden çekmek zorunda kaldı."

Böylece kardeşim New York'a döndü. Artık onun tüm sorunlarını rahatça çözemediğim için, adım atmak zorunda kaldı.

"Bu konuda ne düşünüyor?" diye sordum.

"Babam hapisteyken işleri o yürütüyor ama burada olmak istemiyor. Bir prensese aşık olduğunu söylüyor."

Gözlerim açılıyor. "Prenses mi? Bu da ne demek oluyor?"

"O *tam anlamıyla* bir prenses. Bir Avrupa ülkesinin kraliyet ailesinden. İsviçre değil ama belki İsveç? Bilmiyorum. Coğrafyanın en kötü dersim olduğunu biliyorsun."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Geri dönmek istememesinin nedeni o demek. Ya da en azından bir tanesi."

Midem bulanıyor. Vince ve Papa halefiyet planlarını yıllar önce yapmışlardı. Görünüşe göre Vince'in o zamanlar bu kadınla bir ilişkisi varmış ama yine de bana ondan hiç bahsetmedi. Kardeşimi sandığım kadar iyi tanımadığımı hissetmeye başlıyorum.

Cleo, "Vince, ben ona çıkıştıktan sonra utanmış görünme nezaketini gösterdi," diye devam ediyor. "Bence seni Papà'yla birlikte manipüle ettiği için pişman ama sorumluluklarını da tam olarak benimsediği söylenemez. Rafaele'yi hâlâ anlamayı yapmaya ikna etmek için fazla mesai yapıyor."

Alnımı ovuşturuyorum. Beklediğim kadar büyük bir karmaşa.

"Bence bir süre geri dönmemelisin," diyor Cleo. "Papa'yı görmeye gittiğinde, onu bir daha gördüğünde Ras'ı öldüreceğini söyledi."

Panik ciğerlerimi sıkıyor. Öldürmeyecek. Ras'a bir şey yapmasına izin vermeyeceğim.

"Her neredaysen iyi misin?" Cleo soruyor. "Evet, burada güvendeyim."

"Ras sana bakıyor mu?" "Evet."

Ama ne pahasına?

"O nasıl? İkiniz nasıl geçiniyorsunuz?"

Ona iyice aşık oldum ve sanırım bu en başından beri kartlarda vardı. İbiza'dan bulanık bir anı beliriyor - başparmağı tenimi okşuyor, dudakları *"Bunu sana kim yaptı?"* sözcüklerini oluşturuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Yürütüyoruz. Papa'nın gerçekten de Rafaele'nin yardımı olmadan dışarı çıkmasının bir yolu yok mu?"

"Emin değilim ama pek öyle görünmüyor. Görünüşe göre birden fazla fare varmış. Kim olduğunu bilmiyorum ama Federallere Papà'yla ilgili pek çok şey vermişler."

"Yani ben geri dönmezsem, babam hapiste kalacak."

"Tam da ait olduğu yere," diyor sert bir şekilde. "Gemma..." Nefes veriyor. "Gem, sen ayrılmadan hemen önce ofisinde sana vurduğunda... Bu ilk değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi."

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Fark etmediğime inanamıyorum." "Senden sakladım."

"Hayır, ben bir kaltaktım. O kadar bencil davrandım ki gözümün önündeki şeyi fark edemedim. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Sen daha iyi bir kız kardeşi hak ediyorsun."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Sen de kendi sorunlarını yaşıyordun."

"Sen ondan dayak yerken ve istemediğin bir adamla evlenmeye zorlanırken ben sadece babamı kızdırmak için isyan ediyordum. Biz aynı değiliz," diyor, sesi acıyla karışık. "Ras için Tanrı'ya şükürler olsun. Ofisten gelen sesleri duyduğumda ve sonra seni gördüğümde... Tanrım," diyor sesi kırılarak. "Hiç bu kadar korkmamıştım Gem. Rafaele benden bir adım ötede Ludovico'yu öldürdüğünde bile."

Derin bir nefes alıyorum ve duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. "Sorun yok Cleo. Artık güvendesim."

"Seni çok seviyorum. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi? Artık her şeyi daha net görüyorum ve geri döndüğünde, söz veriyorum hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Kendimi toparlamak için bir an durup sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Ras yakında dönecek, o yüzden bu işi bitirmeliyim. "Sence ne yapmalıyım?"

"Ne istersen. Kimseye bir şey borçlu değilsin."

Ras hariç. *Her şeyimi* ona borçluyum. "Eğer geri dönersem, Vince İsviçre'ye geri dönebilir ve Rafaele de Papà'yı dışarı çıkarır. Her şey yerli yerine oturur," diyorum sesli düşünerek.

"Bunu düzeltmek senin işin değil."

Öyle olmadığını biliyorum. Ama eve gidip bunu hak etmeyen insanlara yardım edebilirim ya da burada kalıp Ras'ın hayatını mahvedebilirim.

Seçim çok açık ama hiç de kolay değil.

Boğazıma düğümlenen yumağı yutkunarak, "Cleo, eve döneceğim. Vince'e söyler misin? Sana yerimi söyleyeceğim. Ras'ın peşinden kimseyi g ndermeyeceğine ve Papa'nın da ona zarar vermesine izin vermeyeceğine dair hayatı üzerine yemin edene kadar yerimi ona verme. En yakın özel havaalanına benim için bir uçak göndermesini söyle. Orada olmanın bir yolunu bulacağım."

"Emin misin?"

"Eminim. Yaz." Ona Girit'teki adresimizi verdim.

Cleo bir nefes verir. "Tamam, ben hallederim. Benim gitmem gerek. Sanırım annemin geldiğini duyabiliyorum. Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum. Bye." Telefonu kapattım.

Ras buradan öylece çıkıp gitmeme izin vermeyecek. Kalmam için kavga edecek, tartışacak, duymak istediğim her şeyi söyleyecek.

Bunun işe yaramasının tek yolu onu istemediğimi söylemem.

Bunu yapma düşüncesi göğsümü acıyla sıkıştırıyor. Onun kalbini kırmak zorunda kalacağım.

Yüzüne karşı yalan söyleyebilir miyim? Çünkü bu bir yalan olur.

Onu seviyorum.

Bu yüzden gitmesine izin vermeliyim.

Gün batımı özellikle bu gece çok güzel. Gökyüzü pembe ve turuncunun tonlarıyla kızarıyor, yansıması Akdeniz'in üzerinde parılıyor.

Ras ve ben taze linguine yaptık ve verandadaki sandalyelerden birinin üzerindeki yerimden, onun makarnayı dikkatlice kaynar su dolu bir tencereye attığını görüyorum. Dikkatimin üzerinde olduğunu hissediyor ve bana sırtıyor. "Üç dakika."

Yaklaşık on dakika önce beni buraya bir bardak gülle gönderdi, çünkü sürekli bir şeyleri düşürüyordum ve sinir krizinin eşiğindeydim. Sıkıntımı sakarlık olarak algıladı.

Eski telefonum elbisemin cebinde titreşirken büyük bir kuş gökyüzünde zarif bir yay çiziyor.

Buraya bakmadığından emin olmak için Ras'a hızlı bir bakış attıktan sonra Cleo'dan gelen mesajı okuyorum.

Yarın, sabah 10'da.

Avuçlarım terliyor. Uçak beni almaya ve New York'a geri götürmeye geliyor.

Ras elinde iki tabakla gelip birini önümdeki masaya koyarken telefonu sandalyenin minderinin altına kaydırıyorum. Linguinin üzerinde ev yapımı sugo, rendelenmiş parmesan ve fesleğen var.

Çatalımı elime alıyorum. "Lezzetli görünüyor," diyorum, içim parçalanıyor olsa da ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyorum. Haberi vermeden önce onunla son bir akşam yemeğinin tadını çıkarmak istiyorum.

Masanın köşesini aramızda bırakarak bana en yakın koltuğa oturuyor ve bir elini kalçama koyuyor.

İlk ısırığımı alıyorum ve o *kadar* güzel ki inlememi tutamıyorum. Olağanüstü bir aşçı.

Bu ses onun sırtmasına neden oluyor. "Lanet olsun, tatlıya gelmeden beni sertleştireceksin."

Yemeğimi yutuyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Yalancı. Sen zaten sertleşmişsin." Gözleri parlıyor. "Neden kucağıma çıkıp kontrol etmiyorsun?"

"Acıktım," diyorum elimle tabağımı göstererek. "Sana yedirebileceğim bir şeyler var."

Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar alçakta hissetmeme rağmen beni güldürmeyi başarıyor. "Kes şunu. Bu makarnanın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Elini kalçamda gezdiriyor, elbisemin altına itiyor ve iç çamaşırımın kenarında duruyor. Yemeğine dalıyor ama parmakları tenimde ileri geri geziniyor, tam olarak ulaşamadan merkezime doğru gittikçe yaklaşıyor.

Isı yavaş bir dalga halinde vücuduma yayılıyor.

Bakışlarını benden ayırmıyor, dokunuşundan etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmamı izlerken gözlerinde eğlenen bir parıltı var.

Makarnamı bitirdiğimde ıslanmıştım ve nefeslerim kısa pantolonlar halinde geliyordu. "Ras," diye törpüledim.

Kaşlarını çatıyor. Tabağının yarısı hâlâ dolu.

"Daha hızlı ye," diye yalvarıyorum, parmağının ucunu kumaşın altından kaydırıp hassas yarığımın üzerinde gezdirirken.

Bir sonraki lokmasını biraz şarapla kovalıyor ve sonra bir peçete alıp dudağına bastırıyor. Elini çekiyor, tabağını kenara itiyor ve sanki üzerine çıkmamı istiyormuş gibi masanın yüzeyine vuruyor.

Heyecandan tüylerim diken

diken oluyor. Ayağa

kalkıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Ela gözlerinin içinde ateş parlıyor.

Elbisenin askılarını omuzlarımdan sıyrıp yere düşürdüğümde Ras memnun bir ses çıkarıyor. Külotum elbisenin yanına düşene kadar bekliyor ve sonra, "Aferin kızıma. Şimdi masanın üzerine çık ve kalçalarını aç. Sıradaki yemeğim için hazırım."

Dediğini yapıyorum, klitorisim heyecandan titriyor ve meme uçlarım büzüşmüş, onun ilgisini bekliyor. Ona itaat etmek kolay. Bu düşünce bana çok yakında tam tersini yapmak zorunda kalacağımı hatırlatıyor... Tanrım, ona söylemem gerekecek-

İri ellerini kalçalarımın sarıyor, öne doğru eğiliyor ve yüzünü amımın içine gömüyor.

Dili bir anlığına beni sıkıştıran, kalbimden parçalar koparan düşünceleri kovalıyor. Ras beni sikmesi, içime girmesi, beni doldurması için yalvarana kadar amımla ziyafet çekiyor.

Sonunda ayağa kalkıp ensemdeki saçları yumrukladığında kalçalarım titriyor ve ter damlaları göğüslerimin arasından kayıyor. Kemerini ustalıkla çözerken dudaklarıma karşı "Çok açgözlüsün," diyor. Onun üzerinde kendimi tadıyorum. Sakalındaki tahrik kokumu alıyorum. "Sikim için çaresiz kalmana bayılıyorum." Dili alt dişlerimin üzerinden kayıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Açıklığıma doğru ilerlediğini hissediyorum. Aramıza uzanıyorum ve onu içime doğru kaydırıyorum. İnliyor ve kalçalarını döndürmeye başlıyor, ağzı hâlâ benimkine kilitli.

Çok, çok iyi hissettiriyor.

İtişlerini hızlandırdıkça topuklarım kalçalarına gömülüyor. Sırtım dikleşiyor. Altımızdaki masa sallanıyor, tabaklar ve çatal bıçak takımı o kadar yüksek sesle tıngırıyor ki kırılacaklarından korkuyorum ama durmuyor ve ben de ondan durmasını isteyecek değilim. Orgazmımın yaklaştığını, bedenimin alevler içinde kaldığını hissederken olmaz.

Akılsız ve her şeyi kapsayan ihtiyaç içimde nabız gibi atıyor. Tırnaklarım Ras'ın sırtına batıyor, yarım ay şeklinde izler bırakıyor ve derisini yırtıyor.

"Siktir," diyor hırıltılı bir sesle, siki içimde ve sıcak nefesi kulağımın dibinde. "Çok iyisin. Çok iyi. Ben gidiyorum."

Kelimeler beni itiyor, kasılmalar aniden ve öyle bir güçle geliyor ki beni şaşkına çeviriyor. Nefesim kesildi. Ciğerlerimde hava yok. Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Ras'a tutunuyorum ve kendi boşalımını bulurken gerildiğini hissediyorum. İnliyor, beni tutuşu acı verene kadar sıkılaşıyor, ama acı bir şekilde doğru hissettiriyor.

Gözümünden bir damla yaş süzülüyor. Tanrım, kendimi toparlamam gerek.

"Seni seviyorum, Peaches," diyor, dudaklarıyla şakağında sözcüklerin izini sürüyor ve kanım donuyor.

Ben de seni seviyorum. Seni düşündüğümde, göğsümde sanki bir rollercoaster'ın zirvesinden aşağı iniyormuşum gibi ezici bir his oluyor.

Yüzümü çıplak göğsüne bastırıyorum, gözyaşlarımı gizliyorum. Kalbi küt küt atıyor.

Ne kadar çaresizce istesem de karşılık veremiyorum. Eğer söylersem, ayrılamam. Kalbini kıramam, ki yapmam gereken de bu.

İçimden çıktığında paniğin eşiğindeydim.

Geri çekilip bacaklarımı açıyor ve amımdan yemek masasının üzerine akan döllere bakarken hâlâ nefesini tutuyor. Memnuniyet gözlerinin içinde parlıyor. Parmak uçlarını kalçamın iç kısmında gezdiriyor. "Bunu görmek beni deli ediyor bebeğim. Tahmin bile edemezsin."

Islaklığı silmek için avuçlarımı yüzümde gezdiriyorum ve masadan kayıyorum. "Ben temizlenmeye gidiyorum," diye mırıldanıyorum, çoktan banyoya doğru yola çıkmıştım.

Kendimi uyuşturmam gerekiyor. Beynimi kalbimden ayırmam gerekiyor. Ve sonra ona söylemeliyim.

Duшта, bir saniye daha dayanamayana kadar dondurucu soğuk suyun altında kalıyorum ve sonra yatak odasına gidiyorum. Ras yatakta boxer külotuyla yatıyor, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, pazuları şişmiş.

Uykuya dalmış olabileceğini düşünüyorum ama beni duyunca gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Bana attığı saygılı bakış beni neredeyse öldürüyordu.

Bir daha kimsenin bana o şekilde bakmayacağından kesinlikle eminim. İnancım bir an için sarsılıyor, ama omurgamı çelikleştiriyorum ve

bornozumu sıkıca sarın.

Başka seçenek yok. Yapılması gerekiyor. "Ras, sana bir şey söylemem gerek."

"Neymiş o?" diye soruyor, umursamaz bir sesle.

"Sanırım bir hata yaptım."

Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Sorun her neyse, düzeltebiliriz."

"I..." Bakışlarım ayaklarıma düşüyor. "Bunu seninle yapamam." Uzun, korkunç bir duraklama oldu.

"Ne?" Sesi şaşkın geliyor.

Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Özür dilerim. Artık burada seninle olmak istemiyorum."

Ayağa kalktı. "Gemma, sen neden bahsediyorsun?"

"New York'tan ayrılacağımızı söylediğinde ne olduğunu bile bilmiyordum. Düşünecek zamanım yoktu. Bir hata yaptım."

"Öyle demek istemedin. Neden böyle saçma sapan şeyler söylüyorsun?"

Ellerim titriyor. Parmaklarımı arkamda birleştiriyorum. "Gerçek bu. Hayatımın geri kalanında seninle birlikte kaçak yaşayamam. Vale ve Cleo'yu terk edemem. Bunu istemiyorum."

Bana inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Burada mutlusun."

"Onlar benim ailem," diye boğazımı zorluyorum. "Onları görebilmek istiyorum."

"Bana biraz zaman ver," diyor. "Bunu çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Zaman yok. Yarın eve dönüyorum. Kardeşimle uçağı ayarladım bile."

Yüzü solgunlaşıyor. Ayağa kalkıyor, tüm kaslı ihtişamı sergileniyor ve aramızdaki mesafeyi geçerek birkaç santim ötede duruyor. "Sen yaptın

Ne?"

Yutkunuyorum.

Bir gün uyanacak ve hayatını bir kenara atmaya değmediğimi anlayacak. Beni sevdiğini söylüyor, ama bunun nedeni beni gerçekten tanımaması. Ne kadar zavallı olduğumu bilmiyor.

Tüm hayatımı ailemin onayının peşinde koşarak geçirdim. Yıllarca kendimi savunmadan babamın beni dövmesine izin verdim. Kendimi küçültmekte ve önemsiz kılmakta iyiyim.

Cesur olmakta iyi değilim.

Peki ya Ras? O cesur birini hak ediyor. Sonunda benim öyle olmadığımı anladığında, tüm bunlardan pişman olacak. Bir fiyaskoyu, değersiz, aptal bir şeyi seçtiğini anlayacak.

Nefesimi tutup, "Ben gidiyorum." diyorum.

"Siktir, Gem!" Sesinde hayret verici bir öfke var. "Peki ya ben ne olacağım? Biz ne olacağız?"

Sesim yükseliyor. "Ne *biz*?"

Şaşkın görünüyor.

"Eve gideceğim ve Rafaele'yle evleneceğim," diyorum. En azından o zaman işe yarar bir şey yapmış olacağım. Bir hayatı mahvetmek yerine, iki hayatı kurtaracağım.

"Onu sevmiyorsun."

"Onunla evlenmek için onu sevmeme gerek yok. Buraya gelmeyi kabul ettiğimde ne yaptığımı bilmiyordum."

"Ve hâlâ bir bok bilmiyorsun," diye hırlıyor. "Ama ben biliyorum. Seni seçtiğimi biliyorum. Bize karşı olan her şeye rağmen *seni* seçtim. Seni seviyorum. Birini nasıl seveceğimi unutarak on yıl geçirdim ama seninle geçirdiğim birkaç hafta her şeyi yeniden öğrenmem için yeterli oldu." Gülüşü mizahsız. "Sen soluduğum havasın. Sen beni ayakta tutan zeminsin. Sensiz ben bir hiçim Gemma."

Ona cevap vermiyorum çünkü kelimelerimin boğazıma düğümlendiğini hissedebiliyorum. Göğsüm yarılacaktı gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldamayı başarıyorum sonunda.

Gözleri çaresizlikle parlıyor. "Bunların hiçbiri senin için gerçek değil miydi?"

"Öyleydi," diye fısıldıyorum. "Ama biz bir boşlukta var olmuyoruz Ras. Etrafımızda bir dünya var."

"İkimiz de denemeye istekli olursak o dünyayı istediğimiz gibi şekillendirebileceğimizi hiç düşündün mü?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak istercesine elini kaldırıyor ama ben bir adım geri çekiliyorum.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben kararımı verdim. New York'a vardığımda Rafaele ile aramı düzelterek ve onu senin peşine düşmemesi için ikna edeceğim. Sen de İtalya'ya dönebilirsin. Sen Damiano'nun en iyi arkadaşıydın. Sen onun ailesisin ve o hâlâ seni koruyor. Seni geri alacaktır."

Yavaşça, çok yavaşça, omuzları çöküyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, tüm kalp kırıklığı bu kelimelerin içine dolmuş.

Umutsuzluk içime işliyor. "Çünkü seni sevmiyorum." Sanki

ona vurmuşum gibi sert bir nefes çekiyor.

Şimdi yaptın. Onu kendinden uzaklaştırdın. Bunun geri dönüşü yok.

Göğsümün içinde her şey parçalanıyor.

Ağzından korkunç bir ses çıkıyor, bir tür kırık kükreme. Dönüyor ve şifonyerin üzerindeki her şeyi yere süpürüyor. Çiçekli bir vazo taş zeminde paramparça oluyor. Şifonyerin kenarına tutunuyor, başı aşağıda ve sırtı bana dönük.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Adı dilimin ucunda, bu yüzden kan dökecek kadar sert ısıyorum.

Şifonyeri büyük bir gürültüyle köşeye itiyor ve bana tek bir bakış bile atmadan yatak odasından çıkıyor.

BÖLÜM 32

GEMMA

Uyandığımda yalnızdım.

Ras'ın yattığı taraf soğuktu.

Dün geceyi hatırladığımda boğazımda bir yumak belirdi. Yalan söyledim ve onu sevmediğimi söyledim, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Parmaklarım çarşafı tırmalıyor, neredeyse kumaşı yırtıyor ve yüzümü yastığına bastırıp kokusunu arıyorum. Ciğerlerimi dolduruyor. Sessiz hıçkırıklar göğsümü sarıyor ve gözyaşlarım yastık kılıfını ıslatıyor ama katartik rahatlama geçici oluyor. Gözlerimi kuruladığımda her şey hâlâ aynı.

Bugün sevdiğim adamı terk ediyorum.

Kendimi toparlayıp yataktan kalkıyorum. Ras'ın beni berbat bir halde görmesini istemiyorum, bu yüzden makyajımı yapmak ve saçımı düzeltmek için zaman ayırıyorum. Yanağımdaki morluk geçti ama kalbimdeki sonsuza dek orada kalacak.

Babamın uçağı bu sabah beni almaya gelecek ve buradan kısa bir sürüş mesafesindeki küçük bir özel havaalanına inecek. Toplanacak fazla bir şey yok. Pazardan aldığım keten gömlek ve elbiseleri askılarından indirip çantama dolduruyorum. Ras'ın bana kasabadaki kuyumcudan aldığı kolye dolaptaki bir kancada asılı duruyor. Her baktığımda muhtemelen beni ağlatacağıını bilsem de onu bırakmaya kıyamıyorum. Boynuma geçiriyorum ve taş tenime karşı serinliyor.

On beş dakika sonra gitmeye hazırım.

Ras'ı mutfakta, adanın yanındaki tabureye yığılmış halde buluyorum. Uyumamış gibi görünüyordu.

Bakışlarım profilinde geziniyor, gözlerinin altındaki koyu torbaları ve dağınık saçlarını fark ediyorum. Tezgâhın üzerinde yarısı boş bir şişe var.

viski. Gece boyunca içti mi? Önünde bardak yok ama lavaboda bir tane görüyorum.

Beni duyuyor ve bana cansız bir bakış atıyor.

Sarhoş olduğunu sanmıyorum.

Bence içmeyi bir süre önce bıraktı ve kalan zamanını benim ne kadar sürtük olduğumu düşünerek geçirdi.

Umarım yaptığı budur. Umarım benden nefret ediyordur. Bunu hak ediyorum. Tanrım, hak ediyorum.

Belki Damiano'ya döndüğünde ve onunla arasını düzelttiğinde beni affeder. Zamanla, benim gibi biri için hayatını bir kenara atmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu anlayacak. Beni Rafaele'nin yanında görecek ve beni nasıl sevebildiğini merak edecek.

Şu an ne kadar acı verse de doğru seçimi yapıyorum. Eve döndükten ve her şey yoluna girdikten sonra Dem, Ras'ı geri alacak. Onu affedecek. Bundan emin olacağım.

Çantamı yere bıraktım, kullan-at telefonu elime aldım ve bir taksi numarası bulmak için yerel bir gazeteyi karıştırmaya başladım. Bunu dün yapmalıydım ama kavgamızdan sonra onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

"Seni götüreceğim," dedi, sesi sert bir törpüden öteye geçmiyordu. Ayağa kalkıyor ve bir bardak suyu boşaltıyor.

Keder içimi parçalıyor. "Taksiye binebilirim."

Cevap vermiyor, sadece anahtarları alıyor, çantamı alıyor ve yanımdan geçip gidiyor.

Arabaya bindik. Sessizlik boğucu, ama alternatifi -konuşmak- daha da kötü olurdu. Söylenecek ne var ki? Kelimeler bunu daha iyi yapmayacak.

Onun için bu kadar çok şeyden vazgeçtiğimi ama yine de bunun yürümesi için yeterli olmadığını düşünüyor olmalı. Benden daha ne istiyor? Verecek başka bir şeyim yok.

O anlamıyor. Birini sevdiğinde, senin yüzünden her şeyini kaybetmesini istemezsin. Son olmak istemezsin. Başlangıç olmak istersin.

Havaalanının kenarına geldiğimizde, boğazım bir mengenenin içindeydi. Arabayı park ediyor ve avuçlarını kalçalarına koyuyor, bakışları ileriye, uçağın beklediği yere yöneliyor.

Onu öpmek istiyorum ama ona söylediğim yalanlardan sonra bile acımasızlığımın bir sınırı olduğunu keşfediyorum. Parmaklarımı kolyenin etrafına dolamak dışında hareket etmiyorum.

"Bunu asla unutmayacağım," diye fısıldıyorum.

Adem elması sallanıyor. Bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra çenesi sertleşiyor ve söylemeyeceğini biliyorum.

Son bir nefes alıyorum, kokusunun havaya karışmasının tadını çıkarıyorum ve sonra arabadan iniyorum.

Havaalanından çıktığımda Vince beni siyah bir sedanın içinde bekliyor. Papa'nın iki adamı bana eşlik ediyor. Her hareketimi izlediklerinin tamamen farkındayım. İçlerinden biri arabanın kapısını açıyor ve ben de arka koltuğa, kardeşimin yanına kayıyorum.

Vince uzun bir süre beni inceliyor. "İyi misin?" diye soruyor sonunda, sesi temkinli.

Ona kısa bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Ben iyiyim." Ona duyduğum öfke, göğsümün içinde dönüp duran diğer duyguların yanında sönük kalıyor. Bir yüzleşme için enerjim yok ama ne kadar acı çektiğimi görmesine izin vermemeye kararlıyım.

Şoföre "Bizi eve götür" demeden önce bakışları yüzümün yan tarafında kalıyor.

İçimde acı bir his katılaşıyor. *Evim*. Gittiğimiz yer benim evim değil. Artık öyle değil. Bir daha asla evimin önünden geçebileceğimi sanmıyorum.

Orada ne olduğunu hatırlamadan Papa'nın ofisine gittim.

"Neden geri dönmeye karar verdin?" Hareket etmeye başladığımızda Vince soruyor.

Uzun uçuş bana resmi hikâyemi bir araya getirme şansı verdi ve bu hikâyeye Ras'a olan gerçek hislerimi maskeleyen yeteneğime bağlı. Beni götürmesi için ona yalvardığımı ve kendisi için büyük bir risk olmasına rağmen buna mecbur kaldığını söyleyeceğim. Zayıf kararlarımın suçunu Papa'nın saldırısından sonraki sıkıntılı halime atacağım. Ve sakinleştiğimde, yerimin New York olduğunu fark ettiğimi açıklayacağım.

Eğer biri Ras'ın neden bana eşlik etmediğini sorarsa, Damiano'nun onu İtalya'ya geri çağırdığını söyleyeceğim.

Şimdiye kadar Ras eve dönüyor olmalıydı, değil mi? Başka ne yapacaktı ki? Ve Damiano onu geri götürecekti. Götürmek zorunda. İner inmez Vale'yi aramak istedim, böylece Vince'e anlatmak üzere olduğum hikâyeyi ona da anlatabilecektim ama telefonum beni almaya gelen adamlar tarafından neredeyse ellerimden sökülüp alındı. İçimden bir ses geri almamın biraz zaman alacağını söylüyor.

"Cleo sana babam tutuklanmadan önce neler olduğunu anlattı mı?" Vince rahatsız görünüyor. "Evet."

"O zaman sağlıklı düşünemediğimi anlayabilirsiniz. Ras'ı kaçmama yardım etmesi için ikna ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Korkmuştum."

Vince uzanıp elimi tuttuğunda omurgamda bir şaşkınlık sarsıntısı oluyor.

"Gem, özür dilerim," diyor sesi titreyerek. "Papa'nın sana zarar verdiğini bilmiyordum. Cleo da bana bunun ilk kez olmadığını söylediğini anlattı."

Dilimi ısıırıyorum. *Avrupa'da ne halt ediyorsan onu yapmak için bizi burada bırakmasaydın bir fikrin olabilirdi.*

"Sorun yok."

"İyi değil. Papà'ya bunu bir daha yaparsa, Rafaele'ye Papà'nın Don olarak kalan beş yılını kısa kesmesini söyleyeceğimi söyledim. Bu işi yapmasının tek nedeni

Hapisten çıkmasının tek sebebi şu an burada olman. Her şeyi sana borçlu."

Gevşek elimi sıkıyor ama ben hemen kucağıma geri çekiyorum. Sözleri bana boş ve birkaç yıl geç kalmış gibi geliyor. Artık onun korumasına ve sevgisine ihtiyacım yok. Bunun için çok geç.

"Avrupa'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordum.

"Düğünden sonra."

"Anlaşmanı bozacak başka bir şey yapmayacağımdan emin olmak ister misin? Merak etme. Rafaele'yle evleneceğim," diyorum kuru bir sesle.

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Gem, bu konuda sana karşı açık olmalıydım-"

"Bunu duymak istemiyorum."

Dinlemiyor ve devam ediyor. "*Aldıracağı*nı düşünmemiştim. Hiçbir zaman bundan daha fazlasını ister gibi grnmedin. En azından diğerklerimiz gibi."

Göğsümün içinde öfke kabarıyor. Bu ne cüret? "Sırf senin gibi babamın banka hesabına girmiyorum ya da Cleo gibi rezillikler yapmıyorum diye hayatımı kontrol altına alıp istediğın her şeyi yapabileceğini mi sandın? Gerçekten satranç tahtanda bir piyon olmaktan mutlu olacağımı mı düşündün?"

"Hayır, yle değil-"

"Benim için tüm bu seçimleri yaptığın için sana teşekkür m etmeliyim?" Bakışlarımla onu kıstırıyorum. İçinde her ne görüyorsa beti benzi atıyor.

"Belki de haklısın," diyorum soğuk bir şekilde. "Daha fazla ne yapabilirim *ki*? ne istiyorsun?"

"Sadece söylüyorum-"

"Dürüst olmak gerekirse, bu noktada ne söyleyeceğiniz umurumda değil. Yoruldum. Uzun bir yolculuk oldu. İstedığın her şeyi elde ediyorsun, belki karşılığında bana tek bir şey verecek kadar nazik olabilirsin."

"Ne?" diye sorar.

"Sessizlik. Seninle konuşmak istemiyorum."

Bakışlarında pişmanlık var ama umurumda değil. Ona karşı hislerimi yumuşatacak hiçbir şey yapmıyor.

"Tamam," diyor sessizce.

Pencereye dönüyorum, gözlerimin arkası karıncalanmaya başlıyor.

Garaj yoluna giriyoruz ve durur durmaz arabadan atlıyorum. Vince beni takip etmiyor.

Evin içi soğuk ve boş. Tenim hâlâ Yunan güneşinin hatırasıyla karıncalanıyor. Birkaç hafta içinde bronzluğum solacak. Sanki hiç orada olmamışım gibi olacak.

Beni bekleyen insanlar var, ev çalışanları ve bir avuç adam. Onları zar zor tanıyorum. Beni korumak için buradalar. Durum o kadar açık ki, öyle değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yok.

Annem ve Cleo burada değiller. Onları sorduğumda, babamı ziyarete geldiklerini ve yakında döneceklerini söylediler.

Odama çıkıyorum, banyoda elimi yüzümü yıkıyorum, sonra da küçük pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp kucağıma bir battaniye alıyorum.

Kalbimin etrafındaki dikişler yırtılmaya başladı.

Ras ve benim yarattığımız fantezi gerçeklikten çok daha iyiydi. Mükemmeldi.

Ve şimdi sonsuza dek yok oldu.

Gözlerimden yaşlar yükseliyor ve çok geçmeden yanaklarımdan aşağı dökülüyorlar. Yatağa doğru ilerliyorum, yüzümü yastığa bastırıyorum ve bayılana kadar ağlıyorum.

Bir ses beni uyandırıyor. Oturuyorum, başım jet lag yüzünden sersemlemiş ve odanın etrafına bakıyorum. Kapı açılıyor.

Cleo.

Kız kardeşimi görünce göğsüm kabardı. Koşarak yanıma geliyor ve kendini bana atıyor, kollarını belime doluyor.

Ben de ona sarılıyorum ve kucaklamasının sıcaklığının iliklerime kadar işlemesine izin veriyorum. Onu en son gördüğümünden beri sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissediyorum, sadece bir haftadan biraz daha fazla olsa bile.

"Bu karmaşaya geri dönmemeliydin," diyor yüzünü göğüs kemiğime bastırarak.

İç çekerek avucumu buklelerinin üzerinde gezdirdim. "Yapmak zorundaydım."

"Sakin bana bunu babam için yaptığını söyleme." Beni bırakıyor ve yanımda bağdaş kurup oturmak için manevra yapıyor. "Bana kalırsa, o tam olarak ait olduğu yerde."

"Hayır, bunu Papà için yapmadım," diyorum sessizce.

Cleo kaşlarını çatıyor. "Üzgün görünüyorsun. Sen yokken neler oldu Gem? Bana her şeyi anlat."

Önce yapmam gereken bir şey var. "Telefonun yanında mı? Vale'yi aramaya çalışıyordum." Ras'ın sağ salim döndüğünden ve Damiano'nun suçu onun üzerine atmadığından emin olmak istiyorum.

Cleo başını sallar. "Artık telefonum yok. Annem bu sabah elimden aldı. İstersen sana vereceğimi biliyor ve parmağına bir alyans takana kadar seni kilit altında tutuyorlar. Bu arada, nişan yüzüğün bende. Orada kaldığımız gece çatı katındaki tezgahın üzerinde bırakmıştın."

Lanet olsun. Vale'i arayamayacağım. Yani dünyanın o tarafında her şeyin yolunda gitmesi için dua mı etmeliyim? Damiano, Vince'le iletişim halinde olmalı. Kardeşim Ras hakkında söylediklerimi ona mutlaka anlatacaktır.

"Gem?"

Cleo'nun beklentiyle bana baktığını fark ederek gözlerimi kırıştıyorum. Dizimi dürtüyor. "Neler oluyor?"

Ona gerçeği söyleyebilir miyim? Bunu yapma düşüncesi bile boğazıma bir ağrı saplanmasına neden oluyor. Ama Ras hakkında konuşabileceğim başka kimse yok ve ben Ras hakkında konuşmak istiyorum.

Daha bir gün bile olmadı ama onu şimdiden çok özledim. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Boğuk sesim Cleo'nun yüz ifadesinde endişeye yol açıyor. "Sen iyi misin?" Bakışlarıyla beni tarıyor. "Hâlâ yaralı mısın?"

"Fiziksel olarak iyiyim."

"Ne oldu o zaman?"

Burnumu çektim. "Ras yüzünden geri döndüm. Damiano istemediği halde beni alıp götürdü ve başını bir sürü belaya soktu. Onun hayatını mahvetmekten sorumlu olamazdım."

"Ras bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü o..." Tekrar ağlamaya başladım. Tanrım, bu ben değilim. Genelde su sızdıran bir musluk değilimdir ama kaybettiklerimi düşünmek bile beni umutsuzluğa sürüklüyor.

Cleo yatakta ilerliyor ve yanımda diz çöküyor. "İkinizin arasında bir şey oldu."

Şakaklarım tam da dudaklarının kelimeleri çizdiği yerde karıncalanıyor.

"Seni seviyorum, Peaches."

O kadar güçlü bir özlemle doluyorum ki boğazım düğümleniyor.

Cleo'nun gözleri açılıyor. "Gemma, ne yaptın sen?" diye soruyor sessizce. "Birbirinize aşık mı oldunuz?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözlerinin kenarları pembeleşiyor. "Ah, Gem. Bunun için çok üzgünsün. Onunla kalmalıydın.

"Yapamazdım," diye mırıldanıyorum. "Geri dönmezsem Ras'ın her şeyini kaybedeceğini anlamıyor musun? O anda düşüncesizce davrandı çünkü beni incinmiş gördüğü için çok üzgündü. Damiano'ya itaatsizlik etti, ki o onun donu. Eğer kalsaydım hayatımızı saklanarak geçirmek zorunda kalacaktık."

Ellerini çekti. "Peki bu senin umurunda olur muydu? Yani, eninde sonunda saklandığın yerden çıkmanın bir yolunu bulurdun."

Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı onlara doluyorum. "Hayır, umurumda olmazdı ama gerçeklik er ya da geç bizi yakalayacaktı ve Ras, Casalesi'nin alt patronu olarak konumunu kaybettiğine pişman olacaktı. Elde etmek için çok çalıştığı unvanı bırakmasını ondan nasıl isteyebilirdim? Kardeşi gibi sevdiği belli olan arkadaşına sırtını dönmesini nasıl isteyebilirim?"

"Ondan bir şey istemişsin gibi görünmüyor Gem. O bunu isteyerek yaptı. Onun sorunlarını çözmek için acele etmek yerine, seçimi ona bırakmalıydın."

Sözleri acı bir şekilde iniyor. Neden şu anda bana saldırıyormuş gibi hissediyorum? "Ben doğru olanı yaptım. Er ya da geç pişman olacaktı."

"Bunu bilmen mümkün değil."

Hayal kırıklığı içime işliyor ve yataktan kalkıyorum. "Bütün bunları seninle kararımı yargılayasın diye paylaşmadım. Bu zaten yeterince zor."

Cleo'nun yüz ifadesi odada adım atışımı izlerken yumuşuyor. "Biliyorum. Bunu görebiliyorum. Ama bunu duymaya ihtiyacın var, o yüzden söyleyeceğim. Artık kendini feda ettiğin için seni kutlamayacağım. Bunu yapmayı uzun zaman önce bırakmalıydım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gem, görmüyor musun? Bunu tüm hayatın boyunca yaptın. Başkalarının sorunlarını kendi sorunların haline getiriyorsun ve sana neye mal olursa olsun onları çözmeye çalışıyorsun. Bunu yapmak senin sorumluluğun değil."

Ras bir keresinde bana buna benzer bir şey söylemişti. "Ben böyleyim işte."

Cleo başını sallıyor. "Ailemiz seni böyle olmaya *zorladı*. Onların sevgisi her zaman koşullu oldu, senin böyle şeyler yapmana bağlıydı."

Göğsümde acı çiçekleri açıyor. "Bu doğru değil."

"Doğru. Vale kaçtığından beri çocukluğumuz hakkında çok düşünüyorum. Bazı şeyleri hatırlıyorum. Hak etmediğimiz sürece bize asla sevgi göstermediklerinin farkında mısın? Bizden istedikleri gibi davranmadığımızda ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Aile etkinliklerinde yaramazlık yaparsak, bizi boş odalara kilitler ve kendi başımıza ağlamaya bırakırlardı."

İrkildim. Hayır, böyle bir şey olmadı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Belki de unutmayı seçtin. Peki ya Tito'nun doğum gününde annem yasak demesine rağmen bir parça çikolatalı pasta yediğin zaman? Sekiz yaşındaydın ve annen zaten senin kilonu kontrol ediyordu. Dudaklarına bulaşan çikolatayı görünce kendini kaybetti. Bir dilim daha kesti, tabağa koydu ve sonra... Ne yaptığını hatırlamıyor musun?"

Bulanık bir görüntü belirliyor ama bir an sonra kayboluyor. "Hayır."

Cleo kısıp bir nefes veriyor. "Herkesin önünde yüzünü pastanın içine soktu ve sana küçük domuz dedi. Çok zalimceydi. Sonrasında saatlerce ağladın, bu da onu daha da kızdırdı."

Anlık görüntü bir filme dönüşürken korku damarlarıma sızıyor. "Aman Tanrım."

Haklıydı. Şimdi hatırlıyorum.

O zavallı küçük kıızı.

O pasta için çok heyecanlıydım. Hayatımda gördüğüm en güzel pastaydı, etrafı özenle beyaz çiçeklerle süslenmişti ve ortasına şurupla ıslatılmış kirazlar dizilmişti. Işıl ışıldı. Tito üzgündü. Üzerinde arabalar olan bir gökkuşağı pastası istemişti ama fırında bir hata yapmışlardı. Bu pastanın çok kız gibi olduğunu söyledi ama annesi ona bir dilim verdiğinde yine de yedi. O ilk ısırık gözlerimi zevkle kapatmama neden oldu. *O kadar güzeldi ki.*

Ama birkaç dakika sonra tüm gün mahvoldu.

Sallanıyorum.

Cleo yere atlıyor ve beni bir sandalyeye oturtuyor. "Şimdi hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözlerim yaşla doldu. "Evet. Unuttuğuma inanamıyorum."

"Bu sadece bir kez oldu. Daha pek çok kez oldu. Seni bu hale getirdiler Gem. Mükemmel olmazsan ve onlar için her şeyi yapmazsan seni reddedeceklermiş gibi hissettirdiler."

Sözlerindeki gerçek beni tam göğsümün ortasından vuruyor. Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı avuçlarımin arasına aldım. Başka anılar sel gibi geliyor.

Ben altı yaşındayken. Anneler Günü. Annem seçtiğim elbiseyi beğenmedi, en sevdiğim elbise olmasına rağmen - gece mavisi, içine küçük parlak yıldızlar dikilmiş. Ucuz görüldüğü için değiştirmemi söyledi. Ona beğendiğimi söyledim. Bağırmaya başladı. Ben ağlamaya başladım. Üzerimden yırtıp atıyor, düğmeleri birbirine dolanıyor ve saçlarımı yoluyor ve oturma odasındaki ateşe atıyor. *"Sızlanmayı kesmek için iki dakikan var yoksa seni evde bırakırız."*

Vale onunla tartışmaya çalışıyor ama o sadece dokuz yaşında. Annemin giymemi istediği elbiseyle dışarı çıktığımda, annemin yüzündeki öfke kayboluyor. Gülümsüyor. *"İşte, Gemma. Pembe elbise sana çok daha yakıştı. Tamamen farklı bir kız olmuşsun."*

Parmaklarım dudaklarımin üzerinde geziniyor. Sanki bir perde kalkmış gibi hissediyorum ve ilk kez bu kadar net görebiliyorum.

"Unuttuğuma inanamıyorum."

"Belki de bu kadar acıtmaması için bunu yapman gerekiyordu."

Cleo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ama unutmadın."

Gözleri parlıyor. "Onların oyununu oynamayı uzun zaman önce bıraktım. Sen de bırakabilirsin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum yüzümden damlayan yaşların arasından. "Ras bana onun için yeterli olduğumu söyledi ama ben ona inanmadım."

"Oh, Gem." Beni kollarına çekti. "Hayatın boyunca sana yeterli olmadığın söylenmişken ona nasıl inanabilirsin ki? Ama o sana doğruyu söylüyordu. Sen fazlasıyla yeterlisin."

Duygularım beni boğmakla tehdit ederken Cleo'ya tutunuyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Şimdiye kadar ailelerimizin verdiği zararı anladığımı hiç sanmıyorum. Bizden çok şey çaldılar.

Mutlu bir çocukluk.

Sevgi dolu bir aile.

Korku ve kuşkularla dolu olmayan bir zihin. Ama

en kötüsü, benden Ras'ı çaldılar.

Ben de onlara izin verdim.

BÖLÜM 33

RAS

LANET MART AYI ve New York hâlâ betondan bir buzdolabı.

Yaya geçidinde beklerken montumu daha sıkı sarıyorum ve bir arabanın buzlu kahverengi çamur havuzunda ilerleyişini izliyorum.

İnsanlar etrafımda toplanıyor. Son birkaç gündür şehir merkezindeki trafiğin yoğun saatlerde birbirinden ayrı parçalardan oluşan bir kütleden çok bir sıvı gibi davrandığını öğrendim. Biri omzunu benimkine çarptığında yumruğumu sıkıyorum. Işık yeşile döndüğünde, ayakkabı kutusu daireme geri dönmek için heyecanlanıyorum, sadece biraz kişisel alana sahip olmak için bile olsa.

32^{nci} Sokak'taki stüdyo daire yaklaşık olarak İbiza'daki dolabım büyüklüğünde. Orrin'in kısa sürede ayarlayabileceği en iyi yerdi. Bir hafta önce, Gemma'nın uçağının kalkışını izlerken Girit'ten onu aradım ve beni New York'a geri götürmesini istediğimi söyledim.

Bana nedenini sordu.

Onu ilgilendirmediyini söyledim.

Daha fazla ısrar etmedi. Sadece iç çekti, bu noktada ona ilk çocuğumu borçlu olduğumu söyledi ve beni aynı kargo uçağına aldı.

Gerçek şu ki, ayakkabı kutusunun yeri çok uygun.

Gemma'nın pilates stüdyosundan bir blok ötede.

Binamın önünden yürüyorum ve tanıdık neon ışıklarını görene kadar devam ediyorum.

üzerinde *Move On yazan bir* tabela.

Avucumu uzamış sakallarımın üzerinde gezdiriyorum.

Touché.

Caddenin karşısındaki kafenin cam kenarına park edip bir cappuccino sipariş ediyorum.

Saat on buçuk civarında, kadınlar ve bazı erkekler saat on birdeki ders için geldiklerinde stüdyonun trafiği yoğunlaşıyor, ama ben siyah

SUV. Gemma'nın etrafında bugünlerde her zaman en az iki koruma var ve o ders yaparken stüdyonun hemen dışındaki arabada kalacaklarını biliyorum. Pietra artık derslerine onunla gidiyor. Ona sıkı bir tasma takmışlar.

Araba 10.55'te yanaştı. Kapı açılıyor ve Gemma kabarık paltosu, kısa at kuyruğu yapılmış saçları, açık yeşil taytları ve beyaz spor ayakkabılarıyla dışarı çıkıyor.

Nefesim kesildi. Gözlerimi kırpmıyorum.

Dönüp hızla stüdyonun içinde kaybolmadan önce sadece yüzünün bir anlık görüntüsünü yakalıyorum.

İşte bu kadar. Günümün en önemli anı olan on beş saniye. Bundan sonrası yokuş aşağı.

Bu düşünce çok iç karartıcı olduğu için kendime bir sandviç aldım ve onun gidişini beklemeye karar verdim. Biraz uzattım.

Bir sonraki vuruşu arayan bir bağımlı gibiydim.

Geri döndüğümde, planım New Jersey'de ona göz kulak olmaktı ama ne zaman evinin önünden geçsem, orada bir sürü araba ve en azından birkaç adam gözcülük yapıyordu.

Yakalanma riskini göze alamazdım.

Dem'in Messero ya da Garzolo'ya ne söylediğini bilmiyorum. Gemma beni koruduğunu söyledi, ancak o sırada bununla ne kastettiğini açıklayacak durumda değildim. Eğer Dem artık onun emir eri olmadığını kamuoyuna açıklamadıysa ve Gemma'yı izlerken yakalandıysam, uğraşması gereken başka bir sorun olacaktır. Bunu ona yapmak istemiyorum.

Onun yerine bunu yapıyorum. Buraya onu bir anlığına görmek için geldim.

Pastanın tamamını isteyen bir adam için **kırıntıdan** başka bir şey değil. Evinden geliyor ve işi bitince doğrudan oraya gidiyor.

Döneli bir hafta oldu.

Düğüne dört gün kaldı.

Ve ne yaptığım, onu unutmaya çalışmak yerine neden takip ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Çöplerimi kafenin kapısının yanındaki çöp kutusuna atıyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum.

Telefonum cebimde ağır bir yük gibi hissediyorum. Çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. Mesaj yok.

Dem'in sessizliği özellikle gürültülü. Gemma'yla New York'tan ayrıldığımız günden beri bir düzine cevapsız arama var ama o günden beri hiçbir şey yok. Gemma döndükten sonra bile onunla iletişime geçmeye cesaret edemedim ama burada olduğumu biliyor olmalı. Döndüğümünden beri telefonum açık. Napoletano beni dakikalar içinde bulabilir.

Sanırım utanıyorum. Beni bir hafta sonra terk eden bir kadın için en eski arkadaşıma karşı geldim. O da tıpkı Sara gibi benden uzaklaştı. Benim için yeterli olduğunu bilmesini sağlamaya o kadar odaklanmışım ki, onun için yeterli olmayabileceğimi hiç düşünmedim.

Mizahsız bir kahkaha ciğerlerimi terk etti. Hâlâ ona bu kadar takılı olmasaydım durum daha komik olabilirdi.

Telefonum çalıyor.

Orrin'in adını görene kadar kısa bir an için göğsümde bir umut balonu genişliyor.

"Selam. Bu akşam için planın var mı?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Umutsuzca yıkanmaya ihtiyacı var. "Evet. Bir şişe viski ve kaldığım yerin aşağısında yağlı bir pizza var."

"Tanrım. Dürüstlüğünün ferahlatıcı olduğunu söyleyebilirim. Eğer daha az iç karartıcı, moralini yükseltecek bir şeyler yapmak istersen, bu gece fazladan bir adama ihtiyacım var."

"Planın nedir?"

"Sadece birkaç arkadaşım yurtdışından hediyeler getiriyor. Çok cömertler. Hediyeleri taşımak için biraz yardıma ihtiyacımız var."

Satır aralarını okudum. Bu bir çeşit soygun. Orrin hakkında bildiklerimi bildiğimden, muhtemelen bir kamyonundan ithal bok alıyor.

Hayat iğrenç bir döngü, değil mi? Patron yardımcılığından lanet bir piyadeye dönüşmek.

Her neyse. Bu bir iş ve düşüncelerimi birkaç saatliğine Gemma'dan uzak tutacak bir şey işime yarayabilir.

Avucumun içiyle alnımı ovuşturarak mırıldandım, "Pekâlâ. Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle."

Orrin ve iki adamı gece yarısı beni bir kargo minibüsüyle alıp Hackensack Nehri kıyısındaki bir sanayi bölgesine götürüyorlar. Boş sokakta sıra sıra çirkin gri depolar sıralanıyor ve indiğimizde yumruğumu burnuma bastırıyorum.

"Bu koku da ne böyle?" Çürüyen bir leş gibi kokuyor.

"Çöp sahası." Orrin sağ tarafa bakıyor. "Yaklaşık bir kilometre ileride. Merak etme, uzun sürmez."

Önümüzde boşaltılmakta olan bir kamyon var ve içimden bir ses buraya bunun için geldiğimizi söylüyor. Tanrım. O zamandan beri böyle bir şey yapmamıştım... Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Damiano'yla bağlantı kurduğumda, o çoktan daha karmaşık planlar yapmaya başlamıştı.

"Gece amirini tanıyorum," diye açıklıyor Orrin. "Kameraların kapalı olduğundan emin olacak. Yapmamız gereken tek şey şoförle başa çıkmak."

Adamlarına döner. "Minibüsü olabildiğince hızlı doldurun. Ben şoföre durumu açıklayacağım ve anladığından emin olacağım. Bu gece sorun çıksın istemiyoruz, anlaşıldı mı?"

"Elbette, patron," diyor "Speedy" lakaplı olan.

"Sorun değil," diye ekliyor diğer adam, Chris. "ok kolay."

Orrin dikkatini bana vermeden önce başını sallıyor. "Ras, sen gözcülük yapacaksın."

"Elbette."

İlk beş dakika boyunca her şey plana uygun gitti. şoförle küçük bir itiş kakıştan sonra Orrin onu kamyonun yanına kelepceliyor ve ağızına bant yapıştırıyor. Adam durumu kabullenmeden önce bir süre gürültü yapar.

Speedy ve Chris kargoyu minibsmze yüklüyor. Bir sürü son model bilgisayar monitörü. Kafamda hesap yapıyordum ki ensem karıncalandı.

Gözlerim kısıldı. Bu tür durumlarda igdlerime güvenmeyi öğrendim.

Otoparka siyah bir araba giriyor, farları sonuna kadar açık. Avucumu gözlerime siper edip ışığa karşı gözlerimi kısıyorum ama bir şey görmek çok zor.

"Kim o?" Orrin sesleniyor. "İşimiz neredeyse bitti."

"Toparlanın ve minibüse binin," diye bağıriyorum omzumun üzerinden. Her kimse, burada olacağımızı bildiği açık ve içimden bir ses polis olmadığını söylüyor.

Araba kamyonundan yirmi adım ötede duruyor ve içinden dört adam dökülüyor.

Silahımı sıkıca kavrayıp aşağıda tutuyorum.

Yeni gelenler vücutlarıyla ışıkları engelliyor ve işte o zaman onu görüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Nunzio arkadaşlarından ayrılıp bana doğru yürüyor, adımları yavaş ve ukala. Yanında bir silah var ve yüzündeki sırtış bana şanslı gününde olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Birkaç adım ötede durduğunda gülüyor. "Yaptığın şeyden sonra buraya dönecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim. Adının menüde olduğunu biliyor muydun?"

Dişlerimi sıktım. Orrin döndüğümde beni bu konuda bilgilendirmişti. Menü, ailelerin adil bir oyun olarak imzaladığı isimlerin bir listesidir. Nasıl işlediğinin ayrıntılarını bilmiyorum ama görünüşe göre bir süreliğine o listeye girmişim. Gemma döndükten yirmi dört saat sonra ben yoktum. Belki de Vince ve Messero istediklerini elde ettikten sonra uğraşmaya değmeyeceğime karar verdiler.

"Görünüşe göre şansını kaçırmışsın," dedim. "Şu anda üzerinde değil."

Nunzio burnunu çekiyor. "Birkaç gün sonra biri senin cesedini nehirde bulursa patronun çok kızacağını sanma. Eğer akıllı olsaydın, sürünerek çıktığın deliğe saklanırdın."

Orrin yanımda belirdi. *Aptal*. Minibüste kalmalıydı. Benimle birlikteliğinden bir hayır gelmez.

Nunzio gözlerini kısıyor. "Sen misin Petraki?"

"Evet, benim. Bunun ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Omuz silkiyor. "Hepsini alabilecekken neden yüzde onuna razı olalım?"

"Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdanıyor Orrin. "Kaptanın burada olduğunu biliyor mu? Onu arayıp haber vereyim mi? Bu açıkça geçen ay müzakere edildi ve kararlaştırıldı."

"Geçen ay mı?" Nunzio kıs kıs güler. "Lanet olsun, Petraki. O zamandan bu yana yaşananlara bakılırsa geçen yüzyıl da olabilirdi. Şimdi yapacağın şey şu. Arkadaşların minibüsten inecek ve anahtarları bize verecek. Kışını kaldırıp Manhattan'a dönmeden önce buradan uzaklaşmamızı bekleyeceksin. Ve yarın beni arayıp bu gece ne kadar güzel vakit geçirdiğini anlatacaksın. Anladın mı?"

Arkasında duran üç adamı taradım. "Blöf yapıyorsun." Nunzio

kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bunu yapmak için iznin yok. Sadece bu işten sıyrılmayı ve izin yerine af dilemeyi umuyorsun."

Yıllarımı Nunzio'nun yüzündeki küçük hareketlerden duygularını çözmeye harcadığım için bunu fark ediyorum. Ağzının sol tarafında küçük bir seğirme. Bu her zaman bir işaret olmuştur.

Orrin koluyla bana hafifçe vurarak beni takip ettiğini gösteriyor. Dörde karşı dört. Daha önce çok daha kötü ihtimallerle uğraşmıştım.

"Öyle mi?" Nunzio alçak sesle soruyor. "Casalesi'nin Ras'ından New York'un en önemsiz şirketlerinden birinde çalışmaya başlayan biri için çok şey biliyorsun. Bu kadar zekiysen buraya nasıl geldin?"

Sırıtiyorum. "Bunun gibi aptalca, pervasızca şeyler yaparak."

Son kelime ağızımdan çıkmadan mermi silahımdan ayrılıyor ama Nunzio yoldan çekiliyor ve mermi sadece kolunu sıyrıyor.

Acı içinde tıslar ve pazularını sıkar. Yandaşları hemen kendi silahlarını çekiyorlar ama Orrin ve ekibi minibüsün arkasında siper almışlar bile. Eğilip sola doğru yuvarlanarak onlara katılıyorum, o sırada bir silah sesi daha duyuluyor. Bunu cam kırıkları, metalin metale çarpması ve boğuk bir inleme sesi izliyor.

Orrin küfrediyor. "Lanet olsun, kamyon şoförünü vurdular."

"Bu işi çabucak bitirmeliyiz," diyorum ona, minibüsün etrafına bakarak.

Daha önce de silahlı çatışmalara girmiştım ama bu seferki farklı geliyor. Daha kişisel.

Nunzio'nun adamlarına emir yağdırdığını duyabiliyorum. "Şimdi," diye bağıriyorum.

Orrin'in başını sallamasıyla Speedy ve Chris silahlarını ateşleyerek minibüsün arkasından çıktılar. Ben de onları yakından takip ediyorum, kendi silahım elimde sabit duruyor. Silah sesleri boş otoparkta yankılanıyor, çevredeki binaların duvarlarından sekiyor.

Speedy bir darbe alıp devriliyor, ama Nunzio'nun adamları da öyle. Çabucak düşüyorlar. Nunzio'nun kendisi farklı bir hikaye. Beklediğimden daha hızlı. Her kurşundan kaçıyor ve arabasının etrafından dolaşmayı başarıyor.

Hava sakinleşti.

"Onu bana bırak."

"Hey, kahramanlık yapma," diyor Orrin. "Biz hallederiz."

"Onu bana bırakın dedim." Silahım hazır, minibüsün arkasından çıkarken sesim çelik gibi.

Nunzio arabalarının diğer tarafında duruyor, kendi silahını bana doğrultmuş. Bana dudak büküyor, kolundan kan damlıyor.

"Gerçekten beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

diye alay ediyor. "Kimsenin başına bela olmaya değmezsin."

Gülüyor, ama titrek. "Bana karşı hiç kazanamadın, Ras. Kazanamadın. bir kez."

Cevap vermedim, sadece derin bir nefes aldım ve silahımı doğrulttum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sen lanet olası bir zayıfsın-"

Kurşunum kafatasını delip geçiyor.

Yere düşerken Nunzio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Piç kurusu cümlesini bitirmeden tetiği çekemeyecek kadar kibirliydi.

Orrin yanımda beliriyor, kaldırımdaki cesetleri inceliyor. Sırtımı sıvazlıyor. "Temizlik çok zor olacak. Çocuklara malları bırakmalarını söyleyeceğim, sonra da malzemelerle birlikte geri dönecekler."

Nunzio'nun cesedinin altından kan sızıyor, havuz ayı ve yıldızsız gökyüzünü yansıtıyor.

Silahı belime sokuyorum ve harap olmuş kafatasına bakıyorum. Göğsümün içinde huzursuz edici bir boşluk var. Yıllarca bu anın hayalini kurdum ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum.

Kapanış yok, neşe yok, rahatlama yok.

Geçmişim uzun süre peşimi bırakmadı ama bir noktada önemsizleşti.

Boynumun yan tarafını kaşıyorum. Artık aklımdan çıkmayan tek bir şey var, o da Gemma'nın sesi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seni sevmiyorum."

BÖLÜM 34

GEMMA

RAFAELE, döndüğüm gün Papà'yı dışarı çıkarmak için çalışmaya başladı ve bir hafta kadar sonra Papà eve geldi.

Annem, Cleo ve ben onu antrede bekliyorduk, çekirdek ekibi etrafımızda toplanmıştı.

Ön kapıdan içeri girdiğinde herkes sanki bir kahramanmış gibi davranıyor. Tezahürat ve alkışlar vardı. Birisi bir şişe şampanya patlattı.

Papa muzaffer bir şekilde gülüyor. Federaller bile Stefano Garzolo'yu kilit altında tutamadı. O bir efsane. Zayıflamış ama yenilmemiş. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir" sözünü tekrar tekrar duyuyorum.

O bana geldiğinde, kaslarım kendiliğinden geriliyor. Olanlardan sonra ona karşı geliştirdiğim yeni bir otomatik tepki olmalı bu. Kaskatı kesilmiş bedenimi kollarının arasına alıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Göz ucuyla Vince'in bizi izlediğini fark ediyorum, dudakları gergin bir çizgi halinde.

"Gemma, sevgilim. Burada olmana sevindim," diyor içten bir gülümsemeye. Sanırım artık her şey yerli yerine oturduğu için sebep olduğum tüm sorunları geride bırakmayı seçti.

Birbirimizi son gördüğümüzde kaburgalarımı tekmelemeye çalıştığı gerçeğini de unutmaya mı karar verdi? Ben bir yanıt veremedim, adamları tarafından oturma odasına götürülüyor ve orada mükellef bir ziyafet veriliyor.

Sırtım dikleşti. Tam olarak bir özür beklemiyordum ama bu yüzüme inen bir tokat gibi geldi.

Evlendikten sonra babamla bir daha asla konuşmak istemiyorum. Acaba Rafaele buna izin verir mi? Muhtemelen hayır, ama belki en azından beni Papà ile bir odada asla yalnız bırakmamayı kabul eder.

Omuzlarım çöküyor. Rafaele'yle bu tür şeyleri müzakere etmekten günler uzakta olduğum gerçeği şu ana kadar aklıma gelmemişti. Dört gün sonra evleniyoruz.

Cleo yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Şuna baksana." Çenesini Papa'ya doğru salladı. "Sanki olimpiyatlardan altın madalya ile dönmüş gibi."

Geniş ailemizin geri kalanı önümüzdeki birkaç saat içinde geldi. Ev sıkışık ve gürültülü olmaya başlıyor, herkes birkaç kadeh şarap içtiğinde sohbetin seviyesi sağır edecek kadar yükseliyor.

Ben içmiyorum. Midem sabahtan beri iyi değil.

Yorgunluk beni çekiyor ama Rafaele'nin gelişini beklemek için kendimi zorluyorum. Döndüğüm gün onu sadece kısa bir süre gördüm. Döndüğümü doğrulamak için eve gelmişti. Bana tek bir şey sordu, ona söylemek istediğim bir şey olup olmadığını.

Ben de evet dedim. Sonra ondan Ras'ı hiçbir şey için suçlamamasını istedim. Hepsinin benim hatam olduğunu ve çok üzgün olduğumu söyledim. Artık geri döndüğümü ve evlenmek için sabırsızlandığımı söyledim.

Uzun bir süre beni inceledi, başını salladı ve gitti. Yedi mi bilmiyorum ama Vince'e göre şu anda New York'ta kimse Ras'la ilgilenmiyor. Rafaele'nin yerine geçeceği haberi ben döndükten sonraki günlerde sızdı ve şimdi herkes bunun gerçekleştiğini biliyor. Bugünlerde herkesin konuştuğu tek şey bu.

Destek almak için sırtımı duvara yaslıyorum ve teyzelerimle sohbet etmeye çalışıyorum ama tek bir kelimeye bile odaklanamıyorum.

Başım ağrıyor.

Sadece Ras'ın kollarına geri dönmek istiyorum. Bunu yapabilseydim, kendimi hemen daha iyi hissedeceğime eminim. Bunun yerine etrafım ailemle çevrili ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bu özlem sancıları zamanla geçecektir. En azından kendime böyle söylüyorum. Şimdiye kadar, daha iyi olmadılar. Ne zaman biri gelse, sanki biri yumruklarını kalbime vuruyormuş gibi hissediyorum.

Nona yanıma gelip beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "*Cara mia.*" Eğilip her iki yanağıma da birer öpücük konduruyor. "Baban için çok endişelenmiş olmalısın. Tanrıya şükür, geri döndü. Ne derler bilirsin, yağmur yağdığına bardaktan boşanırcasına yağar. Bu aile son zamanlarda çok şey yaşadı."

Sertçe başımı salladım. Nona gittiğimi bilmiyor. Annem, Cleo, Vince ve babamın birkaç adamı dışında aileden kimse bilmiyor ama onlara da çenelerini kapalı tutmaları talimatı verilmiş.

"Biliyorum, Nona. Umarım artık diğer taraftayızdır."

"En azından dört gözle beklediğimiz bir düğününüz var. Gelecek hafta olacağına inanamıyorum."

Bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor.

Nona yüz ifademini düştüğünü görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Biraz yorgunum."

"Belki de gidip uzanmalısın. Etrafta kötü bir böcek dolaşıyor."

Hastalanıyor olabilir miyim? Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Şu halimle bile zar zor çalışıyorum.

Etrafıma bakındım. Rafaele'nin burada olacağını düşünmüştüm ama ya gerçekten geç kaldı ya da gelmiyor ve onu neden beklediğimden bile emin değilim. Görünüş, sanırım. Onu anlamak imkânsız ve ben de onu kızdıracak bir şey yapmamaya özen gösteriyorum. Ona anlattığım hikâyeden şüphe etmesi için bir neden veremem.

"Haklısın," diyorum Nona'nın elini sıkarak. "Ben biraz dinleneceğim."

Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Git, *aşkım*. Pietra'ya haber veririm."

Üst kattaki odama çıktım ve yatağıma uzandım.

Virüsü nereden kapmış olabilirim? Belki pilatesten, çünkü evden çıkmak istediğimde gitmeme izin verilen tek yer orası. Onun için bile annem bana eşlik ediyor.

Başımın arkasında sıkıcı bir zonklama var ve midem bir türlü rahatlamıyor. Son yirmi dört saat içinde yediğim her şeyi gözden geçiriyorum. Konserve ton balıklı salata, biraz Yunan yoğurdu, sebzeli omllet... Bunlardan herhangi biri olabileceğinden şüpheliyim. Bazen regl dönemimin ilk günü biraz başım ağrır ama bu hafta bunun için doğru hafta değil.

Dur bakalım.

Gözlerim açıldı. En son ne zaman regl olmuşum?

Yataktan kalkıp aceleyle masanın üzerindeki takvimi kontrol ediyorum. Hızlı bir tarama bana geçen hafta, döndüğümün ertesi günü regl olmam gerektiğini söylüyor.

Midemde bir batma hissi var. Yaklaşık bir hafta geciktim. Ben hiç gecikmem. Her zaman lanet bir saat kadar düzenli olmuşumdur.

Kapı çalındı. "Gem?"

Bu Cleo. "İçeri gel," diye sesleniyorum, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

İçeri girdi, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Nona kendini iyi hissetmediğini söyledi. Seni kontrol etmek istedim."

"Kapıyı kapat ve otur." "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Midem bulanıyor. Ve geç kaldığımı yeni fark ettim."

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Geç mi kaldın?" Farkına vardığında gözleri büyüyor. "Regl mi oldun? Bekle, ne? Sen-"

"Evet. Ras'la birlikte." Omurgamda bir panik dalgasının yükseldiğini hissedebiliyorum. Yerimde duramayarak yataktan kalktım. "Cleo, Rafaele'nin öldürüldüğü gece

Ludovico, Ras ve ben..." Yutkunuyorum. "Seks yaptık. Korunmadan. Ertesi gün hapi aldım. Yumurtlama dönemimdeydim."

Cleo başını sallıyor. "Hapi aldıysan, iyi olmalısın, değil mi?"

Olmalıyım. Yani, ilişkiye girdikten saatler sonra aldım ve o şeyler işe yarıyor, değil mi?

Gözlerimi kırpıştırarak o sabah olanları hatırlamaya çalışıyorum ve hatırladığımda midem ayaklarıma kadar iniyor. "Aman Tanrım. Cleo, kustum."

Papa bana vurduktan hemen sonra. Hapi almamın üzerinden bir saatten az bir süre geçmişti ve bu süre hapın tamamen sindirilmesi için yeterli olmayabilirdi.

Panik göğsümün içinde patlarken "Hamile olabilirim" diye mırıldandım. "Test yaptırmam gerek."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. En azından ne olduğundan emin olana kadar sakın kalmalıyım ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"Nasıl bir tane alabilirim?" Cleo'ya sordum. "Evden refakatsiz çıkamam, özellikle de eczaneye gidemezsem. Annem şoförüne ihtiyacım olanı getirmesini söylemem gerektiğini söyleyecektir." Pencere pervazının kenarına tünüyorum, midem endişeyle sıkışıyor. "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

Cleo ellerimi sıkarak, "Tamam, derin bir nefes al," diyor. "Sana bir test getireceğim."

"Nasıl?"

"Bunun için endişelenme." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ayağa kalkıyor. "Ben hallederim, tamam mı? Beş dakika içinde dönerim."

O kadar tedirginim ki, tek yapabildiğim başımı sallamak ve onun aceleyle odamdan çıkışını izlemek.

O gider gitmez içinde bulunduğum durumun ağırlığı üzerime çöküyor. Zor nefes alıyorum.

Boğazım sıkılıyor. Ellerim pencere pervazını buluyor ve kenarından kıvrılıyor. Mart ayındayız ama kışın etkisi bir santim bile azalmadı. Pullar

Kar, araba yoluna düşmeden önce havada ağır çekimde dans ediyor. Ras burada olsaydı, hiç şüphesiz havanın ne kadar soğuk olduğundan şikayet ederdi.

Uzun süre kara bakıyorum. Cleo'nun dönmesine yetecek kadar uzun bir süre. Kıyafetinin üzerine kapüşonlu bir tişört giymiş ve orta cebinden bir kutu çıkarıyor. "Hizmetçilerin dolaplarını karıştırdım. Melody'nin sürekli hamilelik korkusu yaşadığını biliyorsun, o yüzden bunlardan biri onda olabilir diye düşündüm."

Kutuyu açıp talimatları okurken uyuşmuş bir halde "Teşekkür ederim," diyorum.

Ellerim titriyor.

Yeterince basit görünüyor. Sadece bir çubuğa işeyip beklemek. Söylemedikleri şey ise üç dakikalık bekleyişin dayanılmaz olduğu.

Cleo yanımda sessiz dururken ben yatakta oturup tırnaklarımı yiyorum. Cleo'nun telefonundaki zamanlayıcı ç a l d ı ğ ı n d a ikimiz de ayağa fırlıyoruz.

Hemen banyoya koşmadığımda "Kontrol etmemi ister misin?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Hayır. Ben yaparım."

Banyoya doğru ilerlerken bacaklarım güçsüzleşiyor. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Derin nefesler almaya çalışıyorum ama titrek ve düzensiz çıkıyor. Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve lavabonun yanında duran çubuğa bakıyorum.

İki çizgi.

İki lanet çizgi.

"Gem?" Cleo kapı aralığında beliriyor.

Konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden sadece testi tutuyorum. Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. "Kahretsın."

Onu geçip yatağımın karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

Hamile. Bu kelime zihnimde yankılanıyor, susturulmayı reddediyor. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Nasıl olduğunu biliyorum. O gün tam bir kaostu. Ras beni babamın ofisinden aldığı anda ertesi gün hapı aklıma bile gelmemişti.

Ama şimdi düşünmek zorundayım.

Hamile kaldım amına koyayım.

"Bu bir felaket," diyorum uyuşukça. Ben başka bir adamın bebeğine hamileyken Rafaele benimle evlenmez. Eğer aileme söylersem, eminim ki bebekten kurtulmamı isterler.

Bunu yapmayı düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ahlaki inançlarım yüzünden değil, bu *bizim* bebeğimiz olduğu için. Ras'ın bir parçası içimde. Elim düz karnıma bastırıyor, bilse nasıl tepki vereceğini düşünüyorum.

Sanırım mutlu olurdu.

Bir sızı göğsümü dolduruyor. Şu anda ona çok ihtiyacım var. O ne yapacağını bilirdi.

Cleo odayı adımlıyor. "Anneme ya da babama söylemem söz konusu değil. Nasıl tepki vereceklerini biliyoruz."

Hayır, onlara söyleyemeyiz. Bu bebeği benden almalarına izin vermeyeceğim.

Bu yüzden kaçmak zorundayım ama bu sefer tek başıma.

Nereye kaçacaksın?

Ras'ı bulmalıyım. Ama önce Avrupa'ya gitmeliyim ve şansım pek iyi değil. Rafaele ve Papa'dan tek başıma nasıl kaçabilirim? Bir planım olmadan öylece kaçamam. Ama bir şeyler yapmalıyım. Burada kalamam.

Kızgın bir inilti kaçıyor içimden.

"Ne yapacağım ben?" Mırıldanıyorum. "Rafaele ve babamın bana ihtiyacı var. Ondan kurtulmam için beni zorlayacaklar."

"Rafaele bunu yapmaz," diyor Cleo. "Ailesinin ne kadar geleneksel olduğunu biliyorsun."

"Saf olma. Bizim dünyamızda sadece kendilerine hizmet eden geleneklere saygı duyarlar. Rafaele başka bir adamın bebeğini büyütmez."

Bebek onunmuş gibi davranabilirim. Düşün gelecek hafta olduğu için zamanlama o kadar da uzak olmaz.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, bunu yapamayacağımı anladım. Ras'ın çocuğunu bu şekilde ondan uzak tutamam.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Görüşüm bulanıklaşıyor. "Onu asla terk etmemeliydim. Haklısın Cleo. Cesur davranıp kalmalıydim. Beni seviyordu ve ben onun kalbini kırdım çünkü bir gün benim için bu kadar fedakârlık yaptığına pişman olacağından çok korkuyordum. O kadar güvensizdim ve gelecek hakkında o kadar endişeliydim ki önümde duran şeyi tamamen kaçırdım. O ve ben birlikte bir aile kurabilirdik. Mutlu olabilirdik. Bunun yerine her şeyi berbat ettim."

Cleo avucunu omzuma sarıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İstedğin bu mu? Ras'la birlikte olmak istiyor musun?"

"Evet. Her şeyden çok." Gitmeden hemen önce ona söylediğim yalanlar beynime kazındı. Beni affetmesi için ona yalvarmam ve çok geç olmamasını ummam gerekiyor.

"Bunun için savaşılmaya hazır mısın?"

Sözleri düşüncelerimin bulanıklığını yarıp geçiyor ve tereddüt etmeden başımı sallıyorum. Ras için, bebeğimiz için, birlikte bir hayat için savaşılmaya hazırım. Ama nasıl?

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diyorum, sesim

kararlı. Cleo başını salladı. "Gem, senin yerini alacağım."

Ona bakıyorum, anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Rafaele'yle evleneceğim."

Gözlerim açılıyor. "Yapamazsın," diye mırıldandım. "Ondan nefret ediyorsun. Onunla evlenmektense ölmeyi tercih edeceğini söylemiştin."

"Bunu yapabilirim. Bunu senin için yapmak *istiyorum*." Bakışlarında bir kararlılık kıvılcımı var. "Ras'ın çocuğuna hamilesin, Tanrı aşkına. Bunun şu anda iyi bir şey gibi gelmediğini biliyorum ama öyle. Bir düşün Gem. Küçük bir kız ya da erkek bebeğin olacak."

Küçük bir heyecan patlaması kan dolaşımında dolaşıyor.

"Teyze olacağım ve şimdiden kendimi korumacı hissediyorum," diye devam ediyor Cleo. "Rafaele'nin tek istediği aileden biriyle evlenip mirasını güvence altına almak, değil mi? Benimle ya da seninle evlenmesinin ne önemi var? Bu onun için bir iş anlaşması. Sonuç aynı olduğu sürece, hangi kızla evlendiğini neden önemsesin ki?"

Zihnim onun önerdiği şeyin büyüklüğünü kavramakta zorlanıyor. Bu çığınca bir fikir. İşe yaramasına imkân yok. "Ama sen bakire değilsin."

"Öyleyim," diyor küçük bir sırıtışla.

Başımı sallıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Pizzacı çocuğu herkes biliyor."

"Danny ve ben seks yapmadık. Yapmaya çalışıyordum ama o konuşmaya devam etti ve ben de işleri hızlandırmak için kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Daha önce hiç çıplak bir kadın gördüğünü sanmıyorum çünkü kıpkırmızı oldu ve bana yorganın altına girmemi söyledi. Onu da yatağa çektim ve tam o sırada babam içeri girdi. Sadece Papa'yı kızdırmak için seviştiğimizi söyledim."

Duyduklarıma inanamıyorum. "*Yalan* mı söyledin? Cleo, o çocuğu öldürdüler!"

Başını sallıyor. "Onu öldürmediler. Babası bir polis. Onu sürükleyip götürmeden önce bundan bahsettiğime eminim."

Düşüncelerim tüm bu yeni bilgilerle yarışıyor. "Rafaele bu hikâyeye asla inanmayacak."

Cleo küçümseyici bir el sallıyor. "Bir doktora kontrol ettirebilir, umurumda değil. Ama o zaten biliyor."

"Neyi?"

"Beni İbiza'da aldıklarında sarhoştum ve boşboğazlık ettim." Yatağa oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Rafaele tek başıma dolaşmam konusunda bana nasihat veriyordu. Güvenli olmadığını söyledi. Ona İspanyol bir adam tarafından alınmak istemediğimi söyledim, çok seksiler. Belki o zaman sonunda biriyle yatabilirim dedim. Danny'nin yaptığı gibi zamanımı boşa harcamazlardı. Rafaele'ye bunu söylediğim için günlerce kendime kızdım. Ne demek istediğimi anladığında bana nasıl baktığını görmeliydin."

"Nasıl?" diye soruyorum, sesim şaşkın bir fısıltıya dönüşüyor.

"Sanki kendimi ona bir tepside sunmuşum gibi. Ona sırrımı verdim. Bunu bana karşı kullanmakla tehdit edeceğini düşündüm ama şimdiye kadar etmedi. Bakire olduğumu biliyor."

"Yani sence bunu kabul edecek mi?"

"Bence seni bu beladan kurtarmak için en iyi şansımız bu."

Göğsümde bir umut ışığı belirdi. Ya bu gerçekten işe yarayabilirse? Rafaele benim yerime Cleo'yla evlenmeyi kabul ederse, paçayı kurtarmış olurum.

İçgüdülerim hala hayır diyor, çünkü kendi kız kardeşimden benim için böyle bir fedakarlık yapmasını nasıl isteyebilirim? Ama son zamanlarda içgüdülerimin her zaman doğru olmadığını öğrendim. Bazen, düpedüz yanılıyorlar.

O bunu yapmak istiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Neden onun yardımını kabul etmiyorsun?

"Cleo..." Ne yapacağımı bilemeden yanına oturdum.

"Bak, babam nasıl olsa beni evlendirecek," diyor. "Rafaele ya da başka biri olması ne fark eder? Benim için fark etmez. En azından bu şekilde sana yardım edebiliyorum. Keşke onca yıl babamın taciziyle tek başına mücadele ederken sana yardım edebilseydim." Gözleri parlıyor. "Geçmiş değiştiremeyiz ama geleceğimizi etkileyebiliriz."

Bekliyor, ben bu kararı verirken beni izliyor. Hayatımın en büyük kararını.

Bu sorunu tek başıma çözemeyeceğimi kabul etmek çok zor. Bunu çözmek için başkalarının hayatlarını zorlaştırmam gerektiğini kabul etmek daha da zor. Bencilce ve rahatsız edici geliyor. Başkalarının hayatını kolaylaştırmak için kendi ihtiyaçlarımı en aza indirmekte çok iyiydim.

Ama artık bunu yapamam, değil mi?

Kendimi en sona koymaya ve fedakârlıklarım benim için yeterince tatmin ediciymiş gibi davranmaya devam edemem.

Gerçek mutluluğa ulaşmak için bir şansım olmasını istiyorsam, hayır. Derin bir nefes alarak kararımı verdim.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Cleo gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Umarım haklıdır. Rafaele artık bir sorun olmadığına göre, endişelenmem gereken tek şey Papa'nın Ras'a gitmemi engellemesi.

Ama yapabilir mi? Gerekirse Rafaele ve Vince'e yardım için yalvarırım. Ras neredeyse oraya gitmek için dişimi tırnağıma takacağım. Ailemin beni durdurmasına izin vermeyeceğim, çünkü bir kez olsun ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyorum ve kimsenin bunu elde etmemi engellemesine izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 35

GEMMA

Ertesi gün Rafaele'nin ailesiyle bir akşam yemeği planladık.

Arabada Vince, Cleo, annem, babam ve ben varız ve yol boyunca Cleo'nun elini tutuyorum.

Cleo ve ben bu sabah saatlerce planımızın üzerinden geçtik ve şimdi bunu gerçekleştirmek üzereyken zihnim garip bir şekilde boş.

Gerginim ama gerginliğimin altında soluksuz bir umut var. Ya işe yararsa? Avucumu boynumda asılı duran kolyenin etrafına doluyorum, soğuk taş sevdiğim adamı içgüdüsel olarak hatırlatıyor.

Akşam yemeği Rafaele'nin sahasında, Chelsea'de sahibi olduğu bir İtalyan restoranında. Yedi civarında varıyoruz ve on kişilik bir masanın kurulduğu ana yemek alanına götürölüyoruz. Buraya ilk gelenler biziz.

Cleo içeriye bakarak "Şirin," diye yorum yapıyor.

Haklı da. Burası rahat ve samimi bir yer, yemek salonunda sadece on kadar küçük masa daha var. Dekor geleneksel İtalyan tarzında; kareli masa örtüleri, duvarlarda süslü aynalar, koyu renk ahşap mobilyalar.

Cleo duvarda asılı duran bir resim çerçevesini incelemek için yaklaşıyor. Benim durduğum yerden, Rafaele ve ailesinin bir fotoğrafı gibi görünüyor.

Şu anda Cleo'nun aklından neler geçtiğini merak etmeden edemiyorum. Ona kaç kez bu işi yapmaktan emin olup olmadığını sorduğumun sayısını unuttum ve her seferinde bana emin olduğunu söyledi.

Kız kardeşimi, bir kez karar verdikten sonra kimsenin fikrini değiştiremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Ben bile.

Onun fedakârlığı asla unutmayacağım bir şey.

Rafaele yanında Nero ile gelir, ikisi de toparlanmış görünmektedir. Nero'nun sırtışı her zamanki gibi korku uyandırıcı. Arkalarında Rafaele'nin annesi, büyükannesi ve amcalarından biri var.

Hepimiz yerimize otururken omurgamda endişeli bir ürperti dolaşıyor.

Düğünden birkaç gün önce gelinini değiştirmesini istediğimde Rafaele nasıl tepki verecek? Son birkaç haftadır Rafaele'de fark ettiğim küçük şeyler olmasaydı, bu saçma bir teklif gibi görünecekti. Bunu Cleo'ya söylemedim, çünkü bana hayal gördüğümü söyleyecektir, ama Rafaele'nin kız kardeşimin yanında davranışlarında bir tuhafılık var.

Ona bana hiç bakmadığı gibi bakıyor.

Bunu ilk Ibiza'da fark ettim. Onu arabasından çıkardığında, bakışlarını ondan alamıyordu. Vale'in düğününün olduğu gün, onun söylediği bir şeye kıkırdadığına eminim. Neredeyse hiç gülmeyen bir adam için bu büyük bir olay.

İbiza'dan döndüğümüzden beri buna benzer daha çok şey oldu.

Rafaele ve babamın veraset planını açıkladıkları o akşam yemeğinde, babam onun bu kadar çok içmesinden rahatsız olmuştu. Sanırım onun için endişeleniyordu. Ve sonra Ludovico ile olan her şey.

Rafaele'yi çok iyi tanımıyorum ama bir şeyden eminim. Teklifimi kabul ederse, Cleo'ya zarar gelmesine izin vermeyecektir.

Ve belki de, sadece belki de, eşleşmeleri benim ve Rafaele'nin eşleşmesinden daha iyi olacak.

Servis görevlileri şarap ve su sürahileriyle çıkageldiklerinde, konuşmak için beklemenin bir anlamı olmadığına karar veriyorum.

Rafaele'ye dönüyorum. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Göz ucuyla Cleo'nun kaskatı kesildiğini fark ediyorum. Benim hatırım için cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama o da benim kadar gergin olmalı.

Eğer Rafaele teklifimizi reddederse ne yaparım bilmiyorum. Serbest kalmak için tek umudum Rafaele'nin gitmeme izin vermesi. Aksi takdirde, ona ve babama karşı hiç şansım olmaz. Bana ne isterlerse yaparlar ve Ras'ı bir daha asla göremeyebilirim.

Rafaele bana bakıyor ve başını sallıyor. "Ofiste konuşabiliriz."

Peçetemi masaya geri koyarken dönmek için kendimi zor tutuyorum.

Rafaele sandalyemi çekip kalkmama yardım ederken herkes bize bakıyor. Papa'nın gözleri kısılıyor ama görmezden geliyorum. Artık onun ne düşündüğünü bu kadar az önemsemem inanılmaz.

Rafaele'yi odadan çıkarken takip ediyorum, avuçlarım terli ve nabzım ensemden atıyor.

Cesur ol. Doğru olanı yapıyorsun.

Ama bu, Rafaele'nin ona yapacağım ağır hakaret yüzünden beni oracıkta öldürmeyeceği anlamına gelmiyor.

Ahşap panelli ofise giriyoruz. Evraklar ve rastgele restoran malzemeleri ile dolu. Masanın arkasında sadece bir sandalye var ve Rafaele'nin ona oturmasını bekliyorum. Onun yerine kapıyı kapatıyor, tepedeki ışığı yakıyor ve benden birkaç adım ötede duruyor.

Sanırım bu konuşmayı ayakta yapıyoruz. Uzun sürmeyeceğini düşünüyor olmalı.

"Ne oldu?"

Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Her zamanki gibi okunmuyorlar.

"Rafael..." Üzerimizdeki ışık titriyor.

Söyle. Ras için savaşacağını söyle miştin. Bebeğin için. Bu senin şansın.

Anladım. "Rafaele, seninle evlenemem."

Avuçlarını pantolonunun ceplerine sokmak dışında fiziksel bir tepki vermiyor. Acaba bunu evlenmemek için mi yapıyor?

kendiliğinden boynumu kırdım.

"Nedenmiş o?" diye soruyor.

"Ben başka birine aşığım."

"Bunun neden bir sorun olduğunu anlamıyorum," diyor soğukkanlılıkla, sanki şimdiye kadar bildiğini varsaydığı bir şeyi açıklıyormuş gibi. "Bu asla aşkla ilgili değildi."

"Biliyorum. Ama başka bir şey var." Ağzımın içini ısıırıyorum. "Ben bakire değilim. Aslında hamileyim."

Odadaki hava yoğunlaşıyor ve ağırlaşıyor, ciğerlerime baskı yapıyor. Rafaele'nin durgunluğu mutlaklaşıyor. Saniyeler geçiyor. Sanki o delici bakışlarıyla beynimi deliyormuş gibi hissediyorum.

"Kim o?"

Soruda hiçbir duygu yok. Bana saati de soruyor olabilir.

Başımı sallıyorum.

İkimiz de biliyoruz ki bu sadece tek bir adam olabilir. Ama Ras'ın adını onun yanında söylemeyeceğim. Söylersem olacıklardan korkuyorum.

"Bak, bunun ideal olmadığını biliyorum," diyorum. "Yüzyılın yetersiz ifadesi."

"Doğru. Ama benim bir çözümüm var."

Kaşları çatıldı ve ne söyleyeceğimi duymak için bekledi. "Cleo benim yerime seninle evlenecek."

Her zaman taktığı maske kısa bir an için düşüyor ve bakışlarının içinde belli belirsiz aç bir şey parlıyor.

Yutkunuyorum. "O benim yerimi alacak... eğer onu kabul edersen."

Rafaele avucunu dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Bunu yapmayı o mu teklif etti?" "Evet."

Bir süre geçti. "Anlıyorum."

Yavaşça diğer elini cebinden çıkarıyor. O eliyle bana bir şey yapmasını bekleyerek irkiliyorum ama sanki ona bir şey vermemi istermiş gibi elini uzatıyor.

"Yüzük."

Göz kırpıyorum. Ondan daha fazla soru alacağımı düşünmüştüm. Bu ne anlama geliyor? Cleo'yla evlenmekten memnun olduğunu mu söylüyor?

Bir an tereddüt ediyorum ve sonra ağır zümrüt yüzüğü parmağımdan kaydırıp avucuna koyuyorum. Parmakları yüzüğün etrafında kıvrılıyor.

Tüm bunlar hakkında çok sakın.

Üç gün sonra gerçekleşecek ve tüm ailesinin katılması gereken bir düğün için gelinini değiştirmek konusunda çok sakın.

"Yani bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Dikkatlice soruyorum.

Yüzüğü takım elbisesinin cebine kaydırıyor ve bana tarafsız bir bakış atıyor. "Babanla yaptığım anlaşmanın bana düşen kısmını çoktan yerine getirdim. Eğer o da kendi payına düşeni ancak bu şekilde yerine getirebiliyorsa, öyle olsun. Cleo benim karım olacak."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Babam bunların hiçbirinden haberdar değil. Ona şimdi söylememiz gerekecek."

"Baban geldiğinde hiç de gergin görünmediğine göre ben de öyle anladım."

Adrenalin derimin altında vızıldıyor. "Herkes söylediğinden sonra gitmek zorundayım," diyorum. "Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ama senden bir iyilik istiyorum. Papa beni durdurmaya çalışırsa, yardım edebilir misin? Sadece ben kapıdan çıkana kadar."

"Nereye gideceksin?"

Yutkunuyorum. "Ona."

Rafaele bir an için hayır diyecekmiş gibi görünüyor. Bana neden yardım etsin ki? Ben onun hayatını daha da karmaşık hale getiren kadını. Üzü onu acımasız bir canavar olarak resmetti ama bence görüldüğünden çok daha fazlası var.

Babam Rafaele'nin garip bir ahlaki pusulası olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama cevap vermesini beklerken pusuladaki okun beni göstermesi için dua ediyorum.

Sonunda çenesini sıkılaştırdı. "Tamam. Gidebileceğinden emin olacağım." Bastırılmış bir nefes veriyorum.

Ofisten çıkmak için hamle yapıyor ama bir şey daha var. "Bekle!"

Elini kapı koluna koyarak duraklıyor. Kendimi baştan çıkarıyormuşum gibi hissediyorum.

Ama bu son şeyi de söylemeden edemeyeceğim.

"Lütfen Cleo'ya iyi bak." Sesim çatlıyor. "Bazen baş belası olabildiğini biliyorum ama o zeki, komik ve delicesine cesur. Sevdiği insanlar için neler yapmaya hazır olduğuna bir bakın."

Parmakları sapın üzerinde sıkılaşıyor. Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Karıma gözüm gibi bakmaya niyetliyim."

Arkasını dönmeden önce bakışlarında karanlık ve sahiplenici bir şey yakalıyorum. Nefesimi kesen bir şey.

Bunu düşünecek zamanımız yok. Rafaele kapıyı açıyor ve hareket etmemi işaret ediyor. Yanından geçip gidiyorum, heyecan, rahatlama ve sinir bir şekilde midemde çalkalanıyor. Özel yemek odasına tekrar girdiğimizde tüm gözler üzerimizdeydi.

Cleo'nun yanındaki koltuğuma kayıyorum. Hemen elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. İki kez sıktım. Tamamdır.

Aman Tanrım. İşe yaradı. Göğsümdeki ağırlık yavaşça kalkıyor, ama aklımın arkasındaki rahatsız edici bir düşünce bana bunun bitmediğini söylüyor.

Hem de hiç.

Hâlâ herkese haber vermemiz gerekiyor. Ve sonra Ras'ı bulup beni geri alması için ikna etmeliyim.

Rafaele masanın başında durur ama yerine oturmaz. "Nişan iptal oldu."

Gözlerim büyüdü. Vay canına, bir saniye bile kaybetmemiş.

Toplu bir nefes alış verişin ardından babamın yumruğunu masaya vurmasıyla büyük bir gümbürtü kopuyor.

Derin bir nefes almayı hatırlamadan önce irkiliyorum. Artık beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Babamın boynundaki damarlar dışarı fırladı.

"Ne?" "Nefes al Garzolo," diye bağılıyor Nero.

Başımı çevirip Cleo'ya bakıyorum. Bana gururlu bir gülümseme veriyor.

"Bana bakire bir gelin sözü vermiştin," diyor Rafaele kesin bir ifadeyle. "Ve Gemma bakire değil."

"Saçmalık."

"Garzolo, bunu kendisi itiraf etti," diyor Rafaele.

Papà'nın başı boynunun üzerinde dönüyor ve daralmış, öfkeli gözleriyle beni iğneliyor. "O iyi değil. Bize döndüğünden beri nasıl olduğunu biliyorsun. Ne söylediğini bilmiyor."

"Ne söylediğimi çok iyi biliyorum," diyorum kararlılıkla.

Nero dilini şaklatıyor. "Bana öyle geliyor ki zihinsel yetilerini oldukça kontrol ediyor, Garzolo."

Papà yükselir, onun sandalye kayma arkasında onu.
"Bu o bir yanlış anlaşılma. Kızımın özel olarak konuşmama izin verin."

Gerçekten bir daha onunla aynı odada yalnız kalacağımı mı sanıyor? O gemi çoktan kalktı.

Vince ve ben aynı anda ayağa kalkıyoruz. Kardeşim yaklaşıyor, sanki Papa bir hamle yapmaya kalkarsa beni koruyacakmış gibi.

"Seninle konuşmaktan bıktım," diye bağılıyorum. "Çoktan karar verildi. Rafaele ile evlenmeyeceğim."

Papà yaklaşmaya çalışıyor ama Vince yolunu kesiyor. "Otur," diyor ağabeyim ona.

Papa ona hırılıyor. "ekil yolumdan. Gemma, bu da ne böyle? Ne cüretle-"

Yeter artık. Artık onun kinini duymak istemiyorum. Bütün bunlarla işim bitti. "Bu ne cüret? Yaptıklarından sonra benden bir şey istemeye nasıl cüret edersin? Hayatımı seni mutlu etmeye çalışarak geçirdim, sadece senin tarafından dövüldüm ve annem tarafından duygusal olarak istismar edildim. Beni hiç sevmedin. ocuklarından hiçbirini sevdiğini sanmıyorum. Seninle işim bitti. Tek pişmanlığım buraya gelmemin bu kadar uzun sürmüş olması. Ve bu arada, hamileyim."

Oda sessizliğe gömüldü. Vince'in gözleri büyür ve anne elleriyle ağzını kapatır. Rafaele'nin ailesi bir grup hayaletle aynı solgunluğa sahip.

Papà bana öyle bir nefretle bakıyor ki, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama bakmıyorum. Onun nasıl bir adam olduğunu asla unutmamak için bakışlarını tutuyorum.

Çocuğuma asla dokunamayacak. Bebeğime asla gözlerini bile dikemeyecek.

"Dediğim gibi, Gemma artık benim karım olmaya uygun değil," diyor Rafaele, ses tonunun kenarlarında dans eden bir kızgınlıkla. Tüm bunları bitirmek için can attığını hissediyorum. "Sözleşmemizdeki şartlar çok açıktı. Söz verdiğim şeyi zaten yerine getirdim. Seni hapisten çıkardım ve suçlamalarını düşürdüm. Ben böyle iş yapmam Garzolo."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Papa hışırıyor, belli ki artık panikliyor. "Hiçbir fikrim yoktu-"

"Bana bir eş borçlusun." Rafaele'nin bakışları Cleo'nun üzerinde geziniyor. "Bu yüzden diğer kızını alıyorum."

Nero gülüyor ama bu durumu komik bulan tek kişi o. Odada başka gülen kimse yok.

Rafaele'nin amcası homurdanıyor. "O kızın bir sürtük olduğunu herkes biliyor."

Cleo irkilir ve Rafaele bunu görür. Yüz ifadesi kararır. "Müstakbel eşim hakkında ortalıkta dolaşan dedikoduların farkındayım. İyi ki tamamen asılsızlar. Şu andan itibaren bu dedikodulardan bahseden herkesin dili tutulacak. Yeterince açık olabildim mi amca?"

Cleo'nun gözleri kocaman oldu. Rafaele'nin onu bu şekilde savunmasını beklediğini sanmıyorum.

Rafaele'nin amcasının yüzü asıldı. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Nero sırıttırıyor ve ellerini çırpıyor. "Mesele çözüldü o zaman."

Ayağa kalkıyorum, aklım Ras'ı nasıl bulacağımda.

Cleo bana, "Git Gemma," diyor, eli hâlâ benimkini tutuyor. "Bu iş bitti."

Haklıydı. Başardık. Nasıl oldu bilmiyorum ama başardık. Ve şimdi benim için sevdiğim adamı bulma zamanı.

Kapıya doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha.

"Nereye gidiyorsun lan?" Babam bağırıyor. "Durdurun onu!"

Bizi buraya getiren şoför yolumu kesmeye çalışıyor ama Rafaele'nin adamları hemen onu yakalayıp yoldan çekiyorlar.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Rafaele'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Başını sallayarak sessizce gitmekte özgür olduğumu söylüyor.

Sözde kaba bir adamdan gelen bir nezaket hareketi.

Cleo için içimde bir umut titreşiyor, karanlığı püskürtmek için tek bir kibrit.

Onunla iyi olacak. Olacağını biliyorum.

Papa tekrar bağırmaya başlayınca topuklarımın üzerinde dönüp kaçıyorum.

Restorandan dışarı yuvarlanıyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor.

Karmakarışık bir korku, heyecan ve endişe yumağıyım. Ya Papa peşimden gelmeleri için adamlarını çağırırsa? Aramıza biraz mesafe koymalıyım. Ortadan kaybolmalıyım.

Ayaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, ta ki kaldırımda koşmaya başlayana kadar. Nefesim tamamen tükenene kadar durmuyorum.

Köşedeki bir dükkana girip biraz bozukluk alıyorum ve bir telefon kulübesinden Vale'yi arıyorum. Evden çıkmadan önce annemin mutfakta sakladığı telefon defterinden numarasını almış ve kolumun iç kısmına yazmıştım.

Telefonu çalıyor ve çalıyor. Bilinmeyen bir numara olduğu için mi beni görmezden geliyor?

Paniğim tavan yaptı. Onu aramak planımın sadece bir parçasıydı. Lütfen aç.

Sonunda hattın diğer ucundan bir tık sesi geliyor. "Alo?" "Vale!"

"Gemma?" Sesi şaşırmış gibiydi. "Beni hangi numaradan arıyorsun?"

"Bir telefon kulübesinden. Vale, yardımına ihtiyacım var." "Ne oldu?"

"Ras'la konuşmam lazım. Bana onun numarasını verebilir misin? Bende sadece ABD numarası vardı ve aslında cep telefonumu elimden aldılar, artık bende de yok, Cleo'da da yok. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Bir şey oldu, Vale. Ona anlatmam gereken bir şey."

"Yavaş ol. Neredesin?"

"Chelsea'de. Vale, lütfen, onunla konuşmam gerek. Damiano ile birlikte mi? O-"

"Gem, Ras burada değil. Damiano İtalya'ya dönmesini söylediğinden beri ondan haber almadı."

Kaşlarımı çattım. "Nerede o zaman?" "Hâlâ New York'ta."

Midem bulanıyor. "Ne?"

"Giorgio onu takip ediyordu. Hâlâ aynı telefona sahip ve New York'ta. Senden bir gün sonra geri geldi."

Parmaklarım lastik kordonu sıkıyor. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Dem'e onunla temasa geçmesini söyledim ama aralarındaki küçük anlaşmazlık konusunda inatçı davranıyor. Gem, sen ne yaptın?"

"Nişanı attım." "İptal mi ettin?"

Boğazım düğümlendi. "Evet. Vale, Ras'a aşığım." Bir an için ona hamile olduğumu söylemeyi düşünüyorum ama her şeyi açıklayacak zaman yok ve Ras'ın başkaları duymadan önce bilmesini istiyorum, bu yüzden dilimi tutuyorum. "Bak, aramızda olanları düzeltmek zorundayım. Onu görmeliyim."

Bir hışırtı sesi duydum. "Tamam, bekle. Sana onun ABD numarasını vermeme ister misin?"

"Lütfen."

Numarayı bulması birkaç saniye sürüyor, her biri sonsuzluk gibi geliyor ve ben cebimden bir kalem çıkarıyorum.

"Tamam, işte burada."

Lanet şeyi koluma, Vale'in numarasının altına yazıyorum. "Teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor."

"Bekle, güvende misin? Tek başına mısın?"

"Seni arayacağım."

Telefonu kapattım, diğer numarayı çevirirken ellerim titriyordu.

Çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

On kere aradım.

Açmıyor.

"Lanet olsun!"

New York'ta. Nerede olabilir ki? Nerede olduğunu kim bilebilir ki?

Gözlerim
açılıyor.

Orrin.

BÖLÜM 36

RAS

Tak, tak.

Başım dikleşti. Evdeyim, iki kişilik köhne kanepede oturuyorum, televizyonda bir basketbol maçı var.

Geç olmuştu.

Orrin habersiz gelmeyeceğini iyi bilir, bu yüzden o olamaz ve burada olduğumu başka kimsenin bilmemesi gerekiyor. Garzolo'nun adamları beni buldu mu?

Hay sikeyim.

Beni bilinmeyen bir numaradan arayan o muydu? Yerimi tespit edebilmek için beni yemlemeye çalışan biri olduğunu hissettim, bu yüzden aramaların çalmasına izin verdim.

Silahıma uzanıyorum, tamamen dolu olup olmadığını kontrol ediyorum ve kapağa doğru ilerliyorum.

Bu benim son direnişim olabilir.

Kilidi çevirirken kulaklarımda kan uğulduyor.

Eğer burada ölürsem, en azından pişmanlık duymayacağım. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. İstedüğimin peşinden gittim.

Yine de onu elde edememiş olmam çok kötü. Kapıyı

kırıp açtım.

Bu da ne... "Gemma?"

Üzerinde erkek ceketine benzeyen bir şeyle, yanakları soğuktan hafifçe pembeleşmiş ve kollarını etrafına sarmış bir şekilde orada duruyordu.

Silahımı indirdim ve kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var?"

O neden burada? Beni bu şekilde araması için kötü bir şey olmuş olmalı.

Yutkundu. "Um... Ben... seninle konuşmam gerekiyordu."

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, her yeni detayı açlıkla hafızama kaydediyorum.

Bir haftadan fazla bir süredir onu uzaktan kısa bakışlarla beslenerek hayatta kalmıştım.

Ve şimdi burada, tam karşımda. Çok canlı ve gerçek.

Ama gördüğüm bazı şeyler hoşuma gitmiyor. Gözlerinin altındaki koyu torbalar. Soluk bir cilt. Biraz kilo mu vermiş?

Ona ne yapıyorlardı?

Silahı belime sokup kapı aralığından eğilerek koridorda her iki yöne de bakıyorum. "Korumalarınız nerede?"

"Burada değiller."

Hayal kırıklığı içimde yükseliyor. Burada yalnız mı? Korumasız mı?
"Neredeyse gece yarısı oldu. Onları bir yerde mi kaybettin?"

Ellerine bakıyor. "Ben... Artık korumalarım yok."

Şimdi gerçekten çok sinirlendim. "Ne oldu? Rafaele neden tek başına
d o l a ş m a n a izin versin ki?"

Dişleri alt dudağına gömülüyor ve bakışlarını yavaşça bana doğru kaldırıyor.

Anlamalı geliyor. Sanki söyleyeceği şey beni dizlerimin üzerine
çökertecekmiş gibi.

"Çünkü artık nişanlı değiliz."

Kendimi ayakta tutmayı başarıyorum ama vınlama sesi geri geliyor. Elimi
boynumun kenarına doluyorum, nabzım davul gibi çarpıyor. "Tekrar
söyle. Sanırım seni yanlış duydum."

"İptal ettim. Onun yerine Cleo'yla evleniyor."

Her zaman çabuk kavrayan biri olmuşumdur ama onun kk pembe ağızından çıkan kelimelere bir anlam veremiyorum.

şaşkın ifadem karşısında i geçirdi. "İçeri gelebilir miyim? Uzun bir gece oldu."

Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

Onu bu boktan ayakkabı kutusu dairenin içinde görmek şaşkınlığımı daha da artırıyor. Onu burada hiç hayal etmemiştim.

Her şeyi içine çekerek bir daire çiziyor. "ok rahat." Kapıyı kapattım. Kilitledim. Ona doğru bir adım attım. Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta olmamız için gereken tek şey bu. "Beni nasıl buldun?"

"Orrin'le tanıştığımız kafeye geri döndüm. Oradaydı." Kendine baktı. "Bana bu ceketi verdi ve beni buraya getirdi."

"Sen anlatmak Ben o getirdi sen Burada ama yapmadı düşünmek sana eşlik etmemi ister misin?" Nasıl olur da onun tek başına çıkmasına izin verirdi?

"Ras, üç kat merdiven var," diyor yumuşak bir kahkaha atarak.

"Burası tehlikeli bir yer," diye homurdanıyorum.

"O gelmeye çalıştı ama ben bunu tek başıma yapmakta ısrar ettim."

"şunu açıklığa kavuşturalım," diye başlıyorum, saçmalamak üzere olduğundan eminim. "Nişanı sen bozdun."

"Evet."

"Nasıl?"

Yanakları kızardı. Kahretsin, çok güzel. Bunun bir serap olmadığına hâlâ ikna olmuş değilim.

"Rafaele'ye artık bakire olmadığımı söyledim." Aman Tanrım. Bu gerçek olamaz.

"Bunun beni diskalifiye edeceğini biliyordum." "O da sana inandı mı?"

Yine kızardı. "Sanırım oldukça ikna ediciydim. Her halükarda kanıt dokuz ay içinde burada olacak."

Dokuz ay mı? Birden nefes alamaz oldum. "Ne?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Ben hamileyim. Daha dün öğrendim."

Zihnim bir an boşluğa düşüyor, haberi anlamaya çalışıyorum.

"Öğrendiğim anda seni bulmam gerektiğini biliyordum," diyor sakince, sanki sözlerinin üzerimdeki etkisinden haberi yokmuş gibi.

"Seni terk etmek bir hataydı. Hayatımın en kötü hatasıydı. Benim için her şeyini kaybedeceğin düşüncesine dayanamadım ama şimdi görüyorum ki bu kararı kendin vermen için sana güvenmeliymişim. Korkmuştum, Ras. Bir gün uyanıp buna değmediğimi anlayacağından çok korktum. Bana yeterli olduğumu söyledin ama ben sana inanmadım." Espresso rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Cleo, ailemin beni nasıl mahvettiğini fark etmemi sağladı. Sevgi ve şefkatle ilgili tüm inançlarım alt üst olmuş durumda ve unuttuğum tüm bu anılar geri geldiğinde - ne dediğimi bilmiyorum." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve iç çekiyor, görünüşe göre kendine kızgın.

Ona sessizce bakıyorum.

Yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Özür dilerim, Ras. Sana söylediklerim için çok üzgünüm. Seni nasıl incittiğim için. Söz veriyorum, eğer beni geri alırsan, seni bir daha asla böyle incitmeyeceğim. Kendim üzerinde çalışacağım. Geçmişimin geleceğimi belirlemesine izin vermeyeceğim." Yanağı pembeleşti. "Yemin ederim, çok daha iyi bir konuşma hazırlamıştım ama buraya gelir gelmez hepsini unuttum."

Ellerimi kollarının üzerine koydum. Göğsümün içinde garip bir şeyler oluyor.

"Hamile olduğunu mu söyledin?"

Yanaklarındaki pembelik derinleşiyor. "Evet. Muhtemelen ertesi gün hapını kustum. Bunun hiç beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum. Bu konuda heyecanlanmanı beklemiyorum-"

İşaret parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Çok heyecanlandım."

Gözleri rahatlayarak yumuşuyor ve dudakları parmağıma doğru dönüyor.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Nişanı bozdu. Çocuğumuza hamile.

Buraya gelmek için bir sürü çemberden atlamış olmalı. Ve yine de yaptı.

Beni seçti.

Onu kollarımın arasına alıyorum. Burnumu saçlarına bastırıyorum. Kokusu şimdiye kadar kokladığım en tatlı şeydi ve şimdi sonsuza kadar etrafımda olacak. "Cazzo. Buna inanamıyorum. Seni tekrar kollarıma almayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Seni düşünmediğim bir saat bile geçmedi. Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Bana kızgın değil misin?" diye soruyor, sesi göğsümde boğuklaşıyor.

Öyle olmalıyım. İçimde küçük bir parça onu bu şekilde çekip gittiği için cezalandırmak istiyor ama ben bunu bir kenara itip daha önemli olana odaklanıyorum.

Baba olacağım.

Bu bugün aklıma gelmesini beklediğim bir düşünce değildi ama çok heyecanlıyım. Her zaman çocuk sahibi olmak istemişimdir ve Gemma'yla birlikte çocuk sahibi olmak bir hediye. Bir ayrıcalık.

O benim. Tamamen benim.

Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. "Seni affediyorum." Vücudu rahatlayarak sarkıyor.

Düşüncelerim hala her şeyi anlamlandırmak için yarışıyor ve ona bakmak için geri çekiliyorum. "O telefon görüşmeleri-"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Eğer telefonu açsaydın, akşamım çok daha kolay olurdu."

"Gemma." Bana ulaşmaya çalıştığını ve ulaşamadığını düşününce sesim çatlıyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır, Gemma değil. Bana her zaman söylediğin o diğer şeyi söyle."

Yanağını okşuyorum. "Şeftali."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. Çenesinde hafif bir sallantı var. "Evet, o. Bana böyle seslenmene bayılıyorum."

Ellerimi çirkin ceketinin altından geçirip belinin çukurunu ve kalçalarının genişliğini hissediyorum. Avuçlarımin altına mükemmel bir şekilde oturuyorlar. "Artık benimsin. Umarım seni bir daha asla bırakmayacağımı biliyorsundur."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve başını geriye doğru eğiyor, gözleri parlıyor. "Biliyorum."

Onu öpmek için eğildim ama o geri çekildi. "Bekle. Söylemem gereken başka bir şey var."

Kalçalarım ona doğru bastırıyor. "Acele et."

"Seni seviyorum," diyor tek nefeste.

Kıvılcımlar tenimde dolaşüyor. "Bekle, yavaşla."

Boğazından ıslak bir kahkaha yükseliyor. "Tanrım, çok kafa karıştırıcısın. Seni çoooooooook seviyorum. Seni."

"Tekrar söyle."

"Seviyorum-"

Dudaklarımı onun açık ağızına kilitliyorum. Dilim dişlerinin arasından geçiyor, tadıyor, yalıyor, her santimini sahipleniyor. Bana karşı eriyor, öpücüğüme aynı güçle karşılık veriyor.

Burun deliklerime bir miktar sigara dumanı ulaşıyor. Şu lanet ceket. Ceketini omuzlarından yere itiyorum ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmeden önce bir kenara atıyorum.

İşte buradasın. Tatlı kokusu en güçlü orada.

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum tenine karşı, onu tekrar kollarıma almanın verdiği hazdan gözlerim kapanıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Neden New York'a döndün?" diye soruyor, sesi nefes nefese çıkıyor.

"Sence neden?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. "Seni bırakamazdım. Sen o uçağa biner binmez benim de geri dönmem gerektiğini anladım. Bir planım yoktu. Sadece seninle aynı şehirde olmak zorundaydım."

"Bu kadar yakın olduğunu bilseydim, belki daha erken gelirdim."

"Ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsin. Seni Pilates'e giderken gördüm. Elimden geldiğince seni takip etmeye çalıştım."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Gerçekten mi?"

"Ben bir mazoşistim. Seni görmek ve sana dokunamamak işkenceydi."

Akmayan yaşlar gözlerini ıslattı. "Ras..."

"Biliyorum. Ama artık bitti. Ait olduğun yere, kollarıma geri döndün."

O standlar üzerinde onu ayak parmakları ve Öpücükler
Ben Tekrar, umut verici Bana her şeyi.

Karyola bize orta parmağını göstermeye karar verip keskin bir çatırtıyla altımızdan kırılana kadar yatakta birbirimize dolanarak saatler geçirdik.

Gemma ve ben yataktan kayıyoruz, sikim dakikalar önce onun içinde kılıflandığı için hala ıslak. Gülüyor, saçları parke zemine dökülüyor. "Kahretsin, çok yaklaştım."

Yüzümde geniş bir sırıtma var. Geçen hafta mutsuzluktan başka bir şey yaşamadıktan sonra bu kadar mutlu olmak çok garip. Onu kendime çekiyorum, bacaklarını omuzlarıma atıyorum ve dudaklarımı amına bastırıyorum. "Bir işi yarım bırakmayı sevmiyorum."

Ben onu parçalayana kadar klitorisini yalayıp kızdırırken ve emerken inliyor.

Serbest kalırken parmakları saçlarımı sıkıyor. "Sen bir hayvansın," diyor, efordan nefes nefese kalmış bir halde. "Bacaklarımı hissedemiyorum."

Vücudunda geziniyorum ve ona derin bir öpücük veriyorum. "Senin için açlıktan ölüyorum."

Bizi çevirip onu kolumun altına aldığımda gülüyor. "Bunu görebiliyorum," diyor göğsüme sokularak. "Ben de seni özledim."

Gemma tuvalete gitmesi gerektiğinde ısrar edene kadar bir süre böyle yatıyoruz. Kalkmasına yardım ediyorum ve yatağa bakıyorum. Üzücü bir manzara. En azından düzeltmeye çalışmalıyım. Önce şilteyi kaldırıyorum, sonra da çerçeveyi ayarlamak için elimden geleni yapıyorum. Sadece gecenin geri kalanında bize yetmesi gerekiyor. Yarın buradan gidiyoruz. Çocuğumun gelecekteki annesinin bu bok çukurunda uyumasına izin vermeyeceğim.

Ama nereye gideceğiz?

İçimden bir ses Gemma'nın New York'ta kalma fikrine pek sıcak bakmayacağını söylüyor. Orası kötü anılarla dolu bir yer.

Onu yanımda İtalya'ya götürmek istiyorum.

Gün batımında ailemin arka bahçesindeki limon ağacının altında onunla evlenmek ve sonra onu Dem don olduğunda Casale'de satın aldığım eve götürmek istiyorum. Restore edilmesi gereken eski bir bina ama onu bir eve dönüştüreceğiz. Ona bir sanat atölyesi yapacağım.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kahretsin, kendimi aşıyorum.

Gemma beni Girit'te bıraktığında o kadar kızgındım ki bunu neden yaptığını bile anlayamamıştım. Ama New York'a uçuş bana sakinleşmek ve olayları düşünmek için çok zaman verdi.

Onun için her şeyi feda etmemi istemediği için ayrıldığını söylüyor ama fedakârlık yapan tek kişi ben değildim.

Kız kardeşlerini seviyor. Peki ben ne yaptım? Benim için onları terk etmesini istedim. Yıllarca saklanmanın anlamı buydu. Onları hayatına geri getirmenin bir yolunu bulmaya bile çalışmadım. Kendimi Girit'te onunla birlikte olmaya o kadar kaptırmıştım ki.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Gemma sevdiği insanların hayatında olmasını hak ediyor. Ve bunu gerçekleştirmek benim işim.

Vale ile başlayacağım. Ayrı olmaları için hiçbir sebep yok, özellikle de Gemma ve ailesinin geri kalanı arasında şu anda yaşanan gerginlik göz önüne alındığında. Gemma'nın Vale'nin desteğine ihtiyacı var, özellikle de hamile olduğu için.

Ve benim de Dem'e ihtiyacım var.

Pek çok zor durumda yanımda oldu ve beni herkesten daha iyi tanıyor. Arkadaşım olarak o olmadan baba olma düşüncesi? Çok acıtıyor.

Ona Gemma'yı terk etmeyeceğimi söylediğimde duygularım tavan yapmıştı ve yapmam gerekeni yaptığımı bilsem de o zamandan beri barışmak için hiç çaba sarf etmedim.

Korkak olmayı bırakıp yapmamız gereken konuşmayı yapmamın zamanı geldi.

Bir nefes veriyorum ve başımı arkaya eğip sudan hasar görmüş tavana bakıyorum.

Bunu düzeltmek zorundayım.

Arkadaşımı aramalıyım.

37. BÖLÜM

RAS

"Sen Damiano ile konuşurken benim aşağıda beklememi istemediğine emin misin?" Gemma soruyor. İkimiz de kırık yatağın üzerinde oturuyoruz. Elinde bir fincan çay tutuyor, dışarı çıktığımızda giydiğim ceketim hâlâ üzerinde. Uyandığında çaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek Orrin'in ceketine uzandı ama ben ceketini **e l i n d e n** çekip aldım ve kendi ceketimi verdim. Şu andan itibaren giydiği tek erkek kıyafeti benimkiler.

Onun bu kıyafetler içindeki görüntüsü o kadar hoşuma gitti ki dışarı çıktığımızda soğuğu hissetmedim bile. Dün gece bana geldiğinden beri göğsümün içinde beni sıcak tutan bir şenlik ateşi var.

Ona gülümsedim. "Hayır, Peaches. Seni burada istiyorum."

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

O benden daha iyimser. Damiano çevresine kimi alacağı konusunda her zaman dikkatli olmuştur ve kolay kolay güvenmez. Bana güvenmesi için neredeyse birlikte büyümemiz gerekti. İbiza'ya taşındığında beni yanına alarak kışımı kurtardığını o da benim kadar iyi biliyor. Yıllar boyunca bana çok şey verdi.

Arkadaşlık. Saygı. İhtiyacım olandan daha fazla para kazanma fırsatı.

Ve tüm bunlardan sonra, doğrudan bir emri reddettim.

Bazı açılardan Camorra ordu gibidir. Amirinizin emrine itaatsizlik kariyerinizin sonu demektir. Otomatik olarak terhis edilirsiniz ve bu sorunlarınızın sadece başlangıcıdır.

Çoğu durumda,ölürsünüz.

Ama Dem beni öldürmeye çalışmadı. Ne yaptığımı kimseye söylemedi bile, en azından Gemma ve benim söyleyebildiğimiz kadarıyla.

Belki hâlâ umut vardır. Uzun dostluğumuz, hayatımız boyunca oynadığımız oyunun kurallarından daha önemli olabilir mi?

Gemma'ya bir öpücük veriyorum ve telefonumu alıyorum.

Bunu öğrenmenin, durumla yüzleşmekten başka yolu yok.

Son birkaç gündür onlarca kez baktığım numarayı açıyorum, ama bu kez sadece bakmak yerine aramaya basıyorum.

Telefon çaldı.

Belki de söyleyeceklerimin provasını yapmalıydım ama prova yapmış gibi görünmek istemiyorum. Kahretsin, Dem'le konuşurken hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum.

Riskler yüksek. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamasını sağlamalıyım.

Hat bağlanıyor. "Ras."

Çok mu abartıyorum bilmiyorum ama sanırım sesinde bir rahatlama belirtisi var.

"Evet, benim."

Boğazını temizliyor. "Sanırım Gemma seninle birlikte? Dün gece Vale'i arayıp seni sordu."

Ona doğru bir bakış attım. "O burada."

"Güzel. Vale bunu duyunca rahatlayacak. Rafaele ile nişanın iptal olduğunu duydum."

"Evet, öyle. Gemma yerine Cleo'yla evleniyor."

Alaycı bir kahkaha. "İnanılır gibi değil."

Elimi dudaklarıma götürüp bir nefes veriyorum. "Bak, konuşacak çok şeyimiz var."

Gemma güven verici bir elini sırtımda gezdiriyor.

"Evet, öyle de denebilir." Dem'in ses tonuna bir soğukluk yerleşiyor.

"Sana kesin bir emir verdim, sen de buna itaat etmedin ve sonra ortadan kayboldun."

Karımın kız kardeşiyle birlikte yeryüzünden silindi. Sakinleşmek için zamanım olduğu için şanslısın. Aklından ne geçiyordu Ras?"

"Dem, yapmam gerekeni yaptım. Onu burada bıraksaydım, kendimle yaşayamazdım. I..." Uzun bir nefes verdim. "Onu seviyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum."

Sessizlik.

"Eğer Vale olsaydı ve sen ona aşık olsaydın ve o başka bir adamla, sevmediğı biriyle nişanlı olsaydı, sen de aynı şeyi yapardın," diye ekliyorum. "Yapacağını çok iyi biliyorsun."

Dem huffs. "Vale'ye olan hislerimin kararlarımı etkilediğini düşündüğünde bana ne kadar bok attığını hatırlıyor musun? Şimdi şu haline bak."

"Biliyorum. O zaman anlamamıştım. Şimdi anlıyorum."

"Kayıtsız şartsız güvendiğim tek kişi sensin," diyor Dem.

Bunu gizlemeye çalışıyor ama ses tonundaki incinmişliği duyuyorum. Başımı kaldırıp tavana bakıyorum. "Keşke senin emirlerine karşı gelmemle sonuçlanmasaydı ama durum çok karışık ve alternatifleri düşünecek vaktim yoktu."

"Tabii ki düşünmedin," diye tersliyor. "Çok inatçısın. Ve nasıl yardım isteyeceğini bilmiyorsun. Bu hep senin sorunun oldu, çocukken bile. Eğer bana gelip Gemma'yla aranızda neler olduğunu anlatsaydın, bir iki gün içinde bir plan yapabilirdik."

Başımı sallıyorum. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Onunla ilişkiye girdiğimi fark ettiğinde çok kızmıştın. Bana daha iyi bilmem gerektiğini söyledin."

Bir duraksama oldu. "Sana karşı biraz sinirli olabilirim."

"Geri dönmem için ısrar edip durdun. O bu durumdayken onu bırakamazdım."

"Peki ya sen gittikten sonra? Neden beni aramadın?"

"Çünkü kafam için birini gönderip göndermediğinizden emin değildim. Beni bulup öldürmeni kolaylaştırmak istemedim."

"Ciddi misin?" Sesi öfkeli geliyor. "Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşündün? Tanrı aşkına. Sen benim en yakın arkadaşımsın, Vale'in kafamı uçuracağından bahsetmiyorum bile."

İçimde bir rahatlama hissettim. Şükürler olsun. Bir yerlere varıyoruz. "Yaptığım şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Biz her zaman bir takım olduk. Her zaman uyum içinde çalıştık. İlk kez bunu yapmadık. Daha önce hiç geçmediğim bir çizgiyi geçtim ve diğer tarafında ne olacağını bilmiyordum."

Uzun bir duraklama oldu. "Cazzo. Pekala, aradığında tartışmaya pek yer bırakmadığımı kabul ediyorum. Gemma'ya bu kadar aşık olduğunu fark etmemiştim. Onunla sadece eğlendiğini, her zamanki gibi ortalığı karıştırdığını sanıyordum."

"Anladım." Onunla tanışmadan önce de hep böyle yapardım.

"Sara'dan sonra birlikte olduğun her kadın bir kaçamaktan başka bir şey değildi."

"Gemma bir kaçamak değil."

"Don'un yerine onu seçtikten sonra o kadarını anladım."

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Kolay bir seçim değildi. Ayrıldığımdan beri düşünmek için zamanım oldu ve..." Düşüncelerimi mantıklı kelimelere dökmeye çalışıyorum. Sara'dan sonra kimseyle ciddi bir ilişki kurmamamın nedeni aşka inanmayı bırakmamdı. Bunun benim için bir şey olduğunu düşünmüyordum. Kalbim söküldükten sonra kendimi ortaya koyamadım. Tekrar savunmasız olamazdım. Ama Gemma'ya karşı koyamadım. Tüm olası sonuçları biliyordum, ama onunla, yine de denemek istedim.

İç çekiyorum. "On yıldır birlikte çalışıyoruz, Dem. Çok uzun bir süre. Ve istediğin şeyleri elde etmene yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Senin için çalışmak, imparatorluğunu kurmana yardım etmek ve Sal'i devirmek bana bir amaç verdi. Ama gerçek şu ki, hayattan ne istediğimi hiç düşünmedim. Otomatik pilottaydım. Ve ben

Gemma ile tanıştım..." Ona bakıyorum. Gözleri kocaman açılmış, her kelimemi dinliyor. "O, uzun zamandır gerçekten istediğim ilk şey. Ve bunu fark ettiğimde, ona sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Bu seni ilk kez hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelse bile. Üzgünüm ama bunu yapmak zorundaydım."

Kollarını bana doluyor ve omzuma bir öpücük konduruyor.

Damiano boğazını temizliyor. "Bak, bunun benimle onun arasında bir seçim olmasını asla istemedim. Bu şekilde olmak zorunda değil. I..." Bir nefes üflüyor. "Belki de buraya dönmen için seni bu kadar zorlamam adil değildi."

Göğsümün içindeki bir düğüm gevşiyor.

Kırık yatak başlığına yaslanıyorum. "Seni daha önce aramalıydım. Sanırım şu ana kadar ne diyeceğimi bilemedim. Gemma beni terk ettiğinde de doğru düzgün düşünemiyordum."

"Ona göz kulak olmak için New York'a geri mi döndün?"

"Evet. Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim ama sanırım bir yanımda hâlâ bir mucize olmasını umuyordu."

"Öyle görünüyor. Vale kendisi için doğru olanı yaptığı için Gemma'yla gurur duyuyor."

"Ben de öyle. O bir savaşçı." Gemma'yla göz göze geldim ve o da bana gülümsedi. "Bilmen gereken bir şey daha var."

"Neymiş o?" Dem soruyor.

Başımı Gemma'nın dizine yaslayarak uzanıyorum ve telefonu hoparlöre veriyorum.

"Gemma hamile."

Uzun bir duraklama oldu. "Bekle biraz." Kendi hoparlörünü açtığından emin olduğum bir süre geçiyor. "Tekrar söyleyebilir misin?"

"Gemma hamile," diye tekrarlıyorum.

Hattın diğerk ucundan yüksek sesli bir ıglık geliyor.

"Aman Tanrım!" Şimdi de Vale telefonda. "Sen nedin?!"

Gemma ve ben birbirimize sırtıyoruz. "Doğru duydun," diyor Gemma. "Dün öğrendim."

Vale bağtırmaya ve tebriklerini sunmaya başlıyor ve ben sadece Gemma'nın heyecanla kız kardeşıyle konuşmasını izliyorum.

Göğsüm kabarıyor. Onun gözlerindeki mutluluğu görmek her şey demek.

Kolumun yataktan düşmesine izin veriyorum ve avucumu onun narin ayak bileğine doluyorum. Keşke çocuğumuzu taşıdığını fark ettiğinde yanında olsaydım. Neşeyle dolu olması gereken bir anda çok korkmuş olmalı.

Bir daha asla böyle bir durumda olmayacak.

Ve bir dahaki sefere hamile olduğunu öğrendiğinde - bir tanede durmamızın imkanı yok - hemen yanında olacağım.

Dem'in sesi tekrar hatta geliyor. "New York'ta uzun süre kalamazsın. Garzolo'nun peşine düşmesi riskini almak istemeyiz. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmalısın."

"Onunla ve anlaşmanızla ilgili ne yapacaksınız?" Dem'e sordum.

"Bu iş bitti. Gemma'ya yaptıklarından sonra onunla çalışmamızın hiçbir yolu yok. Vale onun bizim için ölü sayılacağını söyledi."

Aynen öyle. Burada işler sakinleştğinde onu kendi ellerimle yerin dibine sokmaya hâlâ çok niyetliyim.

Dem devam ediyor: "Ama Cleo artık Rafaele'yle evlendiğine göre, onunla ilişkimizi sürdürmek istiyoruz. Belki de anlaşmayı doğrudan onunla yeniden müzakere eder ve Garzolo'yu devre dışı bırakırız. Rafaele, Garzolo'nun bu işten tek kuruş almayacağını garanti ederse, ileriye dönük bir yol olabilir. Bu işin içinden çıkmak zor o l a c a k ." Derin bir nefes verdi. "Patron yardımcımın olabilecek en kötü zamanda istifa etmesi çok kötü."

Dudaklarım seğıirdi. "Ne yani, o piçi geri isteyeceğini mi söylüyorsun?"

"Birkaç gün önce yerine birini bulmak için açık bir seçme yaptım. Kimse gelmedi."

Homurdanıyorum. "Açık oyuncu seçimi... Sadece beni özlediğini söyle, *Stronzo*." "Yine bana bok mu atacaksın?"

Doğrulup dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bunu düzelteceğim, Dem. Beni kadınımdan uzak tutmaya çalışmadığın sürece her şeyi yoluna koyacağım."

"Senin kadının... Vale, Gemma'ya 'onun kadını' diyor." Diğer hattan uzaktan bir kahkaha geliyor ve Vale tam olarak anlayamadığım bir şey soruyor. "Düğünün ne zaman olduğunu soruyor," diyor Dem.

Gemma kıpkırmızı oluyor. Sırıtıyorum. Bana kalsa yarın olurdu ama içimden bir ses Gemma'nın düğün muhabbetine bir süre ara vermesi gerektiğini söylüyor.

Ayrıca, mümkün olan en iyi hamileliği geçirmesini istiyorum ve ona ne kadar özel olduğunu göstermek için zaman istiyorum. Ailesi ona bir numara yaptı. Kendini yetersiz hissetmesine neden olmalarının ne kadar yanlış olduğunu ona göstermek için yıllarımı harcamam gerekiyorsa, bunu yapacağım.

"Emin değilim ama ilk öğrenen sen olacaksın," diyorum

Dem'e. "Yarın seni oradan çıkarması için bir uçak göndereceğim." "İyi bir plana benziyor. Teşekkürler, Dem."

"Senin adına sevindim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Biliyorum." Telefonu kapattım.

Gemma kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Demek işini geri aldın?"

Ona sıırıtıyorum. "Bir kez daha kazançlı bir şekilde çalışıyorum. Dem bizi İtalya'ya geri istiyor. Bu konuda ne hissediyorsun?"

O da gülümsüyor. "Sen oraya aitsin. Ve ben de sen neredeysen oraya aidim."

Yanağını okşuyorum. Bu kadını çok seviyorum. "Çok doğru, Peaches."

Dokunuşuma doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Heyecanlı mısın?" Fısıldıyorum.

"Kelimelerin tarif edemeyeceği kadar."

O öğleden sonra, birkaç eşyamızı toplayıp Orrin'in ödünç vermesine izin verdiği arabaya atlıyoruz ve bir otele gidiyoruz. Yolda Dem, uçağın yarın sabah bizi alacağını teyit etmek için mesaj attı.

Yakında İtalya'ya doğru yola çıkacağız ve ben sabırsızlanıyorum.

Gemma çayından bir yudum alarak, "Biliyor musun, stüdyoda bir gece daha kalmayı hiç sorun etmezdim," diyor. Çay içmeye bayılıyor gibi görünüyor. Acaba hamilelik hormonlarından mı ve başka neleri arzulamasına neden olacaklar? Umarım sefil bir Amerikan yemeği değildir, gerçi mecbur kalırsam her hafta buraya bir uçak gönderip neye ihtiyacı varsa aldırırım.

"Orası berbat bir yerdi, Peaches. Ve orada uzun, iç karartıcı günler geçirdim. Seni kral dairesine yerleştirmeyi ve altımda bin iplik numaralı çarşafarla yatmanı tercih ederim." Bu kızı her şekilde şımartmak istiyorum. Henüz bunun farkında olduğunu sanmıyorum. "Sonrasında kahvaltı için güzel bir yere gidelim."

Yemeği hatırlayana kadar yaklaşık iki saat boyunca başkanlık süitini kullanıyoruz ama Gemma onu üç kez boşalttıktan sonra gecikmeye aldırıyor gibi görünüyor. Dışarı çıktığımızda yanakları pembeleşmiş ve dudakları biraz şişmişti.

Nefes nefese kaldı. "Dışarısı sıcak!"

Sıcak biraz abartılı ama en azından hava vücuduma çarpar çarpmaz ceketimin fermuarını çekmek için acele etmiyorum. Yukarı bakıyorum. Buraya geldiğimden beri ilk defa gökyüzünde hiç bulut yok.

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Çok mutlu görünüyor. Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum.

Fark etti. "Bu ne için?"

"Telefonum için yeni bir arka plan resmine ihtiyacım var."

Gemma sırtıyor. "Tanrım, tam bir ahmaksın. Kimsin sen ve huysuz Camorrista'ya ne oldu?"

"Huysuz mu?" Homurdanıyorum. "Sana karşı asla kaba olmadım," diyorum kıcına sert bir şaplak atarken.

Ciyaklıyor. "Unutkan da." Elini benimkinin içine kaydırıyor ve sıkıyor.

Saçlarını yüzünden çekiyorum, göğsüm o kadar güçlü bir sevgiyle kabarıyor ki bu kadın için her şeyi yapacağımı biliyorum. "Geçmişte bırakalım," diyorum ona. "İleriye bakmamız gereken koca bir geleceğimiz var."

Bu fikri en az benim kadar sevmiş gibi bana gülümsüyor.

EPILOG

GEMMA

UYUYAMIYORUM.

Ras yanımda sızmışken yatak çok sıcak ve rahat, ama son bir saattir dönüp duruyorum ve bir türlü uyuyamıyorum.

Belki de bunu kabullenip yeni günü kucaklamanın zamanı gelmiştir.

Ras derin bir uykucu olmasına rağmen çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek yorganın altından çıkıyorum. Bazen rüya görürken beni göğsüne çeker, radyatör göğsüne o kadar sıkı sarılır ki aşırı ısınmaya başlarım ve uyanması için onu gıdıklamak zorunda kalırım.

Ona bakıyorum, rahatlamış yüz hatlarına ve uzun saçlarının çarşafın üzerine dökülüşüne hayranlıkla bakıyorum.

Sevgilim çok güzel bir adam.

Evet, ona kafamda sevgilim diyorum çünkü erkek arkadaş yetersiz geliyor ve partner çok belirsiz görünüyor. Kendisine bir an önce "koca" denmesini istediğine dair birçok ipucu verdi ve bunu her yaptığında göğsümde bir havai fişek patlıyor.

Ben de isterim. Hem de çok.

Ama sanırım bebeğimiz doğana kadar beklesek daha iyi olacak. Bir çocuk için plan yapmak, bir düğün için plan yapmaktan çok daha zormuş.

İpek bomozumu askıdan alıp içine giriyorum ve yatak odasının kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum.

Çocuk odası üzerinde çalışılıyor. Mutfığa giderken içeriye bir göz atıyorum. Geçen hafta duvar kağıdını astık. Ras ve ben cinsiyetin sürpriz olmasını istediğimiz için hayvanlı bir desen seçtik. Köşede, içinde beşik olan bir kutu var. Ras, teslimatta montaj dahil olsa bile, beşiği kendisinin monte etmek istediğinde ısrar etti. Bir şeylerle uğraşmayı seviyor gibi görünüyor.

Harika bir baba olacak.

Çocuk odasından çıkıp oturma odasına doğru ilerliyorum. "*Günaydın! Günaydın!*"

Churro odanın köşesindeki kafesinde çoktan uyandı. Ona birkaç yeni kelime öğretmek için biraz zaman harcadım ama eski favorilerine dönmesi uzun sürmedi. Yaklaştığımda ciyak ciyak bağılıyor, "*Güzel kız! Güzel kız!*"

"Sağ ol dostum," diyorum yanından geçip kendime çay yapmak için mutfığa giderken.

Çaydanlık kaynarken, adanın yanındaki bar taburelerinden birine oturuyorum. Bakışlarım bana gönderilmiş büyük kahverengi bir zarfa takılıyor.

Hah. Bu sabah gelmiş olmalı.

Dikkatlice açıyorum, içinde ne olduğundan emin değilim. Cleo'nun düğün fotoğrafları.

Onları görünce göğsümde garip bir his oluşuyor.

Doğal olarak Ras ve ben davet edilmemiştik. Kız kardeşim evleneceğim adama doğru koridorda yürürken biz de buradaydık.

Beş altı fotoğrafa göz gezdirdim. Cleo biraz sert olmasa da güzel görünüyor. Fotoğrafların çoğunda smokini içinde ciddi ve yakışıklı olan Rafaele'den en azından birkaç santim uzak duruyor. Cleo'nun taktığı mücevherlere bakılırsa kraliyet ailesinden bir çift olabilirler. En azından bundan mutlu olmuş olmalı.

Son fotoğraf farklı. Fotoğrafçı tarafından çiftin haberi yokken çekilmiş samimi bir kare ve bu ikili arasındaki gerilimi neredeyse hissedebiliyorsunuz. Cleo burnunu yukarı kaldırmış, Rafaele'ye bakıyor, Rafaele ise gözleri kapalı ve dudakları hafifçe bükülmüş bir şekilde ona bakıyor. Sanki gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi onun elini tutuyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Cleo'yu aramalı ve nasıl olduklarını öğrenmeliyim.

Su ısıtıcısı ses çıkarmaya başlıyor, ben de fotoğrafları bırakıp kendime bir fincan çay yapıyorum.

Ras ve ben burada beklediğimden daha çabuk bir rutine girdik. Casale di Principe Casalesi'nin üssü olduğu için Ras işlerinin çoğunu çok fazla gece seyahatine çıkmadan yapabiliyor. Oradaki işleri kontrol etmek için birkaç kez İbiza'ya gittik ama bu gezilerden her zaman keyif alıyorum, özellikle de Damiano ve Vale bize katıldığında.

Bugün öğle yemeğine geliyorlar.

Ras bebek konusunda ne kadar heyecanlıysa, kız kardeşim de o kadar heyecanlı olabilir. Daha önce aramızda hissettiğim uçurum ortadan kalktı.

O bir kez daha benim sırdaşım. Garzolos'un geri kalanından uzakta olabilirim ama o ve Ras arasında çok fazla desteğim var.

Ras ve ben birkaç kez Napoli'ye ya da burada söylendiği gibi Napoli'ye gittik. Şehir güneş ışığı ve ham, dizginlenemez bir enerjiyle dolu. Halkın bir futbolcuya tanrıları gibi tapıldığını hiç bilmiyordum. Diego "Dios" Maradona'nın resimleri duvarlara grafitiyle yazılmış, İspanyol Mahallesi'nin dar sokakları arasında pankartlara asılmış ve görünüşe göre her Napolili'nin tişörtünde yer alıyor. Onun adına yapılmış birkaç sunak bile gördüm.

Ve yemekler, Tanrım, *yemekler*. New York'ta büyürken şımarık olduğumu düşünürdüm ama Napoli'deki yemekler birkaç kez gözlerimi yaşarttı. Belki de hamilelik hormonlarından ve kimsenin eleştirisi olmadan istediğimi yiyebildiğim gerçeğinden. Benim favorim Fiocchi di Neve adı verilen ricotta kremasıyla doldurulmuş şeker tozu kaplı bir hamur işi. Sadece bir tane yemenin imkansız olduğuna ikna oldum.

Hatırladıkça midem gurulduyor. Belki de bu hafta Ras'ın beni tekrar oraya götürmesi gerekecek.

Tanıdık ayak sesleri odaya giriyor. "Günaydın, Şeftali," diyor Ras, sesi hâlâ uykunun etkisiyle kısık. Beni arkamdan kucaklıyor ve boynumun yan tarafına bir öpücük konduruyor, sakalı tenime nefis bir şekilde sürtünüyor. "Erken kalkmışsın."

Ona doğru eğildim. "Uyuyamadım."

Eli karnıma doğru kayıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Ras bunca zamandır üzerime titriyor, günde en az birkaç kez iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Ona birden fazla kez sakın olmasını söylemek zorunda kaldım ama içten içe bu kadar ilgili olmasını seviyorum.

Alışık olduğumdan çok farklı.

"Güzel," diyorum çayımı yudumlarken ve yüzümü ona dönerken. "Vale ve Dem'in birkaç saat içinde geleceğini hatırlıyor musun?"

İç geçiriyor. "Evet. Gerçi Cumartesi gününün tamamını seninle geçirebilmek için iptal etmeyi düşünüyorum."

"Sakın buna cüret etme," diyorum dudaklarımda bir gülümsemeyle.

Kupamı elimden alıyor, arkamdaki tezgâha koyuyor ve beni derin bir öpücüğe çekiyor.

Ağzının içinde inliyorum. İhtiyacı olabilecek her şeymişim gibi beni öpmesi hiç eskimiyor.

Geri çekildiğinde gözleri şehvetle kararmıştı. Parmaklarını saçlarımda arasına sokuyor ve vücudunun uzunluğunu benimkine bastırıyor. "O kadar çabuk gelmeyecekler, değil mi?"

Kalçalarımı döndürüyorum, sıcaklık tenimin altına yayılıyor. "O kadar yakında değil." Yüzünde tembel bir sırıtiş beliriyor. "Yatağa geri dön o zaman."

Yatıyorum.

Vale ve Damiano öğleyi biraz geçe geldiler. Vale bana maya ve şeker gibi kokan açık mavi bir kutu uzatıyor ve açtığımda nefesim kesiliyor. Üç düzgün sıra halinde dizilmiş on iki Fiocchi di Neve.

"Ben de tam bunları ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Nereden bildin?"

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve dudaklarını saçlarıma bastırıyor. "Kardeş sezgisi."

Damiano onun arkasında belirdi. Beni yanağıma bir öpücük kondurarak selamlıyor, sonra Ras'a dönüp sırtını sıvazlıyor. "Bu sabah yeni fabrikayı ziyaret ettim. Gerçekten çok iyi gidiyor."

Ras, "İşçilerin işe başlamasına birkaç hafta kaldı," diyor. "Gelecek hafta Messero'yu arayıp haber vermek isteyebilirsiniz. "

Ras ve Damiano babamı sahte mal anlaşmasından çıkardılar ve şimdi doğrudan Rafaele ile çalışıyorlar. Ras eski nişanlımla konuşmaktan hoşlanmıyor, bu yüzden iletişimlerinin çoğunu Damiano yürütüyor.

Ayrıldığımdan beri annemle ya da babamla konuşmadım ve ne zaman konuşacağımdan da emin değilim. Şu anda onları hayatıma geri davet etmek gibi bir isteğim yok. Beni gerçekten ne kadar az önemsediklerini fark ettikten sonra olmaz.

Vince ile bir iletişim hattı açtım. Her şey için gerçekten pişman görünüyor. Bana her hafta mesaj atıyor ve zaman zaman görüntülü görüşme yapıyoruz. Babam ya da New York'ta olanlar hakkında konuşmuyoruz ama bana İtalya'daki yeni hayatımla ilgili pek çok soru soruyor. Amca olacağı için heyecanlı ve sanırım onu bizi ziyaret etmesi için davet etmemi bekliyor. Ben de bu fikri düşünüyordum.

Vale, Damiano'yu "İş konuşmak yok," diye azarlıyor. "Bu sabah Giorgio'yu aramasını engellemek zorunda kaldım," diyor bana, kocasına yan gözle bakarak. "O ve Mari Venedik'te tatildeler."

"Venedik mi? Bir gün gitmeyi çok isterim," diyorum.

Ras duyuyor ve kollarını belime doluyor. "Ben seni götürürüm, Peaches."

Arka verandadaki masanın etrafına yerleşiyoruz ve aşçı antipasti, bruschetta, mis kokulu sarımsak soslu makarna ve ızgara balık tabaklarını getiriyor.

Sohbet kolayca akıp gidiyor. Ras ve Damiano'nun barışması uzun sürmedi ve şimdi sanki araları hiç bozulmamış gibi. Sandalyelerini birbirlerine yaklaştırıyorlar ve hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler tartışmaya başlıyorlar.

Vale onlara bakıp iç geçiriyor. "İşte yine başladı." Bilmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Dem muhtemelen Ras'a yeni takıntısından bahsediyordur - buralarda açmak istediği devasa bir mozzarella fabrikası. Yemin ederim, kafasında her zaman en az beş yeni iş fikriyle hokkabazlık yapıyor."

"Bunlardan biri için ona yardım etmeyi düşünüyor musun?" Ben soruyorum. Vale zamanını değerlendirecek bir şeyler aradığından bahsetmişti. Kız kardeşimin çok enerjisi var ve Dem klanı yönetmekle meşgulken saray gibi evlerinde oturmaktan mutlu olmayacağını biliyorum.

"Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey vardı." Elindeki şarap bardağını bırakıp telefonunu çıkardı. "Bir göz at."

Ekranda boş bir alanın fotoğrafları var.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Neye bakıyorum ben? Bir sürü beyaz duvara mı?"

Vale gülüyor. "Tamam, şahsen çok daha etkileyici ama Napoli'deki Chiaia mahallesinde bir sanat galerisi için mükemmel olabilecek bir yer." Duvardaki son resimlerimden birine dikkatle bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Ne dediğini anlamaya çalışırken ensem karıncalanıyor. "Dur bakalım Vale," diye gülüyorum endişeyle. "Resim yapmaya yeni başladım. Yaptıklarım sanat galerisi için pek uygun değil."

Casale di Principe'ye gelmemizin üzerinden bir hafta geçmeden Ras beni bir sanat malzemeleri mağazasına götürdü ve stoklarının yarısını satın aldı. Ya da en azından bana öyle göründü. Eve döndüğümüzde, odalardan birini benim için bir stüdyo haline getirmekte ısrar etti. Ona delirdiğini söyledim ama doğrusu o zamandan beri neredeyse her gün oraya gidiyorum. Resim yapmak benim için tedavi edici oldu.

Duvardaki suluboyayı inceliyorum. Onunla gurur duyuyorum ama hâlâ acemiyim.

Vale omuz silkiyor. "Çalışmalarınızı sergileyip sergilememek size kalmış, ancak bu mekânı gelecek vadeden yerel sanatçıları tanıtmak için kullanmaya ne dersiniz? Bu konuda birlikte çalışabiliriz - yetenekleri keşfedebilir, sergiler düzenleyebilir, etkinliklere ev sahipliği yapabiliriz..."

Tepkimi bekleyerek uzaklaşıyor.

Göğsümün içinde bir heyecan kıvılcımı belirliyor. Burada yeni bir hayat kurmak ve bebek için hazırlık yapmakla o kadar meşguldüm ki, sonrasında ne yapacağımı düşünecek pek vaktim olmadı.

Ama bir sanat galerisi oluşturmak için Vale ile birlikte çalışma fikri, belki de bir sanat galerisi olmayan sanatçılara bir platform sağlamak...

Bunu yapabilir miyim? Bu tür bir işi yürütmek için her şeyi sıfırdan öğrenmem gerekir. Muhtemelen ilk başta bir sürü hata yapardım.

Damiano ile konuşmasına dalmış olan Ras'a bakıyorum. Bana yapmamı söylerdi. Bana mükemmel olmamanın sorun olmadığını söylerdi.

Bu hâlâ öğrenmekte olduğum bir ders ama her geçen gün içimde daha da derinlere sızıyor.

Vale'ye bir gülümseme verdim. "Biliyor musun, sanırım bu fikri sevdim."

Vale kıkırdayarak bana sarılıyor ve adamların dikkatini üzerimize çekiyor. "Gemma da sanat galerisi fikrinin içinde!" diye anons ediyor.

Damiano'nun bakışları onaylarcasına parlıyor. "Bu harika."

Ras'a her şeyi açıklamak üzereydim ama yüz ifadesinde hiç şaşkınlık yoktu.

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

Sırıttı. "Yeri ilk fark eden bendim. Vale'den gidip bir bakmasını istedim."

Göğsümün içinde bir sıcaklık yayılıyor. Böyle zamanlarda o kadar mükemmel davranıyor ki, bunun gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyor.

Ras başını Damiano'ya doğru eğiyor. "Bu arada, ilk müşterin tam burada. Bir sürü boş duvarı var."

Bir kahkaha atıyorum. *Tabii ya*. Sanat eseri satışları Casalesi gelirlerinin bir kısmını temizlemek için harika bir yol olmalı.

Vale elimi sıktı. "Ne düşünüyorsun, Gem? Bu ikisiyle iş yapmak ister misin?"

Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Bu soruyu sormak için çok geç, öyle değil mi?"

Birkaç saat sonra Vale ve Damiano ayrılıyor ve Ras'la birlikte onun aramızdaki iki yaşlı meşe ağacının arasına gerdiği hamağa uzanıyoruz. Sıcak hava ve hamağın yavaşça sallanması beni huzurlu bir hale sokuyor. Başımı Ras'ın göğsüne yaslıyorum ve kulağımın dibinde kalbinin düzenli atışını dinliyorum.

Ras koruyucu elini karnımın üzerine koyuyor. Dördüncü ayımdayım ama Ras neredeyse her sabah merakla aynada benimle birlikte büyüyen karnımı inceliyor.

Gerçek şu ki, gerginim. Hamile kalmadan önce bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek için çok az zaman harcadım ve küçük bir parçam korkuyor. New York'tan ayrılmış olabilirim ama Vale gibi ben de kendimi aynı tehlikeli dünyada buldum.

"Ne düşünüyorsun?" Ras soruyor.

Doğru kelimeleri arıyorum. Cleo'nun aksine, bu hayattan kaçma isteğim hiç olmadı. Onu her zaman bir parçam olarak kabul ettim.

Ama şimdi buna bir de bebek getiriyorum. Söz hakkı olmayan masum bir varlık.

Elimi Ras'inkinin üzerine koyuyorum. "O ya da o doğacak
Bu."

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve ne demek istediğimi anladığımı biliyorum. "Çocuklarımızı her zaman güvende tutacağız," diyor.

Çocuklar. Ras gelecekteki çocuklarımız söz konusu olduğunda çoğul konuşmayı seviyor, birden fazla çocuğumuz olacağından o kadar emin ki.

"Peki ya büyüdüklerinde?"

"Onları hiçbir şeye zorlamayacağız," diyor elini saçlarımin üzerinde gezdirerek. "Kendi seçimlerini kendileri yapacaklar. Ama tüm *bunları* kendi özgür iradeleriyle seçmeleri ihtimaline hazır olmalısın."

Sözleri tenime yerleşiyor. Haklı, böyle bir olasılık var. Her şeyi kontrol edemeyiz ama çocuğumuzu nasıl yetiştireceğimizi kontrol edebiliriz. Onlara sevgi, sıcaklık ve kabulle dolu bir hayat sunacağız. Hangi yolu seçerlerse seçsinler her zaman geri dönebilecekleri bir aileye sahip olacakları bir hayat.

Bu dünya baştan çıkarıcı olabilir. Karanlığının insanları içine çeken eşsiz bir cazibesi vardır.

Ama o karanlığın içinde bile ışık vardır.

Parlak, sıcak ve güzel.

Ras'a sarılıyorum.

Benim için bu ışık o.

SON

BONUS SAHNE

Gemma'yı ateşli ve rahatsız eden o rüyaları merak ediyor musunuz? Bonus sahneyi okuyun!

Bonus sahneyi e-posta ile almak için [buradan](#) kaydolun: www.gabriellesands.com/gemmasdream

DÜŞENLER

SEVDİĞİNDE

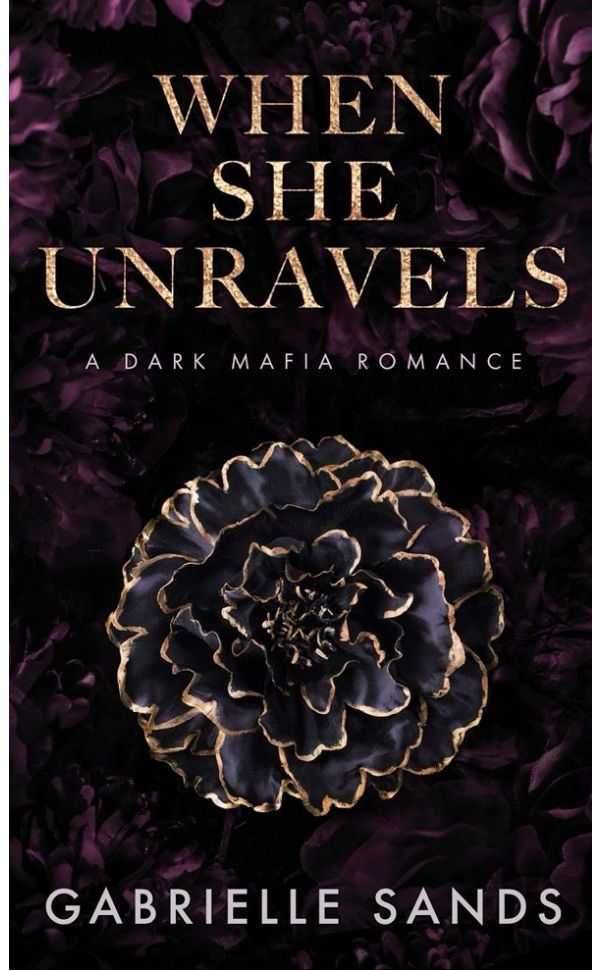
Cleo & Rafaele'nin hikayesi

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VER

ÇÖZÜLDÜĞÜNDE

Valentina & Damiano'nun hikayesi

İbiza'daki en güçlü adam ve beni kendi yapmak için her şeyi yapar.

Mükemmel **bir mafya karısı** olarak yetiştirildim ama evliliğim korkunç bir kâbusa dönüşünce her şeyi geride bırakıp yeni bir hayata başlamakta başka çarem kalmadı.

Kendimi İbiza'da yalnız buluyorum; benim gibi **masum** kızları canlı canlı yutan bir yer. Geldiğim gün soyuluyorum, birkaç avro ve sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim kalmıyor.

Çaresizliğim beni doğruca Damiano De Rossi'ye götürüyor. Bu adayı demir bir yumrukla yönetiyor ve çarpıcı yakışıklılığının altında **kötücül** bir **karanlık** yatıyor. Ondan bir iş istedim. Bana bundan çok daha fazlasını veriyor; aşağılama, **kıskançlık ve ayak parmaklarımı kıvıran bir şehvet.**

Ona karşı direncim tamamen tükendiğinde, bir sır ortaya çıkıyor ve iskambilden bir ev gibi dağılıyoruz.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kaçmam.

Ama denediğimde fark ettim ki... beni çoktan **bağlamış.**

ŞİMDİ KU'DA OKUYUN

*BAŞTAN ÇIKARDIĞINDA
Martina & Giorgio'nun hikayesi*

On sekiz yaşında. Masum. Yasaklı.

Martina De Rossi'nin yasak bölge olmasının tek sebebi ağabeyinin Don olmak üzere olması değil.

Don acımasız bir savaş yürütürken onu korumayı kabul ettiğimde, bu sadece sadakatten kaynaklanmıyor.

Çünkü Martina benim intikam oyunumda mükemmel bir piyon.

Ne yazık ki, o aynı zamanda baştan çıkarmanın kişileştirilmiş hali.

Masum gözler. Uğruna ölünecek bir vücut. Yumruğuma sarılmak için yalvaran ipeksi sarı saçlar.

Kontrolü elimde tutma konusunda ustayım ama **uzak İtalyan şatomun** duvarları arasında benimle geçirdiği her gün, kararlılığımın kırıldığını hissedebiliyorum.

Bakışlarım kaymaya başlıyor. Dokunuşum oylanmaya başlıyor.

Ve **o baştan çıkardığında**, oynadığımız bu oyunun kazanamayacağım bir oyun olabileceğini fark ediyorum.

ŞİMDİ KU'DA OKUYUN

SEVDİĞİNDE
Cleo & Rafaele'nin hikayesi

ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VER

OKUYUCU GRUBUNA KATILIN

GABRIELLE'İN KIZLARINA KATILIN

Diğer okuyucularla When She Falls hakkında konuşun ve Gabrielle'in okuyucu grubundaki özel içeriklere erişin!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak tam bir duygu fırtınasıydı! Ras ve Gemma'nın hikâyesinin hakkını vermek istedim, bu da kendi duygusal sınırlarımı daha önce hiç olmadığı kadar zorlamam anlamına geliyordu. Ancak son düzenlemeden sonra taslağı okudum ve sonunda anlatmak istediğim hikâyeyi anlattığımı hissettim. Umarım siz güzel okuyucularım da bu çifti en az benim kadar seversiniz.

Ekibim etraftaki en iyi ekip olmaya devam ediyor. Heidi, Maria, Lorna, Becca ve Skyler'a çok teşekkür ederim. Hepiniz bu projeye pek çok şekilde katkıda bulundunuz, ihtiyacım olduğunda beni desteklediniz ve bu kitabın olabilecek en iyi hale gelmesine gerçekten yardımcı oldunuz.

Aileme ve özellikle de bu kitap üzerinde çalışırken bana çok iyi bakan, gece geç saatlere kadar çalışırken karnımın doyduğundan emin olan ve ne zaman ihtiyacım olsa bana destek olan inanılmaz kocama teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Son olarak, teşekkür ederim, sevgili okuyucum. Bu kitabı aldığınız, eserimi okuduğunuz ve umarım Ras ve Gemma'nın hikâyesinde kaybolduğunuz için. Desteğiniz benim için gerçekten çok önemli!

Sevgiler,

Gabrielle

Telif Hakkı© 2023 yazan Gabrielle Sands

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya Telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, ticari kuruluşlar ya da lokasyonlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.gabriellesands.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Tam Sayfa](#)

[Resim İthafı](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[İçindekiler Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Düşmüşler Serisi](#)

[Okuyucu Grubuna Katıl](#)

[Teşekkür](#)

[Telif Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

